

[Song Hoa Điểm Đồng Nhân] – Sương Hoa Dạ Ngâm

Contents

[Song Hoa Điểm Đồng Nhân] – Sương Hoa Dạ Ngâm	2
1. Chương 1-1: Tự Chương	2
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2	8
4. Chương 3	10
5. Chương 4	13
6. Chương 5	16
7. Chương 6	19
8. Chương 7	22
9. Chương 8	25
10. Chương 9	28
11. Chương 10	31
12. Chương 11	33
13. Chương 12	36
14. Chương 13	38
15. Chương 14	41
16. Chương 15	44
17. Chương 16	46
18. Chương 17	49
19. Chương 18	51
20. Chương 19	54
21. Chương 20	57
22. Chương 21	59
23. Chương 22	62
24. Chương 23	64
25. Chương 24	67
26. Chương 25	70
27. Chương 26	72
28. Chương 27	75
29. Chương 28	78
30. Chương 29	81
31. Chương 30	83
32. Chương 31	86
33. Chương 32	88
34. Chương 33	91
35. Chương 34	92
36. Chương 35	95
37. Chương 36	98
38. Chương 37	102
39. Chương 38	106
40. Chương 39	110

41. Chương 40	112
42. Chương 41	116
43. Chương 42	119
44. Chương 43	122
45. Chương 44	126
46. Chương 45	130
47. Chương 46	134
48. Chương 47	137
49. Chương 48	141
50. Chương 49	145
51. Chương 50	148
52. Chương 51	152
53. Chương 52	155
54. Chương 53	159
55. Chương 54	163
56. Chương 55	166
57. Chương 56	170
58. Chương 57	174
59. Chương 58	178
60. Chương 59	182
61. Chương 60	186
62. Chương 61	189
63. Chương 62	193
64. Chương 63	197
65. Chương 64	200
66. Chương 65	204
67. Chương 66: Vì Thanh	208
68. Chương 67: Phiên Ngoại 1	213

[Song Hoa Điểm Đồng Nhân] – Sương Hoa Dạ Ngâm

Giới thiệu

Edit: Superwhale. Beta: Tử Linh
Thể loại: xuyên qua thời không, cung đình harem tước, ngược luyến, l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-hoa-diem-dong-nhan-suong-hoa-da-ngam>

1. Chương 1-1: Tự Chương

Sương Hoa Điểm là bộ phim thể loại BG khoác áo BL đầu tiên của điện ảnh Hàn Quốc, cũng có thể nói là phim BL khoác áo BG. Tóm lại, tác phẩm này đã làm cho tác giả Thập mỗ như bị sét đánh chết đi sống lại,

rồi lại đánh chết lần nữa...Hân.

Được rồi, có thể những ai đã xem qua bộ phim này không nhiều lắm, Thập mỗ trước tiên xin mạn phép kể vắn tắt nội dung một chút, đương nhiên mọi người có thể tìm kiếm trên mạng xem. Theo Thập mỗ, Vương rất đẹp, là kiểu ta thích, ai không thích có thể phát biểu ý kiến, bất quá Thập mỗ kiên trì giữ vững quan điểm của chính mình, ha ha.

Chuyện kể về thời đại của Triều Tiên Vương, dưới sự thống trị của Nguyên triều, Triều Tiên Vương ở lúc thiếu niên đã từ trong nhà của các vương công đại thần chọn lựa mười mấy nữ thiếu niên vào cung bồi dưỡng, huấn luyện bọn họ trở thành thị vệ bên cạnh mình. (Kỳ thật Vương lúc đó đã phát hiện chính mình chỉ thích nam nhân, cho nên đã lập ra kế hoạch huấn luyện nữ thiếu niên, ha ha)

Trong số đó có một thiếu niên kêu Hồng Lân, lúc Vương hỏi mọi người như thế nào mới được xem là trung thành, tất cả mọi người đều trả lời nào là vì Vương mở mang bờ cõi, vì Vương bảo vệ quốc gia...Chỉ có Hồng Lân là trả lời có thể vì Vương mà chết.

Vì thế thiếu niên Vương đối với thiếu niên này lập tức chú ý, mang hân theo bên người bồi dưỡng, chậm rãi trở thành tình nhân của mình.

Vương cưới Nguyên triều công chúa, đây là một cuộc hôn nhân chính trị, chính là Vương hậu không ngờ lại là thật lòng kính yêu Vương. Nhưng là Vương đối nữ nhân thật sự không thể cái gì cái gì (XXOO), chính là vấn đề hậu tự ngày càng nghiêm trọng, Nguyên triều liên tục tạo áp lực, rất nhiều đại thần tỏ ý muốn đưa cháu của Vương lên ngôi. Vì thế Vương dưới tình huống không biết làm thế nào lại nghĩ ra một chủ ý hoang đường, chính là để ái nhân của mình, Hồng Lân, cùng với Vương hậu sinh một đứa nhỏ.

Kỳ thật ý định ban đầu của Vương chính là muốn có một đứa con của ái nhân. Hân chính là nói: nghĩ muốn có một đứa nhỏ ôn nhu giống Hồng Lân.

Thế nhưng Hồng Lân từ nhỏ chính là bị Vương độc chiếm, không phải là chân chính đồng tính luyến ái. Vì thế trong lúc cùng với Vương hậu hoan hảo, hiểu biết nữ nhân tư vị, dần dần yêu Vương hậu thủy mị, phản bội Vương.

Vương phát hiện hân thay đổi, trong lòng đau xót không thôi. Hân là thật sự yêu Hồng Lân, luôn tìm cách lấy lòng hân, cho hân quần áo tốt nhất, mã tốt nhất, hết thấy đều là tốt nhất. Chính là hành vi của Hồng Lân đã làm Vương, một người mẫn cảm lại đa nghi, bị thương thật sâu.

Sau khi phát hiện Hồng Lân cùng Vương hậu yêu đương vụng trộm, tức giận vô cùng, quyết định hạ lệnh thiến Hồng Lân. Đồng thời đem Hồng Lân nhốt vào ngục tối.

Hồng Lân nhờ sự giúp đỡ của các huynh đệ trốn thoát khỏi ngục giam, Vương giận dữ giết hết huynh đệ của hân, đồng thời giết thị nữ của Vương hậu, nguy trang thành Vương hậu đem đầu lâu treo trước cửa thành.

Hồng Lân nhìn thấy, nghĩ Vương thật sự đã giết Vương hậu (lúc này hân đã biết Vương hậu mang thai), cho nên xông vào hoàng cung cùng Vương đối đầu.

Hai người sau một phen chém giết, cuối cùng Vương thắng (Vương thật sự rất tuần tú, công phu thật là lợi hại). Vương hỏi Hồng Lân một vấn đề cuối cùng: người rốt cuộc có hay không yêu ta, dù chỉ là một khắc.

Hồng Lân chính là trả lời: cho tới bây giờ cũng không có.

Vì thế Vương tuyệt vọng. Bỏ đi kiếm chế, nhìn Hồng Lân quyết tuyệt đâm kiếm vào cơ thể mình, rơi lệ chết đi.

Mà lúc này Vương hậu vọt tiến vào, Hồng Lân trọng thương lúc này mới phát hiện Vương hậu không có chết. Hân kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Vương, lại chỉ nhìn đến người kia khuôn mặt bị thương chết không nhắm mắt. Tin rằng một khắc này, Hồng Lân mới tỉnh ngộ nhận ra mình yêu Vương.

Hân nhớ tới khi còn bé Vương mang theo hân đứng ở trên sườn núi, chỉ vào hoàng cung ở xa xa nói:

“Nơi đó chính là nhà của ta”

Hồng Lân nói:

“Thật lớn!”

Vương nói:

“Chúng ta sẽ cùng nhau ở tại đó”

Hồng Lân nói: “Hảo, chỉ cần Vương ở nơi nào, ta liền ở nơi đó”

Sau cùng, Hồng Lân rơi xuống nước mất hồi hận mà chết đi. Một khắc cuối cùng trước khi chết, linh hồn bay đến cảnh hạnh phúc trong mơ cùng Vương cùng nhau phóng ngựa trên đường.

Đó chính là toàn bộ câu truyện. Khụ, đương nhiên, có thể sẽ không đầy đủ nhưng đó chính là căn cứ vào cảm giác của Thập mỗ mà viết.

Tóm lại, đây là một bộ bị kịch, là bi kịch tiêu chuẩn của BL.

Thập mỗ là bị sét đánh choáng váng, thực sự đã bị ngược đến lão đảo một trận, vì thế phần hạ quyết tâm, nhất định phải cho Vương một cuộc sống hạnh phúc!

Hết thấy mọi chuyện bắt đầu không phải là từ vấn đề hậu tự sao? Ta là như thế nào? Chuyên viết về sinh tử văn đó a. Cho nên, Vương, người không thể làm cho nữ nhân sinh, vậy người liền chính mình sinh đi! Thập mỗ ta nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người, cho người có thật nhiều con nối dòng, để người cùng Hồng Lân không bao giờ nữa...xa nhau!

Oa ha ha ha.....

Khụ, ở trên cứ xem như chính là khúc đầu của truyện. Bởi vì nội dung cũng giống y như trong phim chỉ có khúc sau là nội dung hoàn toàn khác, mọi người cũng có thể xem nó như là một phần khởi đầu mới.

Mặt khác, trong tự chương là một số nhận xét của Thập mỗ, có khi sẽ thay đổi, mọi người lưu ý một chút nga.

Thập mỗ tin tưởng chắc chắn Vương là thụ, Hồng Lân là công. Bởi vì Vương là trời sinh đồng tính luyến ái, đối với nữ nhân hoàn toàn không thể cái gì cái gì, hơn nữa trong phim dù cảnh H rất ngắn, chỉ vài phút nhưng cũng thấy rõ được Hồng Lân là ở trên. Cho nên...

Một nguyên nhân khác là...Thập mỗ thích cường thụ!!!!

Mà Vương cũng đủ cường hãn, quá mạnh mẽ, bất luận là tính cách vẫn là võ công (Hồng Lân đến chết vẫn không thể đánh lại Vương, hơn nữa võ công đều là do Vương dạy), cho nên không ngược hấn ngược ai? Hấn không sinh ai sinh? Ha ha ha...

Lại nói bộ dáng khi Vương nhìn thấy Hồng Lân, hoàn toàn là một cái cuồng đại thụ. Lúc Hồng Lân bị thiến nhốt vào địa lao, Vương vẫn là nhìn hấn, ở ngoài cửa thâm tình nói hi vọng mọi chuyện có thể làm lại từ đầu, thậm chí có thể cùng Hồng Lân cùng hưởng vương vị, tất cả chỉ vì muốn cầu Hồng Lân trở lại bên cạnh mình. Thậm chí cuối cùng cam nguyện chịu chết dưới kiếm của Hồng Lân.

A a a, hảo si tình cuồng thụ a. Thập mỗ muốn điên rồi!!!

Nhất định phải cho Vương hạnh phúc! Hồng Lân kia chính là đầu trư, ngu ngốc, ở khắc cuối cùng của sinh mệnh mới tỉnh ngộ đến chính mình yêu là ai, thật sự là rất hồ đồ, để cho Thập mỗ đại biểu ánh trăng (*) đánh tỉnh người! Ban thưởng cho người một linh hồn xuyên qua, cho người trở nên thông minh một chút!!!

(*) trong qt ghi là minh nguyệt, ở đây ý của Thập tỷ là làm ngọn đèn sáng soi đường chỉ hướng cho Hồng Lân, để hấn đừng có lầm đường lỡ bước như trong phim

2. Chương 1-2

Trời ạ!

Đây là có chuyện gì? Cái quỷ gì a?

Yam từ từ nhắm hai mắt, trong não tiếp nhận một đồng tin tức loạn thất bát tao mà khóc không ra nước mắt.

Thế giới hần dự định đến không phải nơi này a, vì cái gì lại đến đây? Xảy ra vấn đề gì chứ?

Yam hồi tưởng lại khi hần đang tiến hành vượt chiều không gian ở căn cứ thì phát sinh một trận nổ mạnh.

Chẳng lẽ trận nổ đó là nguyên nhân?

Yam là đến từ thế giới tương lai mấy vạn năm sau. Ở đó nhân loại đã tiến hoá lên một mức độ cao cấp tồn tại dưới dạng tinh thần hình thể, thân thể đối với họ mà nói chỉ giống như một kiện quần áo, có thể lựa chọn. Bất quá có đi cũng phải có lại, chính là năng lực sinh sản của nhân loại bị giảm xuống rất nhiều. Từ thể hệ của Yam, gia tộc của hần suốt một ngàn năm qua chỉ có duy nhất một người được sinh ra.

Trong gia tộc Yam chính là thuộc loại tinh anh của siêu cấp A. Lần này hần tham gia vào một kế hoạch thí nghiệm không gian. Kế hoạch này là làm cho con người trở về “Thời đại nguyên thủy” mấy vạn năm trước khi tinh thần lực được tạo nên, học lại hình thức thân thể cùng các loại tình cảm của nhân loại, nếu có thể tìm được một người vợ cho chính mình liền nâng cao tinh thần lực của đối phương, tranh thủ sinh con nối dòng, tìm được hướng đi cho vấn đề sinh sản của nhân loại.

Thí nghiệm lần này có ba người tham gia. Yam là nhỏ nhất, chỉ có ba mươi tuổi. Kỳ thật hần cũng không hi vọng sớm như vậy đã lập gia đình, nhưng gia tộc hần chính là thế gia có thế lực thuộc loại nhất nhì trong chính trị ở Sóc Tinh. Mà vấn đề người kế thừa, đối với gia tộc người Hoa vốn coi trọng chuyện hậu tự truyền thừa mà nói chính là vô cùng quan trọng.

Yam chính là một người Hoa, Viêm Hoàng con cháu (*), là truyền nhân của Rồng. Hần từ nhỏ đã được tiếp thu truyền thống giáo dục của người Trung Hoa, Luận ngữ cùng Đạo đức kinh đều đã học thuộc lòng, kể cả thư pháp cũng biết. Chính là hần không có năng khiếu về chính trị, chủ yếu là do tâm địa của hần quá mức đơn thuần, đối với việc đấu đá nhau trong chính trị vô cùng chán ghét, tự nhiên mà tránh xa. Chính vì vậy, điều duy nhất hần có thể làm là vì gia tộc nhanh chóng sinh ra một người kế thừa vĩ đại.

Yam lúc đầu dự định địa điểm chính là đời Đường của Trung Quốc. Nghe nói lúc đó Đại Đường rất phồn thịnh, bốn phương quy thuận, danh tiếng vang xa. Lại nói khi nhân loại ly khai địa cầu chuyển đến Sóc Tinh và các trạm vũ trụ, “Phổ người Hoa” vẫn là tồn tại ở khắp nơi. Hơn nữa ở thế giới tương lai dân số mấy triệu người thì có tới 60% là người Trung Quốc, 70% có gốc là người Hoa. Cho nên Yam tâm tình vẫn là mong đợi được đến thời Đường của tổ tiên thể nghiệm một chút, ai ngờ chỉ vì một vụ nổ, cỗ máy lại đưa hần đến nơi này.

Hần cùng ký ức của thân thể này dung hòa lại đột nhiên phát hiện, đây chính là một bộ phim mà hần đã từng xem qua.

Vì để làm tốt thí nghiệm lần này, Yam đã nghiên cứu rất nhiều thông tin về thời xưa. Trong đó có một bộ phim là “Sương hoa ***”, bởi vì là tác phẩm của Châu Á, cùng Trung Hoa có liên quan cho nên cũng là một đối tượng cho hần nghiên cứu. Lúc ấy hần xem xong cái gọi là “tác phẩm điện ảnh” liền thuận tay đặt tư liệu ở trên bàn lưu trữ của máy truyền. Có phải hay không vì vậy mà hần mới bị đưa đến nơi này?

Yam vô cùng buồn bực. Hiện tại hần cùng với thân thể của người tên là Hồng Lân đã muốn dung hợp làm một, muốn rời đi xem ra là không có khả năng.

Từ từ...

Hần nhớ rõ phần sau của tác phẩm, Hồng Lân chính là bị người yêu? Vương? Hay Chủ thượng nhỉ? Tóm lại là bị người kia thiến...

Thiến!!!

Yam bật người ngồi dậy, hướng hạ thân của chính mình sờ soạng.

Hồ...hoàn hảo, hoàn hảo. Tiểu huynh đệ của hần vẫn còn, hần vẫn là một nam nhân chân chính.

Yam lau mồ hôi lạnh trên trán, thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng nhân loại tương lai gần như đã không còn quan tâm đến giới tính, thậm chí có thể căn cứ tình huống cùng sở thích của chính mình mà lựa chọn. Nhưng là Yam hoàn toàn không có ý định đổi thành nữ nhân hoặc trung tính a. Giỡn chơi sao, gia tộc của hần chính là rất truyền thống, hần cũng rất tự hào mình là nam tử hán, tuyệt đối không có ý định thay đổi giới tính.

A? Từ từ, nơi này là...

Yam tròn to mắt nhìn khắp bốn phía, nơi này là phòng ngủ của Vương...cũng có thể nói là phòng ngủ của Vương cùng Hồng Lân.

Yam đột nhiên xoay đầu nhìn, bên cạnh hần là một người đang ngủ say.

Là Vương...

Yam sửng sốt trong chốc lát, lục lọi ký ức, bỗng nhiên phát hiện hôm nay chính là đêm mà Vương hậu hẹn Hồng Lân đến thư khố gặp mặt. Mà ký ức cuối cùng của Hồng Lân đều là tràn ngập chuyện Vương hậu mang thai, cùng với suy nghĩ do dự đi hay không đi gặp nàng.

Đi hay không đi? Nói giỡn sao, đương nhiên là không thể đi!

Hồng Lân không biết nhưng Yam là hiểu rõ. Đêm nay Hồng Lân vốn định cùng Vương hậu chia tay, ai ngờ lại bị nàng dụ dỗ, chẳng hiểu sao lại cùng nàng làm chuyện đó, kết quả bị Vương phát hiện. Vương nổi giận nên đã thiên Hồng Lân, hai người chính thức bất hoà.

Yam sợ run cả người, len lén nhấc lên chăn, trộm nhìn tiểu huynh đệ giữa hai chân.

Hoàn hảo, hoàn hảo, may là hần không đến quá trễ. Tiểu tử kia đáng yêu như vậy, không nên bị Vương cắt mất. Hần chính là còn muốn dựa vào nó đi tìm lão bà a!

Ấn, vẫn là quên đi, cứ để cho Vương hậu đợi ở đó. Chỉ cần qua đêm nay, ngày mai hần liền ly khai. Bị Vương bắt sung quân đến cái thành thị ven biển gì đó làm tuần sát cũng được.

Yam nghĩ vậy liền kiên định nằm trở lại, duỗi thắt lưng, chuẩn bị ngủ, ngày hôm sau liền khởi hành.

Từ từ...hình như có cái gì đó không đúng...

Yam đột nhiên lại tròng mở mắt.

Tìm lão bà...hần hiện tại chính là có tới hai lão bà, một nam một nữ a. Hơn nữa vị “nam lão bà” bên cạnh mình chính là một người tư tưởng cổ chấp, như thế nào có thể cho mình đi tìm người khác? Nếu hần làm vậy, chỉ sợ vẫn là không thoát khỏi số phận bị thiên.

Yam cứng ngắc quay đầu, nhìn người bên cạnh đang ngủ say, lần nữa khóc không ra nước mắt.

Vì cái gì? Vì cái gì chứ?

Vì cái gì hần lại xuyên qua một cái thân thể “hoa đã có chủ” chứ? Chẳng lẽ Rox cùng Ander cũng sẽ xui xẻo như vậy sao? Hần rõ ràng là tới tìm kiếm một nửa của mình chứ không phải đến để bị ép duyên!

Yam thật muốn khóc.

Hần còn chưa từng yêu a. Tình nhân tất nhiên là có. Năm hần mười sáu tuổi cũng đã được trưởng bối an bài trải qua chuyện đó. Thế nhưng nhân loại ở tương lai tình cảm rất mỏng manh, phải dựa vào phương tiện kích thích phụ trợ mới có thể nổi lên hứng thú.

Không biết nguyên nhân có phải là do rời đi quê hương địa cầu hay vì sự tiến hoá lên mức tinh thần thể mà nhân loại tương lai cơ hồ đã đánh mất năng lực “yêu”. Yam chính là vẫn còn trẻ, hơn nữa lại là một “Dị chủng” hiếm thấy, các loại tình cảm so với tương lai nhân loại có phần đầy đủ hơn. Nhưng cả trai lẫn gái ở tương lai đều rất lãnh đạm, Yam không có cơ hội thể nghiệm cho nên hần mới lựa chọn Đại Đường

phồn thịnh. Nghe nói đó chính là thời đại cường thịnh nhất của Trung Quốc, là thời đại rất náo nhiệt cùng phóng khoáng, tuần nam mỹ nữ cũng là rất nhiều. Bất quá hiện tại lại là...

Yam hảo khổ sở. Hắn thật sự rất thất vọng. Tuy rằng loại cảm xúc khó chịu này rất mỏng nhưng đối với tương lai nhân loại cũng rất khó chấp nhận.

Hắn ở trong chăn buồn bực vặn vẹo, oán hận nhìn chằm chằm sườn mặt của Vương.

Đây chính là Vương, là người thống trị cao nhất của xã hội phong kiến, cũng là người có quyền lực rất lớn trong thế giới này. Có Vương ở bên cạnh, chính mình cũng đừng mong tìm người khác để “yêu”. Ai...

Bất quá...Vương bộ dạng rất anh tuấn a.

Gien của tương lai nhân loại đã tiến hoá đến mức tối ưu, mọi người đều là một bộ dung mạo cực kỳ xuất sắc, đến mức mà tại thế giới nguyên thủy căn bản không thể tưởng tượng được. Hơn nữa...dường như vô công của Vương cũng rất cao cường, thân thể cũng rất cường hãn, tinh thần lực thì...đi? Cũng rất không tồi a.

Yam quan sát Vương, dần dần có chút hứng thú.

Nếu nói người nguyên thủy lựa chọn bạn đời dựa vào ấn tượng đầu tiên, như vậy tương lai nhân loại chính là lấy tinh thần làm tiêu chuẩn lựa chọn. Dù sao thì tương lai nhân loại đã tiến hoá đến tình trạng đối với thân thể cùng dung mạo không có cảm giác.

Vương tuy rằng giống như đang ngủ say, nhưng Yam dùng tinh thần thể cường đại thăm dò liền phát hiện hắn thật ra không có ngủ, mà vẫn là tỉnh. Chính vì vậy nên Yam mới có thể dễ dàng thăm dò trình độ tinh thần lực của Vương. Đối với người nguyên thủy mà nói là tương đối mạnh.

Chính là Yam cảm thấy kỳ quái. Vì cái gì Vương rõ ràng là tỉnh lại phải làm như đang ngủ?

Hắn không biết ở thế giới này có cái gọi là “giả bộ ngủ”.

“Vương, người đang ngủ sao?” – Yam...hay Hồng Lân, thử hỏi.

Vương không hề động.

Yam nhú nhú mày, càng thêm khó hiểu, lại gọi: “Vương? Vương?”

Vương bị hắn “cố chấp” kêu gọi rất khó tiếp tục giả bộ ngủ, vì thể đành bất đắc dĩ mở mắt, quay đầu lại ôn nhu nói: “Hồng Lân, vì sao còn không ngủ?”

Yam nghe thanh âm của Vương trầm thấp êm tai, bỗng nhiên ngẩn người, trong lòng trào ra một cỗ cảm giác không thể lí giải.

(*): Cách đây hơn 4000 năm, ở lưu vực Hoàng Hà và Trường Giang có nhiều thị tộc và bộ lạc sinh sống. Hoàng Đế là một trong những thủ lĩnh bộ lạc nổi tiếng nhất trong truyền thuyết.

Bộ lạc Thiệu Diên, do Hoàng Đế làm thủ lĩnh, ban đầu sống ở vùng Cơ Thủy thuộc tây bắc Trung Quốc, sau dời tới vùng Trác Lộc bắt đầu định cư, phát triển chăn nuôi và trồng trọt.

Viêm Đế (Thần Nông) là thủ lĩnh một bộ lạc khác đồng thời với Hoàng Đế, cư trú tại vùng Khương Thủy ở tây bắc Trung Quốc. Theo truyền thuyết Trung Hoa thì Viêm Đế có họ hàng thân tộc với Hoàng Đế.

Còn Xi Vưu là thủ lĩnh bộ tộc Cửu Lê. Họ chế tạo ra các loại vũ khí như đao, kích, cung, nỏ, thường dẫn bộ lạc đi xâm chiếm, cướp phá các bộ lạc khác.

Có lần, Xi Vưu xâm chiếm vùng đất của Viêm Đế. Viêm Đế đem quân chống lại nhưng thất bại. Viêm Đế đành chạy đến Trác Lộc, xin Hoàng Đế giúp đỡ. Hoàng Đế liền kết các bộ lạc, chuẩn bị lương thực, vũ khí, triển khai một trận quyết chiến với Xi Vưu trên cánh đồng Trác Lộc.

Về trận đại chiến này, đã có nhiều truyền thuyết hoang đường, khi quân của Hoàng Đế thừa thắng đuổi theo quân của Xi Vưu, trời bỗng nổi cuồng phong, là do Xi Vưu đã được sự giúp đỡ của thần gió, thần mưa.

Hoàng Đế cũng nhờ Thiên Nữ giúp đỡ. Cuối cùng, Xi Vương bại vong.[2] Những truyền thuyết trên chỉ có tính chất phản ánh sự khốc liệt của cuộc chiến.

Từ đó, Hoàng Đế được nhiều bộ lạc ủng hộ. Nhưng sau đó 2 bộ lạc của Hoàng Đế và Viêm Đế lại nảy ra xung đột, hai bên đánh nhau một trận ở Bản Tuyền, Viêm Đế thất bại. Từ đó Hoàng Đế trở thành thủ lĩnh của liên minh bộ lạc các vùng Trung Nguyên.

Trong các truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, Hoàng Đế rất được tôn sùng. Người đời sau đều cho rằng Hoàng Đế là thủy tổ của người Hoa Hạ (tức dân tộc Hán ngày nay) và coi mình là con cháu của Hoàng Đế. Viêm Đế và Hoàng Đế vốn thân thuộc nên sau này hai bộ lạc lại hoà hợp, nên người Trung Quốc thường tự xưng mình là con cháu Viêm-Hoàng. Để kỉ niệm vị tổ tiên chung đó, người ta xây lăng Hoàng Đế ở Kiêu Sơn, phía bắc huyện Hoàng Lăng tỉnh Thiểm Tây.

3. Chương 2

Trong nháy mắt lúc Yam đi vào thế giới này thì tinh thần lực cường đại liền nhanh chóng đoạt lấy tất cả của Hồng Lân, ý thức, tình cảm cùng trí nhớ. Tại lúc Vương phát ra một tiếng quen thuộc mà thân thiết Yam có thể cảm nhận được tận sâu trong đáy lòng, tình cảm vốn thuộc về Hồng Lân mãnh liệt tràn ra.

Hồng Lân vào cung năm mười tuổi, đến nay đã ở cạnh Vương mười năm. Bởi vì từ nhỏ ở trước mặt Vương chỉ có nhu thuận hòa phục tùng khiến cho hắn không thể có được tính cách của chính mình. Chuyện này lúc trước không thể hiện rõ ràng nhưng từ lúc Hồng Lân tiếp xúc với Vương hậu, bị sự ôn nhu hòa mị lực đặc thù của nữ nhân từ Vương hậu giam hãm, dần dần hiểu được cảm giác làm nam nhân. Nói thẳng ra sự thật chính là do hắn ở trước mặt Vương hoàn toàn bị khống chế, mà ở cạnh nữ nhân lại tìm được sự kiêu ngạo cùng tôn nghiêm đã đánh mất của nam nhân, có loại cảm giác áp đảo của người đứng trên.

Đại khái là bởi vì tình cảm phức tạp này, sự dịu dàng nhu nhược của Vương hậu so sánh với lực khống chế quá mức cường hãn của Vương mà dần dần nảy sinh chống đối. Sự ôn nhu cùng nhân nhượng của Vương đối với hắn cũng chậm rãi thay đổi.

Kỳ thật Hồng Lân cũng không phải không có cảm tình với Vương, cũng không vì vậy mà không trung thành. Chính là hắn từ nhỏ lớn lên cạnh Vương, được Vương giáo dục, được sủng ái, cho nên có lúc không nhận biết rõ thân phận của bản thân. Hai người vừa là chủ tớ, vừa là người yêu, cũng có tình cảm huynh đệ thậm chí là phụ tử hòa lẫn trong đó. Cho nên Hồng Lân hiển nhiên là thị sủng mà kiêu (ý được sủng ái mà kiêu ngạo) một cách vô ý thức, đối Vương xuất hiện thời kì chống đối cũng giống như tình trạng tiểu hài tử đối đại nhân bất mãn mà kháng cự. Nhưng kỳ thật, chính là biểu hiện của loại tình cảm này mà quan hệ giữa hai cùng người khác bất đồng.

Tình cảm phức tạp này Hồng Lân không hiểu nhưng Yam là người đứng xem lại hiểu rõ, hơn nữa sau khi tiếp nhận phần tình cảm này lại trầm tĩnh mà phân tích cùng đánh giá.

Sau khi nghe thanh âm của Vương, phần tình cảm thuộc về Hồng Lân liền mãnh liệt trào ra, nhưng đồng thời, tự Yam cũng sinh ra một cảm giác kì diệu.

Chính là lúc xem bộ phim này, hắn ở góc độ người bên ngoài nhìn vào liền có thể tình tường thấy được những gì Vương phải trả giá vì Hồng Lân và tình yêu sâu đậm của Vương. Hắn thật sự vì kết thúc cuối cùng của Vương mà tiếc nuối, thật sự không thể hiểu được vì sao một đôi hảo tình nhân cuối cùng lại chia ly? Hồng Lân rõ ràng là yêu Vương nhưng lại lựa chọn bước lên con đường không thể quay lại. Là xuất phát từ sự hấp dẫn thể xác? Hay chính vì tuổi trẻ hồ đồ?

Yam là một tương lai nhân loại, hắn cảm thấy Vương vừa cường đại, vừa anh tuấn, hiện tại xem ra tinh thần lực cũng rất mạnh. Vương hậu là hoàn toàn không thể so sánh được, vì vậy cũng không thể lý giải sự lựa chọn của Hồng Lân. Có lẽ đây chính là sự khác nhau của tư tưởng giữa tương lai nhân loại và cổ đại nhân loại.

Lúc này nghe giọng nói của Vương, Yam cảm thấy thanh âm của hắn so với trong phim càng dễ nghe, ánh mắt lại càng thêm thúy động lòng người, không khỏi có chút động tâm.

“Ách...điện hạ, ta nghĩ ngày mai sẽ ly khai” – Yam nhẹ nhàng nói.

Vương lẳng lặng nhìn hắn, chậm rãi nói: “Àn...đi ra ngoài thanh tỉnh vài ngày, chờ đến ngày mười lăm, đại quân phải đi Nguyên triều trở về người cũng quay lại đi”

Trong kịch bản chính là Hồng Lân hướng Vương quỳ xuống nhận sai, cam đoan ngày sau sẽ không cùng Vương hậu tư thông (lãng nhãng). Vương lệnh cho hắn đi ra ngoài thanh tỉnh, Hồng Lân đồng ý. Chính là sau đó Vương liền giống như hồi hận, bảo Hồng Lân chờ đến ngày mười lăm sau khi đại quân trở về rồi hãy đi, nhưng Hồng Lân muốn sớm rời đi liền quyết định ngày hôm sau ly khai.

Yam tính tính ngày, hôm nay đã là ngày năm, có nghĩa là mình đi ra ngoài chưa đến mười ngày liền phải trở lại. Hắn, Vương một bên muốn tách Hồng Lân khỏi Vương hậu, để ham muốn của Hồng Lân đối với Vương hậu chậm rãi nguội lạnh. Một bên lại luyến tiếc không muốn hắn rời đi, không muốn cho hắn đi ngay nhưng lại muốn hắn sớm quay về, thật đúng là rất mâu thuẫn.

“Điện hạ!” – Yam dùng ngữ khí của Hồng Lân nói: “Ta đi rồi, điện hạ có nhớ ta không?”

Vương sửng sốt chớp mắt một cái, tiếp theo giống như giật mình trợn to mắt, sâu trong đáy mắt ảm ảm dâng lên một cỗ cảm xúc giống như hoài nghi lại như chờ mong.

“Hồng Lân, vậy người có nhớ trẫm không?”

Thật không hổ là Vương a, hoàn toàn không luống cuống, kinh ngạc qua đi lập tức hỏi ngược lại Hồng Lân.

Yam ừ một tiếng, nói: “Ta sẽ nhớ điện hạ”

Hồng Lân trước kia cho tới bây giờ sẽ không nói như vậy với Vương. Hắn đối Vương chỉ có trung thành, hết thấy đều là thái độ của thuộc hạ đối với chủ thượng, quá mức thuận theo cùng dè dặt, rất ít khi biểu đạt ý kiến cùng tình cảm chân thật của chính mình. E rằng ban ngày lúc Vương đang hoạ (vẽ) bức tranh, Hồng Lân nói: “Vì sao không cho ta bán cung?” chính là lần đầu tiên hắn biểu đạt ý kiến của mình với Vương.

Mà hiện tại, Yam đã thế chỗ Hồng Lân, nói ra những lời này hiển nhiên làm cho Vương bị chấn động lớn.

Vương giống như vừa sợ vừa vui nhìn Hồng Lân, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên các loại cảm xúc: kinh hãi, cảm động, nghi hoặc...Thật sự làm cho Yam sửng sốt, tình cảm của người nguyên thủy thật quá mức phong phú cùng phức tạp.

“Hồng Lân...”

Thanh âm của Vương trở nên trầm thấp mà ôn nhu. Âm cuối phát ra thật dài, bình tĩnh lại ẩn chứa bên trong một tia mềm mại, bất giác phát ra mời gọi.

Hồng Lân phi thường quen thuộc. Nó biểu đạt cho: Vương muốn, tối nay phải thị tẩm.

Đây là khế ước ngầm giữa hắn và Vương trong thời gian dài ở chung lập nên.

Vương là bẩm sinh đồng tính luyến ái. Hắn thích nam nhân, thích Hồng Lân, có dự vọng cùng yêu cầu của chính mình. Lúc Hồng Lân còn nhỏ, Vương đảm nhận vai trò là người dẫn dắt (aka công), giáo dục đầy đủ cho Hồng Lân về phương diện đó. Theo Hồng Lân dần dần lớn lên mà đảo ngược.

Vương hiển nhiên càng hưởng thụ cảm giác ở dưới. Những người bẩm sinh đồng tính luyến ái thường có khuynh hướng làm thụ. Hơn nữa Yam nhớ rõ bộ phim này chính là dựa theo một vị Vương đồng tính luyến ái có thật trong lịch sử Triều Tiên mà biên soạn lại.

Vị Triều Tiên Vương đó không chỉ là một tiểu thụ, còn yêu thích giả làm nữ nhân mặc nữ trang. Thích triệu tập các thần tử anh tuấn lại cho cung nữ loả thân hầu hạ, chính mình ở bên ngoài nhìn coi, đến khi chính mình cũng bị kích thích liền thay quần áo của cung nữ đi vào mà hoan ái. Bất quá vị Triều Tiên Vương đó cũng có ưu điểm. Tuy rằng không thể trị quốc nhưng lại rất am hiểu âm nhạc cùng hội hoạ. Bức “Triều Tiên du sơn” hắn hoạ chính là quốc bảo tối trân quý.

Mà vị Vương trước mặt, trong thế giới này, hiển nhiên có bóng dáng của vị Vương trong lịch sử đó. Âm nhạc, hội hoạ, đồng tính luyến ái...Bất quá so với vị kia vẫn là vĩ đại xuất chúng hơn nhiều. Ít ra thì chuyện hoang đường phóng dăng sẽ không tồn tại.

“Điện hạ” -Yam nghe ra ám chỉ cùng mời gọi của Vương, do dự một chút, có cảm giác lơ đãm lao đành phải theo lao.

Lúc đầu hẳn chính là nghĩ muốn cùng Vương tiếp xúc một chút, dù sao thì hai người họ cũng là nhân vật chính trong thế giới này, quan hệ của cả hai đã định sẵn, vì phải bảo trì sự ổn định nên không thể tùy tiện thay đổi.

Nhưng hẳn thật không ngờ mình chỉ nói một câu: “Ta sẽ nhớ ngươi”, liền khiến cho Vương cảm động đến vậy và nổi lên...dục vọng.

Ở khoảng khắc này, mặc kệ là Yam hay là Hồng Lân, cũng không thể cự tuyệt Vương. Cho nên Yam chỉ do dự trong chốc lát, rất nhanh liền quyết định.

Hắn ngồi dậy, chậm rãi cởi quần áo trên người, sau đó quay đầu lại thấy Vương vẫn yên lặng nằm trên giường, nói: “Điện hạ, cần vi thần giúp ngài cởi áo không?”

Vương chậm rãi ngồi dậy, đưa tay chạm vào bờ vai xích lữa (cởi trần) của Hồng Lân, nhìn thân hình cường tráng trước mặt, đôi con ngươi càng thêm thâm trầm.

Vương nhìn Hồng Lân, gắt gao quan sát hai mắt hắn, bỗng nhiên nói: “Hồng Lân, ngươi là nguyện ý?”

“Điện hạ”- Yam có thể cảm nhận được sự bất an cùng dè dặt tận sâu trong đáy lòng của Vương, không khỏi vì người trước mặt mà cảm thấy...đau lòng.

Àn, đúng vậy, là đau lòng, không phải là đồng tình cùng thương hại.

Yam rất ngạc nhiên khi chính mình lại sinh ra loại cảm giác này, hẳn dùng khuôn mặt anh tuấn lại lộ ra vẻ non nớt của Hồng Lân, mỉm cười nói với Vương: “Ta đương nhiên là nguyện ý”

4. Chương 3

Đối với Yam mà nói, chuyện ân ái cũng không giống phần lớn tương lai nhân loại lãnh đạm cùng không hứng thú. Tính cách của Yam xem như hoạt bát hiếm thấy, tính dục so với tương lai nhân loại có phần bình thường hơn. Cho nên lúc này Vương muốn cùng hắn hoan hảo, với hắn mà nói cũng không khó xử.

Hắn không nghĩ đến, đêm đầu tiên đến thế giới này lại có thể may mắn được trải qua tư vị hoan ái của cổ đại nhân loại. Yam vốn rất háo hức chờ mong đến Đại Đường thịnh thế có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của các tuấn nam mỹ nữ ở đó. Nhưng là vị Triều Tiên Vương trước mắt vô cùng anh tuấn, hơn nữa tính thần lực cơ bản cũng làm hắn rất vừa lòng, cho nên Yam một chút cũng không ngại cùng Vương hoan ái.

Hơn nữa vì máy truyền sai lầm, đưa hắn tới không phải là thế giới đã dự định trước. Ngoài ý muốn còn là diễn viên chính trong một vở kịch, mối quan hệ cùng Triều Tiên Vương đã được quyết định. Nếu tự ý sửa đổi nội dung vở kịch, kết quả sẽ rất nghiêm trọng. Làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến kết cấu của thế giới này, huống chi...vị Triều Tiên Vương này một khi nổi giận chính là sẽ cắt mất tiểu đệ đệ của hắn. Cho nên tạm thời, Yam chỉ có thể chấp nhận thân phận mới của chính mình, đồng thời tiếp thu hết thảy mọi thứ của Hồng Lân.

Cũng may trong trí nhớ của Hồng Lân, trừ bỏ lúc hắn còn nhỏ Vương ở thượng vị (aka công), chính là từ sau khi hắn thành niên vẫn luôn là công. Vương hiển nhiên càng hưởng thụ vị trí được hầu hạ.

Yam đối chuyện này không có gì khó chịu. Hắn nhiệt tình hôn lên môi của Vương.

Tại thời điểm xem bộ phim, hần cảm thấy đôi môi của vị Triều Tiên Vương này thật sự rất đẹp, giống như của nữ hài tử, thần hình (hình dáng) tuyệt đẹp, nở nang động lòng người. Giờ phút này thật sự hôn lên càng cảm thấy thập phần mất hồn.

Nhiệt độ cơ thể của Vương so với tương lai nhân loại cao hơn, phi thường ấm áp, hơi thở cũng thực nhiệt tình.

Yam thích cảm giác này. Hần một bên cùng Vương hôn môi, một bên chậm rãi cởi áo ngủ trên người Vương.

Triều Tiên Vương hiển nhiên phi thường động tình. Sau khi xảy ra chuyện của Vương hậu, hai người có một thời gian dài không hoan hảo. Tư vị “đồng sàng dị mộng”, đối với Vương mà nói là dị thường thống khổ.

Chính là Hồng Lâm hôm nay thực nhiệt tình. Hành động của hần không có một tia chần chờ cùng khó xử, thuận theo mà ôn nhu, xem ra hần thật là hồi tâm chuyển ý.

Cảm giác mất đi rồi có lại làm cho Vương có chút kích động.

“Hồng Lâm...” Hần cúi đầu gọi.

“Điện hạ...” Yam vô cùng chủ động. Thuần thực mà vuốt ve da thịt Vương, trêu chọc những điểm mẫn cảm của người.

Trong gian phòng ngủ hai người cùng ở suốt mười năm, lúc này đây dấy lên một ngọn lửa nóng rực.

“Hồng Lâm...” Sau khi hoan hảo, Vương cùng Yam nằm đối mặt nhau, ôn nhu vuốt ve mặt hần.

“Điện hạ” Yam đáp lại hần.

“Ngày mai...”

“Ân?”

Vương chần chờ một chút, nói: “Ngày mai vẫn muốn đi sao?”

“...Ân” Đây là quyết định của Hồng Lâm. Hơn nữa Yam cũng cần thời gian suy nghĩ một chút về kế hoạch sau này của mình.

Để phòng ngừa cao cấp tinh thần thể sau khi đi vào tân thế giới lợi dụng việc hiểu rõ nội dung vở kịch mà cố ý hoặc vô tình làm ra chuyện gây nên những thay đổi nghiêm trọng, ảnh hưởng đến độ ổn định của thế giới đó. Cho nên bộ Tổng tư lệnh sẽ phong tỏa ký ức về nội dung vở kịch của tinh thần thể lúc xuyên qua, đến khi tinh thần thể cùng thân thể mới hoàn toàn dung hợp mới chậm rãi phóng thích.

Chính là không biết vì cái gì mà Yam lại nhớ rõ nội dung vở kịch của thế giới này, hơn nữa ngay khi hần đi một khắc kia nội dung của nó liền có sự thay đổi rất lớn. Cho nên Yam cũng thật lo lắng về sau sẽ thế nào.

Vương tựa hồ có chút thất vọng, bất quá vẫn là nói: “Đừng quên, ngày mười lăm khi đại quân trở về trăm sẽ tổ chức yến hội nghênh đón các chiến sĩ chiến thắng, người nhất định phải trở về”

“Ân. Sẽ không quên, ta sẽ trở về” Yam mỉm cười nói.

Hần mỉm cười cùng với Hồng Lâm lúc trước hoàn toàn bất đồng. Thản nhiên cùng một loại phong thái bình thản, ung dung, tự nhiên và trầm tĩnh.

Vương cũng không nhận ra người trước mắt mình có cái gì không đúng, nhưng là vẫn cảm giác được có chút thay đổi. Hần càng thích bộ dáng hiện tại của Hồng Lâm, tựa hồ hơn chút sinh khí, không giống trước đây cứng ngắt như rỗi gỗ.

Vương thấp giọng ôn nhu nói: “Đã trễ, đi ngủ sớm một chút đi. Ngày mai còn xuất phát nữa”

“Hảo”

Yam thuận theo, nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, rất nhanh làm cho thân thể ngủ.

Chính là tinh thần thể của hấn vẫn tỉnh, thấy Vương không có ngủ mà nghiêng người nhìn Yam, lưu luyến mà nhìn thụy nhan (gương mặt lúc ngủ) của hấn.

Điều này làm cho Yam lần thứ hai dâng lên cảm giác vi diệu (kỳ lạ) giống vừa rồi. Như là cảm động, đau lòng, còn có một chút tâm động.

Dù sao thì hấn cũng vừa cùng vị Triều Tiên Vương này có thân mật thân thể. Nhiệt tình cùng si tình của Vương, hấn đều có thể cảm nhận được rõ ràng. Hấn không khỏi cảm thấy kỳ quái, trước kia Hồng Lân như thế nào có thể đối tình yêu của Vương làm như không thấy, tùy ý tiêu pha? Nếu Hồng Lân có luyện tiếc...

Nghĩ đến đó, tâm lại động.

Triều Tiên Vương nhìn hấn một lúc lâu, rốt cuộc chống cự không được chậm rãi nhắm mắt ngủ. Vừa rồi hoan ái làm Vương tiêu hao thể lực rất nhiều, khiến cho người ngủ thập phần thâm trầm (ngủ say).

Lần này đến phiên Yam mở mắt ra. Hấn tỉnh tể nhìn khuôn mặt của Vương, càng cảm thấy điều kiện của người này không tồi.

Đột nhiên hấn nhớ tới Vương hậu đang ở thư khố chờ...

Yam phát hiện tinh thần lực của mình cũng không bị cấm chế quá lớn, trong phạm vi hoàng cung vẫn là có thể tự do thăm dò, liền triển khai tinh thần lực vào trong thư khố xem.

Thân ảnh của Vương hậu đã không còn ở nơi đó. Cũng đúng, trời sắp sáng, Vương hậu có lẽ đã hiểu được tâm ý của Hồng Lân nên ly khai.

Yam trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Đối với hấn, một người chưa từng trải qua luyện ái mà nói, một cái tam giác luyện như vậy thật sự quá mức phức tạp.

Trời rốt cuộc sáng. Yam lặng lẽ đứng dậy, mặc quần áo.

Hoàng nội cung đứng hầu ở bên ngoài cửa, thấy hấn đi ra, khom người thấp giọng nói: “Hồng tổng quản”

Yam gật đầu nói: “Điện hạ còn đang ngủ, không cần đánh thức người. Nếu điện hạ tỉnh lại, thỉnh chuyển cáo điện hạ là ta đã đi rồi”

“Vâng”

Hồng Lân tối hôm qua đã chuẩn bị tốt mọi thứ. Yam mang theo gói đồ, dắt ngựa chậm rãi đi ra hoàng cung.

Ấn, cung điện này cũng thật lớn, có sắc thái của Trung Quốc.

Bởi vì thế giới này tồn tại dựa trên tác phẩm điện ảnh “Sương hoa ***”. Mà “Sương hoa ***” có cốt truyện thuộc loại nửa thật nửa hư cấu, đạo diễn chính là vận dụng rất nhiều yếu tố Trung Quốc, từ trang phục đến đạo cụ đều so với phong cách thật của Triều Tiên khác rất xa. Chính là thập phần hoa lệ khôi vĩ, tràn ngập sắc thái kiêu hãnh của dân tộc Trung Quốc. Cho nên Yam cảm thấy nơi này rất thân thiết, một thế giới tồn tại kết hợp giữa chân thực cùng hư ảo.

Hấn ra cửa cung, nhảy lên ngựa, chậm rãi đi về phía trước. Bỗng nghiêng trong lòng khẽ động, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở trên cổng tường thành cao cao một thân ảnh nhìn theo hướng hấn.

Là Vương...

Tinh thần lực của Yam cường hãn, có thể nhìn rõ thân ảnh ở xa trên cao kia.

Si tình cùng tưởng niệm của Vương, ở thời điểm trước khi hấn rời đi, bây giờ lại mãnh liệt truyền tới.

Nhìn người kia si ngốc đứng lặng, trong lòng Yam đột nhiên phát ra một câu: Cao xử bất thắng hàn(*).

Wương, thật sự là một người rất cô tịch.

(*): Ở trên cao cũng không thắng nổi cảm giác lạnh lẽo. Người dù có địa vị cao như thế nào cũng không tránh khỏi sự cô đơn, càng ở trên cao lại càng cô đơn.

5. Chương 4

Nơi Hồng Lân đi “thanh tịnh” là một toà thành nhỏ tên Tân thành, khoảng cách từ kinh thành đến đây chỉ cần phi ngựa một ngày đường.

Có lẽ là đất nước Triều Tiên thật sự quá nhỏ, trong trí nhớ của Hồng Lân, cho dù là đi đến địa phương sát biên giới nhất cũng chỉ có thời gian bảy tám ngày.

Hơn nữa bởi vì bản thân thế giới này không phải kiến lập trong lịch sử của thế giới thật, cho nên có rất nhiều địa phương cùng lịch sử so với chân chính Triều Tiên khác biệt rất lớn.

Lần này Yam là lên đường một mình, Kiện Long Vệ cũng không có ai đi theo. Chức quan của hắn rất kỳ quái. Theo lý thì hắn chính là Tổng quản Kiện Long Vệ bên cạnh Triều Tiên Vương, dựa theo Trung Quốc mà nói chỉ là một thị vệ trưởng, chức quan không đến ngũ phẩm. Nhưng bởi vì hắn là người hầu hạ bên cạnh Vương, được Vương cực kỳ tín nhiệm nên địa vị, so với rất nhiều đại thần khác càng cao quý.

Hơn nữa, trải qua một lần Vương vì tiêu diệt các đại thần âm mưu lật đổ người đã dùng sức mạnh của Kiện Long Vệ mà đại khai sát giới, huyết đồ đại diện (máu nhuộm đại diện), đem trên triều đình tất cả thanh âm phản đối triệt để đánh tan, biểu hiện ra bản chất của một đời bạo quân. Làm cho tất cả quan viên các vùng đều sợ tới mức kinh hồn táng đởng, đối với danh hào Kiện Long Vệ lại kính sợ không thôi, giống như Cẩm Y Vệ ở Minh triều của Trung Quốc.

Bởi vậy mà Tân thành phủ doãn Kim đại nhân ở trước mặt hắn cứ chỉ khiêm nhường, chỉ thiếu nước quỳ xuống dập đầu.

“Kim đại nhân, điện hạ phái ta đến xem xét một chút tình hình phòng vệ của Tân thành, cũng không có gì khác quan trọng. Ta chính mình đi là tốt rồi, ngài không cần khách khí”

“Vâng, vâng. Hồng tổng quản nếu có gì cần, nhất định phải nói với hạ quan. Hạ quan nhất định đem hết khả năng trợ giúp Hồng tổng quản”

Yam dựa theo thói quen của Hồng Lân, thập phần khiêm tốn cùng khách khí mà cúi đầu nói: “Ân, vô cùng cảm tạ ngài”

Trời ạ, một phủ doãn tam phẩm ở trước mặt mình xưng “hạ quan”, thật không biết ở đây ai mới là phủ doãn.

Yam ở đây một thời gian. Hắn cũng không phải mới tới nơi này lần đầu tiên, trước kia mỗi khi cùng Vương phát sinh tranh chấp nhỏ, hoặc khi bị ức chế hắn sẽ chạy đến đây mà “thanh tịnh”. Nơi này hiển nhiên được hắn và Vương công nhận là một nơi có thể giải sầu, lại không quá xa kinh thành.

Hắn chỉnh lý lại một chút tư liệu trong đại não. Hiện tại hắn là Hồng Lân, Hồng Lân chính là hắn, rất nhiều sự phải hảo hảo lo lắng một chút.

Đầu tiên, nội dung toàn bộ vở kịch hắn đều nhớ rõ, hiển nhiên đây là một chuyện ngoài ý muốn, hoặc là nói sai sót. Tiếp theo, chính là hắn vẫn không thể liên hệ với căn cứ, điều này làm cho hắn có chút bất an. Nếu không thể liên hệ với căn cứ thì không thể trở về thế giới của hắn, trừ phi thân thể hiện tại tử vong mới có thể tự động trở về, không thể bằng chính mình tự quay về. Còn có một vấn đề rất nghiêm trọng khác, chính là nội dung vở kịch này rất nhanh sẽ kết thúc, hoặc có thể nói là, ngay khi hắn đến đây nó đã kết thúc.

Dựa theo quy định của Cục quản lý thời không cùng căn cứ, bình thường là không cho phép bọn họ đến thế giới diện ảnh vốn do tinh thần lực sáng tạo nên. Do nội dung vở kịch ở loại thế giới này có hạn, không gian cấu tạo cũng không ổn định. Trừ phi một nhân vật trong đó có tính cách, mệnh lực cùng tinh thần lực cường

đại mới có thể củng cố sự tồn tại của thế giới này. Trước mắt xem ra, cường đại nhất nơi này chính là Triều Tiên Vương, mà tất cả đều lấy hắn làm cơ sở để phát triển. Một người khác chính là Hồng Lân.

Bởi vì Hồng Lân là nhân vật chính, hiện tại Yam cùng hắn đã hoà hợp nhất thể, không thể nghi ngờ đã làm cho tinh thần lực của hắn càng thêm cường hãn. Như vậy nền móng của thế giới này hẳn là vẫn ổn định. Yam đối với chính mình rất tin tưởng.

Chính là nội dung vở kịch gần như đã chấm dứt, làm nhân vật chính trong đó, nhất cử nhất động sau này của hắn đều có thể gây ra ảnh hưởng rất lớn đến thế giới này, đây là chuyện rắc rối nhất.

Yam thở dài một tiếng.

Như thế nào lại làm nhân vật chính chứ? Tốt nhất vẫn là làm một vai phụ nhỏ nhoi hoặc một nhân vật ngoài lề vô danh, như vậy hắn có làm gì cũng không ảnh hưởng nội dung vở kịch, có thể tự do tự tại làm việc. Chính là hiện tại...cho dù hắn muốn, Vương cũng sẽ không đáp ứng.

Vị Triều Tiên Vương đó, tàn bạo mà cường đại, yếu ớt mà cô độc, thật sự là rất mâu thuẫn.

Hiện tại Yam đối Vương có cảm giác tâm động, hơn nữa sau khi hai người phát sinh quan hệ thân thể thân mật cảm tình này càng thêm sâu sắc. Hướng chi nguyên bản Hồng Lân chính là tình nhân của Vương, quan hệ giữa hai người không phải tầm thường, trong trí nhớ đối với Vương cũng tồn tại cảm tình rất sâu. Những điều này đều ảnh hưởng tới Yam.

Ai...Chẳng lẽ cứ mơ hồ như vậy mà quyết định chung thân đại sự?

Người ở thế giới tương lai bởi vì cảm tình hơi hợt, một khi đã quyết định đối tượng chung thân thì rất khó phát sinh thay đổi. Những chuyện như ly hôn, ngoại tình linh tinh này nó đã ít lại càng ít. Ngẫu nhiên xuất hiện những chuyện như vậy sẽ bị truyền thông đưa tin rầm rộ, giống như là dấu hiệu tình cảm nguyên thủy của nhân loại hồi sinh.

Chẳng khác gì là một trò cười.

Yam sinh ra trong một truyền thống thế gia, loại sự tình này là tuyệt đối không được phép làm ra. Cao cấp tinh thần thể lấy hình thái ý thức làm tối thượng, thân thể chỉ là phụ, cho nên hai người phải hiểu nhau, yêu nhau, tâm ý tương thông, lấy tinh thần thể cùng kết hợp mới có thể dựng dục con nối dòng. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho tinh thần thể nhân loại vốn khuyết thiếu tình cảm con người chậm rãi hướng đến diệt vong.

Vì vậy đối với Yam mà nói, động tâm chính là động tâm, một khi quyết định đối tượng chung thân sẽ không dễ dàng thay đổi. Suy cho cùng mục đích hắn xuyên đến nơi này chính là để sinh sản hậu tự, đồng thời trên lưng gánh vác trách nhiệm trọng đại ngăn chặn sự tuyệt chủng của nhân loại. Nếu yêu nhầm người, không chỉ nhiệm vụ thất bại, với chính mình còn là một đả kích rất lớn.

Yam tuy rằng đối Vương có chút tâm động, nhưng lại không thể xác định Vương chính là một nửa thích hợp với mình. Kỳ thực, vị Triều Tiên Vương này tính cách quá mức cực đoan cùng âm trầm, so với bản tính của hắn thật sự không hợp.

Cũng may hiện tại hắn tách khỏi Vương, có thể tiêu dao vài ngày.

Tân thành tuy rằng không lớn, thế nhưng chung quanh đều là vùng núi, phía sau là bình nguyên, về phía trước hơn mười dặm chính là bờ biển.

Yam chưa từng nhìn thấy biển. Hắn sinh ra ở Sóc tinh, đó là nơi thích hợp cho nhân loại sinh sống ngoài Địa cầu, Hoả tinh thì đã gần như bị bỏ hoang. Nhưng là tài nguyên nước ở Sóc tinh tồn tại ở một trạng thái khí phi thường kỳ diệu cho nên ngay cả sông, hồ cũng không có hướng chi là biển.

Ngày hôm sau Yam liền vội vã kị mã đi đến bờ biển. Nhìn thấy biển rộng lại trắng lệt vô cùng, hắn hưng phấn kêu to lên.

“Nga a — ta nhìn thấy biển rồi! Ta nhìn thấy biển rồi! Ha ha ha...”

Yam cất tiếng cười to, dùng Hán ngữ mà hét lớn.

Bờ biển không người, hần thoát hạ y phục hướng phía biển rộng nhảy xuống, tức khắc bị nước biển nhấn chìm.

“Khụ...Hộc, hộc –“

Nguyên lai nước biển mặn như vậy a...

Nguyên lai trong nước ở trạng thái lỏng không thể hô hấp a...

Oa, nguyên lai ta sẽ bị chìm a...

Yam chỉ dùng ba phân vũ trụ (đơn vị đo thời gian) liền hiểu được thiếu chút nữa là tự đem chính mình chìm chết.

Hồng Lân không biết bơi, càng không nói đến Yam. Bất quá cũng may hần tri thức uyên bác, tinh thần lực cường đại, giữa biển khơi chao đảo trong chốc lát, rất nhanh liền nắm giữ cách thức bơi lội.

Hần hưng phấn mà bơi qua bơi lại, thậm chí lặn sâu xuống dưới, tìm thấy rất nhiều vỏ sò tuyệt đẹp.

“Ta biết bơi. Ha ha ha, ta biết bơi rồi!”

“Đại nhân, vừa rồi ta nghe thấy có người ở bờ biển nói Hán ngữ (tiếng Hán)”

Yam giật mình. Tinh thần lực của hần cường đại, giác quan so với người thường càng nhạy bén, thanh âm kia ở rất xa nhưng hần lại có thể nghe thấy rõ ràng.

Nhưng là đồng dạng, hiện tại bờ biển không có người, hơn nữa thanh âm của sóng biển rất lớn lại có thể nghe được tiếng hần, người nọ thính lực xem ra cũng không kém.

Hần triển khai tinh thần lực thăm dò xung quanh, phát hiện trong rừng cây nhỏ ở bờ biển có mấy người đang thì thầm.

“Đại nhân, nơi này làm sao lại có người Hán? Có phải hay không Thôi tiên sinh nghe lầm?”

“Hỗn trưởng! Quá thất lễ! Thôi tiên sinh là ai? Làm sao có thể nghe lầm được? Ít nói nhảm, nhanh đi bờ biển nhìn xem. Chúng ta đang ở đây bí mật mưu đồ đại sự (âm mưu chuyện lớn), quyết không thể để người phát hiện”

“Đúng vậy, tiểu nhân đi ngay”

Yam thấy thần sắc những người đó quỷ dị, liền lén lút lên bờ, cầm lấy quần áo trốn đi.

Có hai người bộ dáng võ sĩ xuất hiện ở bờ biển, cẩn thận xem xét qua lại, sau một lúc không có phát hiện dấu vết của Yam liền chạy về hồi báo.

“Đại nhân, bờ biển không có ai. Chỉ có dấu chân đi về hướng Tân thành, có thể là vừa rồi có người đến đây bơi lội, hiện tại rời đi rồi”

Người được xưng là đại nhân, tuy rằng ăn mặc như quý tộc bình thường nhưng hần là quan viên Triều Tiên. Hần nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, trên mặt có chòm râu nhỏ đặc trưng của người Triều Tiên. Bất quá người bên cạnh hần lại làm cho Yam âm thầm lưu ý.

Người nọ ăn mặc là người Nguyên triều, một thân trường bào, bên hông đeo kiếm, thần sắc cao ngạo. Bộ dáng ước chừng khoảng ba mươi tuổi, nhưng tinh thần hữu lực, là một người luyện võ, hơn nữa công phu cũng không thấp.

Yam thấy bọn họ thần sắc khả nghi, liền lặng lẽ lấy tinh thần lực ẩn thân đi tới nghe lén bọn họ nói chuyện.

Vị đại nhân kia thấy thủ hạ không có phát hiện người lạ, liền đối với “Thôi tiên sinh” nói: “Tân thành là thành lớn, có thể là một thương nhân người Hán đi dạo đến bờ biển chơi đùa. Hơn nữa người Triều Tiên chúng ta nói Hán ngữ cũng rất nhiều. Nếu không có phát hiện bóng người khả nghi, Thôi tiên sinh có thể yên tâm” Vị đại nhân này cũng là nói Hán ngữ.

Thôi tiên sinh kia hừ một tiếng, cao ngạo nói: “Cần lo lắng không phải là ta, mà là Phác đại nhân. Nếu có người phát hiện âm mưu của các ngươi, ta thì không sao cả, chỉ sợ Triều Tiên Vương sẽ không bỏ qua các ngươi”

Vị Phác đại nhân kia tựa hồ nghĩ đến Vương ra tay tàn nhẫn, bất giác rung mình, vuốt râu cảm hận nói: “Vương Kì tàn bạo bất nhân, ngày đó huyết đồ đại điện, đem quan lại Triều Tiên giết hại gần hết, ngay cả cha ta cùng huynh trưởng cũng...” Nói tới đây, hắc tựa hồ bị thương vô cùng, dừng một chút nói: “Lần này may có Thôi tiên sinh cùng Binh bộ thượng thư ủng hộ. Ngày mười lăm này đại quân trở về, bạo quân sẽ tổ chức một yến hội long trọng, chỉ cần Thôi tiên sinh ra tay, nhất định có thể thành công ám sát bạo quân. Đến lúc Kinh nguyên quân kế vị, Thôi tiên sinh chính là đệ nhất công thần của Triều Tiên”

6. Chương 5

Yam trong lòng sợ hãi. Hắn ẩn ẩn đoán được thân phận của người này. Vị Phác đại nhân này, rất có thể là đứa con thứ ba của Phác thừa tướng đã bị Vương đồ sát (giết hại) trên đại điện ngày đó, Phác Thành Nam.

Phác thừa tướng cùng con trưởng và con thứ đều tham gia mưu phản lật đổ Vương, gia tộc cũng bị Vương nhổ tận gốc. Chỉ có tiểu nhi tử Phác Thành Nam này của hắn, bởi vì mấy năm trước đi sứ sang Nguyên triều, không ở trong nước nên tránh được một kiếp.

Chính là không nghĩ đến hắn lại liên hợp với mấy tên quan lại Triều Tiên ở yến kinh, dưới sự hỗ trợ của Binh bộ thượng thư Nguyên triều dự định ở yến hội mừng đại quân trở về mà ám sát Vương.

Yam nheo mắt. Chẳng lẽ vỡ kịch thoát ly nội dung vốn có, Triều Tiên Vương sẽ không bởi vì cùng chính mình quyết đấu mà thân vong, nhưng vẫn sẽ chết vì bị ám sát?

Nghĩ vậy khiến cho Yam cảm thấy sợ hãi trong lòng. Nếu Vương chết, nhân vật trọng yếu duy trì thế giới này biến mất không biết sau đó sẽ phát sinh cái gì. Hơn nữa, quan trọng nhất là hắn không muốn Vương chết.

Bọn họ sau khi nói những câu đó liền xoay người hướng phía sâu trong rừng đi đến. Yam đi theo phía xa xa thấy bọn họ vào một cái thôn nhỏ.

Tinh thần lực của Yam cường đại, không cần cố sức cũng có thể nghe được thanh âm của bọn họ. Vị Thôi tiên sinh kia võ công cao thấp như thế nào cũng có thể cảm nhận được. Chính là bọn họ rất cẩn thận, hơn nữa tựa như đang chờ đồng bọn, lúc sau trò truyện không còn nhắc đến chuyện ám sát nữa.

Yam cẩn thận theo sát bên cạnh những người này, âm thầm ẩn núp ba ngày, rốt cuộc chờ được đồng bọn của bọn họ, làm rõ âm mưu ám sát.

Yam âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới ở Triều Tiên có nhiều người phản đối Vương như vậy. Trong một lần Vương đại khai sát giới đã khơi dậy sự sợ hãi cùng phản kháng của rất nhiều người, phương pháp này rõ ràng chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc. Nếu Yam xuyên đến sớm một chút, tại thời điểm đó liền cùng Hồng Lân dung hợp, hẳn nhất định sẽ không đồng ý quyết định của Vương.

Bạo lực là thủ đoạn trực tiếp nhất để giải quyết vấn đề, nhưng cũng chính là thủ đoạn sai lầm nhất.

Triều Tiên là một tiểu quốc, chịu sự thống trị của Nguyên triều, Vương thực chất là một con rối. Trong triều, phần lớn đại thần phụ thuộc vào Nguyên triều, xem lời của Nguyên triều hoàng đế là hoàng mệnh mà tuân theo.

Kinh Nguyên Quân, cháu của Vương vẫn lấy danh học tập mà ở lại đại đô yến kinh nhưng trên thực tế là con tin. Nhưng dã tâm của hắn hiển nhiên không nhỏ, ở yến kinh chưa bao giờ chịu an phận. Bởi vì Vương cùng Vương hậu, xuất thân là Nguyên triều công chúa đại hôn nhiều năm nhưng vẫn chưa có con nối dòng, đây cũng chính là nhân tố cực kỳ bất lợi đối với Vương. Nghe nói Kinh Nguyên Quân so với Vương nhỏ hơn sáu tuổi, hiện nay ở đại đô đã có tam tử nhất nữ. Hơn nữa chính thê lại là nữ nhi của Nguyên triều Binh

bộ thượng thư Hô Nhĩ Duyên. Khó trách Hô Nhĩ Duyên hỗ trợ đám người Phác Thành Nam quay về Triều Tiên ám sát Vương. Nếu Kinh Nguyên Quân làm quốc chủ (chủ của một nước), thế lực của hắn cũng sẽ đại trưởng (lớn mạnh).

Vương lần trước giết hại gần một nửa đại thần trong triều, khiến cho việc triều chính hầu như tê liệt. Rất nhiều chức quan đến nay vẫn để trống, không có người thích hợp thay thế. Hơn nữa vì sự tàn bạo của người, một ít quan viên nguyên bản bảo trì thể trung lập cũng bởi vì sợ hãi mà dần dần nghiêng về phía ủng hộ việc lập tân Vương.

Trước tình thế như vậy, Yam không khỏi vì Vương mà lo lắng.

Hắn biết rõ những năm gần đây Vương vẫn hi vọng có thể chấn hưng triều chính, cố gắng lôi kéo cùng đoàn kết thế lực khắp nơi nhưng bởi vì sự cường đại cùng kiểm soát sâu sắc của Nguyên triều đối với Triều Tiên, còn nhược điểm không có con nôi dòng khiến cho Vương trước sau vẫn không thể chân chính đoạt được thực quyền. Trước mắt vũ khí tối hữu lực trong tay Vương chỉ có Kiện Long Vệ cùng ba vạn cấm vệ quân ở kinh đô và vùng lân cận.

Kế hoạch của đám người Phác Thành Nam là sử dụng vài tên giang hồ cao thủ từ yến kinh mời đến, hoá trang hoà lẫn vào đại quân hồi triều mà ám sát Vương ngay tại yến hội.

Hiển nhiên trong đại quân cũng có đồng mưu của bọn họ. Nhưng Yam theo dõi mấy ngày vẫn không tìm được kẻ nội ứng kia là ai. Những người này phi thường cẩn thận, không nhắc đến tên của đối phương mà chỉ dùng danh hiệu. Nếu không phải ngày ấy bọn họ ở trong rừng nhất thời lơ đãng, nhiều lời vài câu, Yam cũng vô pháp đoán ra thân phận của Phác Thành Nam.

Tiếp tục ở cạnh những người này cũng không thể tìm hiểu thêm được gì, Yam liền trở lại Tân thành thu thập đồ vật lập tức trở lại kinh thành.

Khi Yam trở về kinh thành là ngày mười hai, cách ngày đại quân trở về còn ba ngày.

Yam trước tiên về phòng của mình, chỉnh lí lại một chút, thay đổi y phục liền đi gặp Vương, chợt nghe có người gõ cửa.

“Ai?”

“Đại ca, là ta”

Yam mở cửa, là huynh đệ tốt của hắn, Hàn Bách.

“Đại ca, người tốt cuộc đã trở lại” Hàn Bách thật cao hứng nhìn thấy hắn.

Yam vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười nói: “Ta không ở mấy ngày, có chuyện gì xảy ra không?” Hắn thực thích Hàn Bách, trong Kiện Long Vệ thiếu niên này là đơn thuần nhất, tính cách cùng chính mình rất hợp. Hiện tại bởi vì hắn xuyên đến, làm nội dung vở kịch thay đổi nên Hàn Bách cùng một vài huynh đệ khác cũng không bởi vì giúp hắn thoát khỏi đại lao (nhà tù) mà bị Vương trừng phạt thì chúng.

Hàn Bách nghe vậy, xoay người cẩn thận đóng cửa lại, giữ chặt hắn thấp giọng nói: “Đại ca, thời gian người không ở đây, tâm tình của Vương luôn không tốt. Mọi sự của Kiện Long Vệ đều là Phó tổng quản xử lý, bất quá...” Nói tới đây, Hàn Bách đột nhiên dừng lại.

“Bất quá cái gì?”

Hàn Bách chần chờ một lát, cắn cắn môi nói: “Đã nhiều ngày Phác Phó tổng quản vẫn luôn túc trực trong nội cung hầu hạ, ngày cả, ngày cả buổi tối cũng ở lại nội cung...”

Yam hiểu được ý tứ của hắn, không khỏi sửng sốt một chút.

Kiện Long Vệ phụ trách an toàn của Vương, chức trách chỉ là hành sự (hoạt động) tại ngoài cung, nội cung đều là phi tử cùng nội thị. Trước kia chỉ có Hồng Lân có thể ở qua đêm trong nội cung, cũng là vì quan hệ đặc thù của hắn và Vương, mà hiện tại Phác Thắng Cơ...

“Ta đã biết” Yam thần nhiên nói.

Hàn Bách có chút lo lắng, kêu: “Đại ca”

Yam nhìn hẩn một cái, nghiêm khắc nói: “Chuyện của nội cung, không cần người nhiều lời. Người nhớ kỹ, quyết định của điện hạ không ai có thể can dự! Chúng ta chỉ cần phục tùng là tốt rồi!”

Đây là “giáo huấn” mà Hồng Lân vẫn luôn nói với đám người Hàn Bách, kỳ thật là một loại phương thức bảo hộ bọn họ. Chỉ có Hồng Lân mới biết được tâm tính của Vương hỉ nộ là cỡ nào bất định, lãnh ngạo tàn bạo. Có lẽ chỉ có đối với hẩn, Vương mới có thể bày ra tất cả ôn nhu cùng bao dung của chính mình.

Hàn Bách gật gật đầu, bỗng nhiên vui vẻ cười nói: “Hiện tại đại ca trở về, chúng ta an tâm. Có người ở đây, tâm tình của Vương cũng sẽ tốt hơn rất nhiều, cuộc sống hằng ngày của chúng ta cũng dễ qua”

Yam nhin không được cười nói: “Người tiểu tử này, đừng nghĩ làm biếng. Được rồi, ta phải thay quần áo, còn phải đi gặp điện hạ”

Sau khi Hàn Bách rời đi, Yam thay đổi y phục, hướng cung điện nơi Vương trụ thường ngày đi đến.

Trong lòng Yam suy nghĩ lời Hàn Bách nói, âm thầm hoài nghi, chẳng lẽ hẩn rời đi vài ngày Vương liền thay lòng đổi dạ?

Hẩn là sẽ không. Lấy tính tình của Vương, nếu dễ dàng thay đổi như vậy cũng sẽ không từ lúc Hồng Lân mười tuổi vẫn luôn đau khổ chờ đợi. Hơn nữa hẩn nhớ rõ trong nguyên tác, Phác Thắng Cơ quả thật thừa lúc Vương cùng Hồng Lân bất hoà mà chủ động xin được nguyên ý vì Vương thị tẩm lại bị Vương không chút do dự cự tuyệt. Đó là lí do mà Yam yên lòng, chắc hẳn Vương để cho Phác Thắng Cơ ở lại nội cung là có nguyên nhân khác.

Yam đi vào điện ngoại, nghĩ muốn cầu kiến điện hạ, ai ngờ nội thị lại nói cho hẩn biết Vương đang ở hậu hoa viên.

Vì thế Yam lại đi vòng lại vào hậu hoa viên, xa xa còn chưa đến gần liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Vương.

“Ha ha a, Phó tổng quản có tâm, lễ vật này trăm thực thích”

“Chỉ cần điện hạ hài lòng, vi thần nguyện ý máu chảy đầu rơi chỉ mong đổi lấy một nụ cười của điện hạ” Nói chuyện đúng là Phác Thắng Cơ, hẩn đang dùng ánh mắt nhiệt tình trước sau như một nhìn chăm chăm Vương.

Yam chậm rãi đến gần, khom người nói: “Điện hạ, ta đã trở về”

Vương nhanh chóng xoay người, nhãn tình của người sáng lên, vẻ mặt kinh hỉ (vui mừng) muốn cũng không giấu được, hai tròng mắt giống như đột nhiên phát sáng.

“Hồng tổng quản, người như thế nào lại trở về sớm như vậy?”

Yam mỉm cười, nhìn Vương nói: “Vi thần đi bên ngoài cách xa ngàn dặm, trong lòng tưởng niệm điện hạ, cho nên trở về”

Hẩn nói có chút khoa trương. Tân thành cách kinh đô nhiều nhất chỉ có một trăm dặm, làm sao lại cách xa ngàn dặm như vậy. Bất quá hẩn biết nói như vậy Vương nhất định sẽ rất vui, cho nên hẩn không ngại làm cho ngài vui vẻ một chút.

Quả nhiên Vương nghe xong vô cùng cao hứng, thậm chí còn cảm giác có vài phần thụ sủng nhược kinh (được sủng mà kinh ngạc). Vương vui mừng đến không biết biểu đạt như thế nào, lập tức không chút do dự nói: “Vừa rồi Phác phó tổng quản dâng cho trẫm một thanh danh đao, trẫm tặng cho người, người xem có thích không?”

Yam nhin không được mà vì Phác Thắng Cơ ở bên cạnh khuôn mặt khê biến nổi lên một tia đồng tình.

Thật sự là rất đáng thương. Hẩn thiên tâm vạn khổ tìm được thanh danh đao này, tiến hiến cho Vương, chính là vì muốn nhìn thấy Vương cười. Ai ngờ vì sự trở lại của mình cùng hai câu nói, khiến cho Vương vui sướng đến không biết làm thế nào cho tốt liền thuận tay đem tặng thanh đao cho mình.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, vị Triều Tiên Vương này tuy là nhất quốc chi chủ, địa vị tôn quý, nhưng phương thức biểu đạt tình cảm lại thập phần ngây thơ. Hẩn chỉ biết thông qua cách không ngừng tặng

Hồng Lân các loại lễ vật quý báu, sử dụng phương thức gần như lấy lòng để biểu đạt tình cảm của chính mình. Những y phục phiêu lượng (lộng lẫy), danh kiếm sắc bén, tuần mã cao lớn thượng đẳng...đều là cách thức nịnh nọt ý trung nhân (người trong lòng) của Vương.

Đáng tiếc phương pháp ngu ngốc này của Vương, gặp phải kẻ khờ thì chỉ có thể ảm đạm thụ thương.

Hồng Lân căn bản không cần những lễ vật này. Vương muốn hấn ăn mặc càng đẹp, hấn lại càng xấu hổ. Vương đưa cho hấn lễ vật càng quý báu, hấn càng bất an.

Bất quá hiện tại Yam không có loại gánh nặng tâm lý này.

Hấn tiếp nhận thanh đao Vương đưa cho, vừa nhìn đã thấy quả nhiên thân đao sáng như tuyết, đao phong lợi hại.

“Hảo đao” Hấn khen.

Vương vui sướng nói: “Người thích không?”

Ánh mắt nóng bỏng mà lấy lòng này, quả thực cùng vừa rồi khi Phác Thăng Cơ đem đao tiến hiến cho Vương giống nhau như đúc.

Phác Thăng Cơ xem ở trong mắt, không khỏi cắn chặt răng, yên lặng lui về phía sau từng bước.

Hấn thật sự không chịu được yêu thích của Vương đối với Hồng Lân. Loại này yêu thích khiến tâm hấn thật sâu đau đớn, mỗi lần chứng kiến đều cảm thấy phẫn hận.

7. Chương 6

Yam đem đao tra vào vỏ, hai tay đưa trả cho Vương, nói: “Vi thần thực thích. Bất quá vi thần dùng quen thanh kiếm điện hạ ban cho, không quen dùng đao. Thanh đao này vẫn là điện hạ giữ lại đi”

Vương không nghĩ tới hấn cư nhiên không cần phần lễ vật này, không khỏi có chút bất an liền hỏi: “Hồng Lân, vì cái gì không cần?”

Yam mỉm cười, nói: “Vi thần dùng quen một loại đồ vật nào, tự nhiên không thích thay đổi. Cho dù thanh đao này ngân hảo (rất tốt), vi thần cũng chỉ là thưởng thức mà thôi, không có nghĩ tới chiếm vi kỷ hữu (chiếm lấy cho mình), bởi vậy điện hạ vẫn là đem nó lưu lại đi. Phác phó tổng quản thật vất vả tìm được, cũng là một mảnh tâm ý”

Vương ần ần nghe ra ý tứ trong lời nói của hấn, không khỏi có chút kinh hỉ (vui mừng), cẩn thận cân nhắc một chút, nói: “Cũng tốt. Vì tìm thanh đao này, Phác phó tổng quản cũng đã vất vả. Trẫm sẽ đem nó treo trong tẩm thất (phòng ngủ), làm vật trừ tà”

Phác Thăng Cơ ôm quyền khom người nói: “Đa tạ điện hạ xem trọng. Chỉ cần điện hạ thích là tốt rồi” Hấn đối với những lời nói vừa rồi của Hồng Lân cũng không cảm kích, nhưng vẫn là hân hỉ (vui sướng) vì thanh đao được lưu trong tẩm thất của Vương, cảm giác phảng phất giống như là chính mình được gần Vương hơn.

Phác Thăng Cơ thấy Hồng Lân đã trở về, chính mình tự nhiên không thể tiếp tục lưu lại, liền biết điều mà cáo lui.

Vương đem đao giao cho Hoàng nội cung. Cùng Hồng Lân sóng vai ngắm cảnh sắc ở hậu hoa viên, mỉm cười nói: “Hồng Lân, mấy ngày nay ở bên ngoài dường như gầy đi. Trẫm đêm nay lệnh ngự thiện phòng làm mấy món người thích, buổi tối dùng nhiều một chút”

“Đa tạ điện hạ” Vương đối Hồng Lân thật sự là tử mĩ chu đáo a.

Vương trong lòng còn đang cân nhắc những lời vừa rồi của Yam, cảm thấy được cảm xúc dâng trào, nhin không được muốn cùng hấn sớm một chút trở lại tẩm thất, xác nhận cảm giác của chính mình, nhưng y cần phải kiên nhẫn một chút, liền cùng Hồng Lân nói chuyện phiếm.

Tựa hồ chỉ cần Hồng Lân ở bên, tâm tình của Vương liền đặc biệt tốt, vẻ mặt ôn hoà, ngay cả những người bên cạnh cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Yam có thể cảm giác được tâm lý của các cung nhân xung quanh thả lỏng rất nhiều, không khỏi âm thầm vì sự coi trọng của Vương đối với Hồng Lân mà thở dài.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên có một vị cung nhân đến gần, hướng Vương nhỏ giọng bẩm báo Vương hậu có việc thỉnh diện hạ đến hậu cung gặp mặt.

Vương nhìn Yam liếc mắt một cái, thấy hấn thùy hạ tầm mắt thần sắc cung kính, giống như không có nghe thấy, liền nói: “Hồng Lân, người vừa trở về, nhất định mệt mỏi, lui xuống nghỉ ngơi trước đi”

Yam biết Vương không muốn để mình nghe được tin tức gì liên quan đến Vương hậu liền khom người cáo lui.

Kỳ thật Vương đối Vương hậu cho tới nay vẫn là rất tôn trọng, hai người tương kính như tân, tuy rằng không có tình yêu, nhưng nhiều ít vẫn là có chút cảm tình. Nhưng từ khi chuyện Vương hậu cùng Hồng Lân yêu đương vụng trộm bị Vương phát hiện, thái độ của Vương đối với nàng liền nhất lặc thiên thượng (xuống dốc không phanh).

Tình nhân trong mắt dung không nổi một hạt cát. Huống chi Vương là một người mẫn cảm lại chuyên chế (độc tài) như vậy.

Hấn tuy rằng ngoài miệng chưa nói, nhưng trong lòng nhận định Vương hậu là lấy thân thể cùng sự ôn nhu của nữ nhân dụ dỗ Hồng Lân thiện lương đơn thuần, một lòng bao che cho lỗi lầm của Hồng Lân. Cho nên sau khi Hồng Lân đi rồi, Vương liền đem Vương hậu giam lỏng ở hậu cung.

Vương chậm rãi đi vào gian phòng vừa quen thuộc cũng lại xa lạ nơi tẩm cung của Vương hậu.

“Điện hạ” Cung nữ Nhu Hương thấy Vương liền nhanh chóng hành lễ, thối lui đến một bên.

Là tâm phúc của Vương hậu, nàng là người biết rõ nội tình nhất nên ở trước mặt Vương thì luôn rất sợ hãi.

“Vương hậu, có chuyện gì sao?” Vương ngồi xuống chủ vị, thản nhiên nói: “Trẫm nhìn người sắc mặt không tốt lắm, có phải hay không thân thể không khoẻ?”

Vương hậu cứng ngắc ngồi ở chỗ của chính mình, nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm, nô tì thân thể tốt lắm. Xin hỏi điện hạ, Hồng tống quản ở nơi nào?”

Vương khước mắt giật nhẹ, trầm giọng nói: “Người hỏi hấn làm cái gì?”

Buổi tối ngày đó Hồng Lân không có như trong nguyên kịch đi thư khố cùng Vương hậu gặp gỡ, khiến cho Vương hậu phi thường tuyệt vọng. Sau đó nàng vẫn luôn bị Vương giam lỏng, tin tức của Hồng Lân cũng bị Vương phong tỏa nghiêm ngặt, cho nên Vương hậu thực lo lắng cho Hồng Lân.

Nàng là công chúa do đích thân hoàng đế Nguyên triều sắc phong, ở Triều Tiên địa vị tôn quý. Cho dù ca ca của nàng, Thái An Công tham gia mưu phản, Vương cũng không dám động đến nàng. Nàng biết rõ điểm này. Hơn nữa tính cách Vương hậu kiên cường, ngoài mềm trong cứng, một khi quyết định chuyện gì sẽ toàn lực theo đuổi đến cùng.

Trước kia nàng xem Vương là trượng phu, tuy rằng thành thân đã mười năm nhưng hai người chưa từng có da thịt chi thân (quan hệ thân thể), nàng vẫn hết mực giữ gìn phụ đạo, ở bên cạnh trợ giúp Vương. Chính là Hồng Lân xuất hiện đã thay đổi hết thảy. Hiện tại nàng đã có hài tử của Hồng Lân, tâm cũng bị Hồng Lân đoạt đi. Vì bảo hộ Hồng Lân cùng hài tử của chính mình, nàng sẽ không giống như lúc trước mọi việc đều thuận theo Vương.

Nàng cắn cắn môi, nói: “Điện hạ, không biết nô tì làm sai chuyện gì, điện hạ vì sao phải đem nô tì giam lỏng ở trong cung? Nếu là chuyện của ca ca nô tì, Thái An Công đã muốn nhận tội, nô tì cũng không có tham dự âm mưu của bọn họ, Vương không nên đối đãi nô tì như vậy”

Vương không nhanh không chậm nói: “Vương hậu hiểu lầm. Trẫm là lo lắng an toàn của Vương hậu, mới để Vương hậu ở tại chỗ này. Hiện tại trong triều thế cục bất ổn, Vương hậu thân là thê tử của trẫm, trẫm tự nhiên phải hảo hảo bảo hộ”

Vương hậu đã mang thai, nhưng Vương còn không biết. Vương hậu vẫn không dám nói cho hần, sợ hần hội đối Hồng Lân cùng hài tử của mình bất lợi. Chính là loại chuyện này giấu không được.

Nàng chậm rãi nói: “Một khi đã như vậy, nô tì thỉnh cầu được về thăm nhà một đoạn thời gian”

Vương bình tĩnh vô ba nói: “Vương hậu, trẫm đã nói, hiện tại trong triều thế cục bất ổn, vẫn là ở lại trong cung an toàn hơn”

“Điện hạ...”

Vương hậu còn muốn nói nữa, Vương không kiên nhẫn đánh gãy nàng: “Vương hậu kêu trẫm đến chính là vì việc này sao? Trẫm chủ ý đã định, không cần nói nữa” Nói xong đứng dậy rời khỏi.

Hồng Lân vừa mới trở về, Vương một lòng nghĩ muốn trở về cùng hần cùng một chỗ, không có tâm tình ứng phó Vương hậu.

“Điện hạ!” Vương hậu ở phía sau đột nhiên nói: “Nô tì đã có thai!”

Vương xoay người, trừng lớn ánh mắt nhìn chằm chằm Vương hậu.

“Cái...Cái gì?”

Vương hậu muốn liều lĩnh một phen. Nếu không thể rời đi hoàng cung, như vậy chuyện nàng mang thai sớm muộn gì Vương cũng sẽ biết. Cứ cách một đoạn thời gian, Vương sẽ phái ngự y tới kiểm tra thân thể nàng, ngày mai chính là ngày ngự y đến bắt mạch.

Vương hậu cắn chặt răng, phủ hạ (quỳ xuống) thân mình, nói: “Nô tì đã mang thai, điện hạ lập tức sẽ có hậu tử. Nô tì đã cấp Yến kinh viết tín, hưởng hoàng đế bệ hạ bẩm báo tin tức tốt này. Về sau bất mãn của Nguyên triều đối với điện hạ cũng sẽ giảm bớt rất nhiều”

Vương sững sốt, ánh mắt lập tức trở nên càng thêm sắc lạnh.

Vương hậu rất không đơn giản. Nàng quá hiểu rõ Vương. Từ việc Vương giam lỏng chính mình đã nhận ra nguy cơ, bởi vậy trước một bước viết tín cấp Nguyên triều, đem việc này báo cho Nguyên Huệ đế biết, hi vọng bảo toàn an toàn của chính mình cùng hài tử.

Nàng không tin Vương.

Vương yên lặng nhìn chằm chằm nữ nhân quỳ gối trước mặt, ánh mắt tối đen trừng ra một mặt ánh lửa.

Nhu Hương sợ tới mức phát run, quỳ gối phía sau ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Khí thế của Vương cường đại, chính là một câu nói như vậy, trừng mắt Vương hậu, khiến cho Vương hậu ra một thân mồ hôi lạnh.

Một lúc lâu sau, Vương mới lạnh lùng, từng câu từng chữ nói: “Trẫm, đã biết. Trẫm sẽ cho ngự y đến vì Vương hậu kiểm tra thân thể. Vương hậu hảo hảo nghỉ ngơi” Nói xong xoay người, không quay đầu lại mà rời đi.

Vương hậu thoát lực yếu đuối ngã trên mặt đất.

“Vương hậu nương nương”

Nhu Hương đi đến bên cạnh Vương hậu, đỡ lấy nàng.

Vương hậu suy yếu nói: “Nhất định phải sớm một chút hỏi thăm ra Hồng tổng quản ở nơi nào”

“Vâng”

Vương trầm mặt, chậm rãi đi hướng tẩm cung, quanh thân khí thế cường đại lạnh như băng, làm cho nội cung phía sau đều run sợ.

Vương là một người hỉ nộ không thể hiện ra. Có lẽ chỉ có lúc ở trước mặt Hồng Lân, y mới có thể để lộ một chút tình cảm chân thật. Giờ phút này trong lòng y là vạn phần phần nộ.

Đúng vậy, là phần nộ!

Hài tử này là y một tay tính kế mà có, là kỳ vọng của y cho tới nay. Nhưng tại thời điểm nó chân chính xuất hiện, y lại cảm thấy được trong lòng giống như có vô số con kiến ở gặm cắn, cực kì khó chịu.

Y là cực độ ghen tị!

Vì cái gì? Vì cái gì Vương hậu lại có hài tử của Hồng Lân vào lúc này? Tại thời điểm Hồng Lân vừa mới hồi tâm chuyển ý.

Vì cái gì có thể vì Hồng Lân sinh hài tử không phải là chính mình?

Vì cái gì y không thể có được một thân sinh hài tử trong người chảy dòng máu của mình cùng Hồng Lân?

Bất quá Vương sau khi phần nộ, cũng rất mau tỉnh táo lại.

Vương hậu thực giảo hoạt, đã muốn trộm viết tín cấp đại đô, khiến cho hần muốn vứt bỏ hài tử này cũng không làm được. Bất quá Vương trong lòng hiểu được, dưới tình thế nghiêm trọng trước mắt, sự tồn tại của hài tử này là tất yếu. Nó có thể củng cố địa vị của chính mình, có thể ngăn cản không cho Nguyên triều làm khó dễ nhiều năm. Hơn nữa...nó là hài tử của Hồng Lân.

Vương nhíu mày, bỗng nhiên đối Hoàng nội cung phía sau nói: “Truyền Phác phó tổng quản”

8. Chương 7

Phác Thăng Cơ rất nhanh liền đến.

Vương trầm giọng ra lệnh: “Tăng cường canh giữ nghiêm mật cung điện của Vương hậu, không bất luận kẻ nào được tùy ý xuất nhập. Nếu như trẫm nghe được cung điện của Vương hậu có bất cứ biến động nào, tuyệt không tha thứ người!”

Phác Thăng Cơ hơi kinh hãi, lập tức nói: “Tuân lệnh”

Mấy ngày nay hần ở tại nội cung, chính là vì nghiêm mật theo dõi Vương hậu động tĩnh. Giam lỏng Vương hậu từ đầu vẫn là âm thầm tiến hành, nhưng mệnh lệnh hiện tại của Vương cư nhiên lại là đem nó thăng cấp.

Vương khoát tay làm cho hần lui xuống. Lại tĩnh tọa (ngồi im) một lát, truyền Hoàng nội cung đến, nói: “Truyền ngự y, cho Vương hậu nương nương xem mạch”

Hồng Lân rửa mặt xong, ở trong tắm thất của Vương cùng hần ngủ một lát.

Mấy ngày nay chặt chẽ giám thị đám người Phác Thành Nam ở thôn trang ngoại thành Tân thành khiến cho tinh thần lực của hần có chút cạn kiệt. Yam dù sao cũng không phải là dùng tinh thần bản thể xuyên qua, hơn nữa chịu sự hạn chế của Cục quản lý thời không cùng quy định của căn cứ, tinh thần lực của hần không thể phóng thích hoàn toàn, cần chậm rãi ngưng tụ theo thời gian, cho nên năng lực hiện tại của hần chỉ bằng một phần so với bản thể.

Hần trong lòng đối Vương phi thường tín nhiệm, không chỉ là do trí nhớ của Hồng Lân mà cũng bởi vì hần mấy ngày nay tự mình cảm thụ. Cho nên ở trong tắm thất quen thuộc Yam hoàn toàn thả lỏng thể xác và tinh thần, thân thể cùng tinh thần đều lâm vào ngủ say. Thậm chí ngay cả Vương tiến vào cũng không biết.

Tính cách của Yam đã muốn cùng thân xác Hồng Lân dung hợp xong, hơn nữa bởi vì quá mức thả lỏng, cho nên hần “không cẩn thận” bày ra tư thế ngủ của chính mình.

Không giống như Hồng Lân nghiêm trang ngủ yên. Mà là nghiêng người hơi hơi cuộn mình, đưa tay đặt ở hai bên má, đôi môi gợi cảm hậu nhuận hơi hơi đỏ khởi (chu lên), giống như một loại làm nũng với ai ở trong mộng.

Vương hiềm khi được thấy hấn ngủ được như thế hương diễm (ngủ say), không khỏi tham lam mà yêu thương ngấm nhìn hấn thùy nhan.

Không biết qua bao lâu, Yam rút cuộc tỉnh lại.

Hấn xoay người khẽ nhúc nhích, cảm giác được bên người có người, không khỏi nhu liễu nhu (dụi dụi) mắt, mơ mơ màng màng nói khẽ: “Điện hạ”

Người có thể xuất hiện tại gian phòng này, ngoài Vương ra còn có thể là ai? Huống chi khí tức quen thuộc của Vương, Yam không cần mở mắt cũng có thể nhận ra.

Vương thấy hấn tỉnh, mỉm cười ôn nhu nói: “Hồng Lân, người tỉnh? Người ngủ rất ngon, trẫm không nhẫn tâm đánh thức người”

Yam ngồi xuống, thấp giọng cười nói: “Vi thần thất lễ”

Vương nhẹ nhàng sờ sờ mặt hấn, đau lòng nói: “Thật là gầy. Bữa tối đã chuẩn bị tốt, một lát ăn nhiều một chút”

Vương giống như đã quên chuyện phát sinh ở tẩm cung của Vương hậu lúc chiều. Hấn nhìn Yam ngồi đối diện với mình, ngồi cùng bàn ăn cơm thập phần vui vẻ, bưng chén cơm cũng không ăn, chỉ chăm chăm nhìn xem Yam.

“Hồng Lân, đây là ngư nhục (thịt bò) vừa được đưa vào cung, người ăn nhiều một chút” Vương ân cần gấp thức ăn cho Yam.

Yam nhìn nhìn Vương, cũng gấp một khoái (đũa) đồ ăn, để vào trong chén của Vương, nói: “Điện hạ, ngài cũng ăn nhiều chút”

Vương mỉm cười, bưng chén lên từ từ ăn lên.

Dùng xong bữa tối, Yam rất tự giác trở lại tẩm thất với Vương. Hấn thấy thanh đao Phác Thăng Cơ tặng cho Vương đặt trên giá bình khí, không khỏi nhìn vài lần.

Vương khoanh chân ngồi xuống bên cạnh bàn, đối hấn vẫy tay: “Hồng Lân, lại đây. Người đến nhìn xem.”

“Gì vậy?”

Yam đi đến thấy Vương lấy ra một bức tranh được vẽ tỉ mỉ cho hấn xem. Đó là Vương dựa vào hình ảnh trong mộng hai người trên thảo nguyên mà vẽ nên. Hồng Lân bên trong bức tranh đã đổi từ yên lặng đi theo thành tư thế giường cung bắn tên giống như Vương.

Yam nở nụ cười. Hấn nhìn bức tranh, khóe miệng nhếch lên, nói: “Điện hạ, ngài cho ta cùng giường cung”

Vương nói: “Đúng vậy. Thích không?”

Yam gật gật đầu. Thâm nghĩ tài nghệ của Vương quả nhiên xuất chúng, không chỉ có âm luật động lòng người, họa kĩ (kỹ thuật vẽ) cũng thập phần cao minh.

Vương thật cao hứng (vui vẻ), nói: “Người thích là tốt rồi” Hấn nhìn bức tranh trong tay, hiển nhiên cũng cực kỳ vừa lòng, nói: “Không bằng đặt nó trong tẩm thất. Người nói ở vị trí nào tốt?”

Yam nói: “Vậy sao không treo nó lên”

“Treo lên?”

Tập tục của người Cao Ly cùng người Trung Nguyên bất đồng (không giống nhau). Bọn họ thói quen ngồi khoanh chân trên tháp (sạp), không có ghế, hơn nữa trong cung điện bài trí theo truyền thống của Triều Tiên, không có vật dụng to lớn, cho nên bình thường bằng vẽ đều đặt trên tháp tháp mẽ (*).

(*): tatami, một loại chiếu của Nhật. Chỗ này ta đơ mắt nửa ngày trời ko biết nó là cái gì, đành phải nhờ Gu-gồ đại ca và kết quả thật là shock == nhưng chả lẽ đam mỹ lại đi xen tiếng Nhật vào (O.O) nên để thế này luôn vậy T^T

Nhưng là Yam xuất thân từ một gia tộc người Hoa truyền thống, hẳn thích cảm giác ngắm nhìn những bức tranh thủy mặc treo trên vách tường, thân thiết mà hoài niệm, liền nói: “Điện hạ, chúng ta đem nó treo tại trên tường không tốt sao? Như vậy chúng ta vừa tiến đến liền có thể thấy được”

Vương hiển nhiên rất thích Yam dùng “chúng ta” xưng hô, loại này xưng hô vô hình trung khiến cho khoảng cách giữa hai người gần nhau hơn, làm cho hẳn sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu, giống như hẳn cùng Hồng Lân là người một nhà, là nhất thể (một khối) vậy.

Vương cười nói: “Hảo. Chúng ta sẽ đem nó treo tại trên tường”

Hai người tự mình đem bức tranh treo lên, cũng không có kêu cung nhân đến hỗ trợ. Vương thậm chí tự mình giơ bức tranh, làm cho Yam ở bên cạnh chỉ huy điều chỉnh vị trí thích hợp.

Vương vừa lòng nói: “Vẫn là treo lên hảo. Quả nhiên vừa tiến đến là có thể tinh tường thấy được”

Yam mỉm cười, nói: “Điện hạ, thời điểm không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi đi”

Hai người thay y phục lên giường. Vương vẫn là tư thế nằm thẳng ngưỡng mặt lên như trước giờ. Từ nhỏ y đã được giáo dục nghiêm khắc, khi ngủ cũng là cẩn thận tỉ mỉ.

Nhưng Yam lại xoay người, nằm nghiêng mở to mắt nhìn Vương.

Vương quay đầu qua, cũng nhìn hẳn.

Yam nở nụ cười, tươi cười pha chút mỉa mai, hết sức quyến rũ.

Trước kia Hồng Lân chưa từng cười giống như vậy. Ánh mắt cong cong, khóe miệng nhếch lên nghịch ngợm, đơn thuần đáng yêu, có loại thanh thuần ngây thơ của thiếu niên, đồng thời lại tràn ngập nét gợi cảm của nam tử trưởng thành.

Vương đột nhiên có cảm giác mục huyết thần mê (đại khái là choáng váng), trái tim thỉnh thoảng nhảy dựng lên, giống như có một mũi tên sắc nhọn cứ hung hăng mà cắm vào trái tim y. (chỗ này chị Thập nói là mũi tên tình yêu nhưng ta nhìn thế nào cũng ko mượt nên lược bớt vậy:”>)

“Hồng Lân...”

Giọng điệu quen thuộc vang lên. Yam biết Vương bị chính mình dụ dỗ nhưng hẳn cũng không làm gì chỉ nhẹ nhàng mà gọi một tiếng: “Điện hạ...”

Vương mãnh liệt ôm lấy hẳn.

Tình cảm của Vương đối với Hồng Lân là chân thành, sâu sắc, nhưng đồng thời cũng là bá đạo, bất dung (không cho) cự tuyệt.

Hai người cùng nhau nhiều năm, tuy rằng Vương là bên thừa nhận (aka thụ) nhưng y vẫn luôn chiếm giữ lợi thế chủ động.

Có lẽ là thói quen từ nhỏ cùng tư duy tâm lý, khiến cho Hồng Lân cho tới bây giờ cũng không có chút gì nghĩ tới việc chủ động ở trên giường. Hẳn luôn luôn quá mức tập quán thuận theo Vương, cả khi hoan ái (xxoo) cũng là như thế. Đại khái này cũng là nguyên nhân hẳn thích cùng Vương hậu cùng một chỗ hơn, bởi vì khi đó hết thấy chủ động đều do hẳn nắm giữ.

Chính là Yam bất đồng.

Lần trước hẳn không muốn Vương phát hiện sự thay đổi của bản thân, cho nên dựa theo thói quen trước giờ của Hồng Lân mà thuận theo Vương. Nhưng là lúc này đây, hẳn nghĩ muốn thay đổi một chút.

“Điện hạ...Hôm nay để Hồng Lân hầu hạ điện hạ được không?”

Vương đã muốn cởi ra áo của mình, khẩn thiết vuốt ve thân thể của Hồng Lân, nghe vậy không khỏi dừng lại, cười nói: “Hồng Lân nghĩ muốn hầu hạ trẫm như thế nào?”

Yam mỉm cười, bất ngờ xoay người một cái đem Vương đặt ở dưới thân, nói: “Điện hạ chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi. Còn lại hết thảy đều giao cho vi thần đi”

Vương nằm ngửa, khuôn ngực kiêu mỹ mê người lộ ra, tựa hồ thập phần chờ mong, ánh mắt ẩn chứa ý cười. Y không nói gì nhưng động tác lại ngằm đồng ý.

Yam loan hạ thất lưng, dùng phương thức hôn môi tiêu chuẩn ôn nhu mà nhiệt tình hôn môi Vương.

Vương hừ nhẹ một tiếng, nâng lên cánh tay, nhẹ nhàng ôm lấy đầu Hồng Lân.

Đầu lưỡi ướt át khiêu khích lẫn nhau. Nam nhân trong lúc hoan ái chính là như thế thẳng thắn, như thế bá đạo, không có dè dặt thương hương tiếc ngọc, tất cả đều lấy cảm nhận là chính.

Yam ở thế giới tương lai cùng nam nhân, nữ nhân, trung tính thể, đều từng có thể nghiệm. Nhưng là tương lai nhân loại tình cảm mỏng, đối với chuyện đó yêu cầu không cao, cũng vô cùng lãnh đạm, rất khó khơi mào nhiệt tình. Cho nên đối với cảm giác của hắn cũng không khác biệt nhiều lắm.

Nhưng là sau khi đi vào thế giới này lại khác. Vương là người bình thường, tình cảm nhiệt thiết (nóng bỏng), một khi kích tình thì rất mãnh liệt, lúc hoan hảo lại vô cùng hưởng thụ.

9. Chương 8

Ngón tay của Yam vuốt ve lên xuống làn da gợi cảm kiêu mỹ (khỏe đẹp) của Vương, giống như là đang tấu (đánh) một tổ khúc tối ưu mỹ (vô cùng đẹp đẽ), lưu lại ở những nơi chạm qua một cảm giác tê dại tận xương tủy.

Vương đề thấp nhịp thở, nhìn Yam chậm rãi nhiệt nhiệt (nóng bỏng) hôn từ cằm của chính mình xuống đến cổ, xương quai xanh...rồi đến ngực.

“Hồng Lân...”

Vương nhẹ nhàng giữ lấy đầu hắn, ngón tay luồn vào mái tóc đen xoa nắn.

Đột nhiên Yam một ngậm ngậm lấy hồng sắc thực quả (nhũ hoa ^///^) mê người trước ngực Vương, chút chút dùng lực.

“A!”

Vương giật nảy người. Đây là lần đầu tiên Hồng Lân làm như thế, Vương trước giờ vẫn không biết nhũ thủ (đầu nhũ) của bản thân lại mẫn cảm như thế, chỉ là một chút bất khinh bất trọng (ko nặng ko nhẹ) như thế mà thiếu chút nữa y đã bắn đi ra.

“Hồng Lân...” Vương tựa hồ có chút nhịn không được, thanh âm hàm chứa cầu xin. Y bức thiết vịn vịn thân thể, tựa hồ nghĩ muốn một lần nữa nắm giữ chủ động, mau chóng tiến vào phần chính.

“Đừng nhúc nhích”

Yam đề lại Vương, đầu lưỡi dùng sức một chút khẽ liếm tiểu quả thực đã muốn trở nên cứng rắn của Vương, một tay thì lấy ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy khóa còn lại mà nhu lộng (nhào nặn) khiến cho hai bên đều trở nên cương cứng, kích thích tô dương (ngựa ngáy) như tra tấn thần kinh của Vương.

Khi Yam ở thế giới tương lai, mỗi lần cùng người khác hoan hảo, đều phải vắt kiệt sức suy nghĩ biện pháp để khơi mào “tính thú” của đối phương cho nên bản lĩnh khiêu khích của hắn thập phần điêu luyện, chỉ cần thi triển một chút Vương lập tức không thể chịu nổi.

Vương đang hưởng thụ đột nhiên trong lòng lại sinh ra một ý tưởng. Trước kia Hồng Lân chưa từng làm như thế, những này...Có phải hay không là phương thức hắn đã học được trong lúc cùng Vương hậu hoan hảo?

Ý nghĩ này làm cho nhiệt tình của Vương nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Tinh thần lực của Yam cứ kỳ nhay bén, ngay lập tức phát hiện cách nghĩ của Vương. Nhưng hắn cũng không giải thích. Nếu như loại ý tưởng này có thể thuận lý thành chương (thuận theo lý lẽ mà hoàn thành sự việc) khiến cho Vương nhận ra sự thay đổi của chính mình cũng không có gì là không tốt, chính mình cũng không cần phí sức dùng võ mồm.

Bất quá xem ra những gì hắn làm vẫn chưa đủ a, Vương cư nhiên tại thời điểm này còn có thể đông tưởng tây tưởng (suy nghĩ lung tung). Không được! Phải kéo lực chú ý của Vương trở về!

Yam rời đi phần ngực bị khiêu khích đến kích động không thôi của Vương, liên tục chiến đấu xuống các chiến trường phía dưới, nhiệt tình hôn bụng của Vương, đảo quanh ở đồ tề (rốn). Nhưng lại làm như không thấy đối với phân thân sớm đứng thẳng lên của Vương.

“A...Hồng Lân...”

Vương giống như vừa thống khổ vừa hưng phấn mà bật người dậy, vượt đầu Hồng Lân, tựa hồ rất muốn nhưng hắn tiếp tục xuống phía dưới. Nhưng là rất nhanh, y liền từ bỏ.

Vương thật không ngờ chỉ là khiêu khích đầu nhũ, hôn bụng cùng đồ tề lại có thể khiến y bị kích thích đến vậy.

Phân thân sớm như nhất trụ kinh thiên (một cây/cột nhìn trời =))) dựng thẳng lên, chất lỏng trong suốt bắt đầu tràn ra từ đỉnh.

“A...Hồng Lân, nhanh lên...” Vương nhện không được mà rên rỉ thúc giục.

Yam hiểu được đã đến lúc, bàn tay to lớn thô ráp cuối cùng cũng chạm đến, vượt ve phân thân của Vương. Kỹ thuật của hắn thập phần cao siêu, không nặng không nhẹ xoa nắn, ngón tay liên tục khiêu khích hai bảo bảo bên dưới (er...hai quả ấy ấy >”<). loại=“” kỹ=“” xảo=“” này=“” là=“” hấn=“” học=“” được=“” từ=“” mấy=“” vạn=“” năm=“” sau=“” vì=“” muốn=“” kích=“” thích=“” ***=“” của=“” nhân=“” loại=“” mà=“” vô=“” số=“” các=“” chuyên=“” gia=“” đã=“” căn=“” cứ=“” từ=“” những=“” điểm=“” mẫn=“” cảm=“” cùng=“” cầu=“” tạo=“” cơ=“” thể=“” của=“” nhân=“” loại=“” mà=“” tổng=“” kết=“” được=“” so=“” với=“” cổ=“” đại=“” nguyên=“” thủy=“” lạc=“” hậu=“” phương=“” pháp=“” đơn=“” giản=“” chỉ=“” dựa=“” vào=“” tính=“” dục=“” cùng=“” kinh=“” nghiệm=“” bản=“” năng=“” mà=“” làm=“” thì=“” kích=“” thích=“” hơn=“” nhiều=“” trước=“” giờ=“” toàn=“” bộ=“” hiểu=“” biết=“” của=“” hồng=“” lân=“” ở=“” phương=“” diện=“” ***=“” đều=“” là=“” học=“” từ=“” vương=“” cho=“” nên=“” y=“” rất=“” quen=“” thuộc=“” thủ=“” đoạn=“” của=“” hấn=“” hai=“” người=“” hoan=“” ái=“” luôn=“” luôn=“” là=“” mãnh=“” liệt=“” và=“” trực=“” tiếp=“” nhưng=“” là=“” lúc=“” này=“” đây=“” yam=“” lại=“” khiến=“” y=“” cảm=“” nhận=“” được=“” tình=“” ái=“” phương=“” pháp=“” hoàn=“” toàn=“” khác=“” biệt=“” “điện=“” hạ=“” thoải=“” mái=“” không?”=“” thanh=“” âm=“” của=“” yam=“” trầm=“” trầm=“” tràn=“” ngập=“” gọi=“” cảm=“” khiêu=“” khích=“” trên=“” trán=“” tóc=“” đen=“” buông=“” xuống=“” nhân=“” thân=“” thâm=“” trầm=“” lóe=“” lên=“” khoe=“” miệng=“” khê=“” nhếch=“” nhìn=“” qua=“” vừa=“” xấu=“” xa=“” lại=“” có=“” loại=“” hương=“” vị=“” tà=“” mị=“” vương=“” ý=“” loạn=“” tình=“” mê=“” nhìn=“” hấn=“” rớt=“” cuộc=“” nhện=“” không=“” được=“” mà=“” bản=“” đi=“” ra=“” yam=“” xấu=“” xa=“” cười=“” bàn=“” tay=“” dính=“” bạch=“” trọc=“” (dịch=“” thể)=“” lần=“” xuống=“” tìm=“” kiếm=“” thâm=“” nhập=“” vào=“” nơi=“” thân=“” bí=“” kia=“” chậm=“” rãi=“” dùng=“” ba=“” ngón=“” tay=“” khai=“” thác=“” sau=“” đó=“” yam=“” thận=“” trọng=“” đem=“” phân=“” thân=“” đứng=“” thẳng=“” của=“” chính=“” mình=“” sắp=“” (cắm=“” vào=“” tính=“” khí=“” của=“” hấn=“” rất=“” được=“” ngay=“” cả=“” nhan=“” sắc=“” cũng=“” chính=“” là=“” màu=“” hồng=“” nhạt=“” có=“” lẽ=“” duyên=“” có=“” là=“” do=“” đáng=“” người=“” của=“” hấn=“” tương=“” đối=“” cao=“” gầy=“” khi=“” bị=“” kích=“” thích=“” phân=“” thân=“” liền=“” hoàn=“” toàn=“” tương=“” phản=“” với=“” tính=“” cách=“” của=“” hấn=“” mà=“” đứng=“” lên=“” một=“” cách=“” hung=“” dũng=“” oai=“” vệ=“” hấn=“” không=“” nhanh=“” không=“” chậm=“” mà=“” trừu=“” sắp=“” (rút=“” ra=“” cắm=“” vào)=“” từng=“” chút=“” từng=“” chút=“” nhưng=“” lại=“” thập=“” phần=“” sâu=“” vương=“” kiểm=“” chế=“” không=“” được=“” nói=“” “hồng=“” lân...nhanh=“” lên...”=“” yam=“” nhẹ=“” nhàng=“” thờ=“” dốc=“” nói=“” “điện=“” hạ=“” có=“” một=“” số=“” việc=“” chậm=“” rãi=“” làm=“” cũng=“” có=“” hương=“” vị=“” không=“”

cần=" gáp=" gáp=" vừa=" rồi=" vương=" nghĩ=" đến=" yam=" là=" từ=" nơi=" vương=" hậ=" học=" đượ=" cằ=" nhiề=" kinh=" nghiê=" nguyên=" bản=" đấ=" lòng=" còn=" ẩ=" ẩ=" ghen=" tị=" nhữ=" qua=" mặ=" loạt=" thủ=" đoạ=" của=" yam=" lại=" cảm=" giá=" khô=" giố=" lúc=" này=" y=" đã=" khô=" còn=" có=" tâm=" tư=" suy=" nghĩ=" này=" đó=" bởi=" vì=" loại=" này=" tình=" ái=" chậ=" rãi=" lại=" nóng=" bở=" ngoà=" ý=" muố=" tràn=" đầ=" khoá=" cảm=" khiế=" cho=" y=" giố=" nhữ=" ở=" trên=" mặ=" con=" thuyề=" lắ=" lư=" theo=" gợ=" sỏ=" mà=" di=" độn=" cao=" thấ=" yam=" cằ=" cằ=" ngày=" cằ=" đầ=" nhậ=" (tậ=" trung),=" theo=" bản=" nằ=" mà=" triển=" khai=" mặ=" tia=" tinh=" thầ=" lực=" đẽ=" sỏ=" tinh=" thầ=" điề=" đến=" mặ=" mẽ=" hoan=" ái=" tầ=" suấ=" tinh=" thầ=" lực=" của=" vương=" ở=" thê=" giới=" hiệ=" tại=" so=" với=" người=" khác=" đượ=" xem=" là=" thậ=" phần=" cườ=" hẫ=" (mặ=" mẽ),=" điề=" này=" khô=" thê=" dù=" ngồ=" ngữ=" để=" miê=" tả=" chỉ=" có=" thê=" dựa=" trên=" cảm=" giá=" cằ=" phấ=" đoá=" so=" với=" tinh=" thầ=" lực=" yam=" triển=" khai=" hiệ=" giờ=" tinh=" thầ=" lực=" của=" vương=" liê=" có=" vẽ=" yếu=" đuôi=" nhữ=" ngay=" cả=" nhữ=" vậy=" ý=" thứ=" tinh=" thầ=" của=" y=" tựa=" hồ=" lại=" có=" chấ=" phấ=" ứng=" mà=" mớ=" hồ=" đấ=" lại=" yam=" cảm=" nhậ=" đượ=" cồ=" dao=" độn=" mỗ=" mặ=" hơi=" hơi=" sủ=" sỏ=" liê=" phấ=" ra=" tinh=" thầ=" tuyề=" chậ=" đến=" "ách..."=" cơ=" thê=" vương=" đàng=" chìm=" trong=" đại=" dư=" nhự=" dục=" (dục=" vộ)= giậ=" mặ=" thê=" giới=" tinh=" thầ=" bở=" nhiê=" trổ=" rồ=" giố=" nhữ=" thấy=" đượ=" mặ=" phần=" vũ=" trụ=" mề=" mông=" yam=" kinh=" ngặ=" khô=" nghĩ=" tới=" vương=" thê=" nhữ=" có=" thê=" đuối=" kíp=" tầ=" suấ=" của=" chấ=" mìn=" nếu=" đã=" vậy=" khô=" bằ=" thử=" kếp=" hợ=" thầ=" thê=" và=" tinh=" thầ=" cằ=" nhàu=" xem=" đố=" với=" tươ=" loại=" nhậ=" loại=" mà=" nói=" tinh=" thầ=" thê=" hòa=" hợ=" cằ=" khoá=" cảm=" mớ=" đặ=" đượ=" khoá=" hoặ=" nhấ=" "a..."=" vương=" kịch=" liệt=" thỏ=" dỏ=" bở=" nhiê=" cảm=" thấy=" trướ=" mắ=" giố=" nhữ=" xuấ=" hiệ=" mặ=" thê=" giới=" khác=" tinh=" thầ=" sinh=" ra=" thậ=" lớn=" vui=" thíc=" cằ=" lúc=" đó=" theo=" yam=" lắ=" lượ=" xâm=" nhậ=" trườ=" sắ=" khoá=" cảm=" cằ=" mặ=" liệt=" mà=" đến=" "hồ=" lắ...hồ=" lắ..."=" vương=" ý=" loạn=" tình=" mê=" mà=" rồ=" rĩ=" cằ=" khô=" ngừ=" kêu=" tên=" hồ=" lắ=" này=" hoan=" ái=" khô=" giố=" bình=" thườ=" khiế=" cho=" ý=" thứ=" của=" y=" lắ=" vào=" trậ=" thấ=" chầ=" khô=" song=" trộ=" (hai=" phươ)= khoá=" cảm=" kíc=" thíc=" toà=" thầ=" khô=" khô=" hơi=" hơi=" run=" rẩy=" từ=" ngón=" chầ=" đến=" ngọn=" tóc=" đều=" là=" khoá=" cảm=" mặ=" liệt=" yam=" kìm=" lòng=" khô=" đượ=" mà=" xoa=" mắ=" của=" vương=" vô=" tình=" phấ=" hiệ=" lắ=" da=" của=" vương=" đượ=" bảo=" dư=" (chẳ=" sỏ)= vô=" cằ=" tốt=" bở=" loá=" mà=" tràn=" đầ=" co=" dẫ=" hơn=" nũa=" nhiệ=" độ=" khiế=" yam=" rấ=" thíc=" hẫ=" vuố=" vuố=" cằ=" cảm=" thấy=" yêu=" thíc=" khô=" buồ=" tay=" khóe=" môi=" cong=" lên=" khê=" nở=" nụ=" cười=" khóe=" miệ=" xuấ=" ra=" mặ=" độ=" cong=" xinh=" đẹ=" yam=" ôm=" lấy=" thấ=" lưng=" vương=" đặ=" nhiê=" xấ=" xa=" đầ=" mặ=" mặ=" cái=" nam=" tính=" cằ=" rắ=" va=" chậ=" đến=" điể=" tới=" mặ=" cảm=" bằ=" trong=" vương=" đàng=" chìm=" đắ=" trong=" song=" trộ=" cảm=" giá=" kíc=" thíc=" bắt=" ngồ=" khô=" kíp=" phỏ=" bị=" miệ=" mở=" lớn=" tựa=" hồ=" khô=" khô=" chể=" đượ=" mà=" sắ=" hế=" lên=" yam=" lại=" nhậ=" cơ=" hội=" ôm=" lấy=" cồ=" vương=" dù=" súc=" hỏ=" môi=" y=" đoi=" môi=" của=" vương=" thậ=" phần=" hoặ=" mặ=" đặ=" đặ=" (nhàn=" nhậ)= hỏ=" sắ=" đườ=" cong=" nhu=" hòa=" tuyệ=" đẹ=" cực=" kì=" hấ=" dẫ=" là=" phầ=" độn=" nhậ=" (mê=" hoặ=" người)= nhấ=" trong=" ngữ=" quan=" (mắ=" mũi=" miệ...)=" của=" y=" lúc=" yam=" xem=" bộ=" phim=" và=" tư=" liệ=" truyề=" hình=" liê=" thậ=" phần=" yêu=" thíc=" bởi=" vậy=" mỗ=" lắ=" hỏ=" đoi=" môi=" mê=" người=" này=" đều=" rấ=" chuyề=" tâm=" "ngô..."=" sầ=" trong=" yế=" hầ=" của=" vương=" phấ=" ra=" mặ=" tiế="

khàn="” khàn="” rên="” rĩ="” yam="” liền="” thừa="” cơ="” luôn="” vào="” bên="” trong="”
đầu="” lưỡi="” mềm="” dẻo="” bá="” đạo="” tùy="” ý="” quấy="” rối="” mút="” câu="” hôn="”
đoạt="” phách="” mà="” càn="” quyết="” từng="” góc="” ngách="” trong="” miệng="” vương="”
rất="” kích="” thích="” vương="” cuối="” cùng="” nhin="” không="” được="” bắn="” đi="” ra="”
bach="” trọc="” chất="” lỏng="” (dịch="” thể)="” dính="” đầy="” lên="” phần="” bụng="” rần="”
chắc="” của="” yam="” mà="” trước="” mắt="” vương="” lại="” là="” một="” mảnh="” bạch="”
mang="” (mở="” mịt),="” thật="” sâu="” lâm="” vào="” vực="” sâu="” đục="”>

10. Chương 9

Yam không ngờ Vương lại hôn mê trong lúc đang hoan hảo. Hắn đã xem nhẹ tinh thần lực còn vô cùng mỏng manh, yếu ớt của Vương, căn bản không thể nào thừa nhận đòi hỏi tinh thần của mình. Mặc dù là vậy, hiệu quả của lần hoan ái này xuất hồ ý liệu (không thể ngờ tới) vẫn là hảo, làm cho Yam thập phần hài lòng.

Quá tuyệt vời. Không nghĩ tới thân thể của Vương cùng tinh thần lực có thể phù hợp với chính mình như thế. Chỉ tiếc tinh thần lực của Vương vẫn chưa đủ cường đại, không thể thừa nhận quá nhiều. Bất quá nếu cứ chậm rãi ngưng tụ phát triển, về sau nhất định có thể trở thành một nửa khác hoàn hảo của chính mình.

Yam trong lòng cân nhắc.

Hắn đối Vương rất có hảo cảm. Lúc còn ở thế giới tương lai xem bộ tư liệu điện ảnh cũ này, hắn liền vì tâm tình của Vương mà cảm động. Tuy rằng Vương có rất nhiều khuyết điểm, nhưng đối với người đến từ thế giới tương lai mà nói, chân ái nhiệt tình và tha thiết như thế mới là khó có được nhất.

Yam nhìn Vương lâm vào thật sâu mê man, giúp ngài đắp hảo chăn. Sau đó dụi dụi, ôm lấy Vương mà ngủ say.

Lần này hoan ái tiêu hao đại lượng (số lượng lớn) tinh thần lực của Vương, thế cho nên y ít nhất cũng phải hôn mê ba ngày mới có thể tỉnh lại. Nhưng Yam đương nhiên sẽ không tọa thị bất quản (chỉ ngồi nhìn, không quan tâm đến). Cho nên khi thời gian phải tảo triều đến, Yam lợi dụng hôn mê, truyền một tia tinh thần lực của chính mình sang.

Vương đang ngủ say tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người giống như phiêu đảng trong một đám mây, cả người nhu nhược (vô lực) lằng lằng như không phải là cơ thể của chính mình.

Vương vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng dư vị sau khi hoan hảo, lỗ chân lông tựa hồ đều thư giãn đến mức như sắp nổ tung, cảm giác thoải mái đến nói không nên lời, cả người khê động cũng không muốn.

Loại cảm giác này làm cho Vương say mê nhưng đồng thời cũng âm thầm kinh hãi.

Y là một người có ý chí cực kỳ cường hãn, làm việc và nghỉ ngơi phi thường có quy luật. Tuy rằng thường xuyên cùng Hồng Lân triển miên, nhưng tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến việc triều chính, tập võ cùng làm việc và nghỉ ngơi. Chính là đêm qua triển miên vô cùng thống khổ nhưng lại làm cho y cảm nhận được vui thích chưa từng trải qua. Đồng thời, thân thể cùng ý chí cũng đều thừa thụ (tiếp nhận) khảo nghiệm cực đại.

Không nghĩ tới...không nghĩ tới Hồng Lân cư nhiên cũng có một mặt khác nhiệt tình dũng mãnh như thế a.

Vương trong lòng mừng thầm, vui vẻ nhưng cùng lúc đó cũng chậm chậm tỉnh táo lại. So với đêm qua, hoan ái của y cùng Hồng Lân trước giờ, quả thực có thể dùng thiếu mặc vô vị (không thú vị, nhạt nhẽo) mà hình dung.

Yam đã rời khỏi giường trước Vương, đang mặc y phục gặp Vương mở to hai mắt, liền mỉm cười nói: “Điện hạ, ngài tỉnh”

“Ân”, trên mặt Vương hiện lên một mặt mỉm cười ôn nhu mà thỏa mãn, chống đỡ yên chi (vòng eo) toan nhuyển (bủn rủn) ngồi dậy.

Di? Phía sau thế nhưng không có cảm giác độn đau sau mỗi lần hoan hảo...

Wương trong lòng rất kỳ quái, rất muốn đưa tay về phía sau sờ sờ, nhưng ở trước mặt Hồng Lân không thể làm động tác bất nhã như thế.

Y giật giật, cảm thấy trừ bỏ cả người mỗi mệt, thất lưng vô cùng đau nhức ra cũng không có bất cứ chỗ nào khác không khỏe. Hơn nữa tinh thần sung mãn, toàn thân đều lộ ra dư vị sau khi cao triều qua đi.

“Điện hạ, hôm nay có thượng triều (vào triều) không?” Yam mang y phục của Vương tới, đứng chờ bên giường.

Wương dừng một chút, nói: “Ân. Trẫm phải tắm rửa trước đã”

Yam nói: “Vi thần lệnh cho Hoàng nội cung đi chuẩn bị”

Wương mặc dục (tắm rửa) xong, thay triều phục hoa mỹ (xa hoa đẹp đẽ), cùng Yam cùng nhau dùng tảo thiện (đồ ăn sáng) rồi mới vào triều, trước khi đi nói: “Hồng Lân, người vừa trở về, trước hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy quay về cương vị”

Yam cười cười, nói: “Điện hạ, ta không sao. Ta muốn sớm ngày quay trở lại bên cạnh ngài, bảo hộ an toàn của ngài”

Wương nghe xong lời này thập phần hài lòng, không khỏi mỉm cười nói: “Có Phác Phó tổng quản ở, không cần lo lắng. Người vừa trở về, vẫn là nghỉ ngơi một chút trước đi, ngày mai đến nhận nhiệm vụ sau”

Yam cúi đầu đáp ứng: “Tuân lệnh”

Wương tâm tình khoái trá rời đi. Kỳ thật trong ý nghĩ của Yam, Vương mới là người cần phải nghỉ ngơi. “Bữa tiệc thịnh soạn” tối hôm qua bị làm cho kiệt sức đến hôn mê chính là Vương a.

Bất quá hần nhìn Vương giờ phút này bộ dáng tinh thần hưng phấn, mặc dù công lao có một phần là do chính mình đã truyền sang một lượng tinh thần lực trợ giúp, nhưng phần lớn là do tố chất thân thể của Vương thập phần hơn người. Không chỉ có tinh thần lực mà thân thể cũng phi thường cường hãn (mạnh mẽ).

Yam nhìn theo bóng Vương cho đến khi tiêu thất (biến mất) liền lập tức triệu tập Hàn Bách, Bùi Viêm đến phòng của mình, bảo bọn họ đóng kỹ cửa chính cùng cửa sổ rồi nói: “Đều ngồi xuống. Hiện tại chúng ta phải bí mật hội nghị”

Đám người Hàn Bách thấy hần thần sắc nghiêm túc, liếc nhìn nhau một cái, đi đến vây xung quanh bàn ngồi xuống.

Yam lấy ra một danh sách, mặt trên liệt kê mấy cái tên.

Hần đem danh sách trải lên bàn, nói: “Bùi Viêm, buổi chiều hôm nay người lập tức mang theo vài huynh đệ đến thôn Tiểu Xuân, phía đông ngoại ô Tân thành, giám thị (theo dõi) những người này. Người phải cẩn thận, bọn họ có cao thủ bên trong, không được để bị phát hiện”

Sau đó hần lại lấy ra một sổ bức họa, nói: “Thôi Thành, mấy ngày này tăng mạnh thủ vệ kinh thành, mỗi một cửa thành đều phải nghiêm mật giám thị, nếu phát hiện những người này, lập tức báo cáo cho ta”

Bùi Viêm nhìn danh sách, giật mình nói: “Phác Thành Nam? Hần là con trai của Phác tể tướng! Hần không phải ở Yên kinh sao? Khi nào lại về nước?”

Thôi Thành nhìn những bức họa giống y như thật, thầm giật mình trình độ tinh diệu của chúng, nói: “Những người này hình như là người Nguyên triều. Tổng quản, bọn họ là ai?”

Yam nói: “Ta ở Tân thành vô tình phát hiện âm mưu của bọn họ. Phác Thành Nam phản bội điện hạ, đã quy phục Kinh Nguyên Quân ở Yên kinh. Những người này là cao thủ Nguyên triều hần mang đến, ý đồ muốn lợi dụng đại quân từ Nguyên triều quay về ám sát điện hạ”

Lời hần vừa nói ra, bọn người Hàn Bách đại kinh thất sắc (cực kỳ hoảng sợ).

Hàn Bách nói: “Tổng quản, chúng ta phải lập tức báo cáo với điện hạ, đem những người này bắt lại”

Yam khoát tay, nói: “Ta chỉ là trong lúc vô ý phát hiện âm mưu của bọn họ, trước mắt không có chứng cứ. Hơn nữa, bọn họ có đồng đảng trong đại quân, bây giờ còn không có tìm ra đó là ai. Trước đó, chúng ta không thể đảo thảo kinh xà”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Yam bình tĩnh nói: “Bùi Viêm, Thôi Thành, các người dựa theo những gì lúc nãy ta nói mà làm. Việc này cơ mật, tuyệt đối không được lộ ra cho bất cứ ai” Hần trầm ngâm một chút, nói: “Phác phó tổng quản cũng không cần nói”

Phác Thắng Cơ xưa nay luôn cùng với hần bất đối lộ (không cùng đường), trong Kiện Long Vệ cũng có thân tín của chính mình. Vì vậy hiện tại Kiện Long Vệ chính là chia ra làm hai. Trong đó phần lớn nghe theo lệnh Hồng Lân, còn lại nghe theo Phác Thắng Cơ.

Trước giờ Hồng Lân không giỏi lôi kéo người khác, hần luôn dùng lương tâm và trách nhiệm mà làm việc. Hơn nữa bởi vì mối quan hệ bí mật của hần cùng Vương, trong Kiện Long Vệ cũng có người ngầm không phục hần. Mà Phác Thắng Cơ tâm cơ thâm trầm (sâu kín), giỏi thu mua lòng người, võ công cùng tư chất kỳ thật trên Hồng Lân, cho nên bên trong Kiện Long Vệ có giống như bề ngoài nhiều người phục tùng mệnh lệnh của Hồng Lân hay không, Yam cũng không dám chắc.

Hiện tại hần không có thời gian dùng tinh thần lực dò xét từng người một sàng lọc thân tín, bây giờ còn cách Đại yển chỉ có thời gian hai ngày, hần phải quyết định thật nhanh, mau chóng nắm giữ chủ động.

Hàn Bách thấy Bùi Viêm cùng Thôi Thành đều có nhiệm vụ, không khỏi vội vàng la lên: “Đại ca, ta làm cái gì?”

Yam nhìn hần cười cười, nói: “Không cần sốt ruột. Người có nhiệm vụ của người”

Hần nhìn một lượt những người đang ngồi xung quanh bàn, nói: “Hôm nay ta sẽ hướng điện hạ xin lệnh bài điều binh của cấm vệ quân kinh thành. Từ giờ trở đi, kinh thành mỗi một góc nhỏ đều phải tăng mạnh tuần tra”. Tầm mắt của hần dừng ở trên người Hàn Bách, nói: “Hàn Bách, nhiệm vụ của người chính là cầm lệnh bài điều binh, đi đến doanh trại Hắc Long ở ngoại ô kinh thành, ngày mai trước khi thái dương xuống núi đem ba vạn cấm vệ quân, toàn bộ điều vào trong kinh thành đóng quân”

Bọn người Hàn Bách biến sắc.

Lệnh bài điều binh, là tương đương với Hổ phù. Cấp bậc không phải tướng quân là không thể dễ dàng sử dụng. Hơn nữa một mình điều động ba vạn quân tiến vào kinh thành...chuyện này nói nhỏ là vọng động quân quyền (nghĩ muốn đoạt quyền vua), lớn liền có thể là mưu phản.

Kiện Long Vệ tuy rằng là thân tín của Vương, nhưng đến cùng cũng chỉ là thị vệ cận thân, hơn nữa vì phòng ngừa thế lực bành trướng, Kiện Long Vệ cũng không có bất luận cái gì binh quyền (quyền lực quân đội).

Hiện tại nghe Yam khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng băng quơ) nói lấy lệnh bài điều binh, còn muốn điều ba vạn cấm vệ quân đóng ở ngoài thành vào kinh như thế...cho dù là đám người Hàn Bách cũng nhận không được âm thầm run sợ.

“Đại ca...” Hàn Bách chần chờ, do dự nhìn Yam, nói: “Chuyện này...có thể không? Thật sự không cần nói cho điện hạ biết sao?”

Ánh mắt của Yam chậm rãi đảo qua từng người bọn họ, trong đó ẩn chứa thật lớn cơ trí cùng kiên định. Hần chậm rãi nói: “Các huynh đệ, các người có tin tưởng ta không?”

Bọn người Hàn Bách là thân tín của hần, đối hần kính yêu có hơn, thật phần thân thiết, cũng đều phi thường tin tưởng thái độ làm người của hần. Hơn nữa lúc này thấy hần khí thế cùng với mọi khi bất đồng, tâm lý không hẹn mà cùng tin nhiệm hòa phục tùng.

Bọn họ kiên định nói: “Đại ca, chúng ta tin tưởng người!”

“Hào!” Yam chậm rãi nở một cái cười tươi. Cười tươi như thế kiên định, như thế tự tin, lại vô cùng chói mắt làm cho bốn người Hàn Bách có cảm giác...phải ngẩng cao đầu mới có thể nhìn thấy người trước mắt.

Yam trong lòng đã có định liệu, nói: “Cứ chiều theo ta nói mà làm. Hết thấy hậu quả đều do ta gánh vác!”

Tiếp theo hắn đột nhiên rút ra trường kiếm trong tay, dùng sức cắm xuống mặt bàn.

Thanh kiếm sắc bén yên lặng mà cắm vào mặt bàn cứng rắn, chuôi kiếm còn hơi rung động.

Yam nhìn mọi người chung quanh, con người đen nhánh sắc bén xen lẫn tinh thần lực cường đại, áp bách quét về phía bọn họ.

Hắn lạnh lùng nói: “Các người nhớ kỹ! Kiện Long Vệ tồn tại là vì bảo hộ an toàn của Vương! Bất luận kẻ nào, cũng không thể vi phạm nguyên tắc này, nếu không đừng trách sau ta vô tình!”

Mọi người chưa từng gặp qua khí thế của hắn như vậy, trong lòng nhất tề (đồng thời) chấn động, hô lớn: “Dạ!”

11. Chương 10

Vương bãi triều trở về, thấy Yam đã thay đổi y phục, đang chờ y cùng dùng ngọc thiện (bữa trưa), không khỏi trong lòng vui sướng, cảm giác giống như hai người hoàn toàn khôi phục quan hệ như trước đây.

“Điện hạ, buổi chiều ngài có bận chuyện gì không?” Dùng xong ngọc thiện, Yam đang cùng Vương uống trà đột nhiên lên tiếng hỏi.

Vương nói: “Không có chuyện gì đặc biệt. Như thế nào, Hồng Tổng quản có việc sao?” Thanh âm của Vương ung dung thoải mái, tiếng “Hồng Tổng quản” này mang theo ý tứ vui đùa.

Yam mỉm cười, nói: “Đúng là có việc muốn xin điện hạ”

“Nga?” Vương cảm thấy hứng thú nói: “Chuyện gì?”

Yam nói: “Vi thần muốn hướng điện hạ xin lệnh bài điều binh”

Vương ngừng một chút, giương mắt nhìn hắn một cái, vuốt cằm nói: “Có thể”

Yam không nghĩ tới Vương lại dễ dàng đáp ứng như thế, ngược lại bị sửng sốt một chút, nói: “Điện hạ không hỏi ta vì sao lại muốn lệnh bài điều binh sao?”

Vương ôn nhu cười nói: “Hồng Lân, trăm biết người muốn lệnh bài nhất định có lí do. Người làm cái gì, trăm cũng đều tin tưởng”

Yam bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ cảm động, trái tim giống như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Loại cảm giác này thật xa lạ, nhưng hắn cũng rất thích. Hắn biết Vương đối với chính mình thập phần tín nhiệm, hơn nữa xem qua nguyên kịch, càng đối thâm tình của Vương hiểu rõ. Đừng nói là lệnh bài điều binh, dù là lấy nửa giang sơn, hay thậm chí là tính mạng, Vương cũng tuyệt không tiếc rẻ.

Đây là một dạng tình cảm gì a? Vì sao lại bất cố nhất thiết (xem nhẹ mọi thứ) như vậy?

Hiện tại Yam còn không thể lý giải, nhưng hắn đã chậm rãi tiếp cận loại tình cảm như thế này.

Vương cũng không có hỏi nhiều, buổi chiều quả nhiên tận tay đem lệnh bài để vào trong tay Yam, thật sâu nhìn hắn, ôn nhu nói: “Hồng Lân, Kiện Long Vệ không thể đụng đến binh quyền. Trăm cho người lệnh bài này, chính người phải cẩn thận một chút, không cần để cho các đại thần biết”

Yam nói: “Điện hạ yên tâm, ta sẽ không làm ngài khó xử”

Vương chính là tín nhiệm hắn như thế, thậm chí còn dặn dò hắn khi sử dụng lệnh bài phải cẩn thận, không cần lưu cho người khác đàm ngôn (chuyện để nói). Nhất ngôn nhất hành (từng lời nói, từng hành động),

đều là vì hấn mà suy nghĩ. Đầu đào báo lí (có đi có lại), Yam tự nhiên cũng không muốn để Vương thất vọng.

Đây đồng thời là một thử thách. Một thử thách dành cho hai người.

Tín nhiệm là vấn đề trọng yếu nhất trong việc sống chung giữa hai người. Nếu có thể thông qua ải này, tình cảm của cả hai sẽ có thể chân chính tiến lên một bậc.

Có được lệnh bài, Yam lập tức kêu Hàn Bách đến, lệnh cho hấn suốt đêm đi đến doanh trại ngoài thành điều binh. Đồng thời thủ vệ kinh thành cũng theo lệnh của hấn mà trở nên khẩn trương.

Ngày hôm sau, ba vạn cấm vệ quân điều nhập hoàng thành, Phác Thắng Cơ lập tức nhận được tin. Khi hấn biết là Hồng Lân lên điều động binh mã, không khỏi trong lòng mừng thầm, cảm thấy được đây chính là một thời cơ tốt, lập tức hội báo (báo cáo) cho Vương.

“Điện hạ, Hồng Tổng quản làm như vậy cực kỳ không thích hợp. Vọng động quân quyền, là tội lớn!”

Vương ngồi ngay ngắn trên chủ vị (vị trí chủ/chính), nhìn Phác Thắng Cơ trung thành và tận tâm đang tức giận quỳ gối trước mặt, thản nhiên nói: “Lệnh bài điều quân là trẫm cho Hồng Tổng quản. Chuyện này, Phác Phó tổng quản không cần hỏi đến”

Phác Thắng Cơ trong lòng tức giận gào thét: Điện hạ, người chính là thương hấn đến vậy! Tín nhiệm hấn đến vậy sao?

Hấn không cam lòng, cúi đầu cung thuận (kính cẩn nghe theo): “Dạ” lại bỗng nhiên nói: “Điện hạ, nội cung Vương hậu mấy ngày nay có chút tin tức”

Ánh mắt Vương khẽ động, nói: “Cái gì tin tức?”

Phác Thắng Cơ trộm nhìn sắc mặt Vương, thật cẩn thận nói: “Cung nữ cận thân của Vương hậu, Nhu Hương, khắp nơi hỏi thăm tin tức của Hồng tổng quản”

Hai tròng mắt của Vương chợt trở nên sắc bén thâm trầm, nói: “Nàng hỏi thăm được gì không?”

Phác Thắng Cơ biết cơ hội tới, nói: “Vi thần vẫn nghiêm mật theo dõi cung điện của Vương hậu, cũng không để nàng hỏi thăm được bất kỳ tin tức nào. Chính là đêm qua...vi thần trong lúc vô ý biết được, Hồng Tổng quản cũng không có quay về phòng của mình”

Vương ánh mắt nhất khiêu (động một cái), vẻ mặt trở nên nghiêm khắc mà lãnh khốc, đột nhiên lạnh lùng nói: “Phác Phó tổng quản, hành tung của Hồng Tổng quản cần người hỏi báo sao? Trẫm khi nào thì lệnh cho người giám thị Hồng Tổng quản!?”

Phác Thắng Cơ lập tức hoảng sợ dập đầu quỳ xuống thỉnh tội: “Điện hạ bớt giận. Vi thần chính là trong lúc vô ý biết được, cũng không có ý gì khác. Vi thần biết tội, thỉnh điện hạ bớt giận”

Vương bề ngoài giống như cực kỳ tức giận, trấn định một chút, trầm giọng nói: “Phác Phó tổng quản, người lui ra đi. Trẫm hi vọng về sau không phải nghe được bất cứ tin tức nào liên quan đến Hồng Tổng quản từ miệng người”

“Tuân lệnh”

Phác Thắng Cơ cuộn quít lui ra.

Hấn tự tiện phỏng đoán tâm tư của Vương, nguyên bản là muốn tạo ấn tượng tốt, lại không nghĩ rằng Vương hội tức giận đến vậy. Bất quá...trước khi hấn đóng cửa lui ra, lén lút liếc mắt một cái, thấy Vương rũ xuống lông mi, biểu tình có chút đăm chiêu liền biết chính mình đã chạm ngòi thành công, mầm mống hoài nghi đã xuất hiện trong lòng của Vương. (đoạn này ghét thẳng này kinh khủng =”= nó còn ác dài dài...)

Hồng Lân...Hồng Lân...Chẳng lẽ tối hôm qua người thật sự đi tìm Vương hậu sao?

Vương gắt gao nắm chặt lấy tay vịn của cái ghế, dùng sức đến mức gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên.

Buổi chiều ngày hôm qua, Hồng Lân sau khi lấy được lệnh bài điều binh, không biết vội cái gì liền đi mất, buổi tối cũng không có quay về tắm thất ngủ.

Loại sự tình này trước kia cũng thường xảy ra. Hồng Lân có một gian phòng ngủ của chính mình, có khi đi ra ngoài ban sai (việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa) về trễ sẽ ngủ lại nơi đó.

Tối hôm qua Vương đợi đến khuya vẫn không thấy Hồng Lân trở về, nghĩ có lẽ hắn trở về phòng của chính mình. Nguyên bản y muốn đi đến xem thử, nhưng nghĩ đến buổi tối ngày hôm trước hai người không kiêng nể gì mà hoan hảo, chính mình thất lưng, hông đến bây giờ vẫn còn đau nhức không thôi, nếu là đi gọi hắn chẳng khác nào tự giễu chính mình dục vọng vô hạn, tựa như đang chờ đợi hắn.

Vì thế Vương suy nghĩ một chút, khó có được ngược chừng, không có đi tìm Hồng Lân mà ngủ một mình. Không ngờ hiện tại lại nghe Phác Thắng Cơ nói Hồng Lân tối hôm qua không có trở về phòng.

Như vậy hắn đang làm cái gì? Đêm qua ở nơi nào? Chẳng lẽ là Vương hậu...Không! Không có khả năng! Vương hậu vẫn bị mình giam lỏng, còn có Phác Thắng Cơ luôn luôn trông coi nàng.

Nhưng là có thể có người phản bội, lén để cho hắn đi vào? Hơn nữa Hồng Lân điều động đại quân vào thành rốt cuộc muốn làm gì? Hắn có tính toán gì vì sao không nói với trẫm?

Vương đang miên man suy nghĩ, sắc mặt cũng biến đổi không ngừng, chợt nghe tiếng cửa mở ra, một người đi đến.

“Điện hạ”

Vương đột nhiên ngẩng đầu liền thấy Hồng Lân một thân lam bào (y phục màu lam), thon dài đẹp đẽ đi đến.

Yam vừa rồi ở hành lang gặp Phác Thắng Cơ, đối phương ghé vào tai hắn không có hảo ý thấp giọng nói khẽ: “Hồng Tổng quản, đừng tưởng rằng có Vương che chở người có thể muốn làm gì thì làm”

Yam thần nhiên nói: “Liên quan gì đến người!”

Phác Thắng Cơ bị loại thái độ lạnh nhạt khinh thường này của hắn làm cho kinh ngạc, không khỏi cực kỳ tức giận, cười lạnh một tiếng, nói: “Tự ý điều ba vạn quân vào thành, nếu để cho điện hạ cùng các đại thần trên triều biết, ta xem người giải thích như thế nào”

Yam quả thực mặc kệ hắn, đẩy hắn sang bên cạnh, sau đó không chút để ý thân thủ phủi phủi bả vai của chính mình, nói: “Nước miếng của người phun lên vai của ta”

“Người—” Phác Thắng Cơ sắc mặt đỏ bừng, tức giận đến cơ hồ muốn phát điên.

Yam vẫn giữ biểu tình nghiêm trang của Hồng Lân, nói: “Phác Phó tổng quản vẫn là tự chú ý chính mình nhiều một chút. Ít quản chuyện của người khác đi” Nói xong thần nhiên rời đi. Chỉ để lại một người đứng tại chỗ sắc mặt từ hồng biến trắng, lại từ trắng biến xanh, tức giận đến gần chết.

12. Chương 11

Yam vừa vào cửa liền nhìn thấy Vương cô đơn ngồi một mình trên Vương vị, cúi đầu, tóc mái trên trán che khuất đôi mắt của y, không thể thấy rõ cảm xúc. Một thân trường bào màu trắng đẹp đẽ quý giá, càng làm nổi bật sự lãnh ngạo cao quý của Vương nhưng lại có một tia cảm giác mỏng manh cô bất thắng y (cô đơn).

Trong nháy mắt, Yam cảm thấy đáy lòng của chính mình sinh ra một loại cảm giác thương tiếc, thanh âm cũng bất giác ôn nhu.

Vương nghe thấy Yam khẽ gọi, ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng người tuấn mỹ tiêu sái của hắn, tâm trí cũng là một trận hoảng hốt.

Nếu Hồng Lân biết Vương hậu đã mang thai, có thể hay không...có thể hay không rồi bỏ y, cùng Vương hậu cao chạy xa bay?

Ý nghĩ này trong nháy mắt hiện lên trong đầu Vương, khiến cho y trong lòng sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía Yam không tự giác để lộ ra dấu vết.

“Điện hạ, ngài làm sao vậy? Sắc mặt tựa hồ không tốt lắm”

Yam không có giống như trước kia ngồi xuống trước mặt Vương mà là đi đến bên cạnh người y ngồi xổm xuống, thần sắc lo lắng nhìn y.

Kỳ thật suy nghĩ trong lòng của Vương, chỉ cần hần sử dụng tinh thần lực dò thám liền có thể tinh tường biết được, nhưng là hần không nghĩ làm vậy. Thứ nhất, luật pháp vũ trụ quy định không được tùy ý xâm nhập tư tưởng của người khác, cho dù là nhân loại thấp hơn cũng phải đối xử ngang hàng. Thứ hai, là do trong lòng hần đối với Vương có tình cảm, không chỉ là do tình cảm từ trước của Hồng Lân nguyên bản, mà còn tình cảm thời gian gần đây dần dần hình thành. Bởi vậy hần tôn trọng sự riêng tư của Vương.

Bất quá mặc dù là vậy, bởi vì tâm tư hiện tại của Vương bất ổn, một chút suy nghĩ toát ra Yam cũng có thể dễ dàng cảm giác được.

“Không có gì” Vương cực lực che giấu, cười nói: “Đại khái là gần đây chuẩn bị yến hội mệt mỏi, có chút phiền lòng”

Đây rõ ràng là lời nói dối. Chuẩn bị yến hội chỉ cần Vương nói một câu là được, căn bản không cần bận tâm.

Yam thật sâu nhìn Vương, bỗng nhiên nói: “Có phải hay không Phác Thắng Cơ nói gì đó với ngài?”

Wương hơi nhú mày, mỉm cười nói: “Vì cái gì hỏi như vậy?” Y thấy Hồng Lân đối Phác Thắng Cơ gọi thẳng kỳ danh (tên thật), trong lòng không khỏi âm thầm suy nghĩ.

Yam thần nhiên nói: “Bởi vì vừa rồi Phác Thắng Cơ ở ngoài hành lang uy hiếp ta, bảo ta tốt nhất nên cẩn thận một chút”

“Nga? Hần nhưng lại làm như thế?” Vương sắc mặt hơi trầm xuống, nói: “Hồng Lân, người cùng Phác Thắng Cơ đều là tâm phúc của trẫm, trẫm hy vọng giữa các người không cần phát sinh bất cứ mâu thuẫn nào, đồng tâm hiệp lực phò tá trẫm”

Yam nói: “Ta biết. Điện hạ yên tâm, ta sẽ không để ý lời nói của Phác Phó tổng quản. Ở trong lòng ta, điện hạ mới là tối trọng yếu (quan trọng nhất)”

Lời này của hần làm cho nội tâm của Vương dịu đi rất nhiều.

Wương cẩn thận quan sát thần sắc hần, thấy hần thẳng thắn tự nhiên, lời ấy là phát ra từ phế phủ (đáy lòng), không khỏi trong lòng vui mừng. Chính là nghĩ đến lời nói của Phác Thắng Cơ, trong lòng vẫn là nghi hoặc.

Y cân nhắc một chút, hỏi: “Hồng Lân a, người tối hôm qua...tối hôm qua...” Vương đột nhiên phát hiện chính mình thế nhưng có chút chần chừ, không dám hỏi thẳng hần tối hôm qua ở nơi nào.

Tuy rằng trong lòng muốn tin tưởng hần sẽ không đến tìm Vương hậu, nhưng là như thế nào cũng không được.

Tưởng tượng đến hình ảnh Hồng Lân cùng Vương hậu thân mật, Vương liền cảm thấy ngực mình như bị lửa thiêu đốt, điên cuồng mà ghen tị trong nháy mắt đốt trụi lí trí.

Yam biết Vương muốn hỏi cái gì, nói: “Điện hạ, tối hôm qua ta có việc cùng đám người Hàn Bách, Bùi Viêm thương lượng, vẫn luôn ở Long ngâm các cửa Kiện Long Vệ cho đến tận bình minh mới trở lại phòng ngủ của mình”

Hần nói một mạch mới ngừng lại. Nếu Vương không tin, có thể kêu đám người Hàn Bách, Bùi Viêm đến hỏi một chút.

Wương nghe xong, chân mày buông lỏng, ánh mắt cũng trở nên trong trẻo.

Y nhẹ gọi lên khóa môi, ôn nhu nói: “Hồng Lân, người vừa trở về, phải chú ý thân thể. Gần đây trong triều không có đại sự gì, không cần mệt nhọc” Vương quan tâm nói xong, thần sắc so với khi này hoàn toàn

bất đồng, giống như đông sương (sương giá mùa đông) qua đi ghen đón xuân vũ (mưa xuân), thần thái cả người cùng cảm giác cũng thay đổi.

Biến hóa này của Vương cực kỳ nhỏ, nếu không phải là người cực kỳ thân mật, thật sâu hiểu rõ y, là rất khó phát giác.

Yam không khỏi cảm thán Hồng Lân lúc trước quá vô tâm hồ hững, thế nhưng ngay cả tình cảm của Vương đối hần biến hóa rõ ràng như thế cũng không phát hiện, không biết nói gì cho tốt.

Vì muốn làm cho Vương càng yên tâm, hần chủ động nói: “Điện hạ, ta biết ngài đối với chuyện ta điều binh nhất định còn nghi hoặc. Nhưng là thỉnh ngài tin tưởng ta, đại yễn qua đi, ta nhất định sẽ cho ngài giải thích vừa lòng”

Vương đột nhiên phát hiện hôm nay Hồng Lân ở trước mặt mình vẫn sử dụng “ta” xưng hô, mà không phải động bất động (hơi một tí) liền “vi thần”, “vi thần”.

Kỳ thật chuyện này trước kia Vương cũng có nói qua với Hồng Lân, nhưng hần không cần phải câu nệ (phiền phức) như vậy, thậm chí không dùng kính ngữ cũng có thể. Nhưng là Hồng Lân thủy chung vẫn không dám, luôn nói hần là thần tử, không thể không phân tôn ti (thứ bậc) như vậy.

Điều này làm cho Vương nhớ lại lúc Hồng Lân còn nhỏ cũng giống như vậy, đồng thời cũng có chút thất vọng. Y tuy rằng là Triều Tiên Vương, nhưng cũng là một người bình thường, hi vọng ái nhân có thể thoải mái ở trước mặt mình. Chính là Hồng Lân luôn luôn không thuận ý, y cũng không cưỡng cầu.

Nhưng mà hiện tại Hồng Lân ở trước mặt mình giống như càng tự nhiên, càng chủ động, điều này làm cho Vương tạm thời đem phiền não vừa rồi vứt ra sau đầu, hưởng thụ khó có được thoải mái cùng tự tại.

“Hồng Lân, trầm đã nói qua, bất luận người làm cái gì trầm đều tin tưởng người. Người không cần đối trầm giải thích”

Yam nở nụ cười: “Đa tạ điện hạ”

Vương nhìn thấy hần tươi cười lại lần nữa động tâm, nhin không được thấp giọng nói: “Người đêm nay...phải trở về ngủ”

Yam ôn nhu cười, có chút làm nũng nói: “Sẽ a. Điện hạ phải chờ ta a”

“Ân” Vương thật cao hứng đáp ứng.

Yam phát hiện tính cách của mình gần đây càng ngày càng kỳ quái. Lúc ở thế giới tương lai, tuy rằng hần được cho là một người có tình cảm tương đối phong phú, nhưng là tồn tại dưới dạng tinh thần thể cao cấp nhân loại, “tình cảm phong phú” so với nguyên thủy nhân loại mà nói, vẫn là rất nhợt nhạt. Nếu dựa theo tiêu chuẩn của nguyên thủy nhân loại xem xét, quả thực có thể nói là lạnh lùng.

Nhưng là từ hồi đến thế giới này, bởi vì cùng tính cách và trí nhớ của Hồng Lân dung hợp mà tính cách của hần cũng dần dần trở nên sinh động hơn. Nếu nói tính cách nguyên bản của hần quá mức phiêu hư (trống rỗng), chính là bề ngoài lãnh mạc nhưng lại ẩn sâu bên trong nội tâm, như vậy hiện tại tính cách của hần cũng chậm rãi lộ ra, trải qua học hỏi cùng phát triển, có thể thông qua hành động và ngôn ngữ mà biểu hiện.

Kỳ thật Yam đã phát hiện, tính cách của hần thực ra cùng bản tính của Hồng Lân là thập phần tương đồng. Đại khái cũng vì duyên cớ này mà khi xuyên qua cơ (máy xuyên không ^^) phát sinh trục trặc, không có dựa theo mục tiêu vốn có mà lại đưa hần đến thế giới này, cùng với Hồng Lân hoàn mỹ hòa hợp làm một.

Lúc ngồi xem nguyên kịch tư liệu, hần cảm thấy Hồng Lân chính là một mỹ nam cá tính không có gì đa dạng, quá mức bảo thủ, yếu đuối, do dự bất định, không dứt khoát (anh nói hay lắm kakaka)...Tóm lại trừ bỏ thiện lương ra, khuyết điểm cả một sọt (giỏ).

Nhưng sau khi chân chính cùng hần dung hợp, Yam mới phát hiện kỳ thật bản tính của Hồng Lân thập phần đơn thuần phóng khoáng, thậm chí có chút hoạt bát cùng nghịch ngợm. Nhìn hần lúc nhỏ trong trí nhớ cùng Vương đánh đàn, kỵ mã, đi ra ngoại ô du ngoạn là có thể nhìn ra, khi đó hần vẫn là thực hoạt

bát thực vui vẻ, tươi cười cũng thập phần sáng lạn. Cho nên Vương mới có thể thích hấn như vậy, đi đến đâu cũng đều mang theo hấn.

Vậy mà không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là do hoàng cung tịch tịch (yên tĩnh, cô quạnh) cùng âm hiểm, có lẽ là do triều đình phức tạp cùng vô tình, có lẽ là do quan hệ của hấn cùng Vương mang đến áp lực... Những này dần dần làm hao mòn bản tính của thiếu niên, chậm rãi làm cho hấn kiềm nén chính mình, bất tri bất giác (vô ý thức) trở nên bảo thủ cứng nhắc, thiếu niên lão thành (ông cụ non), tuân quy đạo củ (luôn theo nguyên tắc, khuôn phép).

Hiện tại ngay cả Hồng Lân cũng không nhớ nguyên lai chính mình bộ dáng là như thế nào nữa. Chỉ có những khi cùng Vương hậu cùng một chỗ, niên trưởng (lớn tuổi, thành thực) nữ tính lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, thành thực lại bao dung, mới làm cho hấn thoáng tìm về một ít thuộc loại tình cảm của “chính mình”. Cho nên hấn mới đối với Vương hậu sinh ra ảo giác lưu luyến, thậm chí là yêu say đắm.

13. Chương 12

Hiện tại Yam chính là Hồng Lân, Hồng Lân chính là Yam, cho nên hấn có thể hoàn toàn chậm rãi cảm nhận được tình cảm nguyên bản trước đây của Hồng Lân. Hơn nữa bởi vì tinh thần lực của hấn cường đại, cùng với thái độ bình đẳng của hấn với Vương khiến cho bản tính sau khi hấn cùng Hồng Lân dung hợp dần dần sống lại. Bởi vậy vừa rồi hấn mới có thể bình thần tự nhiên mà nói lời làm nũng với Vương.

Loại thay đổi này tuy rằng xa lạ nhưng Yam lại thập phần thích.

Hấn là con thừa tự duy nhất được sinh ra trong gia tộc suốt gần một ngàn năm, bắt đầu một khắc từ lúc thai nghén liền được tất cả các trưởng bối coi trọng. Nhưng tình cảm của tương lai nhân loại quá mức lạnh lùng, hấn cũng không vì vậy mà có thể hưởng thụ mọi thứ, ngược lại cần phải trả giá nỗ lực càng nhiều mới có thể ứng phó giáo dục cùng bồi dưỡng của gia tộc.

Mà sau khi đến thế giới nguyên thủy này, cùng Hồng Lân càng thêm dung hợp cũng kích hoạt bản tính của hấn, tình cảm tự nhiên bùng nổ khiến hấn cảm nhận được rất nhiều cảm xúc trước nay chưa từng có. Hơn nữa vào thời điểm đối mặt với Vương, hấn càng thêm tự nhiên cùng phóng túng, cũng có thể biểu hiện ra càng nhiều tình cảm.

Vương hiển nhiên đối với hấn hiếm khi làm nũng thập phần sủng nịch (nuông chiều), buổi tối thế nhưng thật sự đợi hấn.

Lúc Yam trở lại phòng ngủ, Vương đã mặc dụng cụ vệ sinh (tắm rửa thay đồ) hoàn tất, đang ngồi khoanh chân ở cái bàn thấp họa bức tranh.

“Điện hạ, ta đã trở về”

Vương ngẩng đầu đối hấn cười, buông bút lông trong tay.

Yam ngồi xuống, nói: “Ngài lại đang họa tranh”

Hấn nhìn thấy nét phác họa trên giấy Tuyên Thành, tựa hồ là bộ dáng của một thiếu niên, không khỏi nói: “Điện hạ là họa ta sao?”

“Ân. Vẫn chưa họa hảo”

“Vì cái gì chỉ có một mình ta?” Yam nhìn Vương mỉm cười nói: “Điện hạ, ngài ở nơi nào?”

Vương có chút ngượng ngùng, dừng một chút nói: “Trẫm chính là nghĩ muốn họa một mình Hồng Lân người a”

Yam nói: “Như thế không tốt. Ta nghĩ cùng điện hạ cùng một chỗ” Hấn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Điện hạ, chờ sau khi ngài họa hảo bức tranh này, nhượng ta ở bên cạnh họa ngài đi”

Vương có chút mới lạ chớp chớp lông mi, cười nói: “Hong Lân, ngươi muốn họa trẫm sao?”

“Không thể sao? Ha hả, họa kĩ (kĩ năng vẽ) của ta chính là do điện hạ ngài trước đây thân thủ (chính tay) dạy a. Chẳng lẽ ngài không tin ta có thể họa tốt bức tranh?”

Vương cao hứng nói: “Đương nhiên tin tưởng. Hảo. Chờ sau khi trẫm họa hảo bức tranh này, liền để Hong Lân ngươi đến họa ta”

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng nhất thời đều thập phần ngọt ngào.

Yam thực thích cảm giác thân nhiên mà ấm áp khi cùng Vương cùng một chỗ.

Hắn hạ giọng, hơi trầm thấp nói: “Điện hạ, chúng ta nghỉ ngơi đi”

Vương đột nhiên tim đập mạnh, nhớ tới hoan ái của hai người hôm trước lại có chút ngượng ngùng.

Thật sự là kỳ quái. Y cùng Hong Lân ở cùng tại tẩm thất này, trên long sàng này đã mười năm, thế nhưng đây là lần đầu Vương cảm thấy ả ả chờ mong cùng e lệ, giống như...giống như tân hôn phu thê. (cười chết ta =)) ta là ta ngày càng nghi ngờ cái khoảng ngược luyến tàn tâm của Thập tỷ a =)))

Ý tưởng này làm cho Vương có chút không thoải mái. Y vội vàng vứt bỏ ý niệm hoang đường trong đầu này, cực lực duy trì trấn định cùng bình tĩnh vương giả, nghiêm trang cùng Hong Lân lên giường nằm xuống.

Ai ngờ hai người vừa lên giường, Hong Lân liền nghiêng người chuyển hướng y, còn nhẹ nhàng thân thủ ôm lấy y.

Vương nghiêng đầu cùng hắn lẳng lặng nhìn nhau, đốm lửa vô hình phát ra trong mắt hai người, hormone phát tán, lực hấp dẫn không thể kháng cự nháy mắt bao phủ dày đặc. (=)))

Vương cũng không phải là lương lự người. Y lập tức đem xấu hổ lúng túng vừa rồi quăng ra sau đầu, nhanh chóng nghiêng người về phía trước.

Yam tựa hồ cũng thuận theo Vương. Hai người thân mật ôm lấy nhau, nhiệt tình hôn môi.

Ngươi khiêu khích ta, ta khiêu khích ngươi. Thanh âm hôn môi cùng tiếng thở dốc nặng nề vang lên không dứt bên tai.

Yam cực kỳ hưởng thụ cảm giác này. Hắn hưng phấn mà cùng Vương thân mật ôm nhau, càng không ngừng hôn sâu, không ngừng hôn, giống như không cách gì dừng lại. Tinh thần lực cũng chịu ảnh hưởng, biến thành trạng thái tơ sợi, chậm rãi phát động.

“Hong Lân...” Vương tình động như triều, dần dần áp lên trên người Hong Lân, thân thủ vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, thật sâu thở dốc, trong đôi con ngươi đen láy tràn ngập nồng đậm *** cùng thâm tình như hải (tình sâu tựa biển).

“Hong Lân...” Vương khẽ gọi, rồi cúi đầu, dùng sức hôn lên đôi môi hậu nhuận khêu gợi. “Ôm ta...Hong Lân, ôm ta giống như lần trước...”

Vương bị vây trong tình cảm mãnh liệt đến nỗi quên cả xưng “trẫm”.

Yam không cần Vương nói lại lần thứ hai, tinh thần tuyến động tình không thôi đã bí mật triển khai trước một bước, vô hình mà bao bọc xung quanh hai người.

“A——”

Vào lúc hai người thật sâu kết hợp cùng một chỗ, Vương phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ xen lẫn khoái hoạt. Y dùng sức cong người dậy, ôm lấy bả vai Hong Lân, lần thứ hai cảm nhận được cực độ hưng phấn giống như là ngao du ở giữa vũ trụ.

“Điện hạ...điện hạ...Vương...”

Yam một bên luật động, một bên nhẹ nhàng khẽ gọi người dưới thân, ôn nhu đến không thể nói nên lời.

“Ha, a...Gọi ta, gọi ta...Vương Kỳ...A, ha— gọi tên của ta! Hong Lân, gọi tên của ta...” Vương chìm trong *** kích động đến không thể khống chế chính mình.

“Vương Kì...Kì...”

Khoảng khắc gọi tên người xuất thân tối cao quý tối kiêu ngạo, sóng tinh thần của Yam nổi lên chấn động, phóng xuất đi ra kim sắc ti tuyền (sợi tơ màu vàng) tinh tế chặt chẽ mà mắt thường không thể nhìn thấy rồi thần nhiên biến mất xung quanh hai người.

(HX, lược bớt phía dưới...) (<= thập=“” tỷ=“” chứ=“” ko=“” phải=“” ta=“”><) thật=“” sự=“” là=“” không=“” xong...=“” yam=“” có=“” chút=“” ảo=“” não=“” vò=“” đầu,=“” nhìn=“” xuống=“” người=“” nằm=“” trong=“” lòng,=“” không=“” khỏi=“” nhú=“” nhú=“” mảy,=“” cảm=“” giác=“” thập=“” phần=“” phiền=“” não.=“” vừa=“” rồi=“” hoan=“” ái=“” hấn=“” thể=“” nhưng=“” nhất=“” thời=“” không=“” không=“” chế=“” được=“” cảm=“” xúc,=“” tinh=“” thần=“” tuyền=“” kết=“” hợp=“” với=“” tinh=“” thần=“” lực=“” thập=“” phần=“” yếu=“” ớt=“” của=“” vương,=“” đem=“” tinh=“” hoa=“” của=“” tinh=“” thần=“” thể=“” bản=“” ra.=“” lúc=“” này=“” hấn=“” đã=“” có=“” thể=“” cảm=“” nhận=“” được=“” hạt=“” giống=“” của=“” chính=“” mình=“” nằm=“” trong=“” cơ=“” thể=“” của=“” vương=“” (aka,=“” bảo=“” bảo=“” a),=“” lại=“” không=“” biết=“” loại=“” tình=“” hướng=“” này,=“” loại=“” tình=“” hướng=“” này...=“” ai,=“” khó=“” trách=“” nguyên=“” thủy=“” nhân=“” loại=“” thỉnh=“” thoảng=“” đem=“” chuyện=“” có=“” hài=“” tử=“” hình=“” dung=“” thành=“” nhất=“” trường=“” ý=“” ngoại=“” (chuyện=“” ngoài=“” ý=“” muốn),=“” không=“” biết=“” loại=“” tình=“” hướng=“” này=“” của=“” hấn=“” có=“” tính=“” không?=“” hiện=“” tại=“” tinh=“” thần=“” lực=“” của=“” vương=“” còn=“” thập=“” phần=“” mỏng=“” manh,=“” một=“” cao=“” cấp=“” tinh=“” thần=“” thể=“” nhân=“” loại=“” cùng=“” thân=“” thể=“” của=“” nhân=“” loại=“” thấp=“” hơn=“” kết=“” hợp,=“” có=“” hay=“” không=“” thành=“” công=“” dựng=“” dựng=“” hài=“” tử?=“” hạt=“” giống=“” nằm=“” trong=“” cơ=“” thể=“” của=“” vương=“” này,=“” có=“” thể=“” khỏe=“” mạnh=“” lớn=“” lên=“” không?=“” và=“” sẽ=“” tồn=“” tại=“” bằng=“” cái=“” dạng=“” hình=“” thái=“” gì=“” đây?=“” yam=“” rất=“” là=“” phiền=“” não.=“” hiện=“” tại=“” hấn=“” không=“” liên=“” lạc=“” được=“” với=“” căn=“” cứ,=“” không=“” thể=“” tìm=“” căn=“” cứ=“” cùng=“” các=“” giáo=“” sư=“” nhờ=“” trợ=“” giúp.=“” với=“” tinh=“” thần=“” lực=“” bị=“” phong=“” tỏa=“” chỉ=“” còn=“” một=“” phần=“” của=“” hấn,=“” thật=“” sự=“” không=“” biết=“” nên=“” đối=“” mặt=“” với=“” tình=“” hướng=“” này=“” như=“” thể=“” nào.=“” chính=“” là=“” mục=“” đích=“” bọn=“” họ=“” tiến=“” hành=“” lần=“” thí=“” nghiệm=“” này=“” là=“” vì=“” muốn=“” dựng=“” dựng=“” thừa=“” tự=“” (con=“” nói=“” dòng).=“” hiện=“” tại=“” đã=“” phát=“” sinh=“” ngoại=“” ý=“” muốn,=“” yam=“” tuyệt=“” đối=“” sẽ=“” không=“” coi=“” thường=“” sự=“” tồn=“” tại=“” của=“” đứa=“” nhỏ.=“” hơn=“” nữa=“” này=“” cũng=“” là=“” nói=“” rõ,=“” ở=“” đây=“” lòng=“” hấn=“” đã=“” muốn=“” chọn=“” lựa.=“” kỳ=“” thật=“” hấn=“” bất=“” tri=“” bất=“” giác=“” (vô=“” tình)=“” đã=“” nhận=“” định=“” vương=“” là=“” bạn=“” đời=“” của=“” chính=“” mình.=“” bạn=“” đời...ân,=“” loại=“” cảm=“” giác=“” này=“” không=“” tồi.=“” yam=“” thương=“” tiếc=“” nhìn=“” vương=“” mệt=“” đến=“” mức=“” ngã=“” đầu=“” lên=“” khuỷu=“” tay=“” của=“” hấn=“” mà=“” lâm=“” vào=“” ngủ=“” say.=“” a=“” không,=“” là=“” vương=“” kì.=“” vừa=“” rồi=“” giữa=“” lúc=“” kích=“” động,=“” vương=“” chủ=“” động=“” cho=“” phép=“” hấn=“” gọi=“” tên=“” chính=“” mình,=“” điều=“” này=“” có=“” nghĩa=“” là=“” quan=“” hệ=“” của=“” hai=“” người=“” lại=“” tiến=“” thêm=“” một=“” bước.=“” vương=“” kì.kì...=“” thật=“” sự=“” là=“” một=“” cái=“” tên=“” dễ=“” nghe.=“” đại=“” não=“” của=“” yam=“” vì=“” rơi=“” vào=“” tình=“” yêu=“” mà=“” trở=“” nên=“” si=“” ngốc,=“” ngơ=“” ngác=“” nhìn=“” vào=“” thụ=“” nhan=“” (gương=“” mặt=“” lúc=“” ngủ)=“” tuần=“” mỹ=“” an=“” tường=“” của=“” vương,=“” tâm=“” liên=“” trở=“” nên=“” âm=“” áp.=“” hấn=“” nhẹ=“” nhàng=“” tiến=“” lại,=“” ở=“” trên=“” trán=“” của=“” vương=“” hạ=“” xuống=“” một=“” nụ=“” hôn.=“” kì,=“” về=“” sau,=“” chúng=“” ta=“” mãi=“” mãi=“” ở=“” cạnh=“”>

14. Chương 13

Buổi sáng ngày hôm sau khi Vương tỉnh dậy, lần thứ hai cảm thấy toàn thân không thể khống chế toàn thân nhuyển cùng một mối. Nhưng kỳ lạ hơn là, tinh thần lại sung mãn khác thường, tư duy cũng so với ngày

thường càng thêm miễn tiện.

Hôm nay là ngày đại quân từ Nguyên triều trở về.

Sáng sớm Vương liền thức dậy mặc dục canh y, để đám người Hoàng nội cung hầu hạ, thay hoa mỹ trịnh trọng Vương phục.

“Điện hạ, đại yến có muốn hay không thỉnh Vương hậu điện hạ tham gia?”

Hoàng nội cung theo thông lệ, thật cẩn thận hỏi một câu.

Vương duỗi tay, để cho các nội cung hầu hạ y đeo vào bên hông bích (xanh ngọc bích) ngọc bội, nghe thấy hơi khựng một chút, nhất thời không nói gì.

Cần nhắc một lúc, Vương mới thản nhiên nói: “Thỉnh Vương hậu buổi tối tham dự đại yến đi. Truyền Phác Phó tổng quản đến”

Phác Thắng Cơ đến. Vương phân phó hần tối nay Kiện Long Vệ nhất định không được rời Vương hậu một tấc, tuyệt không để xảy ra nửa điểm sai lầm.

Phác Thắng Cơ trong lòng hiểu được nguyên nhân vì sao, vội vàng ứng thanh. Nhưng Vương không đề cập đến bất cứ cái gì khác nữa, chuyện ba vạn đại quân nhập kinh hôm qua giống như Vương cũng đã quên.

Phác Thắng Cơ trong lòng thập phần không cam lòng. Hắn thật ra biết rõ quan hệ của Vương và Hồng Lân rất khác biệt, không phải chỉ dựa vào chính mình tam ngôn lưỡng ngữ (nói hai ba câu) liền có thể phá hoại, cho nên hắn lựa chọn nhẫn nại, lĩnh Vương mệnh xong liền thối lui.

Vương có chút không yên lòng.

Không biết Hồng Lân nhìn thấy Vương hậu sẽ có biểu tình gì? Bọn họ có thể hay không...cũ tình phục nhien không? (tình cũ không rũ cũng tới)

Vương không thể không chế hoài nghi cùng tưởng tượng, điều này làm cho y có chút tâm phiền ý loạn.

Nhưng sau giờ Ngọ, khi nhìn thấy Hồng Lân mặc phục sức Kiện Long Vệ oai hùng, trên mặt mang theo mỉm cười, tuấn mỹ phi dương hướng Vương thỉnh an, trong nháy mắt bất an trong lòng trở nên bình tĩnh dị thường.

Hồng Lân vẫn ở bên người, hắn sẽ không phản bội chính mình.

Vương có này tự tin. Y tin tưởng Hồng Lân sẽ giống như hứa hẹn năm đó, có thể vì chính mình mà chết.

Chính là y như thế nào có thể để Hồng Lân chết? Đường nhiên là sẽ không. Vô luận là thời gian nào, y đều sẽ cùng Hồng Lân sống vai đứng cùng một chỗ. Cho dù là lúc trước đối mặt với thích khách hung ác, y cũng sẽ không lùi bước.

“Điện hạ, đại quân đã tiến vào thành”

“Hảo. Hồng Tổng quản, theo trẫm vào triều” Vương mỉm cười.

Yam một tấc cũng không rời theo sát phía sau Vương, có thể cảm nhận được tự tin cường đại cùng bình tĩnh tâm tình của y, đương nhiên, còn có một tia nhược tiểu (nhỏ yếu), mỏng manh tinh thần lực, vừa mới lạc hạ (đáp xuống), đang cố gắng thâm nhập trong thân thể Vương.

Trên triều, các đại tướng từ Nguyên triều trở về cung kính hướng Vương quỳ xuống, thuật lại những việc đã trải qua ở Nguyên triều.

Vương đối bọn họ biểu thị tán dương (khen ngợi), phong hiệu bọn họ là dũng sĩ Triều Tiên.

Yam ở phía sau lắng nghe, cảm giác hình thức hòa mấy vạn năm sau không sai biệt lắm. Xem ra nhân loại về phương diện quan phương ngữ ngôn (lời nói chính trị), bất luận trải qua bao nhiêu năm cũng sẽ không thay đổi.

Chính trị, cho tới bây giờ đều là dối trá.

Yam sinh ra trong một chính trị thế gia ở Sóc Tinh, tương lai nhân loại tình cảm tuy rằng đậm đặc nhưng vì lợi ích bản thân, các loại nội bộ đấu đá, cấu xé chưa từng chấm dứt.

Từ lúc rời đi Địa cầu, nhân loại ban đầu là di dân tới Hỏa tinh. Nhưng là Hỏa tinh tài nguyên hữu hạn (có hạn), hơn nữa không phải địa phương tối thích hợp cho nhân loại cư ngụ. Cho nên lại tìm kiếm mấy ngàn năm, nhân loại tìm được Sóc tinh ở hệ ngân hà xa xôi bên ngoài, ở Hỏa tinh và Sóc tinh thành lập vài vũ trụ thái không thành (thành phố không gian).

Hiện tại đại bộ phận tài nguyên của nhân loại, đều là từ Sóc tinh, Hỏa tinh cùng đã muốn vứt đi Địa cầu lấy được, cũng không ngừng tìm kiếm thăm dò nguồn năng lượng, tìm kiếm nhu cầu nguồn sinh lực mới.

Bởi vì mâu thuẫn giữa nhu cầu khổng lồ cùng nguồn năng lượng hữu hạn, tương lai nhân loại trong lúc đó tranh đoạt cũng thập phần lợi hại. Yam sinh ra trong chính trị thế gia người Hoa truyền thống, ở Sóc tinh có địa vị hết sức quan trọng. Bắt đầu từ khi hắn sinh ra một khác, trở thành người thừa kế tương lai của gia tộc, liền tiếp thu đủ loại giáo dục.

Có lẽ là từ nhỏ thấy nhiều, không biết bắt đầu từ bao giờ, hắn dần dần đối chính trị ngoại ý (đùa giỡn) sinh ra phản nghịch, chán ghét chi tâm. Nếu không phải chịu gia tộc giáo dục, hắn cũng muốn làm một khoa học gia tự do tự tại, hoặc là nhập ngũ, giống Ander trở thành một quân nhân vĩ đại. Nhưng là nguyện vọng này trước mắt không thể thực hiện được, hơn nữa hắn vẫn chưa có người nối nghiệp. Cho nên hắn đối với kế hoạch không gian xuyên việt thập phần hứng thú, gần như là người đầu tiên báo danh.

Thí nghiệm này không chỉ có thể nhượng hắn hưởng thụ khát vọng tự do từ lâu của mình, còn có thể để hắn tìm được một nửa khác của cuộc đời và sinh sản hậu duệ của chính mình. Với hắn mà nói là nhất cử tam đắc. (Đại khái là làm một được ba, thay vì “nhất cử lưỡng tiện” thì là “tam tiện”)

Nguyên bản Yam đối với chuyện mình không hiểu vì sao lại lạc đến không phải dự định thế giới mà cảm thấy bất mãn cùng uể oải, chính là sự xuất hiện của Vương làm cho hắn dần dần thay đổi suy nghĩ này.

Xem, ái nhân của hắn là cỡ nào thích hợp chính trị ngoại ý a.

Vương ngồi trên Vương tọa (chỗ ngồi/ vị trí của Vương), phía dưới là các thần tử không biết liệu có thực sự trung thành hay là đang hư danh (như con rắn giả tạo), phong thái thông dong vương giả, đột nhiên Yam cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo cùng thỏa mãn.

Ha hả, Kỳ thật sự là rất giỏi.

Triều Tiên là chúc quốc (thuộc địa) của Nguyên triều, ngay cả tư cách xưng đế cũng không có. Cho nên tôn xưng của Vương chỉ có thể là “điện hạ” mà không phải “bệ hạ”, đối ngoại cũng chỉ có thể lấy thân phận thần dân của Nguyên triều tự xưng, khắp nơi đều bị Nguyên triều áp bức cùng khống chế.

Dưới tình hình nghiêm trọng như vậy mà Vương lại không hoàn toàn mất đi quyền lực, không chỉ có Kiện Long Vệ trung thành và tận tâm bảo vệ an toàn của y, còn có thể miễn cưỡng duy trì lực ảnh hưởng của chính mình đối với quân đội, đây là không thể nghi ngờ Vương vô cùng tài giỏi. Đối với Vương từ nhỏ đã mất đi song thân (cha mẹ), kể từ khi còn nhỏ mà nói, y quả thật có khả năng thiên phú cùng sự miễn tuệ sâu sắc về chính trị.

Đại khái cũng chính bởi vì vậy, Vương từ nhỏ liền khuyết thiếu (thiếu hụt) cảm giác an toàn, thời thời khắc khắc (bất cứ lúc nào) đều sợ hãi chính mình bị lật đổ. Thời kỳ thiếu niên, chỉ cần bên cạnh có một người không đáng tin, liền có thể dễ dàng làm cho y chết tại thâm cung ác liệt, tàn khốc. Cho nên y mới trăm phương ngàn kế mà lập nên Kiện Long Vệ, với Hồng Lân có thể vì y mà chết đối xử hoàn toàn khác biệt. Bởi vì y cần không phải là mở mang bờ cõi, không phải dùng sĩ bảo vệ quốc gia. Y cần chính là một người thời thời khắc khắc, vô luận nguy hiểm gian nan đến mức nào đều thủy chung như một đứng ở bên cạnh y.

Vương là một người cực kỳ khuyết thiếu cảm giác an toàn a.

Yam hiểu được cảm giác sợ hãi từ lúc nhỏ sinh mệnh liền bị uy hiếp mà cảm thấy trong tâm cho dù sau này có trở nên cường đại đến mức nào, cũng để lại một bóng ma tâm lý không cách gì phai mờ, cho nên hắn đối với Vương ngẫu nhiên bạo phát tàn nhẫn lãnh khốc hoàn toàn có thể lý giải.

Bất quá hắn vẫn cho rằng, lần trước Vương giết hại hơn phân nửa đại thần trên triều là một sai lầm rất lớn.

Nhìn xem những tướng quân quỳ ở phía dưới, bọn họ từ Nguyên triều thắng lợi trở về, trên mặt lại không hề có hỉ sắc (thần sắc vui mừng), đối diện với tán dương cùng phong thưởng của Vương, bọn họ tuy rằng bộ dáng cảm kích nhưng đáy lòng cũng tràn ngập đủ loại ý tưởng.

Yam nhú nhú mày. Từ một khắc hấn cùng Vương bước vào đại điện, liền không ngừng điều chuyển (điều khiển di chuyển) tinh thần lực của chính mình, xâm nhập vào ý nghĩ của các đại thần dưới hạ điện.

Đây là một chuyện cực kỳ phí sức, hơn nữa tinh thần lực của hấn so với tinh thần bản thể chỉ có một phần mười, phải thực hiện thăm dò quy mô lớn như vậy, thật sự là quá sức.

Chết tiệt! Không tìm được kẻ đó!

Yam “nhìn quét” một vòng, nhưng không có tìm được người ẩn núp bên trong chúng nhân, kẻ đã che giấu cùng tiếp ứng cho đám người Phác Thành Nam và Kinh Nguyên Quân.

Những tướng quân này đều chinh chiến sa trường nhiều năm, giết người vô số, tâm trí cùng nghị lực sớm vượt qua thường nhân, tinh thần lực cũng tương đối cường đại, thậm chí có mấy người còn vượt qua Vương. Chính là bởi vì như thế, nếu bọn họ có chuyện tình gì chôn sâu dưới đáy lòng, nếu cảm xúc không có dao động tương ứng, bằng vào tinh thần lực chỉ còn có một phần của mình, Yam cũng rất khó tra ra được.

Xem ra là phải nghĩ biện pháp khác.

Bất quá cũng may nhiều ngày nay hấn đã chuẩn bị đầy đủ, đại yến buổi tối cho dù thích khách thực sự xuất hiện, hấn cũng nắm chắc có thể chống cự.

Về phần kẻ phản bội ẩn tàng (giấu) giữa các vị tướng quân, còn cần chậm rãi tra tìm.

Võ tướng không thể so với văn thần (quan văn), không thể tùy ý đắc tội. Bọn họ nắm giữ quân quyền Triều Tiên, cho dù là Vương, cũng phải cẩn thận đối đãi bọn họ. Bởi vì chỉ cần một người trong bọn họ làm phản, đều có thể mang đến uy hiếp sinh tử cho Vương, mang đến hậu quả không thể đo lường cho Vương vị của y.

Vương tuy rằng dựa vào bọn họ, cũng không tín nhiệm, nhưng còn muốn mượn sức mới cương nhu kết hợp mà an phủ (đẹp yên) bọn họ.

Tại phương diện này, Vương làm rất tốt.

Thủ đoạn của y thập phần xuất sắc, cho dù là đến từ thế giới tương lai mấy ngàn năm sau phát triển thịnh vượng Yam, cũng không khỏi thật sâu ấn tượng cùng bội phục.

15. Chương 14

Đại điện tiếp kiến kết thúc, Vương rời đi, chúng thần cũng tạm lui, đợi một lát đến khi chạng vạng chuyển tới quảng trường rộng lớn phía trước đại điện, tham gia yến hội long trọng.

“Điện hạ, có mệt không?” Yam một tác cũng không rời theo sát Vương, nhìn sắc mặt, cảm thấy được tinh thần của y có chút mỏi mệt.

“Không phiền lụy. Một lát nữa còn có yến hội” Vương có chút tâm mệt mỏi, bất quá không xem trọng, chính là cười cười, giang rộng hai tay để cho các nội cung giúp y cởi bỏ triều phục, thay đổi phục sức yến hội, nói: “Hong Tổng quản, không bằng người đi ăn chút gì trước đi. Người phải luôn bảo hộ trẫm trong suốt yến hội, e rằng sẽ đói bụng”

Yam nói: “Thần đã quen. Không ngại” Trước mặt người ngoài, hấn vẫn tự xưng là “thần”.

Vương lại khuyên hấn lần nữa, thấy hấn vẫn không chịu rời đi, trong lòng khẽ động, nhớ tới chuyện hấn điều binh khiển tướng mấy ngày nay, nói: “Hong Tổng quản, có phải là người đang lo lắng chuyện gì? Hay là có chuyện gì phát sinh mà trẫm không biết?”

Yam nói: “Hiện tại thần cũng không thể nói sao cho tốt. Nhưng thỉnh điện hạ yên tâm, vô luận phát sinh sự tình gì, vì thần đều sẽ sống chết bảo hộ điện hạ!”

Thái độ của hắn thập phần kiên định.

Vương đã thay xong y phục, khoát tay ý bảo đám người Hoàng nội cung toàn bộ lui ra, trong phòng chỉ còn có y cùng Hồng Lân hai người.

“Hồng Lân, nếu có chuyện gì, nhất định phải nói cho trẫm. Trẫm không hi vọng một mình ngươi gánh vác tất cả. Không nên hơi một tí lại nói cái gì liều chết bảo hộ trẫm”. Y thật sâu nhìn Yam, nhẹ giọng nói: “Hồng Lân a, chẳng lẽ ngươi không biết sự tồn tại của ngươi đối với trẫm có bao nhiêu trọng yếu sao?”

Yam bị Vương thâm tình chăm chú nhìn, hai má bất giác có chút nóng lên, ngực còn không ngừng đập liên hồi.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ mình trúng độc?

Yam có chút mơ mơ hồ hồ, chỉ biết ngơ ngác nói: “Điện hạ...”

Vương cười cười, yêu thương sờ sờ khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, nói: “Tốt lắm. Chúng ta đi thôi, đại yến cũng sắp bắt đầu”

Vương xoay người đi ra ngoài, lát sau Yam phục hồi tinh thần lại đi theo.

Hắn nắm chặt trường kiếm bên hông, cảm thấy được trận tim đập mãnh liệt vừa rồi còn không có đình chỉ. Nhìn theo bóng dáng Vương, Yam đột nhiên cảm thấy được tinh thần lực lúc này mình sử dụng hết giống như lập tức khôi phục lại, trong khoảnh khắc cảm thấy được khí lực của chính mình lại trở nên đầy đủ.

Yam có chút mờ mịt.

Hắn không biết, đây chính là sức mạnh của tình yêu. (sén =)))

Yến hội chưa bắt đầu, tất cả các đại thần đều tọa hảo (ngồi tốt) ở vị trí của chính mình, chờ đợi Vương cùng Vương hậu giá lâm.

Vương đến trước, khi đi lên Vương tọa, nhìn thấy bên phải vị trí của Vương hậu, động tác ngừng lại một chút.

“Vương hậu còn chưa đến sao?”

Hoàng nội cung cẩn thận trả lời: “Điện hạ, Vương hậu nương nương còn đang chuẩn bị, lập tức sẽ tới”

Vương gật gật đầu, bất động thanh sắc liếc nhìn một cái Hồng Lân bên tay trái, thấy hắn chuyên chú quan sát những người tham gia yến hội bên dưới, thần sắc nghiêm túc, hai mắt hữu thần, giống như không có nghe thấy lời vừa rồi y mới nói.

Vương ngồi ngay ngắn như cũ, mắt hướng về văn võ bá quan phía dưới. Đúng lúc này, Vương hậu đến.

“Vương hậu nương nương” Các nội cung cùng thị nữ đều nghiêng người nghênh đón.

Vương nhìn về phía Vương hậu, thấy Vương hậu một thân đoan trang hoa lệ lễ phục, gầy đi không ít, sắc mặt tái nhợt, tuy rằng dùng yên chi (son phấn) nhưng tinh thần vẫn là có chút không tốt.

“Vương hậu” Vương mỉm cười, đứng lên vươn tay, cực kỳ ôn nhu tự tay đỡ Vương hậu đứng ở bên người.

Vương hậu từ lúc xuất hiện ở đây, liền nhìn chăm chăm vào Hồng Lân. Chính là Hồng Lân lại luôn nhìn thẳng về phía trước, hắn giống như thị vệ bình thường sau khi hướng nàng khom mình hành lễ liền yên lặng quay trở về vị trí của mình – phía sau Vương. Cả quá trình đều không có liếc nhìn nàng một cái.

Lúc Vương tự mình thân thủ cầm lấy ngón tay nhỏ xinh trắng nõn của Vương hậu, Vương hậu khe khẽ run lên, tựa hồ có chút lạnh (lạnh).

Nàng giống như mọi khi cung kính cúi đầu: “Điện hạ”

Vương ôn nhu nói: “Vương hậu, tay người có điểm (có chút) run, có phải hay không cảm lạnh?” Giọng nói của y trầm thấp thuần hậu (êm tai), đặc biệt khi đề thấp thanh âm nói chuyện có chút khàn khàn, thấp phần quyến rũ.

Vương hậu lại khẽ run lên, không tự giác âm thầm trộm liếc mắt nhìn Hồng Lân một cái, thùy hạ mi mắt nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm. Có thể là do nô tì vội vàng đến đây, cũng không có gì đáng ngại”

Vương gật gù đầu, cùng Vương hậu sóng vai mặt hướng về phía văn võ bá quan dưới quảng trường, sau đó song song tọa chủ vị.

Vương cùng Vương hậu đều đã đến, tất cả các triều thần đứng dậy hành lễ.

Vương nhượng mọi người bình thân, sau đó ra hiệu yến hội có thể bắt đầu.

Nhạc khúc Triều Tiên du dương vang lên, mỹ tửu (rượu ngon) hòa mỹ thực (đồ ăn ngon) luân phiên dâng lên, giữa quảng trường các vũ nữ Triều Tiên mỹ lệ (xinh đẹp) bắt đầu khởi vũ (nhảy múa).

Bởi vì Triều Tiên chỉ là một tiểu quốc, Vương lại không có nhiều thực quyền, uy tín không thể so sánh với hoàng đế Nguyên triều, cho nên từ trước tới giờ triều thần tại yến hội đều là vô câu vô thúc (tự do hoành hành), quá mức phóng túng. Thật chí có người ở trước mặt Vương làm trò ôm cung nữ hoặc cung phi phẩm cấp thấp mà ve vãn, Vương cũng chỉ có thể làm như không biết.

Yam nhớ rõ trong nguyên kịch, trong một lần yến hội, các đại thần thậm chí “bức” Vương tự mình hạ trường (đi xuống) đạn tấu (đánh đàn) biểu diễn.

Đường đường quốc vương Triều Tiên, lại như con hát ở trước mặt mọi người đàn hát, mà những người đó lại như đang mua vui trong hoan ca tiểu lạc. (khung cảnh giống như trong lầu xanh) (khúc này ta ko coi, Vương thật đáng thương a T^T)

Tình cảnh này trong trí nhớ của Hồng Lân không có, bởi vì lúc ấy hắn chính là bận rộn hẹn hò với Vương hậu ở thư khố, không nhìn thấy quần bách cùng bát đũa của Vương.

Nhưng là Yam “thấy”. Khi hắn xem điện ảnh tư liệu đến đoạn này liền thật sâu vì Vương mà đau xót.

Thân là nhất đại quân vương (một đời là vua), cho dù là Triều Tiên chỉ là một tiểu quốc, cũng có tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của vương giả, huống chi Vương Kỳ lại là một người thiên tính vô cùng miễn cảm.

Lúc ấy Yam cảm thấy vũ nhục như vậy, cho dù là chính mình chỉ là người đứng xem, cũng vì Vương mà cảm thấy chua xót cùng đau lòng. Mà nhạc khúc lúc ấy Vương diễn tấu trên quảng trường chính là tên của bộ phim, “Sương hoa ***”.

Yam không rõ lắm về lịch sử Triều Tiên, nhưng sau khi kế thừa trí nhớ của Hồng Lân, lại biết được đây là một bản tình ca của Triều Tiên được truyền lưu từ mười mấy năm trước, nói về tình cảnh cùng tâm tình lúc hẹn hò của những người yêu nhau.

Hắn đoán có lẽ lúc ấy Vương là nghĩ đến Hồng Lân. Đây là ca khúc đối Hồng Lân thổ lộ, đáng tiếc tên gốc Hồng Lân, lại lãng phí cùng với nữ nhân hẹn hò, hoàn toàn không cảm nhận được tâm tình của Vương.

Khụ, đương nhiên, hiện tại hắn chính là Hồng Lân, không thể tiếp tục mắng chính mình ngu ngốc.

Bất quá yến hội hôm nay, các đại thần phía dưới rõ ràng thu liễm (bớt phóng túng) rất nhiều, không giống như trước làm càn. Bởi vì chỉ cần bọn họ nhìn đến những chỗ trống bên cạnh, sẽ nghĩ đến những người đối Vương vô lễ, toàn bộ đều đã xuống địa ngục. Cho dù là võ tướng hồi quốc (về nước), cũng không dám quá mức phóng túng.

Yam đối tình huống này thực vừa lòng. Tinh thần của hắn thật sự rất cân bằng, một mực chú ý chặt chẽ tình hình mọi người phía dưới, tùy thời tùy lúc đều xem xét có hay không thích khách lẫn vào bên trong, bởi vậy đối với ánh mắt liên tục nhìn đến của Vương hậu căn bản không chút để ý.

16. Chương 15

Hiển nhiên Vương hậu phi thường thất vọng. Nàng an vị bên cạnh Vương, không dám quá mức làm càn, chỉ có thể thừa dịp Vương không chú ý mới cẩn thận nhìn về phía Hồng Lân. Nhưng Hồng Lân không biết là vô tình hay cố ý, vẫn là chuyên chú quá mức, thủy chung không có hướng nàng liếc mắt một cái.

Wương hậu lòng thập phần chua xót. Nàng nghĩ đến tin mình mang thai rõ ràng đã bảo Nhu Hương thông báo cho Hồng Lân, với tình cách ôn nhu thiện lương của Hồng Lân, vậy mà đêm hôm đó lại không đến thư khố cùng mình gặp gỡ, làm cho nàng uống công đới một đêm, thật sự là ngoài dự đoán của nàng.

Bất quá hôm nay nhìn xem, Hồng Lân là thật sự quyết tâm.

Quả nhiên, chính mình vẫn là bại bởi nam nhân này sao? Ở trong lòng hắn, vị trí của điện hạ thật sự quan trọng hơn sao?

Wương hậu ai oán xen lẫn hận ý phức tạp, liếc mắt nhìn Vương bên cạnh.

Wương phát hiện, quay đầu sang, ôn nhu nói: “Wương hậu, tiết mục xem không hay sao? Người tựa hồ có chút không tập trung”

Wương hậu cúi đầu, thản nhiên nói: “Nô tì chính là vì điện hạ cao hứng. Các dũng sĩ Triều Tiên ta bình an trở về, địa vị của điện hạ càng vững chắc. Nô tì hiện tại lại mang thai, Nguyên triều sẽ không lấy cớ làm khó điện hạ nữa”

Ánh mắt Vương trở nên thâm trầm, khóe miệng nhếch lên nói: “Wương hậu, đêm nay trầm hương các đại thần tuyên bố tin tức Vương hậu mang thai, người nghĩ thế nào?”

Wương hậu hơi hơi chấn động. Nàng không rõ Vương có ý tứ gì, trong lòng có chút sợ hãi. Chính là cẩn thận ngẫm lại, việc này nếu tuyên bố đối với mình chỉ có lợi vô hại. Nàng luôn luôn đoán không ra tâm tư của Vương, bởi vậy nhìn y một cái, liền kính cẩn cúi đầu ứng thuận nói: “Hết thấy đều do điện hạ làm chủ”

Wương mỉm cười, gật gật đầu, tiếp tục nhìn biểu diễn giữa sân, không nói chuyện.

Bọn họ đối thoại rất nhỏ, nhưng thính lực của Hồng Lân khác hẳn với thường nhân. Tất cả ngữ quan của hắn đều so với người bình thường nhạy bén mấy lần, bởi vậy có thể nghe rõ đối thoại của hai người.

Nhất thời hắn cũng không đoán ra tâm tư của Vương, nhưng là hắn biết ngày hôm sau khi chính mình vừa từ Tân thành trở về, Vương đã ra lệnh cho Phác Thắng Cơ bí mật xử tử vài nội cung cùng kẻ hầu.

Nói vậy chẳng lẽ khi đó Vương đã biết chuyện Vương hậu mang thai? Cho nên mới đem mọi kẻ liên quan xử tử. Bất quá Hoàng nội cung cùng thị nữ của Vương hậu, Nhu Hương vẫn còn đang sống, có lẽ là hiệu ứng bướm bướm (*) do chính mình xuyên qua mà có, bởi vì chính mình cùng Vương không có rạn nứt, cho nên Vương không có trở nên tàn nhẫn cùng vô tình như vậy.

Yam không quan tâm đến những người khác, nhưng Hoàng nội cung là người đã hầu hạ Vương từ nhỏ cho đến lớn, đối Vương trung thành và tận tâm, đương (xem) chủ tử như hài tử của chính mình mà bảo vệ. Yam cũng thực tôn trọng lão nhân này từ đáy lòng, trong nguyên kịch thể nhưng Vương cũng đem lão giết chết, thật sự là bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), đại khái khi đó Vương là muốn phá phủ trầm châu (**), quyết định đồng quy vu tận (chết chung). Bởi lẽ bản tính của y cũng không tàn nhẫn đến mức như vậy, nếu không phải chính mình cũng có ý muốn chết, cũng sẽ không giết lão nhân trung thành và tận tâm này.

Yam đối với thay đổi không ngờ trước mắt tương đối hài lòng. Hắn tới quá muộn, rất nhiều nội dung vở kịch đã xảy ra, có thể ở đoạn gần kết tiến hành thay đổi đã muốn là phi thường không tồi. Chỉ cần qua đêm nay, tính mạng của hắn cùng Vương liền thoát ly trói buộc của nội dung vở kịch, đến lúc đó là có thể tự to tự tại sinh sống trong thế giới này, không cần lo lắng thay đổi tình tiết chủ lưu (tình tiết chính) làm cho cấu tạo thế giới này trở nên bất ổn.

Đúng vậy, chỉ cần đêm nay hắn cùng Vương có thể sống sót, như vậy hết thấy đều có thể phát triển theo chiều hướng tốt.

Bởi vì buổi tối hôm nay theo như trong nguyên kịch chính là hắn cùng Vương đồng quy vu tận.

Yam nhìn thoáng qua Vương trên vương tọa, có thể cảm nhận được tâm tình của y không tồi. Kia nho nhỏ tinh thần lực, cũng nhẹ nhẹ run rẩy bắt đầu sinh trưởng trong bụng y.

Yam nghĩ muốn bảo hộ bọn họ. Nhưng tất cả đều phụ thuộc vào diễn biến đêm nay.

Đúng lúc này, hắn thấy Hàn Bách đi đến, liền lặng lẽ đi xuống bậc thang.

“Đại ca” Hàn Bách đi đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói: “Cấm vệ quân đều đã an bài tốt ở nơi chỉ định. Trước mắt trong cung không có gì khác thường, hết thảy đều bình thường”

Yam nhú nhú mày, nói: “Trong đại quân từ Nguyên triều trở về không có phát hiện người khả nghi sao?”

“Đều điều tra qua, không có”

Yam gật gật đầu, nói: “Đối phương an bài chu đáo chặt chẽ, còn dịch dung (thay đổi diện mạo), sẽ không dễ chúng ta dễ dàng tìm được. Cứ bình tĩnh, từ từ sẽ đến, không cần kinh động bọn họ”

Hàn Bách nói: “Đại ca, thích khách thực sẽ đến sao?”

Yam nhìn hai bên quảng trường đại thần võ tướng đều ầm tũu tầm hoan (uống rượu mua vui), hừ lạnh một tiếng, khẳng định nói: “Nhất định sẽ đến!”

Cơ hội tốt như vậy bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua! Hơn nữa “Thôi tiên sinh” kia rất tự cao, xem thường Triều Tiên tiểu quốc, được Phác Thành Nam dùng số tiền lớn mời đến, cảm thấy việc ám sát Triều Tiên Vương chỉ là việc nhỏ, sẽ không dễ dàng bị hình thức bề ngoài dọa chạy.

Hàn Bách thấy thần sắc hắn kiên định, trong lòng đã có dự tính, vẻ mặt không khỏi trở nên nghiêm túc, cảnh giác quan sát chung quanh.

Yam vỗ vỗ vai hắn, nói: “Bảo mọi người cần phải cẩn thận, không cần thả lỏng cảnh giác. Chờ hết đêm nay thì tốt rồi”

Hàn Bách gật gật đầu, lĩnh mệnh (nhận lệnh) lui xuống.

Yến hội vẫn tiến hành rất thuận lợi, đến tiết mục cuối cùng, là kiếm vũ (múa kiếm) do các võ sĩ từ Nguyên triều trở về chuẩn bị.

Bọn người Hàn Bách trở nên khẩn trương, hết sức chăm chú quan sát quảng trường.

Yam thần sắc nhưng lại không có gì biến hóa, vẫn là thản nhiên đứng bên cạnh Vương.

Vương nhìn thấy thần sắc của đám người Hàn Bách phía dưới, không khỏi hơi hơi nghiêng người đến gần Yam, vui đùa nói: “Hong Lân a, Hàn Bách bọn họ thấy thế nào cũng giống như có chút khẩn trương a? Có phải hay không lo lắng các võ sĩ hồi triều (quay về triều đình) biểu diễn múa kiếm vượt qua Kiện Long Vệ a?”

Yam mỉm cười, nói: “Điện hạ, Hàn Bách bọn họ là lo lắng an nguy của điện hạ, đại khái là sợ có người trà trộn bên trong các võ sĩ mưu đồ gây rối, cho nên mới khẩn trương như vậy”

Vương cúi đầu cười, nói: “Bọn họ quá lo lắng. Tình hình này, hẳn là không có vấn đề gì. Bất quá Kiện Long Vệ đối trẫm trung thành và tận tâm, làm cho trẫm cảm thấy thực an toàn. Chờ sau khi đại yến kết thúc, tất cả mọi người đều có khen thưởng”

Yam cười nói: “Đa tạ điện hạ ban thưởng. Ta trước thay mặt bọn họ tạ ơn ngài”

Vương vô cùng thân thiết liếc hắn một cái, nói: “Người cùng bọn họ không giống. Người là phải như thế nào cảm tạ trẫm?”

Yam có chút kinh ngạc. Loại lời nói xen lẫn trêu đùa cùng điều tình (ve vãn, tán tỉnh) như thế này, Vương là lần đầu tiên nói.

Nếu là Hong Lân trước kia, nhất định hội (sẽ) sững sốt, sau đó nghiêm trang dùng luận điệu cũ rích trả lời cái gì hết thảy đều do điện hạ phân phó vân vân linh tinh. Chính là hiện tại Yam cũng không phải nhát nhẽo như vậy.

Hắn cười cười, tới gần Vương, thanh âm mang theo từ tính cùng hấp dẫn, ái muội (mờ ám) nói: “Điện hạ muốn vi thần cảm tạ ngài như thế nào?”

Vương nhìn nhìn hắn, làm động tác ho nhẹ một cái, nói: “Trở về sẽ nói cho ngươi” Nói xong tọa thẳng thân mình (ngồi thẳng người dậy), khôi phục biểu tình trang nghiêm như vừa rồi. Bất quá đôi mắt đen láy kia, lại giống như có thể nói, để lộ ra tâm tình khoái trá của chủ nhân.

Vương hậu tọa vị (ngồi ở chỗ) ngay bên cạnh Vương. Nàng tuy rằng không thể nghe thấy đối thoại của hai người, nhưng là có thể tinh tường thấy rõ thần thái cùng biểu tình của cả hai.

Nàng chưa từng nhìn thấy Hồng Lân như vậy. Tựa hồ ở trước mặt Vương bớt đi một phần kính sợ, thêm một phần thoải mái, cùng Vương khinh thanh tể ngữ (khe khẽ trò chuyện) giống như quan hệ của hai người so với trước kia càng thân mật.

Trực giác đặc biệt của nữ nhân nhượng nàng cảm giác được sự thay đổi của Hồng Lân. Loại thay đổi này làm cho nàng thập phần nghi hoặc, đồng thời cũng làm cho nàng cảm nhận được một loại không thể nói rõ mất mát, cùng nho nhỏ tuyệt vọng.

(*): [Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.]

Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu trước Hiệp hội phát triển khoa học Hoa Kỳ (American Association for the Advancement of Science) một bài nói chuyện có tựa đề Predictability: Does the Flap of a Butterfly's Wings in Brazil Set off a Tornado in Texas? (Tính dự đoán được: Liệu con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn lốc ở Texas?). Trước đó vào năm 1961, trong khi mô phỏng một dự đoán về thời tiết trên máy tính, Lorenz đã lỡ nhập số liệu là số thập phân 0,506 thay vì 0,506127 như dự định, và do đó đã thu được kết quả dự đoán thời tiết hoàn toàn khác biệt so với tính toán ban đầu. Từ kết quả này Lorenz đã đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các điều kiện ban đầu trong bài nói chuyện. Theo đó một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km. Cũng theo Lorenz thì tỉ lệ động năng giữa một cái đập cánh của con bướm với toàn bộ cơn lốc là quá nhỏ, vì thế con bướm chỉ có vai trò không đáng kể trong những tính toán lý thuyết hỗn loạn cho hệ vật lý, nói cách khác thì nếu một cái đập cánh của con bướm có thể gây ra cơn lốc, thì một cái đập cánh khác cũng có thể dập tắt nó, và bên cạnh cái đập cánh của con bướm thì còn có vô vàn hoạt động khác có động năng đáng kể hơn rất nhiều có thể ảnh hưởng tới thời tiết.]

(**): đập nổi chìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

17. Chương 16

“Đại ca, kiếm vũ bắt đầu rồi” Hàn Bách nắm chặt lợi kiếm bên hông, đi lên bậc thang đứng bên cạnh Hồng Lân, cùng hắn nghiêm mật bảo vệ Vương.

Yam đã sớm dùng tinh thần lực thăm dò một lượt những người phía dưới. Đêm nay tinh thần lực của hắn vẫn luôn hoạt động cao độ, lúc này đã muốn tiến vào trạng thái cạn kiệt.

Hắn vỗ vỗ Hàn Bách, nói: “Không cần khẩn trương đến vậy. Ngươi như vậy sẽ khiến thích khách phát hiện”

Có lẽ Hàn Bách là nhớ đến lần ám sát hồi mùa xuân ở vùng ngoại ô, sắc mặt có chút tái nhợt. Lần đó không phải chỉ có chính mình cùng Hồng Tổng quản bị thương, tệ nhất chính là Vương cũng bị thương. Tuy rằng sau đó không đáng ngại nhưng vẫn là làm cho tất cả Kiện Long Vệ đều tự trách không thôi, cảm thấy chính mình là không bảo vệ tốt Vương. Cho nên lúc này đây, phàm là những Kiện Long Vệ hiểu rõ tình hình đều tập trung tinh thần, hết sức chú ý tình hình yện hội.

Kiểm vũ của các võ sĩ hồi triều diễn ra thuận lợi, sự tình gì cũng không có phát sinh liền đã kết thúc.

Vương thật sao hứng, thậm chí sau khi biểu diễn kết thúc chậm rãi vỗ vỗ tay, khen: “Không hổ là các dũng sĩ của Triều Tiên ta. Khí thế hùng dũng, rung động lòng người a”

Một vị võ tướng đứng lên, tiến lên phía trước quỳ xuống, nói: “Đa tạ điện hạ tán dương (khen ngợi). Những võ sĩ này đều là tinh anh thiện chiến của Triều Tiên ta, ở Nguyên triều lập được chiến công hiển hách. Cựu thần cả gan, khẩn cầu điện hạ ban thưởng bọn họ”

Vương mỉm cười nói: “Đương nhiên phải thưởng. Truyền lệnh xuống dưới, tất cả võ sĩ biểu diễn hôm nay, mỗi người thưởng kim ngũ lượng (thưởng 5 lượng vàng), ban thưởng tân giáp (áo giáp mới) một bộ”

Mọi người khấu tạ.

Vương ban thưởng không thể nói là không nhiều. Triều Tiên là một tiểu quốc, chung quanh đều là núi non, nhiều năm qua chiến loạn không ngừng, thiên hữu canh điền (ít cày ruộng), cuộc sống cũng không giàu có. Bất quá Vương thị (nhà họ Vương) là gia tộc thương nhân nhiều năm, tồn tại đại bút tài phú (nhiều của cải), bản thân Vương Kỳ vẫn là có nhiều tiền. Ban thưởng này của y, đối với võ sĩ cấp thấp mà nói, hoàng kim năm lượng có thể cho cả gia đình ba thế hệ ăn uống no đủ suốt đời. (...1 lượng vàng bây giờ chắc hơn 45tr D rồi =”= 5 lượng => cả 1 gia tài * ____ * thế mà các bạn bên Tung Cửa ban thưởng 1 lần cả trăm, ngàn, vạn lượng vàng, ack ack...xuyên về gom 1 mớ là giàu hehe)

Yam hơi hơi nhớ rõ, Vương Kỳ tựa hồ là hoàng đế cuối cùng của triều đại họ Vương. Bởi vì y là trời sinh đồn tính luyến ái, cả đời không có con nối dòng, sau khi y chết, có người ủng hộ con trai của hậu cung cung nữ không biết tư thông với ai sinh ra kế vị, nhưng không đến vài năm đã bị Lí tướng quân giết chết, mưu cầu thiên hạ. Sau đó mở đầu cho hơn năm trăm năm thống trị Triều Tiên của triều đại họ Lí, cho đến sau này bán đảo Triều Tiên trở thành thuộc địa của Nhật Bản. Tại cuối thế kỉ hai mươi phân làm hai quốc gia độc lập Nam và Bắc Triều Tiên (Triều Tiên và Hàn Quốc).

Những điều này là lúc trước Yam xem xong bộ phim thì nhân tiện tìm hiểu một ít văn tự tư liệu (thông tin trên văn bản), bằng không hẳn không có khả năng đối với lịch sử mười vạn năm trước hiểu biết rõ ràng như vậy, hơn nữa Triều Tiên vẫn chỉ là một tiểu quốc. Bất quá hẳn lúc trước vì đi đến thời đại nhà Đường mà nghiên cứu lịch sử Đường triều một trận, ký ức đối với thời kì thịnh đại (phát triển) của Triều Tiên vẫn còn mới mẻ.

Phải biết rằng Tùy Dương đế ba lần thảo phạt Triều Tiên đều bất toại (không được như ý), mới có thể gây nên vong quốc họa căn (mầm mống mất nước). Sau đó thậm chí là Đường Thái Tông Lí Thế Dân ngự giá thân chinh (tự mình đánh trận), cũng không thể thu phục quốc gia bán đảo nho nhỏ này, đến nỗi buồn bực mà chết, trở thành tiếc nuối cả đời.

Chính là vì cái gì ở Nguyên triều hiện tại, Triều Tiên lại trở nên sần nhược (yếu đuối) như vậy?

Nếu nói là do thiết kỵ (*) của người Mông Cổ tung hoành Á Âu đã san bằng lãnh thổ Triều Tiên, như vậy Nguyên triều hiện tại đã muốn kinh hủ hủ bất kham (thối nát đến ko chịu nổi), nhiệt huyết không còn, bước vào triều đại của hoàng đế cuối cùng Nguyên Huệ Đế. Lúc này, chỉ cần đem quyền thế quốc nội của Triều Tiên thu về trong tay, chấn hưng thực lực quốc gia, liền có thể nhân cơ hội thoát ly thống trị của Nguyên triều, nói không chừng còn có thể hưng thịnh một đoạn thời gian.

Yam hướng Vương nhìn thoáng qua, tầm mắt lại dừng trên bụng y.

Nếu hạt giống nho nhỏ kia thật sự có thể thuận lợi sinh căn phát nha (mọc rễ nảy mầm), như vậy hẳn cũng không hi vọng vận mệnh triều đại cuối cùng lại rơi vào trên người đứa con của chính mình a. Còn có Lí tướng quân, quốc chủ khai quốc của vương triều Lí thị, tuy rằng hiện tại hẳn còn không biết gã đang ở đâu trên thế giới này, nhưng Yam là tuyệt đối không để cho gã có cơ hội soán vị (cuớp ngôi).

Tên võ tướng kia thay mặt cấp dưới của hắn nhận phần thưởng, khấu tạ điện hạ xong liền cúi người chậm rãi lui về phía sau.

Lúc này yến hội đã muốn kết thúc, chỉ còn chờ vị võ tướng này quay về vị trí của chính mình Vương sẽ tuyên bố kết thúc yến hội. Như vậy nhiệm vụ tối nay liền hoàn thành viên mãn.

Mọi người, nhất là Kiện Long Vệ, đều hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng đúng lúc này, Yam đột nhiên cảm nhận được một cỗ sóng tinh thần kỳ lạ.

Loại tinh thần dao động này hắn là lần đầu tiên gặp được, vừa không là sát khí, cũng không là cảm xúc dao động, mà là...một loại tần suất không thể nói rõ được.

Yam trong lòng cảnh giác, đem tay phải đặt lên trường kiếm bên trái hông, bước từng bước về phía trước.

Hàn Bách vẫn đi theo bên cạnh hắn, thấy hắn như thế, hơi hơi trợn to mắt, cũng lập tức đuổi kịp từng bước, thấp giọng nói: “Đại ca, làm sao vậy?”

Yam không có thời gian nói chuyện, triển khai tinh thần lực của chính mình lên mức cao nhất, dò xét biến hóa chung quanh.

Hắn trong lòng có dự cảm không tốt. Chính là tinh thần lực của hắn mấy ngày nay liên tục sử dụng cao độ, đã sớm cạn kiệt, hiện tại cơ hồ là thể suy sức yếu. Nhưng Yam vẫn không quan tâm tiếp tục triển khai.

Đột nhiên, hắn lần thứ hai cảm nhận được kia cỗ quỷ dị tinh thần dao động, tiếp theo ngũ quan khác hắn với người thường của hắn phát giác tình huống làm cho người ta sợ hãi!

“Cẩn thận—”

Yam đột nhiên hô to một tiếng, hướng Vương đang ngồi trên vương vị bỏ nhào đến.

Vương chỉ cảm thấy hoa mắt, có người mạnh mẽ ôm lấy chính mình, sau đó va chạm một cái, tiếp theo phía sau lưng rơi xuống đất, thiên toàn địa chuyển (đất trời nghiêng ngả).

Cùng lúc đó, phanh một tiếng, một cái gì đó bắn ngay vương tọa mà mới vừa rồi Vương vẫn ngồi.

Tốc độ vừa rồi của Yam cực nhanh, tất cả mọi người phản ứng không kịp. Chỉ có Hàn Bách vẫn nâng cao tinh thần đứng bên cạnh hắn, nhanh chóng quay đầu nhìn hướng vương vị, chỉ thấy một đoàn vĩ tiễn (mũi tên đuôi ngắn) đen như mực sắc bén cắm thật sâu vào trên đó, vị trí chính là ngực của Vương.

Não Hàn Bách nóng lên, huyết dịch (máu nóng) lập tức tuôn trào.

Chỉ cần vừa rồi Hồng Lân chậm một chút, chỉ cần chậm một tích tắc trong nháy mắt thôi, điện hạ sẽ bị mũi tên nhọn kia bắn trúng ngực.

Hắn rút ra trường kiếm, không chút suy nghĩ mà cao giọng hô to: “Bảo hộ điện hạ! Có thích khách—”

Kiện Long Vệ sớm có chuẩn bị tâm lý đều rút ra trường kiếm, hướng vương tọa lao tới.

Yam lại đột nhiên ngẩng lên hô to: “Bọn họ có cung tiễn! Điều thuận bài thủ đến! Lập tức điều thuận bài thủ đến!” (lính cầm khiên...)

Kiện Long Vệ không hổ là hộ vệ tinh nhuệ nhất của Vương, bọn họ lập tức đoạt lấy thuận bài (tấm khiên) trong tay các binh sĩ hai bên, cầm lấy che chắn.

Đồng thời Yam đứng dậy, một cước đá ngã tử mộc trường trác (bàn dài = gỗ) trước vương vị, nghiêng đầu nhìn qua, gặp Vương hậu vẫn còn ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, liền thân thủ lôi kéo, đem Vương hậu cũng kéo vào phía sau bàn.

Vương lúc này đã phản ứng lại, đứng dậy muốn cùng Hồng Lân sóng vai chiến đấu.

Nhưng Hồng Lân sẽ không phạm hai lần sai lầm giống nhau. Lần đó hắn vẫn chưa đến đây, là Hồng Lân cùng Vương cùng nhau ngăn cản thích khách, kết quả Vương vì bảo hộ hắn mà bị thích khách đâm trúng bụng trọng thương. Thật sâu hối hận cùng tự trách vẫn lạc ẩn (in dấu) trong đáy lòng, Yam như thế nào sẽ lại để cho Vương mạo hiểm?

Lúc này hắn bất chấp mọi điều, mắt thấy lại có thêm đoàn tiền sắc bén gào thét phá không mà đến, hắn lại bổ nhào lên người Vương, một tay đưa y đặt ở dưới thân, tay kia thì giơ trường kiếm nhanh nhẹn gạt đi những mũi tên phóng tới.

Lúc này một thân ảnh lẫn trong những võ sĩ vừa mới biểu diễn xong từ bên dưới thoát ra, thẳng hướng đến thượng tọa (chỗ ngồi phía trên) đánh tới. Binh sĩ hai bên một trận rối loạn, xuất hiện thêm mấy thân ảnh mơ hồ.

Đại thần phía dưới cũng một trận hỗn loạn, tiếng hét chói tai của các cung nữ, nội thị liên tiếp vang lên. Tại đây phiến (một mảnh) hỗn loạn, Kiện Long Vệ nhất thời không thể phân rõ thích khách xen lẫn bên trong, cùng lúc đó tên vẫn không ngừng theo chỗ tới phóng tới. Vài tên đại thần cùng cung nữ bị bắn trúng, kêu thảm thiết một tiếng.

(*) Thiết kỵ binh, chiến binh cưỡi ngựa của Mông Cổ cực kỳ nổi tiếng vì sức mạnh cũng như sự dũng mãnh không ai là không biết ^^ Nhớ hồi đó học lịch sử có một câu là “vó ngựa quân Mông cổ đến đâu thì cỏ không mọc được đến đấy”, đủ để thấy được sức mạnh của đoàn quân này. Thiết kỵ binh của Mông Cổ thật sự rất oai hùng ah >____< đánh=“” đến=“” tận=“” châu=“” âu=“” luôn,=“” thế=“” mà=“” vẫn=“” thua=“” kế=“” “vườn=“” không=“” nhà=“” trống=“” của=“”>

18. Chương 17

“Hong Lân, buông trầm ra!”

Vương bị Hong Lân thô lỗ đặt ở dưới thân, không nhìn thấy tình huống bên ngoài. Y cũng không dám làm ra hành động lớn gì, sợ Hong Lân phân tâm, đành phải thấp giọng ra lệnh.

Nhưng là Yam lại dường như không có nghe thấy. Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía thích khách đang tiến đến, người nọ chỉ trong vòng ba trăm chiều đã có thể vượt qua hơn mười Kiện Long Vệ bảo hộ trước vương tọa, thậm chí còn đánh bị thương mấy người, lao thẳng tới phía trước.

Hắn chỉ cảm thấy người này võ công rất cao, trong thế giới này là thập phần hiếm thấy.

Chẳng lẽ đây chính là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết của Trung Quốc?

Mẹ nó! Ở Tân thành như thế nào lại không phát hiện người kia!

Yam trong lòng mắng to. Hắn cảm ứng được người này không phải vị “Thôi tiên sinh” kia. Hơn nữa tinh thần lực của người này thập phần cường đại, tựa hồ đã từng tu luyện qua, ở phương diện phong bế cùng ngưng tụ khác hẳn với thường nhân, nhưng lại không phải loại tinh thần thể của tương lai nhân loại. Đây cũng là nguyên nhân lúc này Yam vẫn luôn “thăm dò” đám người phía dưới nhưng lại không có phát hiện gì.

Tinh thần lực của gã phong tỏa rất sâu. Trước lúc ám sát, gần như không có bất kỳ một cảm xúc dao động nào, quả thực bất khả tư nghị (khó tin). Chẳng lẽ gã là trời sinh cường sát sao? Cho dù là thích khách chuyên nghiệp dưới tình huống này cũng sẽ không bình tĩnh được như vậy?

Bất quá hiện tại Yam không công phu nghiên cứu thể giới tinh thần quỷ dị của người này. Hắn lần thứ hai đem muốn đứng dậy Vương đè trở lại, dồn dập nói: “Điện hạ không cần đi ra, ngàn vạn lần đừng làm cho ta phân tâm! Vạn nhất đánh không lại người này liền thảm!” Nói xong nhảy ra phía trước, hướng về tên thích khách kia mà nghiêng đón.

Hắn biết tính cách Vương cố chấp, muốn đứng ra liền nhất định sẽ đứng ra, cho nên hắn lấy chính mình làm điều kiện tiên quyết nhắc nhở Vương, sau đó lại liều chết bảo hộ ở vị trí phía trước mặt.

Vương quả nhiên chần chờ một chút.

Lần này ám sát cùng lần trước ở vùng ngoại ô bất đồng. Khi đó địa điểm trống trải, bốn phía không có ngăn trở. Mà lần này Vương bị cản trở rất lớn, phía trước là tử mộc trường trác, phía sau lưng lại là vách tường, chỉ có hai bên sườn có thể thông hành (đi lại). Tại đây không gian nhỏ hẹp, nếu Vương đứng lên, hai người đều sẽ trở thành mục tiêu rõ ràng.

Vương hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này. Y quay đầu thấy Vương hậu sắc mặt tái nhợt quỳ rạp trên mặt đất, lập tức phản ứng lại, vội vàng nói: “Mau dẫn Vương hậu rời đi!”

Vương hậu hiện tại đang mang thai trong người, hài tử trong bụng nàng chính là hy vọng cùng bảo chứng (vật bảo đảm/ bảo hộ) lớn nhất hiện nay của Vương, cho dù trong lòng không thích cũng là cốt nhục của Hồng Lân a.

Vương hậu được mọi người bảo hộ rời khỏi. Nàng quay lại nhìn một lần cuối, thấy Vương vẫn đang ở lại nơi vương tọa, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh của Hồng Lân. Mà Hồng Lân, ngoan cố đứng ở phía trước Vương, đem y chặt chẽ canh giữ ở phía sau.

Leng keng dinh –

Liên tiếp ba kiếm, Yam bị chấn động đến cánh tay run lên, cảm thấy hoảng sợ.

Lực cánh tay của thích khách này thật lớn, hơn nữa tốc độ cực nhanh. Nếu không phải ngũ quan của chính mình vượt qua thường nhân, lấy tốc độ vốn có của Hồng Lân, tất nhiên sẽ không ngăn cản được khí lực cùng tốc độ của gã.

Người nọ mặc hoa lệ khôi giáp của võ sĩ Triều Tiên vừa rồi biểu diễn, khuôn mặt bình thường, không có gì biểu tình. Chính là khi Yam tiếp được ba chiêu khoái kiếm (kiếm nhanh) kia của gã, hơn nữa không hề lùi ra sau một bước, con người đen kịt mới lộ ra một tia kinh ngạc. Loại này ánh mắt phối hợp với biểu tình một cách tự nhiên (cứng như gỗ) trên mặt gã, cảm giác thập phần quỷ dị.

Yam nhận ra chính mình bằng vào cảm quan cùng khí lực khác hẳn với thường nhân mới có thể ngăn cản mấy chiêu của gã, nhưng lâu dài nhất định không phải đối thủ. Tư duy của hắn nhanh chóng vận chuyển, đột nhiên dùng Hán ngữ nói: “Người là người nào? Vì cái gì muốn ám sát Triều Tiên Vương?”

Kiểm thế của người nọ rõ ràng ngừng một chút, hiển nhiên gã không nghĩ tới hắn hội đột nhiên nói ra Hán ngữ. Bất quá gã không có trả lời, vẫn từ chiêu từng chiêu tàn nhẫn mà đâm tới.

“Người sẽ không thực hiện được! Phách Thành Nam cho người bao nhiêu bạc, Triều Tiên Vương đều có thể cho người gấp mười lần!” Yam vừa chống đỡ một chiêu của gã, vừa thấp giọng nói.

Người nọ một kiếm hoành phách (bỏ xuống) đến, chiêu thức quỷ dị.

Bất quá Yam cũng đã thông qua vừa rồi so chiêu mà nhanh chóng phân tích bộ pháp của gã. Trong thế giới tương lai Yam chính là tinh thần thể tinh anh siêu cấp A, hắn giỏi nhất là về phân tích cùng tính toán, hơn nữa có thể nhất tâm nhị dụng (làm 1 nhưng lại đạt được 2 mục đích).

Ở thế giới tương lai đã phát triển trở thành cao cấp tinh thần thể, nhân loại đã không còn chú trọng đến sức mạnh cùng can đảm của nhân loại. Nhưng Yam lại không giống vậy. Hắn sinh ra trong chính trị thế gia người Hoa, được truyền thống giáo dục hun đúc, từ nhỏ liền trải qua huấn luyện bắt cóc cùng đào thoát, hơn nữa hắn còn luyện qua võ thuật cổ truyền Trung Quốc, đối kiếm thuật cũng có nghiên cứu sơ.

Bất quá tuy rằng như thế, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng tránh thoát từng bước áp bức của đối phương mà không thể phản địch chế thắng (đánh trả giành chiến thắng).

Lúc này Kiện Long Vệ đã muốn xông tới. Hàn Bách hô lớn: “Cung tiễn thủ! Cung tiễn thủ chuẩn bị!” (lính bắn cung)

Cung tiễn thủ được Yam an bài trước đó xuất hiện ở hai bên tường cung điện, đối thích khách giữa quảng trường tiến hành phản kích, đồng thời bọn thị vệ mai phục cũng xuất hiện vây xung quanh vương tọa.

“Điện hạ! Rời khỏi nơi này! Lập tức rời khỏi nơi này!” Yam đối Vương ở phía sau hô.

Vương trong tay không có vũ khí, y nhìn thấy thế cục ở quảng trường đã định, thích khách hiển nhiên trốn không thoát. Mà đối thủ trước mặt Hồng Lân lại thập phần cao minh, chỉ sợ cho dù là chính mình cũng đánh không lại.

Y trong lòng ngạc nhiên võ công của Hồng Lân tiến bộ cực nhanh, biết chính mình ở tại chỗ này thập phần nguy hiểm, thậm chí còn có thể liên lụy Hồng Lân. Nhưng là y vẫn đứng thẳng bất động, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn Hồng Lân cùng tên thích khách kia, khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

“Tiểu tử, ngươi là người nào?” Thích khách mắt thấy hôm nay chỉ sợ không thể đắc thủ (thành công), đột nhiên hạ giọng dùng Hán ngữ hỏi.

Yam lạnh lùng cười, bỗng nhiên biến chiêu một cái, thân thể nghiêng về phía sau, cả người từ đầu gối lên phía trên đều cơ hồ song song dán trên mặt đất.

Thích khách thấy hắn đột nhiên theo trước mắt biến mất, sửng sốt một chút.

Yam thừa dịp này trong nháy mắt tay trái chống đỡ mặt đất làm điểm tựa, thoát một cái cực kỳ duyên dáng hoa lệ mà xoay người, toàn thân quét ngang ba trăm sáu mươi độ, hai chân thon dài dưới sức mạnh cùng tốc độ song trọng (hai phương) tác dụng, chuẩn xác mà trọng trọng (nặng nề) đá một cái vào hạ thân của thích khách (=)). Đồng thời bá đạo cùng thô lỗ dùng Hán ngữ mắng: “Ta là lão mẫu của ngươi!” (e hèm, mọi người tự hiểu, mọi người tự hiểu...^^)

Tất cả mọi người bị một chiêu huyễn lệ (huyễn hoặc mỹ lệ) hiểm thấy của Yam làm kinh sợ, chỉ thấy thích khách kia bay thẳng về phía sau, liên tiếp đụng ngã hai gã thị vệ, nằm sấp xuống giữa quảng trường.

Yam nhảy dựng lên, tuần mi (lông mày thanh tú) lạnh lùng nhếch lên, quát lớn: “Bắt lấy hắn! Bắt luận sống chết!”

“Tuân lệnh!”

Có những lời này của hắn, lại thêm vừa rồi bất khả tự nghị một chiêu chiến thắng ủng hộ mọi người, Kiện Long Vệ lập tức giơ lên trường kiếm trong tay, hô to xông lên.

Xoát xoát vài cái, thích khách phía dưới đều bị chém thành thịt vụn. Mà tên thích khách công phu lợi hại nhất, ngược lại bởi vì bị Yam đá vào “trọng điểm” (:”>), đau đến gập người lại, không tốn chút hơi sức đã bị bắt sống.

Thích khách kia xem chút nữa bị tức chết. Không nghĩ tới gã võ công tái thế, tung hoành nửa đời, thế nhưng ở tiểu quốc Triều Tiên này lại bại dưới tay một tiểu tử tuổi đời còn trẻ, lại còn là chiêu thức dễ tiện như vậy. Nếu không phải gã thật sự đau đến không thể đứng dậy, cả tư tưởng liều mạng đều có.

Kỳ thật Yam không phải cố ý, chính là một chiêu này, ở tương lai thế giới mấy vạn năm qua, là tuyệt chiêu phòng lang (sói) mà mỗi một danh môn thực nữ nhất định phải học qua. Bất kể thời gian hay không gian đều không thay đổi. Yam chính là tự nhiên học được lúc trải qua huấn luyện thuật đào thoát khi bị trói tay sau lưng.

Hơn nữa đây cũng không phải cao thủ giao đấu hay trận đấu hữu nghị, tại đây loại sinh tử quyết đấu, có thể thắng mới là mấu chốt, như thế nào lại quan tâm chuyện dễ tiện hay không, có quang minh chính đại hay không?

Yam hoàn toàn không ý thức được chính mình vừa rồi là tuyệt đường con cháu của người ta (=)), ở cổ đại thế giới là bao nhiêu hạ lưu vô sỉ sự kiện. Hắn chỉ biết là hắn đánh bại đối phương, bảo hộ Vương. Hắn thành công, thế là đủ.

19. Chương 18

Sự kiện ám sát rốt cuộc được dẹp yên, trên quảng trường một mảnh hỗn độn.

Vương một bước dài xông lên, khăn trương đánh giá toàn thân hắn: “Hong Lân, ngươi có hay không bị thương?”

“Điện hạ, ta không sao. Ngài cũng không có việc gì?” Yam cũng nhanh chóng nhìn quét thân thể Vương.

Hai người thấy đối phương bình yên vô sự, không khỏi đều nhẹ nhàng thở ra.

Vương biến sắc, nhìn tên thích khách bị bắt phía bên dưới, lạnh lùng hung ác nói: “Đem hắn quan nhập tử lao (nhốt vào ngục)! Nghiêm ngặt trông giữ!”

“Tuân lệnh!”

Phác Thăng Cơ lĩnh mệnh rời đi. Hắn không biết trước chuyện thích khách nhưng phản ứng lại cực kỳ mau lẹ, cùng mọi người bảo hộ Vương.

Yam tuy rằng không thích hắn, nhưng không thể không thừa nhận năng lực của người này rất mạnh. Ở phương diện này, hắn kỳ thật so với Hong Lân vĩ đại hơn nhiều. Nếu không phải hắn trong lòng cất chứa nồng đậm ghen ghét, hai người hắn là có thể trở thành bạn tốt.

Vương nhìn thấy các đại thần bên dưới kinh hoảng thất thố (chật vật) từ dưới bàn chui ra, còn có đang giả chết chậm chậm đứng dậy, trong lòng không khỏi nhú mảy, rất là bất mãn. Bất quá cũng may vẫn còn vài tên võ tướng đứng thẳng, trong đó thậm chí có một lão tướng quân, trong tay nắm trường kiếm đoạt từ tay thị vệ, vẻ mặt cương nghị cùng mọi người đứng dưới bậc thang, hộ vệ vương tọa.

Vương nói: “Tối nay thích khách xuất hiện trong cung, tất cả mọi người đều sợ hãi. Đều trở về đi”

Lão tướng cầm kiếm kia buông kiếm quỳ xuống, nói: “Trong cung xuất hiện thích khách, đều là do thị vệ trong cung hộ vệ không chu toàn. Thần thỉnh cầu điện hạ lập tức tra rõ mọi người, cũng nghiêm trách Kiện Long Vệ thất trách (không làm tròn bổn phận)”

Vương trầm giọng nói: “Lý lão tướng quân, ngươi không nhận ra vừa rồi chính là Kiện Long Vệ bảo hộ an toàn của trẫm sao? Chuyện thích khách nhất định phải làm rõ, việc nghiêm trách không cần nhắc lại”

Tên lão tướng quân họ Lí kia còn muốn nói cái gì, nhưng lại nuốt trở về, đáp: “Vâng. Điện hạ cùng Vương hậu nương nương tối nay cũng bị hoảng sợ, thỉnh mau chóng quay về hậu cung nghỉ ngơi, truyền thái y nhìn xem”

Vương gật đầu, nói: “Tướng quân cũng vất vả. Tất cả mọi người đều lui ra đi. Ai bị thương thì ở lại trong cung trị liệu” Dứt lời liền đi về hướng hậu cung.

“Điện hạ” Yam hai bước đuổi kịp, nói: “Vi thần muốn đi thăm vấn thích khách”

Vương nhìn hắn một cái, nói: “Để Phác Phó tổng quản làm đi. Ngươi theo trẫm hồi cung”

“Điện hạ...”

Yam còn muốn nói nhưng Vương lại kiên quyết quay đầu đi mất. Hắn bất đắc dĩ thở dài, quay đầu vội vàng dặn dò Hàn Bách một câu rồi đuổi theo Vương.

“Điện hạ, vì cái gì không cho ta đi thăm vấn thích khách?” Vừa về đến tấm thất, Yam liền khẩn cấp hỏi.

“Cởi y phục!”

“Cái gì?” Yam có chút giật mình ngây ngốc. Tối nay hắn sử dụng tinh thần lực quá độ, phản ứng có chút trì độn (chậm chạp).

Vương vẻ mặt bình tĩnh, gần giọng lặp lại một lần nữa: “Cởi y phục!”

Yam nhìn nhìn y, nhắc tay chậm rãi cởi bỏ y phục, nhất kiện nhất kiện (từng lớp) cởi xuống, cuối cùng chỉ để lại một cái đơn khố, lộ ra nửa người trên xích lỏa.

Vương đỡ lấy bờ vai của hắn, bắt đầu cẩn thận kiểm tra, cảm thấy trên người hắn không có vết thương nào, ngược lại càng lo lắng.

“Trẫm cho truyền thái y đến, bắt mạch cho ngươi”

Yam hiểu ý của Vương là gì liền nói: “Điện hạ, ta không có bị thương”

“Có lẽ là nội thương!” Vương đột nhiên kích động đứng lên, gắt gao nắm lấy hai vai của hắn, thấp giọng khàn khàn hô: “Người kia vô công lợi hại như vậy, làm sao người dám...Làm sao người dám!”

Yam thật sâu cảm nhận được lo lắng cùng phần nộ của Vương, tựa hồ còn ẩn ẩn xen lẫn rất nhiều cảm xúc sợ hãi, vội an ủi nói: “Điện hạ, ta thật sự không có việc gì. Ta sớm có chuẩn bị, cho nên...”

“Nếu sớm có chuẩn bị, vì cái gì không nói cho trẫm!” Vương gắt gao nhìn chăm chăm hai mắt hắn, lộ ra thần sắc thống khổ, nói: “Người nếu đã sớm biết có thể sẽ có ám sát, vì cái gì không phải thêm nhiều người, chuẩn bị thêm nhiều một chút, vì cái gì...vì cái gì phải mạo hiểm chính mình?”

“Ta, ta...Ta là Kiện Long Vệ a. Chức trách của ta chính là bảo hộ điện hạ...” Yam đối cảm xúc mãnh liệt của Vương có chút cảm thấy không biết làm sao, nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Hắn đã điều ba vạn cấm vệ quân vào thành, lại đem trong cung bảo vệ chặt chẽ, Kiện Long Vệ cũng thông tri trước tiên, tất cả mọi người làm tốt chuẩn bị, còn muốn phòng bị như thế nào nữa? Hắn dù sao cũng không phải thần thánh điều gì cũng biết, trước khi đối phương động thủ đã đi trước một bước bắt lại đâu.

Wương đột nhiên tiến lên, gắt gao ôm lấy hắn.

Không có bất luận lời nói nào nhưng thông qua thân thể hơi hơi phát run, Yam có thể cảm nhận được quan tâm cùng tình yêu của y đối với chính mình.

Hắn trong lòng thập phần cảm động, lại không biết đáp lại loại tình huống này như thế nào, đành phải chậm rãi ôn nhu ôm lại Vương.

Nhất thời hai người chính là chặt chẽ ôm lấy nhau, đều không có nói chuyện.

Qua một lúc lâu sau, Vương nói khàn khàn thấp giọng nói: “Người kia vô công rất lợi hại. Sắc mặt của người thực tái nhợt, ta thật sự thực lo lắng, vạn nhất người bị thương...”

“Điện hạ, ta không có bị thương” Yam cúi đầu vuốt ve tóc Vương, thanh âm ôn nhu đến không thể tưởng tượng.

Wương rút cuộc ức chế được chính mình ngừng run rẩy, trấn định lại, buông ra hắn nói: “Hong Lân, người như thế nào lại đánh thắng được hắn? Vô công của người khi nào lại trở nên lợi hại như vậy?”

Yam trêu đùa nói: “Sau lần trước luận võ cùng điện hạ”

Wương giật nhẹ khóe miệng, cũng cười một chút, lại sờ sờ mặt hắn, nói: “Sắc mặt của người rất khó xem. Ta thấy vẫn là truyền thái y đến chuẩn đoán một chút vẫn hơn”

“Điện hạ, ta thật sự không có bị thương. Người tin tưởng ta” Yam nói xong còn như muốn chứng minh mà đánh đánh vào khuôn ngực cường tráng ưu mỹ của mình.

Wương rút cuộc yên lòng, nói: “Vậy là tốt rồi”

Yam nhặt y phục lên mặc vào.

Wương nói: “Người muốn đi thăm vấn thích khách kia sao?”

“Ân. Phải thăm vấn suốt đêm, nếu có đồng đảng phải mau chóng bắt được”

“Để Phác Thắng Cơ cùng Hàn Bách bọn họ giải quyết đi. Tối nay như thế nào người cũng đừng đi, ở nơi này của ta hảo hảo nghỉ ngơi một đêm”

Yam cười nói: “Như thế nào có thể được. Ta là Tổng quản Kiện Long Vệ của điện hạ a”

Wương nhú nhú mày, biết việc này chủ ý của hắn đã định, liền không hề cưỡng cầu, nói sang chuyện khác: “Người như thế nào biết thích khách kia là người Trung Nguyên?”

“Ân?”

“Ta nghe được người nói Hán ngữ với hắn”

“Nga, là như thế này...” Yam đem chuyện hấn phát hiện ở Tân thành nói cho Vương.

Vương có chút sinh khí (tức giận), khí thế vương giả tỏa ra, lãnh nghiêm mặt trầm giọng nói: “Về sau không được tự chủ trương. Lại có loại tình huống này, nhất định phải nói cho trẫm”

Vừa rồi còn tự xưng “ta”, hiện tại lại biến thành “trẫm”.

Yam trong lòng nói thầm. Bất quá hấn lại không sợ bộ dáng âm trầm lãnh khốc của Vương, ngoài miệng còn đáp: “Vâng. Đã biết”

Vương đột nhiên biến đổi vẻ mặt, có chút tò mò nói: “Hong Lân a, câu cuối cùng kia của ngươi... ‘Ta, là, lão, mẫu, của, ngươi’... Là có ý gì?”

Yam dưới chân vấp một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Vương phát âm không quá chuẩn xác, rõ ràng là bắt chước ngữ khí lúc đó của Yam, mang theo nồng đậm âm điệu dị quốc, nghe có chút khôi hài, nhưng là có một loại khác... hấp dẫn.

Yam ho nhẹ, hàm hồ nói: “Không, không có gì. Chính là tùy tiện nói ra thôi” Hấn thấy Vương vẫn còn muốn hỏi, liền hấp tấp nói: “Điện hạ, ta muốn đi thăm văn thích khách, đêm nay có thể sẽ không trở lại. Ngài nghỉ ngơi sớm một chút. Nghỉ ngơi sớm một chút”

“Ai...” Vương nâng thủ còn muốn gọi hấn, chính là Hong Lân đã vội vàng đào tẩu.

“Ta là lão mẫu của ngươi...” Vương dùng Hán ngữ không lưu loát của mình cúi đầu niệm một lần nữa, kỳ quái lắm lắm: “Rốt cuộc là có ý gì?”

Triều Tiên là tiểu quốc thuộc địa của Nguyên triều, Vương không chỉ có thể nói Mông ngữ (tiếng Mông Cổ, triều Nguyên là triều đại người Mông Cổ thống trị trung nguyên, sau nhà Tống) của Nguyên triều mà còn có thể nói Hán ngữ. Thế nhưng hiện tại trung nguyên đã không còn là thiên hạ của người Hán, cho nên Vương chỉ biết đại khái không tinh thông như Mông ngữ. Những câu trước đó Yam nói Vương còn hơi hơi nghe hiểu, nhưng câu cuối cùng thô tục mắng chửi người, lấy thân phận cùng giáo đường từ nhỏ của Vương Kì, tự nhiên cảm thấy mờ mịt khó hiểu.

20. Chương 19

Mấy ngày kế tiếp, Yam cùng Kien Long Vệ luôn bận rộn xử lý sự kiện sát hại lần này.

Tên thích khách kia cái gì cũng không chịu cung khai. Chuyện Yam đá tuyệt đường con cháu của gã làm cho gã phi thường phẫn nộ, mỗi lần nhìn thấy Kien Long Vệ liền chửi ầm lên, cảm xúc cực kỳ kích động. Kien Long Vệ từ nhỏ ở hoàng cung đi theo Vương học tập, tuy rằng Mông ngữ, Hán ngữ, Đông Doanh (Nhật Bản) ngữ đều có học lướt qua, nhưng không tinh thông đến có thể hiểu được mức độ “quốc mắng” này, nghe cũng là nghe nhưng không hiểu, cho nên không cảm thấy tức giận. Về phần Yam, tinh thần lực cường hãn căn bản không quan tâm.

Tên thích khách kia tuy rằng cái gì cũng không chịu nói, nhưng Yam sớm phái người truy đuổi bọn người Phác Thành Nam, cho nên vị Phác đại nhân này vẫn là thuận lợi quy án.

Phác Thành Nam cũng không có võ công cùng tinh thần thần lực hơn người như tên thích khách kia, chỉ cần dụng hình liền khai toàn bộ. Chính là tên tiếp ứng trong cung là ai, bản thân hấn cũng không rõ ràng lắm.

Điều này làm cho Yam có chút giật mình. Nguyên lai ở Tân thành trong thôn nhỏ bọn họ nói chuyện cẩn thận như thế, cũng không phải vì che giấu thân phận người nọ, mà là chính bọn họ cũng không biết là ai.

Căn cứ những gì Phác Thành Nam khai, vị “Thôi tiên sinh” kia mới là tâm phúc của Kinh Nguyên Quân. Lần này hấn không có xuất hiện ở yến hội, mà là ở ngoài thành tiếp ứng, thấy bọn họ sự bại (sự tình thất bại), đã chạy trốn.

Yam đương nhiên không thể thả hổ về rừng, lập tức đi xin chỉ thị của Vương, thỉnh cầu tự mình đi lùng bắt.

Vương không có nghĩ nhiều đã đồng ý. Yam liền dẫn theo vài tên Kiện Long Vệ cùng một đội cấm vệ quân, thị vệ xuất kinh. Ai ngờ hắn vừa đi, chính là hơn một tháng.

Vương hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ đi lâu như vậy. Sau khi bắt được Phác Thành Nam biết được chủ mưu phía sau, Vương giận tím mặt, lập tức sai người đem đám người Phác Thành Nam giết, lấy danh nghĩa phản quốc tặc (giặc bán nước) cắt lấy đầu, treo trên cổng thành.

Đây là sự tình xảy ra sau khi Yam rời khỏi.

Vương bị chuyện Kinh Nguyên Quân khiến cho vô cùng tức giận. Bất quá y vẫn luôn bất động thanh sắc (bình tĩnh), tuy rằng áp dụng thủ đoạn cực đoan, nhưng hiện tại các đại thần cao thấp trong triều cũng không dám phản đối y, hơn nữa lần ám sát này hậu quả nghiêm trọng, nhiều đại thần cũng bị thương, thậm chí tang mệnh (chết), cho nên không ai dị nghị. Vương liền nhân cơ hội này, một bên tuyên bố tin tức Vương hậu mang thai, một bên lại mạnh mẽ khiển trách Kinh Nguyên Quân “bất hiếu”, tạo nên một phong trào chỉ trích Kinh Nguyên Quân, khiến cho Kinh Nguyên Quân ở xa tại Nguyên triều đánh mất đại bộ phận ủng hộ trong nước. Thậm chí có triều thần đề nghị Vương đem Kinh Nguyên Quân triệu hồi (gọi trở về) Triều Tiên, nghiêm khắc xử trí, không thể để Kinh Nguyên Quân tiếp tục ở lại đại đô.

Nhưng những lời này chỉ nói thôi. Vương biết Nguyên triều sẽ không để Kinh Nguyên Quân trở về, hơn nữa Kinh Nguyên Quân cũng không dám trở về. Hiện tại có thể diệt trừ đại bộ phận thế lực của chất tử (cháu trai), Vương đã có chút vừa lòng.

Bởi vì Vương hậu có thai hoàng tử (*), tin tức này Vương vừa tuyên bố, liền khiến cho trong triều từ trên xuống dưới phản ứng thật lớn. Rất nhiều cựu thần đều kích động đến rơi nước mắt, lập tức hô Vương có hậu, Triều Tiên có hi vọng rồi. Mặc khác những người nguyên bản chưa quyết định cũng đều hạ quyết tâm, không hề nghĩ nhiều.

Các đại thần trước giờ phản đối Vương, kỳ thật phần lớn đều là bởi vì Vương ham mê nam sắc, không có thừa tự, lo lắng tương lai Triều Tiên không có người nối nghiệp, cho nên mới chuyển hướng ủng hộ Kinh Nguyên Quân. Chính là hiện tại thấy tình thế đã định, Vương hậu lại rất nhanh sẽ hạ sinh hoàng tử, tất cả liền trở nên an phận.

Vì vậy tình hình hiện tại của Triều Tiên, chính là yên ổn cùng đoàn kết mà trước nay chưa từng có. Vương cũng nhân cơ hội thu hồi đại bộ phận quyền lực, đem trong triều một ít trọng yếu chức vụ giao cho tâm phúc thân tử mà mình tín nhiệm.

Nhưng là trong khi đại cục trong triều dần dần ổn định, Vương lại không có lúc nào không lo lắng cho Hồng Lân. Bọn họ đã đi hơn một tháng, lúc vừa bắt đầu luôn có tin tức truyền về kinh thành, nhưng từ nửa tháng trước liền bất vô âm tín.

Đây là lần đầu tiên y cùng Hồng Lân phân biệt lâu như vậy. Trước kia Hồng Lân ngẫu nhiên đi ra ngoài làm việc, cũng bất quá mười ngày nửa tháng liền trở lại. Lần này rời đi lâu như vậy, tin tức cuối cùng được Kiện Long Vệ báo lại là, bọn họ đã muốn tới rất gần Nguyên Lệ biên cảnh (biên giới Nguyên triều – Cao Lệ [Triều Tiên]), sắp tiến vào tỉnh Liêu Dương của Nguyên triều.

Vương thập phần lo lắng Hồng Lân sẽ vì lòng bất thích khách mà thẳng đến Nguyên triều. Nếu như vậy, sự tình nháo lớn sẽ không tốt lắm. Dù sao Nguyên triều thế đại, Triều Tiên vẫn là dựa vào liên hôn cùng Nguyên triều mới có thể giữ được trạng thái bán độc lập, sự kiện ám sát lần này hiển nhiên có bóng dáng Nguyên triều sau lưng, nếu hai bên trở mặt, cũng không ổn.

Vương cũng không phải là không nghĩ đến thoát khỏi khống chế của Nguyên triều, đoạt lại toàn bộ quyền lực tự lập của vương thất Triều Tiên. Chính là bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ. Y vẫn chặt chẽ chú ý tình hình Nguyên triều, biết hiện tại Nguyên triều thế lực giảm đi, Nguyên Huệ Đế ngu ngốc vô năng, quốc chính hủ bại, quốc nội khởi nghĩa quân nổi lên bốn phía. Nhưng là trước mắt Triều Tiên vẫn chưa chuẩn bị tốt, y còn cần thời gian.

Hơn nữa Hồng Lân...như thế nào có thể mạo hiểm như thế?

Vương thậm chí vì Hồng Lân lỗ mãng mà cảm thấy phần nộ rồi.

Y cả đêm không thể ngủ yên, thường thường mở to mắt đến hừng đông. Cho dù ngẫu nhiên đi vào giấc ngủ, cũng là liên tục gặp ác mộng. Theo đó khẩu vị của y cũng bắt đầu không tốt, cái gì cũng không muốn ăn, người đều có chút nôn nóng.

“Điện hạ, muốn hay không thỉnh thái y vì người bắt mạch?” Hoàng nội cung thấy Vương lần thứ ba đẩy ra thức ăn trong tay, đứng dậy muốn về tắm thất, rốt cuộc nhịn không được nói.

Vương nghiêng đầu, nói: “Trẫm không có sinh bệnh, vì cái gì phải thỉnh thái y?”

Hoàng nội cung lo lắng nói: “Điện hạ, gần đây ngài cái gì cũng không chịu ăn, đối thân thể không tốt. Nô tài thật sự thực lo lắng...”

Vương không kiên nhẫn nói: “Trẫm không có chuyện gì” Sau đó xoay người đi thẳng vào tắm thất, bỗng nhiên lại dừng lại, nói: “Vẫn không có tin tức của Hồng Tổng quản sao?”

Hoàng nội cung nói: “Vâng”

Vương nhíu nhíu mày, đang muốn rời đi, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh, nói: “Điện hạ, Phác Phó tổng quản cầu kiến”

Vương lập tức nói: “Mau truyền hắn vào”

Đại môn (cửa lớn) được cung nhân hai bên mở ra, Phác Thắng Cơ bước vào, hướng Vương hành lễ. Cúi đầu thấy thức ăn trên bàn cơm vẫn chỉnh chỉnh tề tề đặt ở đó, hiển nhiên là không hề động đến, chân mày không tự giác cau lại.

“Điện hạ...”

“Có tin tức của Hồng Tổng quản sao?” Vương không đợi hắn lên tiếng, gấp gáp hỏi.

Phác Thắng Cơ nhẫn nại nói: “Đúng vậy, thần vừa mới nhận được tin tức, Hồng Tổng quản bọn họ bắt được vị “Thôi tiên sinh” kia, đang trên đường quay về kinh”

“Nga?” Vương nhãn tình sáng lên, thần thái cả người cũng thay đổi. “Hồng Tổng quản bọn họ hiện tại ở nơi nào?”

Phác Thắng Cơ nói: “Vừa mới tiến vào thảo nguyên của huyện Nham Tùng, rất nhanh sẽ về đến kinh thành”

Vương mừng rỡ nói: “Hảo”

Từ thảo nguyên huyện Nham Tùng tới kinh thành, chỉ cần thời gian ba ngày. Vương không hỏi Phác Thắng Cơ Hồng Lân bọn họ vì sao trước đó vẫn không có liên hệ, hiện tại trong lòng y tràn đầy đều là tình nhân phân biệt hơn một tháng.

Yam để cho đám người Hàn Bách áp giải “Thôi tiên sinh” cùng vài tên đồng lõa khác, chính mình thì ra roi thúc ngựa hướng về phía kinh thành chạy về.

Hắn biết chính mình rời đi lâu như vậy, Vương nhất định thực lo lắng, cũng thực tưởng niệm (nhớ). Hắn cũng là giống như vậy.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái gì gọi là “quy tâm tự tiện” (nỗi nhớ mong muốn quay về nhà) bốn chữ. Từ nửa tháng trước, hắn liên bắt đầu cảm thấy khó có thể nhẫn nại thời gian cùng không gian, cảm giác tưởng niệm chưa từng trải qua, tràn ngập nội tâm hắn.

Nguyên lai trong lúc bất tri bất giác, hắn đã động tình sâu sắc, thậm chí đều quên trong bụng Vương còn có một sinh mệnh đang dự định (phát triển).

Nghĩ đến phân biệt hơn một tháng, Yam không biết tình huống hiện tại của sinh mệnh nho nhỏ kia như thế nào. Là khỏe mạnh lớn dần, hay là...

Mặc dù đối với tương lai nhân loại, thai nhi tự động lưu sản (sinh non) đều là không khỏe mạnh, không cần phải...giữ lại. Giữ lại những gì nổi trội và đào thải những cái yếu ớt là cách làm của tự nhiên, vì sự phát

triển của nhân loại, giữ lại con nối dòng khỏe mạnh để sinh sản là con đường quyết định sự tồn vong của chủng tộc. Nhưng là Yam không biết vì sao, từ tận đáy lòng không thể chấp nhận kết quả mất đi này.

Đó là đệ nhất (đầu tiên) hài tử của hần cùng Vương Kì a... Vô luận như thế nào, hần vẫn hy vọng hài tử này có thể khỏe mạnh mà sống sót.

Mang theo tâm tình chờ mong cùng khẩn trương, Yam bức thiết nghĩ muốn mau chóng chạy về kinh đô Khai Thành (Kaesong).

(*): bởi vì Vương không phải là vua nên không thể gọi là hoàng tử được, đây có nghĩa là con nối dòng của hoàng gia.

21. Chương 20

Khai Thành là kinh đô của Triều Tiên Vương thị, nên được gọi là hoàng đô hoặc kinh thành.

Nơi đó là nhà của Vương, là nơi y sống và lớn lên.

Trong đầu Yam bỗng nhiên hiện lên hình ảnh khi Hồng Lân còn bé. Khi đó Vương vẫn còn là thiếu niên đã rất thiên vị với hần, để hần vào ở tại nội cung cùng mình, hai người đồng khởi đồng thụ (cùng nhau cả khi ngủ), thân như huynh đệ. Lúc đó Hồng Lân đối Vương là phi thường sùng bái cùng kính yêu, thật tâm yêu thương như huynh trưởng.

Có một năm đầu mùa xuân, Vương vốn rất ít khi ra cung mang theo tiểu Hồng Lân đến vùng ngoại ô đập thanh. Từ trên một ngọn núi mĩ lệ (đẹp đẽ) thanh tân (trong lành) ở ngoại thành Khai thành, Vương hướng về kinh thành phần hoa phía dưới nói với Hồng Lân: “Nhìn xem. Nơi đó chính là kinh thành”

Hồng Lân tò mò nhìn xung quanh nói: “Điện hạ, nơi ngài sống ở đâu?”

Vương mỉm cười, hướng về phía hoàng cung hoa mỹ tráng lệ chỉ cho hần xem, hơn nữa lại cười nói: “Hồng Lân, cùng trầm cùng nhau ở tại nơi đó, được không?”

Lúc ấy trong lòng Hồng Lân tràn ngập vui mừng, hần cất lực gật đầu, nói: “Ân. Chỉ cần điện hạ ở nơi nào, ta tự luôn luôn cùng ngài”

Những năm tháng thiếu niên tươi đẹp.

Hồng Lân khi đó còn thực đơn thuần, thật tâm mà hứa hẹn vĩnh viễn làm bạn cùng Vương Kì, mà vào thời điểm đó, hần không biết lời hứa của chính mình còn bao hàm một ý nghĩa khác.

Theo một phương diện nào đó mà nói, là Vương thay đổi Hồng Lân. Nếu không có y từ nhỏ từng bước hướng dẫn cùng tận lực bồi dưỡng, Hồng Lân là không có khả năng trở thành một người đồng tính luyện ái, bản tính của hần chính là yêu thích nữ nhân. Nhưng là trung thành cùng cảm tình đối với Vương cuối cùng vẫn chiếm thượng phong, hần vẫn là muốn cùng Vương cùng một chỗ.

Yam một bên sắp xếp lại cảm tình phân tích, một bên phóng ngựa bốn ba trên thảo nguyên mệnh mệnh bát ngát.

Lúc này chính là mùa hạ, là mùa đẹp nhất trong năm ở Triều Tiên.

Yam là lần đầu tiên trở về địa cầu, lần đầu tiên thông qua ngũ quan cùng thân thể của chính mình cảm thụ thế giới này, cho nên đối với mùa thu cùng phong cảnh tuyệt vời này có một cảm giác hưởng thụ sâu sắc, người khác không thể hiểu được.

Hần không tự chủ được mà dừng ngựa lại, nhìn phong cảnh tuyệt đẹp trước mặt, chậm rãi nhắm mắt lại, thả lỏng cảm quan của chính mình, tận lực cảm nhận thiên nhiên tuyệt vời này.

Không khí là như thể tươi mát, thảo nguyên là như thể thanh lục (xanh miết), vi phong (gió nhẹ) là như thể ôn hòa...A, tất cả đều là tuyệt vời như thế, làm cho hấn khắc ghi trong lòng thật sâu.

Hấn nhện không được giang hai tay, triển khai tinh thần lực của chính mình, không kiêng nể gì mà mở rộng ra, hấp thụ mẫu thân của nhân loại nguyên thủy, khí tức của đại địa (đất đai).

Đột nhiên, hấn hơi hơi sưng sốt, mở to hai mắt.

Hấn, hấn vừa rồi cảm nhận được là cái gì?? Cái kia nho nhỏ...nho nhỏ, còn thực yếu ớt, nhưng tinh thần lực lại thập phần kiên cường.

Cái kia đến từ căn nguyên chi thể (thân thể gốc) tinh thần thể của hấn! Hải tử của hấn!

Yam nhân tình sáng lên, đột nhiên cả người chấn động.

Là hải tử của hấn! Hải tử của hấn cùng Vương!

Vương...Vương ở gần đây.

Yam kinh hỉ triển khai tìm kiếm, rất nhanh liền tìm được vị trí của Vương. Quả nhiên...rất gần a.

Yam nhú nhú mào, hướng về phương hướng kia mà phóng ngựa chạy đến.

Ai, hấn nên sớm nghĩ đến. Vương là có “tiền án” a, có một lần Hồng Lân ra bên ngoài làm việc, còn chưa đến ba ngày, Vương liền vội vã tự mình đi theo. Lúc này đây tách ra lâu như vậy, y lại càng không an phận chờ đợi ở kinh thành.

Chính là nơi này cách kinh thành còn xa, Yam không nghĩ tới Vương lại tự mình đi xa như vậy đón hấn.

Quả nhiên, khi hấn băng qua vùng thảo nguyên kia, liền nhìn thấy xa xa phía trước vài con khoái mã, hướng về phía đường cái phóng nhanh đến.

“Điện hạ—” Yam hô lớn.

Người phía trước tựa hồ sưng sốt một chút, dừng ngựa lại, chờ chính mình đến gần, đối phương lần thứ hai giục ngựa tiến lên, lấy tốc độ nhanh hơn chạy đến.

“Hồng Lân!” Vương kinh hỉ (vui mừng) gọi.

Trong mắt y tràn đầy đều là vui sướng, gọi cảm ưu mỹ thần biến (môi) nhếch lên, thần thái động lòng người. Chính là sắc mặt của y có chút tái nhợt, trên trán còn có bạc hãn (mồ hôi).

“Điện hạ, sao ngài lại tới đây?” Yam thấy Vương cũng là thập phần cao hứng, chính là hành vi lỗ mãng không để ý thân phận chính mình này của y vẫn khiến hấn có chút sinh khí (tức giận). Thế nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt Vương tái nhợt vì đi đường mệt nhọc cùng mồ hôi trên trán, liền không đành lòng trách móc nặng nề.

“Không nghĩ tới sẽ ở trên đường gặp ngươi. Thật sự là khéo a” Vương cũng không có trả lời câu hỏi của hấn, chính là vui sướng mỉm cười nói.

Yam nhìn y chỉ dẫn theo ba gã Kiện Long Vệ, không khỏi tức giận trừng mắt nhìn mấy người kia.

Ba người chột dạ kêu: “Hồng Tổng quản” Bọn họ nghĩ thầm, là điện hạ kiên trì phải đi a, chúng ta chính là nghe lệnh làm việc, Tổng quản không cản trướng chúng ta như vậy.

“Điện hạ, ngươi đi đã bao lâu rồi, có mệt hay không?” Yam chuyển hướng Vương, ôn nhu hỏi han.

“Không phiền lụy. Hồng Lân a, thấy ngươi trầm liên cao hứng” Vương từ khoe mắt tới đuôi lông mày đều là ý cười. Hiển nhiên loại tâm tình này ảnh hưởng đến tinh thần lực của y. Yam có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể y tuy rằng mệt nhọc nhưng tinh lực lại rất dư thừa.

Hai người sóng vai, chậm rãi kỵ mã (cưỡi ngựa) đi về phía trước. Ba gã Kiện Long Vệ đối với quan hệ của Hồng Lân cùng Vương trong lòng biết rõ, đều biết điều mà duy trì khoảng cách xa vài bước theo ở phía sau.

“Điện hạ, ngài một mình ra kinh như vậy, thật sự rất lỗ mãng” Yam thấy những người khác không nghe được bọn họ đối thoại, mới hạ giọng nhẹ nhàng trách cứ.

Vương cười cười, nói: “Bởi vì thật sự lo lắng cho Hồng Lân người a. Lần này người đi lâu như vậy, vẫn luôn bất vô âm tín, trầm sợ người xảy ra chuyện gì”

Yam ôn nhu nói: “Điện hạ, ta đã không còn là tiểu hài tử. Ngài không cần lo lắng cho ta, phải tin tưởng ta a”

Vương chính là cười không nói gì.

Yam dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật thấy điện hạ đi tìm ta, trong lòng ta cũng thật cao hứng” Nói xong còn giống như có chút thẹn thùng, cúi đầu.

Vương thực thích sự thay đổi của Hồng Lân. Thầm than hán rốt cuộc cũng trưởng thành đến lúc có thể nói ra loại lời nói này.

Trước kia Hồng Lân luôn nghiêm trang, thật cẩn thận, thường xuyên làm cho Vương cảm thấy được không biết nên làm như thế nào lấy lòng mới có thể khiến hán cao hứng.

“Hồng Lân a, nếu trầm đã xuất cung, chúng ta cũng không cần gấp gáp trở về” Vương rất muốn ở cùng một chỗ với Hồng Lân nhiều một chút. Hơn nữa ở ngoài cung, cảm giác càng thêm tự do, không có trói buộc.

Yam đột nhiên nói: “Tốt. Điện hạ, ngài theo ta đến đây, ta đưa ngài đến một nơi” Nói xong quay đầu ngựa lại, rời khỏi đường cái, hướng về phía vùng thảo nguyên vừa rồi chạy đi.

Vương đi theo phía sau hán. Ba gã Kiện Long Vệ nhìn nhìn lẫn nhau, đều ngầm hiểu mà rơi về phía sau xa hơn.

“Điện hạ, ngài xem, nơi này có giống địa phương trong mơ trong tranh của ngài không?” Yam chỉ vào vùng thảo nguyên tràn đầy sức sống tuyệt đẹp kia nói.

Vương nhìn hán một bộ vẻ mặt hưng phấn giống như tiểu hài tử hiển vật quý, không khỏi cũng trở nên hưng trí (thích thú), cùng hán sóng vai ngắm nhìn địa phương xinh đẹp giống như trong mơ này, tán thưởng nói: “Thật giống a”

Vương nhịn không được giơ lên mã tiên (roi ngựa), phóng ngựa chạy đi.

Yam cũng không chịu yếu thế, gắt gao đi theo phía sau.

Hai người giống như thật sự tiến nhập mộng cảnh (cảnh trong mơ), một trước một sau, ở trên thảo nguyên mùa hạ xinh đẹp truy đuổi nhau. Tiếng cười sang sảng bay xa, tràn ngập hoan hỉ (vui mừng) cùng hạnh phúc

22. Chương 21

“Hồng Lân a, nơi này thật sự là rất đẹp, thật muốn mang nơi này cất giữ vào trong hoàng cung a” Vương cùng Yam chậm rãi kỵ mã trên thảo nguyên.

Yam mỉm cười nói: “Kia có vấn đề gì đâu. Thiên hạ này đều là của điện hạ, thảo nguyên này cũng là của điện hạ. Có thể cùng điện hạ rong ruổi ở nơi này, ta cảm thấy thực hạnh phúc”

Vương vui vẻ ha ha cười, sau đó bỗng nhiên ôn nhu nói: “Hồng Lân a, ta thực sự thực vui vẻ, người có thể bồi (theo) ở bên cạnh ta”

Yam kiêu kiêu (gợi/ nhếch) khóe môi tuần mỹ, nhìn xem sắc trời, nói: “Điện hạ, chúng ta nên gấp rút lên đường, bằng không đến lúc trời tối sẽ không tìm được nơi dừng chân”

Vương gật gật đầu.

Hai người lưu luyến mà dẫn theo ba gã Kiện Long Vệ chạy đi, đến chạng vạng thuê mấy gian phòng ở một khách *** (nhà trọ) vùng nông thôn cách không xa thảo nguyên.

“Hong Tổng quản, khách *** này có ôn tuyền (suối nước nóng) nga, chúng ta muốn đi tắm rửa, có thể chứ?” Một tiểu đệ Kiện Long Vệ lén tìm đến Yam nói.

Yam gật gật đầu: “Đi đi. Điện hạ nơi này có ta”

Ba người kia vui sướng đi phao (ngâm) ôn tuyền.

Yam triển khai tinh thần lực thăm dò một lần, lại đi tìm khách *** lão bản (chủ) hỏi hỏi, xoay người trở về phòng, thấy Vương đang nằm trên tháp (giường) nghỉ ngơi một chút, đi đến ghé vào bên người y hưng phấn mà nói: “Điện hạ, gần đây có ôn tuyền. Chúng ta cùng đi phao ôn tuyền được không?”

Vương chính là cảm thấy cả người mệt mỏi, nghe Hồng Lâm nói như vậy, liền mở mắt ra nói: “Nga? Có thể chứ?”

Yam cười tủm tỉm nói: “Ta hỏi thăm qua, mặt sau có một chỗ ôn tuyền rất tư mật (riêng tư bí mật), người khác không biết. Ta đã trả tiền bao nơi đó cho lão bản rồi, sẽ không ai quấy rầy đâu”

“Vương xoay người ngồi dậy: “Hảo”

Yam mang theo vài thứ, cùng Vương xuyên qua đường nhỏ phía sau khách ***, đi đến chỗ ôn tuyền tư mật kia. Lão bản đã làm theo hẩn phân phó (dẫn dò), đem cánh cửa thông đến nơi này khóa lại, cùng ôn tuyền chung phía trước cách ly, trở thành một không gian riêng biệt.

Ôn tuyền này ở sâu bên trong một khu rừng nhỏ, ba mặt đều là vách núi đen, phía trên có một thanh lương (mát lạnh) tiểu thác nước chậm rãi chảy xuống, vừa vắn mà trung hòa nhiệt độ nước, trở thành nhất xử cực giai (một nơi thật tốt) thiên nhiên ôn tuyền. Mặt còn lại là một con đường nhỏ, lối đi duy nhất thông ra bên ngoài, bị rừng cây cùng mấy khối nham thạch tuyệt đẹp cực đại che khuất, người bình thường không thể phát hiện.

Yam xoay người để tay vào làn nước trong của tiểu thác nước, nói: “Hảo mát mẽ a”

Ở bên kia Vương cũng để tay xuống thủy ôn (nước ấm) của ôn tuyền, nói: “Nhiệt độ nước nơi này cũng thật hoàn hảo a”

Yam ngồi xổm bên cạnh thác nước, nghiêng đầu thấy Vương đã cởi áo khoác, sau đó lấy mộc chước (gáo gỗ) múc nước, xối lên người.

Yam nhìn thấy khuôn ngực ưu mỹ cùng da thịt màu mật ong của Vương, không khỏi có chút trực nhãn (trợn mắt).

Hắn vẫn là lần đầu tiên giữa thanh thiên bạch nhật, thấy Vương xích lửa thân thể. Không khỏi cảm giác thân thể quen thuộc kia như đột nhiên có một loại mị lực mới mẻ khác biệt.

Vương trên người chỉ còn một cái đơn khố, gần như ướt sũng ôn tuyền thủy, dính sát vào trên người. Y chậm rãi múc nước, sau đó nhắm mắt lại, từ mái tóc đen như mực trên đỉnh đầu của chính mình đổ xuống.

Ôn tuyền thủy theo trong mộc chước trút xuống, chảy qua mái tóc đen của Vương Kỳ, khuôn mặt anh tuấn nhắm hờ hai mắt, cái cổ duyên dáng...

Thủy châu lướt qua xương quai xanh của y, lướt qua khuôn ngực, lướt qua cơ bụng, sau đó dọc theo đồ tề (rốn), chậm rãi hoạt nhập kia thần bí hạ phúc, sau cùng biến mất nơi hũng khởi (nhô lên) đơn khố.

Trong não Yam chỉ cảm thấy “ong” một tiếng, đột nhiên cảm giác miệng khô lưỡi khô.

Vương cũng không có phát hiện hắn ở bên kia trở nên khác thường, xối toàn thân, sau đó vươn ngón chân hướng bên trong ôn tuyền dò xét, nghiêng đầu đối Hồng Lâm cười, nói: “Ta xuống trước nga”

Yam trừng lớn mắt nhìn Vương cởi xuống nhất kiện đơn khố cuối cùng trên người, chậm rãi hoạt hạ (ngồi xuống) ôn tuyền, không khỏi cảm thấy cả người khô nóng, một cỗ nhiệt huyết không chỗ giải phóng.

Vương kỳ quái nói: “Hồng Lâm, ngươi còn ở bên kia làm cái gì? Không đến đây sao?”

Yam hoang mang rối loạn trương trương nói: “Ta, ta cảm thấy hơi nóng, nghĩ muốn trước tiên ở bên này...bên này mát mẽ một chút”

Vương thấy hai gò má hần đỏ bừng, bộ dáng quả nhiên giống như thực nhiệt (nóng), liền thoải mái mà ngâm mình, đầu tựa vào trên tảng đá, song chưởng (hai tay) hướng hai bên giãn ra.

Yam vội vàng cởi y phục của chính mình, ngay lập tức nhảy vào trong thủy lưu (dòng nước) của thác nước.

Thanh lương tuyến thủy (nước suối trong lành) nhanh chóng giúp hần hạ nhiệt độ nhưng là hỏa nhiệt trong lòng vẫn không thể tiêu trừ.

“Hong Lân a...” Yam nghe thấy Vương khẽ gọi, quay đầu lại nhìn, thấy Vương nhắm hai mắt thoải mái ngâm mình ở nơi đó, nhẹ giọng nói: “Lại đây giúp ta chà lưng đi”

Yam đáp lại một tiếng, men theo dòng suối nhỏ đến gần ôn tuyền, nhiệt độ nước lập tức tăng lên, chung quanh sương mù mờ mờ, bóng người tựa hồ cũng mờ mờ một ít.

Hần cầm lấy bố khăn trên tảng đá, quay lại thấy Vương vẫn đang tựa vào nơi đó, không có thay đổi tư thế.

“Điện hạ...”

Vương mở mắt ra, thật sâu nhìn hần một lúc. Trong ánh mắt ẩn chứa ý nghĩ sâu xa, Yam nhất thời không thể hình dung được. Hần tim đập như trống đánh, mãnh liệt tự trấn định.

Vương chậm rãi xoay người, dựa vào trên tảng đá.

Yam khẩn trương nhưng vẫn ôn nhu bắt đầu giúp y chà lưng.

Thanh âm của Vương có chút khàn khàn, thản nhiên trầm thấp nói: “Hong Lân a, còn nhớ rõ chuyện lần trước cùng ta đi Thanh Hòa cung phao ôn tuyền không?”

Yam rốt cuộc chịu không nổi loại này ái muội, chậm rãi đến gần: “Điện hạ...”

Vương nghiêng đầu.

Hai người nhìn nhau, ngay lập tức bắt đầu ôm hôn.

Bên trong ôn tuyền nước vắng khắp nơi, hai người khẩn cấp áp sát lẫn nhau, gấn bó giao triền, tứ chi dây dưa.

“Điện hạ...Kì...Kì...”

“Hong Lân...Ân, a...”

Yam nâng đùi Vương lên cao, ngón tay thăm dò địa phương bí ẩn kia.

Vương bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười.

Yam thở gấp nói: “Cười cái gì?”

Vương một tay giữ lấy bờ vai của Yam, một tay vuốt ve phía sau lưng của hần, khẽ người nói: “Như thế nào lại gấp gấp như vậy?”

Yam có chút ảo não nói: “Ngài không nghĩ vậy sao?”

Vương đoạt lấy môi hần, dùng hành động thực tế trả lời.

Yam không hề chần chờ, bọt nước khuấy động giữa hai người, sáp nhập đi vào.

“Ách—” Vương nhíu nhíu mày, nửa người trên hoàn toàn dựa vào trên tảng đá, đùi bị cao cao nâng lên.

Bởi vì trước giờ ở phương diện hoan ái, Vương vẫn luôn giữ thế chủ động, còn Hong Lân thì phục tùng, cho nên gần đây Hong Lân ngày càng chủ động, Vương cảm thấy hần là trưởng thành, thông suốt. Mặt khác, cũng cảm thấy thật sâu hạnh phúc, cảm thấy được Hong Lân là yêu chính mình, có một loại...kiêu ngạo cảm giác khi mị lực của chính mình đã bại “tình địch”.

Có lẽ trong tiềm thức của Vương, “tình địch” này, không chỉ có Vương hậu mà còn là tất cả nữ nhân. Bởi vì y từ tận đáy lòng phi thường hiểu rõ, Hong Lân không giống y. Hong Lân...bản tính là có thể tiếp nhận nữ nhân, cũng yêu thích nữ nhân.

Chính bởi vì loại tâm lí phức tạp này, cho nên Vương mới nghĩ đủ mọi cách thức từ địa vị đến lễ vật để lấy lòng Hồng Lân.

Nhưng là gần đây, từ lúc Hồng Lân hứa hẹn với y cùng Vương hậu nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt quan hệ), hơn nữa sau khi từ Tân thành trở về, vẫn biểu hiện rất trung thành và tận tâm, cho dù ở phòng sự (chuyện phòng the) cũng trở nên càng chủ động cùng nhiệt tình.

Vương phi thường chờ mong một lần nữa cùng Hồng Lân hoan hảo, có thể cảm nhận được song trọng vui thích khi tinh thần cùng thân thể hòa hợp.

Ở phương diện tình ái, Vương phi thường phóng khoáng. Tuy rằng y có chút không quen ở diện bị động, nhưng lại càng ngày càng thích Hồng Lân “hầu hạ”.

Bên trong ôn tuyền ẩn sau nham thạch không ngừng vang lên “ồ ồ” tiếng thở dốc cùng âm thanh bọt nước bị khuấy động.

23. Chương 22

Hai người lần này hoan hảo, hết sức điên cuồng. Vương quả thực có chút không thể thừa thụ nổi.

Nhưng y cũng không nghĩ lại lần nữa hôn mê trong lúc hoan ái, chuyện này đối với tự tôn cao ngạo của y mà nói thật không thể chấp nhận được, hơn nữa từ trước tới giờ y so với Hồng Lân càng cường đại, cho nên y tiếp tục cố gắng nâng cao tinh thần cùng Hồng Lân gắt gao dây dưa.

Yam cũng phát hiện, tinh thần lực của Vương tựa hồ tăng cao rất nhiều, dĩ nhiên có thể thừa nhận đòi hỏi trên tinh thần của chính mình.

Thẳng đến lúc sau hân mới nhớ tới, trong cơ thể của Vương còn đang dự trữ hải tử của hai người.

Bất quá hân nhớ tới quá trễ, lúc này đã muốn không thể ngừng lại được nữa, đành phải tận lực ôn nhu triển miên. Kim sắc tinh thần tuyến giống như một cái mạng vô hình tối mỹ lệ (tuyệt đẹp) đem hai người gắt gao bao phủ.

Vương cuối cùng mệt đặc bán tử (chết ½), ngay cả khí lực đi ra ôn tuyền đều không có.

Yam ôn nhu bán ôm y, giúp y rửa sạch hạ thân, lại hảo hảo sơ tẩy toàn thân, sau đó mới đỡ y đứng dậy.

Vương để hân hầu hạ xuyên y (mặc đồ), thần thái thản nhiên, cũng không có cảm thấy ngượng ngùng. Y một bên hưởng thụ Hồng Lân cẩn thận săn sóc, một bên vẫn còn trong dư vị cao triều lưỡi nhắc nói: “Hồng Lân a, võ công của ngươi giống như tiền bộ rất nhiều a. Chẳng lẽ trước kia luận võ, đều là nhường ta sao?”

Từ lúc Yam đuổi theo truy bắt thích khách, hai người vẫn không có cơ hội ở chung một chỗ. Lần trước Vương hỏi chuyện này, Yam chính là vui đùa trả lời, lúc này hai người có thời gian tâm tình, Vương liền hỏi lại.

Yam cười nói: “Từ sau lần trước cùng điện hạ luận võ, ta đã hạ quyết tâm, dùng thời gian ở Tân thành khổ luyện, đại khái là có chút tiến bộ, bất quá chỉ sợ vẫn không phải là đối thủ của điện hạ a”

Vương được hân dìu đứng lên, tư thế có chút không được tự nhiên cùng hân chậm rãi đi trở về khách ***. Hai người cũng không vội vàng, chậm rãi đi trên con đường nhỏ trong rừng.

Vương nghiêng đầu nhìn nhìn thanh niên tuấn mỹ bên người, nhin không được nhẹ nhàng vươn tay, cầm lấy hân.

Yam ngoái đầu đối hân mỉm cười, hai người tay trong tay từ từ bước đi.

“Ngày đó một chiều cuối cùng ngươi dùng để đối phó thích khách kia là từ đâu học được? Ta như thế nào chưa từng thấy qua?”

Võ công của Hồng Lân là do chính Vương dạy từ nhỏ, cho nên Vương đối chiêu thức của hắn rất quen thuộc, nhưng ngày đó chiêu thức Hồng Lân sử dụng y đều chưa từng thấy qua, nhin không được tò mò.

Yam cũng không nhớ rõ chiêu đó hắn như thế nào biết đến, tựa hồ là trước kia nhìn thấy trong một cơ sở dữ liệu về võ công của gia tộc. Hắn nói: “Ta cũng không nhớ rõ nhìn thấy ở nơi nào, có thể là ở trong thư khố nhìn đến. Lúc ấy cũng là dưới tình thế cấp bách mới sử dụng, đó cũng là lần đầu tiên a”

Vương khen: “Rất lợi hại. Có cơ hội chúng ta tỷ thí (thi đấu) một lần”

Yam nhẹ nhàng cười, nắm lấy tay của Vương lắc lắc (anh cute thế =)), nói: “Quên đi, điện hạ, ta cũng không muốn cùng ngài so chiêu”

Vương ha ha cười: “Vì cái gì? Chẳng lẽ đảm tử (can đảm) biến tiểu (nhỏ) sao?”

Yam xấu hổ nói: “Tùy ngài muốn nói thế nào cũng được. Dù sao ta là sẽ không cùng ngài tỷ thí” Đùa sao, hiện tại Vương Kỳ chính là lão bà của hắn cũng là “mẫu thân” của hài tử a, như thế nào có thể động thủ (ra tay) a.

Hai người tiếp tục nói nói cười cười như vậy mà trở lại khách ***. Vương cũng không muốn dùng văn thiện (bữa tối), chỉ nghĩ muốn nằm xuống tháp hảo hảo ngủ một giấc.

Nhưng là Yam lại kiên trì, y không có biện pháp, đành phải miễn cưỡng dùng một chút chúc (cháo), sau đó cũng không tái động.

Yam quan tâm nói: “Như thế nào? Đây chúc hương vị không tốt sao? Ta bảo bọn họ lại đổi cái khác”

“Không cần, chỉ là dạo này không muốn ăn gì thôi” Vương trực tiếp đẩy ra bát đĩa, trở lại tháp nằm xuống, nói: “Hồng Lân, ta mệt mỏi, ngủ trước” Nói xong xoay người.

Yam đối tính cách tùy hứng độc tôn của Vương cũng không có biện pháp, đành phải vội vàng dùng xong văn thiện, đem tiểu bàn ăn để ngoài phòng, sẽ có người của khách *** đến thu thập (thu dọn). Sau đó khép lại môn (cửa), trở lại bên người Vương.

Vốn hắn còn muốn cùng Vương trò chuyện, ai ngờ thấy Vương đã ngủ say, thậm chí chân cũng không đắp.

Yam giúp y đắp hảo chăn, tinh tế ngắm nhìn Vương hương diễm thụ dụng (gương mặt ngủ say).

Vừa rồi lúc hoan hảo ở ôn tuyền, hắn phát giác Vương tựa hồ gây đi rất nhiều. Lúc đầu hắn cũng không có chú ý, lúc này mới nghĩ đến, có thể hay không hài tử nguyên nhân? Vẫn là dạo này chính mình không bên cạnh, Vương vì chính vụ bận rộn mệt gây?

Hắn đối với chuyện dựng dục con nối dòng giữa cấp thấp nhân loại cùng cao cấp tinh thần thể nhân loại không có kinh nghiệm, cho nên cũng không biết nên như thế nào xử lý. Trong tương lai thế giới, hài tử chính là lấy hình thức tinh thần thể dựng dục. Sau khi hạt giống bắt đầu phát dục, sẽ được chuyển đến nuôi dưỡng trong dụng cụ chuyên dụng, không cần nhân loại tự mình dựng dục. Nhưng là hiện tại...

Yam cẩn thận thăm dò một chút thân thể của Vương, coi như trừ bỏ quá mức mệt mỏi cũng không có mặt khác dị thường. Chính là thân thể của Vương hiển nhiên có chút thay đổi, mà biến hóa này cũng không biết là tốt hay xấu.

Yam có chút ngoài ý muốn với việc tinh thần lực của Vương tăng cao, cũng ngoài ý muốn là hài tử vẫn khỏe mạnh. Hiện tại đã muốn hơn một tháng, dựa theo quá trình phát dục của cao cấp tinh thần thể, hắn là đã có chút tinh thần hô ứng, nhưng mà hài tử lại trừ bỏ nho nhỏ tinh thần luật động ra cũng không có phản ứng khác.

Bởi vì mất liên hệ cùng căn cứ, Yam không có biện pháp nào xác định tình huống Vương Kỳ hiện tại là như thế nào. Hắn hơi lo lắng, nhưng lại không có cách nào, nhìn thụ nhạn của Vương một lúc lâu, rồi nằm xuống bên người y, nghiêng người nhẹ nhàng ôm y, nhắm mắt ngủ.

Do Hồng Lân lại về bên người duyên cớ, hơn nữa trận hoan ái ở ôn tuyền lúc chạng vạng, khiến cho Vương một giấc ngủ thập phần hương diễm thâm trầm, khi tỉnh lại sắc trời thế nhưng đã sáng rõ, vậy mà y thậm chí còn miễn cưỡng không nghĩ ngồi dậy.

Bất quá Vương cũng không phải lại sàng (ngủ nướng) người. Cuộc sống của y luôn tuân theo quy luật, hơn nữa yêu cầu đối với chính mình rất nghiêm. Mắt thấy đã qua canh giờ, Vương có chút giật mình, xoay người ngồi dậy.

Yam đứng lúc đó bưng táo thiện (bữa sáng) tiến vào, thấy hắc ngồi dậy, mỉm cười nói: “Điện hạ, ngài tỉnh”
“Àn. Đường như thức trễ một chút”

Yam đem bàn ăn dọn xong, khoanh chân ngồi xuống đối diện Vương, nói: “Là do hôm qua quá mệt mới đi. Điện hạ chính là hiếm khi ngủ quá giờ”

Vương nhớ tới “tính phúc” (chuyện ấy) hôm qua, nhin không được nhoẻn miệng cười. Y cúi đầu, nhìn bàn ăn trước mặt cùng với thức ăn đặt bên trên, không khỏi nhú nhú mày.

“Làm sao vậy?” Yam thấy y vừa rồi vẫn còn tốt, như thế nào vẻ mặt lại lập tức trở nên chán ghét?

Vương nói: “Hong Lân, ta không nghĩ...Ngô, nôn—”

Vương mới nói được một nửa, bỗng nhiên che miệng lại, không kiểm soát được bỏ nhào về phía bên cạnh. Không đợi y chạy ra đến cửa, liền nhin không được phun ra, dịch dạ dày chảy qua ngón tay, bắn đến trên thấp thấp mễ (chiếu tatami) cùng y phục.

Vương chặt vật một tay che miệng, một tay mở ra cửa phòng, nghiêng ngả lão đảo chạy vội ra ngoài.

Yam kinh ngạc nhìn thấy Vương chạy ra ngoài, một lát sau mới phản ứng lại, lập tức đuổi theo. Chỉ thấy Vương vịn vào cây cột quỳ gối trên trường lang (hành lang dài), ôm ngực, vẫn đang nôn, chính là tựa hồ cái gì cũng không có nôn ra, có vẻ thập phần vất vả.

Lão bản nương (nữ chủ) của khách *** nghe tiếng động đi đến, lo lắng đứng ở phía dưới trường lang, cúi mình hỏi han: “Khách nhân, ngài làm sao không thoải mái?”

Ba gã Kiện Long Vệ cũng nghe thấy thanh âm, mở ra cửa phòng, vừa thấy không khỏi giật nảy mình, đều chạy ra.

“Điện...ngài, ngài không có việc gì chứ?”

Yam lúc này chạy đến bên cạnh Vương, thấp giọng nói: “Ngài làm sao vậy? Làm sao không thoải mái?”

Vương khó chịu đến không muốn nói chuyện. Nhin một lát, ngẩng đầu đối mọi người trấn an cười, nói: “Không có việc gì. Có thể là tối qua ăn trúng gì thôi”

Lão bản nương chấn động, vội nói: “Khách nhân, thức ăn của chúng ta đều sạch sẽ a. Những khách nhân khác đều không có chuyện gì a”

Một gã Kiện Long vệ giận dữ nói: “Nhất định là thức ăn của các ngươi có vấn đề. Ta...”

Vương khoát tay ngắt lời hắc: “Không có việc gì. Không liên quan khách ***” Tối hôm qua y cơ hồ không có ăn cái gì, không thể đổ trách nhiệm lên người dân chúng.

24. Chương 23

Buổi sáng tốt lành, bị Vương không khỏe phá hủy. Mấy tên Kiện Long Vệ tâm tình đều nặng nề.

Yam cũng thực lo lắng, ở tắm thất hầu hạ Vương thay y phục, rửa mặt chải đầu xong, buồn thanh nói: “Điện hạ, chúng ta mau nhanh trở về kinh thành đi, thỉnh thái y cho ngài nhìn xem”

Vương không nói gì, chỉ thuận tay buộc lại đai lưng, nói: “Không cần khẩn trương như vậy. Có thể là tràng dạ dày có chút không khỏe thôi” Y giương mắt nhìn, thấy Yam vẻ mặt lo lắng nhìn chính mình, mỉm cười, nói: “Được rồi được rồi, ta đã biết. Sau khi hồi cung liền truyền Vương thái y giúp ta nhìn xem”

Yam lúc này mới miễn cưỡng nhoẻn miệng cười.

Bởi vì lo lắng thân thể Vương không khỏe, nên Kiện Long Vệ cũng không dám chạy quá nhanh, một đường đều là thật cẩn thận.

Chạng vạng, bọn họ rút cuộc về tới kinh thành. Vào hoàng cùng, Vương vừa mới đổi hảo y phục, Yam đã đem Vương thái y gọi tới.

Wương từ trong tấm thất đi ra, đã thấy thái y cung kính chờ bên ngoài, không nhận được trông mắt liếc Hồng Lân đứng bên cạnh.

“Điện hạ” Giọng nói của Yam mang theo một tia thúc giục cùng ý tứ làm nũng.

Wương bất đắc dĩ ngồi xuống trước mặt thái y, đưa tay để lên nhuỷ (ôm) *** (đệm lót) trải trên bàn.

Wương thái y cung kính đặt tay xem xét mạch tượng của Vương, cẩn thận chẩn mạch, một tay vuốt vuốt râu chính mình.

Qua một lát lâu sau, Vương thái y nói: “Điện hạ, phiền toái ngài đổi tay kia”

Wương thu hồi tay phải, lại đặt tay trái lên.

Wương thái y cẩn thận chẩn đoán sau một lúc lâu, giữa chừng cẩn thận giương mắt nhìn Vương hai lần, rốt cuộc chậm rãi nói: “Thân thể điện hạ không có gì đáng ngại. Đại thể là do thời tiết quá nóng, có thử khí chi tượng (aka nóng trong người), tràng dạ dày không khỏe. Vì thân cấp điện hạ khai mấy phúc (thang) thanh nhiệt khử hỏa được, điều trị một chút liền hảo”

Wương gật gật đầu, không nói gì, chính là thu hồi thủ văn hạ (kéo xuống) tay áo.

Wương thái y thu thập hảo vài thứ, định đứng dậy cáo lui, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, nói: “Điện hạ, Vương hậu nương nương gần đây tâm tình bất ổn, trong người bực tức, nội phủ (cơ quan nội tạng) tích tụ, trường kì (lâu dài) e rằng đối thai nhi không tốt. Điện hạ...”

Sắc mặt Vương đột nhiên khê biến, cắt ngang lời thái y: “Đã biết. Người lui xuống đi”

Wương thái y sững sốt, vội vàng khom người cáo lui.

Wương có chút bất an nhìn về phía Hồng Lân, lại thấy Hồng Lân tựa hồ có chút sững sờ.

Đúng rồi, khi y tuyên bố việc Vương hậu có thai, đúng lúc Hồng Lân ly kinh truy đuổi thích khách, cũng không biết. Mà chính mình vẫn không có cùng hần nói, không biết hần, hần...

“Hồng Lân...” Vương có chút lo lắng bất an kêu.

Yam phục hồi tinh thần lại, nói: “Vương hậu nương nương mang thai?”

“Ách...đúng vậy”

Yam dừng một chút, cúi đầu nói: “Chúc mừng điện hạ”

Kỳ thật hần đã sớm biết...Không, phải nói là Hồng Lân sớm biết rằng Vương hậu mang thai, ngay buổi tối ngày chính mình xuyên qua mà đến, thị nữ Nhu Hương của Vương hậu đã lên đến gặp hần.

Bất quá Vương cũng không biết Hồng Lân đã biết chuyện, cho nên lúc này biểu hiện của Yam vừa đúng mức.

Wương ừ một tiếng, không nói gì.

Hai người nhất thời đều có chút xấu hổ cùng trầm mặc, tựa hồ ai cũng không biết nên nói cái gì tiếp theo.

Sau một lúc lâu, vẫn là Yam mở miệng trước. Hần cười cười nói: “Thái y nói điện hạ chỉ có chút thử khí chi tượng, tràng dạ dày không khỏe, hoàn hảo không có đại sự (chuyện lớn)”

Wương giống như tìm được lối thoát, nhẹ nhàng thở hắt ra, cùnng mỉm cười nói: “Đúng vậy. Trẫm đã sớm nói qua, là người quá lo lắng đi”

Hai người đều không nói đến chuyện của Vương hậu, bắt đầu thảo luận sự kiện ám sát lần trước.

Kỳ thật việc đó đã muốn tra ra manh mối, nhưng là Kinh Nguyên Quân ở Nguyên triều, không thể làm gì được hắn. Mà trong triều nguyên bản các cự thần ủng hộ hắn, dưới sự áp bách của Vương cùng tin tức Vương hậu mang thai, cũng đều trở nên an phận. Chính là về phía võ tướng, bên trong thực có thể còn có người ủng hộ Kinh Nguyên Quân, nhưng là người đó che giấu quá sâu, đến nay vẫn không thể tra ra.

Vương nói: “Chuyện này trước hết nên chấm dứt đi. Nếu tiếp tục tra xét, trong triều đại thần bất an, lòng người tư động, ngược lại không ổn”

Yam cũng là nghĩ như vậy, đáp: “Đúng vậy”

Vương lẳng lặng suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nói: “Hong Lân a, người nói như thế nào mới có thể đem quân quyền trong triều thu hồi được?”

Yam sững sờ ngây người. Đây vẫn là lần đầu tiên Vương mở miệng hướng hắn hỏi ý kiến việc triều đình. Trước giờ Vương chuyên quyền độc đoán, tuy rằng thực tin tưởng Hong Lân, nhưng chưa bao giờ cùng hắn thương lượng việc triều đình. Đại khái cũng là khi đó Hong Lân không quá quan tâm đến, một lòng lấy việc an nguy của Vương cùng mệnh lệnh vi chủ tâm (việc chính).

Yam chần chờ một chút, lấy thái độ làm người cùng tính cách của Hong Lân hồi đáp: “Điện hạ thực khó xử sao? Ta không hiểu lắm những việc này, chỉ sợ không thể giúp ngài phân ưu (san sẻ)”

Trong mắt Vương toát ra một tia nhàn nhạt thất vọng, bắt quá lại trấn an mỉm cười nói: “Trẫm chính là tùy tiện hỏi thôi, không cần để ở trong lòng. Người đã muốn giúp trẫm phân ưu rất nhiều”

Trở về hoàng cung, Vương tự xưng lại biến trở về “trẫm”, Yam cũng đổi thành kính ngữ, nơi chốn vẫn là phải chú ý lẫn nhau thân phận cùng lễ tiết.

Yam xuất thân từ chính trị thế gia ở tương lai thế giới, tuy rằng từ nhỏ đối với chính trị thứ này đã không quá yêu thích, nhưng rốt cuộc vẫn là xuất thân thế gia, nhĩ nhu mục nhiệm (mưa dầm thấm đất), lại vượt qua Vương Kỳ mấy vạn năm tri thức cùng kinh nghiệm, đối với chuyện như thế nào thu hồi quân quyền, vẫn là có biện pháp. Chính là hắn không dám mở miệng. Thứ nhất sợ sẽ làm cho Vương hoài nghi, dù sao học thức cùng tính cách so với Hong Lân trước kia có chút chênh lệch. Thứ hai...chính là đối Vương vẫn có điều cổ kị (e dè).

Vương là người, bởi vì khuyết thiếu cảm giác an toàn, cho nên độc chiếm dục cùng khống chế dục đều thập phần mãnh liệt, không cho phép người khác chống lại. Mà đối với Hong Lân này chăm biên nhân (người ngủ cạnh bên), Vương tuy rằng thập phần sủng ái thiên vị, trước giờ cũng rất ít để hắn nhúng tay vào chính sự. Đại khái cũng là xuất phát từ ý niệm bảo hộ Hong Lân không bị công kích, nhưng không hẳn là không có một tia ý tứ phòng bị.

Vương là người đa nghi như vậy, cho dù là tâm ái chi nhân (người yêu) y cũng phải cận thận xem chừng. Yam không nghĩ trong lúc hai người vẫn chưa tạo được mối quan hệ tin tưởng nhau không gì có thể phá nổi lại tùy tiện thay đổi tình thế.

Vương thái y rời khỏi tẩm cung của Vương, đi vào Thái y viện, vài tên thái y luân trị (trực ban) cùng lão chào hỏi, lão tựa hồ đều không có nghe thấy, cắm đầu đi thẳng vào phòng của chính mình.

Đồ đệ của lão đang phân loại dược liệu, thấy lão tiến vào, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Vương thái y thanh âm có chút dồn dập, nói: “Nhanh lên, đem tất cả y thư của thái y viện toàn bộ đều đưa đến cho ta”

Đồ đệ giật mình nói: “Lão sư?”

Vương thái y tức giận nói: “Còn ở nơi này sững sờ làm cái gì? Không nghe thấy ta nói sao? Đi nhanh đi!”

Đồ đệ sợ hãi nói: “Toàn bộ sao ạ?”

“Toàn bộ!” Ngữ khí của Vương thái y thập phần cương quyết, ẩn chứa bên trong một tia kích động không thể kiềm nén.

Vương dùng xong được vật (thuốc) điều trị của Vương thái y khai, hiệu quả cũng không lớn, mấy ngày nay vẫn thường xuyên buồn nôn khó chịu. Y cảm thấy được chính mình như vậy thật khó coi chẳng ra làm sao cả, vì tôn nghiêm cùng hình tượng của vương thất cho nên luôn cố nén, khẩu vị càng thêm bất hảo.

Buổi sáng ngày hôm đó Yam bị một trận thanh âm nôn khan đánh thức, xoay người ngồi dậy, thấy Vương dựa vào tháp biên chặt vật nôn, trên mặt đất tất cả đều là dịch dạ dày.

“Điện hạ” Yam lo lắng giúp hấn vỗ vỗ lưng, nói: “Như thế nào lại nôn?”

Vương ôm ngực, vô lực dựa vào bên giường, nói: “Đánh thức người?”

Yam lấy một khối phượng khăn đến, giúp y lau khô môi cùng ngón tay, nói: “Nhượng Vương thái y lại thay đổi phương thuốc thử xem? Như thế nào vẫn không thấy hảo”

Vương đứng dậy, nói: “Được rồi, gần nhất chính là buổi sáng quá khó chịu thôi”

“Nhưng ngài đều không ăn uống gì. Không thể tiếp tục như vậy”

Vương đứng thẳng dậy, nói: “Nhượng Hoàng nội cung gọi người tới thu thập một chút, trầm phải thượng triều”

Yam có chút tức giận kêu: “Điện hạ”

Vương quay đầu đối hấn cười cười, nói: “Ta biết rồi. Ta sẽ truyền thái y đến xem lần nữa” Nói xong y dùng một chút, thấp giọng nói: “Hôm nay hạ triều, ta phải đến gặp Vương hậu”

25. Chương 24

Yam hơi sững sốt, nói: “Nga”

Vương trầm mặc một lát, tựa hồ là đang đợi hấn nói chuyện, thấy hấn giống như không có gì muốn nói, nở nụ cười, mắt sáng rực lên.

Y ôn thanh nói: “Hong Lân, người yên tâm. Hải tử của Vương hậu chính là hải tử của ta. Có thể có một người thừa kế giống người, ta thật sự thật cao hứng”

Yam cúi đầu nói: “Điện hạ”

Vương nhện không được kéo tay hấn qua, đặt lên đầu gối chính mình, ôn nhu dùng hai tay nhẹ nhàng nắm.

“Hong Lân a, người không cần lo lắng ta hội đối Vương hậu bất hảo. Ta xem hải tử của Vương hậu giống như là hải tử của ta cùng người, hảo hảo nuôi nấng nó trưởng thành. Về sau cũng sẽ hảo hảo bồi thường Vương hậu. Hiện tại hết thấy đều yên ổn, chúng ta cũng giống như trước đây, đứng hay không?”

Yam mỉm cười, hai tay của Vương có loại cảm giác không nói nên lời ấm áp cùng trầm ổn, trong lòng tràn ra một dòng nước ấm. Hấn mỉm cười nói: “Đúng vậy. Điện hạ, ta vĩnh viễn là người của người, điều này sẽ không thay đổi”

Vương cũng cười.

Vương vào triều, Yam thì đi đến Kiện Long vệ, xử lý một số việc.

Đến giữa trưa, một vị nội cung đến truyền lời, nói Vương ở chỗ của Vương hậu, có thể sẽ ở đó dùng ngọc thiện (ăn trưa), sẽ không bồi hấn, nhượng Hong Lân một mình dùng cơm trước.

Yam vừa nghĩ, đã lâu không có cùng các huynh đệ Kiện Long Vệ cùng nhau ăn cơm, dứt khoát ở lại, cùng mọi người cùng nhau dùng bữa.

Bọn người Hàn Bách thật cao hứng, mọi người hưng trí bừng bừng. Các huynh đệ không tham gia truy đuổi thích khách quần lấy Yam bắt kể lại toàn bộ quá trình, Yam hầu như không nói gì, đều là Bùi Viêm hoa chân múa tay vui sướng nói cho mọi người nghe.

Yam cảm thấy bầu không khí loại này thật kỳ diệu. Trước kia hắn chưa từng có kinh nghiệm cùng nhiều người như vậy ở chung một chỗ, từ lúc đến đây, phi thường hưởng thụ cảm giác mọi người vây quanh cùng nhau nói nói cười cười như vậy. Hắn cảm thấy được tình cảm nguyên thủy thoái hóa đến hư đậm (trống rỗng, nhạt) của mình chậm rãi từng chút một sống dậy. Có lẽ đây là thu hoạch lớn nhất của lần thí nghiệm này.

Vương hạ triều, thay đổi một thân y phục tao nhã hàng ngày, mang theo Hoàng nội cung đến tẩm cung của Vương hậu.

Song môn (2 cửa) mở ra, chỉ có thị nữ Nhu Hương của Vương hậu cung thuận nghênh đón y.

“Vương hậu đâu?”

Vương vừa mới hỏi xong, giống như thay Nhu Hương trả lời, nội thất (phòng trong) phía sau bức châu liêm (rèm che hạt châu) truyền đến thanh âm Vương hậu nôn mửa.

Nhu Hương nơm nớp lo sợ nói: “Vương hậu nương nương rất nhanh sẽ đến, thỉnh điện hạ thứ lỗi”

Vương nhíu nhíu mày, ngồi xuống thượng vị, không nói gì.

Vương hậu nôn nghén giống như một loại thôi hóa tề (chất xúc tác), làm cho Vương cũng mãnh liệt cảm thấy muốn nôn. Chính là y chỉ có thể mạnh mẽ tự kiềm chế, đem hai tay giống bên trong tay áo rộng thùng thình, gắt gao nắm chặt tay vịn của hồng mộc y tử (ghế dựa = gỗ lim).

“Nôn—”

Vương hậu nôn mửa giống như không dứt, chỉ là thanh âm khiến cho người nghe cảm thấy được khó chịu cùng vất vả, ngay cả Hoàng nội cung cũng có chút bất an.

Sắc mặt của Vương trắng bệch, nhịn không được một tay đè lại ngực.

Không biết qua bao lâu, bên trong nội thất rất cuộc an tĩnh lại. Nhu Hương vội vàng lén lút đi vào, bên trong truyền đến thanh âm sấu khẩu (súc miệng) cùng sữa sang lại y phục.

Vương hậu rốt cuộc đã phần (ăn mặc trang điểm) hoàn tất, phục sức gọn gàng đi ra, hướng Vương hành lễ.

Vương gật gật đầu, nhìn Vương hậu tại tọa vị ngồi xuống, dừng một lát, nói: “Vương hậu dường như thập phần vất vả, tựa hồ lại gầy đi. A, đúng rồi, trăm hỏi qua Vương thái y, dựng phụ hoài dựng (phụ nữ mang thai) sơ kì (thời kì đầu) sẽ có chút vất vả, qua một đoạn thời gian hẳn là sẽ không như vậy nữa”

Vương hậu đoan trang mà lãnh đạm nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm. Thái y cũng đã nói qua với nô tì, đại khái tiếp qua một tháng nữa sẽ chuyển biến tốt đẹp”

Vương mỉm cười nói: “Ái phi cần phải hảo hảo bảo trọng thân thể a. Dù sao hiện tại ái phi trong người hoài (mang) là trăm tối trọng yếu tử tử a (con nối dòng)”

Tâm tình của y khá tốt, nói ra câu “con nối dòng của trăm” cũng thập phần thần nhiên cùng sung sướng. Hơn nữa từ sau khi phát hiện quan hệ của Vương hậu cùng Hồng Lân, Vương giam lỏng nàng, cũng không còn xưng hô “ái phi” nữa.

Vương hậu phát hiện thái độ của Vương thay đổi, nghe vậy tựa hồ hơi sững sốt một chút, giương mắt nhìn Vương một cái, lại thùy hạ mi mắt nói: “Nô tì đã biết, nô tì sẽ cẩn thận thân thể”

Vương mỉm cười gật đầu, nói: “Đã lâu không có bồi ái phi dùng bữa, hôm nay trăm sẽ lưu lại. Ái phi sẽ không không hoan nghênh”

“Điện hạ sao lại nói như vậy” Vương hậu nghiêng đầu, phân phó Nhu Hương: “Đi phân phó ngự thiện phòng, hôm nay chuẩn bị những món điện hạ bình thường thích ăn”

“Dạ”

Vương hậu tuy rằng ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại bốn bề dậy sóng.

Nàng luôn luôn nhìn không thấu tâm tư của Vương. Tuy rằng Vương ở trước mặt nàng luôn luôn ôn nhu sẵn sàng, nhưng bên trong ôn nhu lại mang theo khoảng cách, sẵn sàng lại hàm chứa xa lánh. Hơn nữa thời gian gần đây, nàng cùng Vương bên ngoài là quan hệ tương kính như tân, thực chất lại là tương kính như “băng”. Hôm nay Vương đột nhiên ôn hòa hàn huyên với nàng, nàng thật sự lo lắng cùng chán ghét rất nhiều, cũng có thật sâu tuyệt vọng.

Trực giác của nữ nhân vô cùng敏锐 (nhạy bén). Nàng biết những điều này đại biểu cho quan hệ của Vương cùng Hồng Lân đã khôi phục như lúc ban đầu. Hai người đã muốn tiêu trừ ngăn cách, cho nên một “chướng ngại vật” như nàng, cũng đã không còn trọng yếu.

Vương hậu có một loại cảm giác thật sâu mất mát cùng bi ai. Tại trong hoàng cung này, tác dụng duy nhất của mình chính là vì Vương sinh hạ một người thừa kế. Không, không phải vì Vương, mà là vì Vương cùng ái nhân của y – Hồng Lân. Sinh hạ cho hai người họ một hài tử.

Đột nhiên Vương hậu từ trong đáy lòng sinh ra một nỗi sợ hãi sâu oán hận. Là lòng hơn là, oán hận này lại không nhằm vào Vương, mà là nhằm vào người đã cùng nàng phát sinh quan hệ, khiến nàng hoài thai một hài tử, rồi lại đem nàng vứt bỏ để một lần nữa trở về bên người Vương, Hồng Lân.

Vương hậu bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại thành nắm, nhưng trên mặt nàng vẫn là đoan trang ôn nhã. Thậm chí nàng ngẩng đầu nhìn Vương, quan tâm nói: “Điện hạ, sắc mặt ngài giống như không được tốt lắm, có phải hay không thân thể không thoải mái?”

Vương cười cười, nói: “Trẫm không có việc gì. Ái phi không cần lo lắng”

Này cũng giống như phu thê bình thường quan tâm lẫn nhau, giống như trước đây, vẫn là một đôi phu thê “ân ái”.

Ngoại thiện chuẩn bị hảo, Vương cùng Vương hậu ngồi đối diện nhau, nhẹ nhàng cầm đũa dùng bữa.

Hai người xuất thân đều cao quý, cử chỉ tao nhã, lễ tiết thậm chí (rất tốt). Thực bất ngôn (ăn không nói), tẩm bất ngữ (ngủ không tiếng), dùng cơm cũng thật yên lặng, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng bát đũa.

Vương hậu cũng không khẩu vị muốn ăn cái gì, hầu như chỉ dùng chiếc đũa lùa cơm.

Vương kỳ thật cũng không có khẩu vị, nhưng thấy bộ dáng Vương hậu dùng cũng không phấn chấn, rất là quan tâm, thậm chí tự mình gấp một khoát thức ăn, nhẹ nhàng để vào trong bát của Vương hậu, nói: “Trẫm nhớ rõ đây cũng là món ái phi thích nhất”

Vương hậu làm như có chút cảm động, nhìn Vương nói: “Điện hạ thật sự là cẩn thận, còn nhớ rõ nô tì yêu thích”

Vương mỉm cười nói: “Ăn nhiều một chút”

Vương hậu nhẹ giọng đáp: “Vâng”

Nàng gấp kia khoát thức ăn, chậm rãi đưa vào trong miệng. Chính là chưa kịp nhai, bỗng nhiên sắc mặt khẽ biến, che miệng lại nói: “Nô tì thất lễ...” Tiếp theo vội vàng từ trên tháp đứng dậy, bổ nhào sang một bên.

Như Hương tựa hồ sớm có chuẩn bị, lập tức mang đến tinh xảo ống nhỏ.

Vương hậu oa một tiếng đem đồ ăn vừa rồi phun ra, tiếp theo nôn khan không ngừng.

Vương sắc mặt trắng bệch, buông bát đũa, gắt gao ôm ngực chính mình.

Hoàng nội cung ở bên nhìn thấy bất thường, bước lên phía trước hai bước: “Điện hạ, ngài làm sao vậy?”

Vương khoát tay, vừa muốn nói cái gì, bên tai lại là tiếng Vương hậu nôn khan.

Vương rốt cuộc nhìn không được, ôm ngực xông ra ngoài.

26. Chương 25

“Điện hạ đâu?”

Vương hậu thật vất vả vượt qua trận khó chịu kia, thân thể không khỏe, thật sự không thể bởi Vương dùng cơm, liền nghĩ muốn hướng Vương cáo lui. Ai ngờ thu thập chỉnh tề xong nhìn lại đã không thấy bóng dáng Vương.

Hoàng nội cung tiến vào, khom người nói: “Vương hậu nương nương, điện hạ có việc ly khai trước, lệnh cho nô tài truyền lại Vương hậu nương nương bảo trọng thân thể, gần nhất cuối thu khí sáng, khi thời tiết hảo có thể đến hậu hoa viên đi nhiều một chút, đối thân thể mới có lợi”

Vương hậu không nghĩ tới Vương nhanh như vậy đã giải trừ giam lỏng cho nàng, bất quá cũng không quá kinh ngạc, thần nhiên nói: “Ta đã biết. Thỉnh truyền lại với điện hạ, đa tạ ý tốt của điện hạ”

Vương nổi giận dưng dưng trở lại cung điện của chính mình, lập tức sai người nói: “Đi truyền Vương thái y đến!”

Vương thái y nhận được lệnh truyền, lập tức vội vàng chạy đến, nhìn thấy Vương ngồi ngay ngắn sau thùy liêm (rèm buồng xuống), không mở miệng, nhưng lại có thể cảm giác được cường đại khí thể thâm bất khả trắc (sâu không lường được).

Vương thái y nơm nớp lo sợ nói: “Điện hạ”

Vương chậm rãi mở miệng, giọng nói thâm trầm lạnh lùng hàm chứa bất dung trí nghi (không thể nghi ngờ) nộ hỏa (lửa giận): “Vương thái y, bệnh của trẫm người trị lâu như vậy cũng không chuyển biến tốt! Chúc chủ trị thái y viện (chức quan cao nhất trong thái y viện) của người cũng thật là danh phù kỳ thực?” (danh xứng với thực)

Vương thái y sợ tới mức cúi người cơ hồ quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy nói: “Điện hạ chính là tiểu bệnh nhẹ mà thôi, không cần dùng trọng dược, vì thần khai đều là phương thuốc điều dưỡng, cho nên thấy hiệu quả chậm”

Vương thái y là thái y tâm phúc của Vương, hầu hạ mười mấy năm, Vương cũng biết chuyện này không thể trách thái y, nhưng hôm nay y ở chỗ Vương hậu suýt nữa đánh mất đại mặt, đầy ngập nộ hỏa thật sự không có chỗ phát, liền tìm thái y đến chất vấn.

Y dè dặt nộ khí (tức giận), âm thanh lạnh lùng nói: “Trẫm mặc kệ như thế nào. Trong vòng mười ngày người phải trị khỏi bệnh hay nôn của ta, nếu không sẽ không dễ dàng tha thứ như thế đâu”

Vương thái y trong lòng phát khổ, vội vã đáp ứng.

Lão ra khỏi cung điện của Vương, lão thủ lão cước nhanh như điện chớp chạy về thái y viện, ở thư phòng tìm kiếm một trận, không thu hoạch được gì. Lại vội vàng chạy đi ra.

Yam mới vừa cùng mọi người trong Kiện Long vệ dùng xong ngọc thiện, tấu gẫu chuyện đuổi bắt thích khách, mọi người nhất thời hứng khởi, đều muốn lĩnh giáo võ công của Hồng Tổng quản, cùng nhau đi vào sân vật chuẩn bị tỉ thí một chút.

Vương thái y đứng lúc ở ngoài sân vật cùng hấn đụng vào nhau. Yam thật là kỳ quái nói: “Vương thái y, ngài đây là đi đâu vậy?”

Vương thái y không tiện cùng hấn nhiều lời, quanh co hai câu, vội vàng cáo từ.

Yam nhận thấy tinh thần lực của lão vô cùng bối rối vô thố, tựa hồ cùng Vương có quan hệ. Chính là địa phương không tiện, không thể hỏi nhiều. Vừa lúc đám người Hàn Bách quần đến, Yam liền cùng bọn họ đi luyện võ.

Sau khi hấn cùng Hồng Lân dung hợp, đối chiêu thức ngày trước thập phần quen thuộc, hiện tại càng tiến thêm một bước, những Kiện Long Vệ khác tự nhiên không phải đối thủ, bởi vậy cũng không có người khiêu khích, mọi người hòa thuận vui vẻ.

Đến khi một nội cung vội vàng tìm đến Yam, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Điện hạ sinh khí, ở tẩm điện nổi trận lôi đình, Hoàng nội cung thỉnh Hồng Tổng quản ngài mau chóng trở về”

Yam hơi kinh hãi, vội vã rời khỏi sán vật, chạy đến tẩm cung của Vương.

Hấn ở ngoài cửa liền có thể cảm nhận được tinh thần lực của Vương hỗn loạn, cùng với sinh mệnh nho nhỏ đang ở trong bụng y dựng dục tựa hồ cũng có chút hoạt động khác thường.

Hấn gặp Hoàng nội cung thật cẩn thận canh giữ bên ngoài, lặng lẽ giữ chặt hấn hỏi sao lại thế này.

Hoàng nội cung nhẹ giọng nói: “Điện hạ giữa trưa đến thăm Vương hậu nương nương, bởi Vương hậu nương nương dùng bữa, chính là tựa hồ thân thể đột nhiên có chút không khỏe, giữa chừng lại quay về. Lúc sau điện hạ truyền Vương thái y, tâm tình liền vẫn không tốt”

“Điện hạ làm sao không thoải mái?”

Hoàng nội cung tuân thủ cung quy, hơn nữa đối tình huống thân thể của Vương càng tam giam kì khẩu (nói năng thận trọng). Nhưng thân phận Hồng Lân đặc biệt, Hoàng nội cung biết rõ quan hệ của hấn cùng điện hạ, bởi vậy cũng không đối gặt hấn, nhỏ giọng kín đáo nói: “Vẫn là bệnh cũ”

Yam còn muốn hỏi tiếp, bỗng nhiên bên trong truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Vương: “Ai ở bên ngoài nói chuyện!”

Hoàng nội cung nhanh chóng lui ra phía sau một bước không mở miệng nữa.

Yam ý bảo nội cung hai bên mở cửa, đi vào.

“Điện hạ”

Vương tâm tình nóng nảy khó chịu, nhưng thấy Hồng Lân tiến vào, liền đem nộ hỏa đè ép xuống, ngược lại thay đổi ngữ khí ôn hòa, nói: “Hồng Lân, trở lại sớm như vậy?”

“Phải” Yam thấy Vương đang ngồi ở bàn nhỏ, mặt trên bày dụng cụ họa tranh, tựa hồ là nghĩ muốn họa nhưng là mặt giấy có chút hỗn độn, hiển nhiên tâm tình bất ổn, cũng không có họa được cái gì.

“Điện hạ, tâm tình ngài không tốt?” Yam ở bên cạnh y ngồi chồm hổm xuống.

Vương miễn cưỡng cười cười, nói: “Không có”

Yam nhìn nhìn họa chỉ (giấy vẽ) hỗn độn, nói: “Ta cùng ngài đi ra ngoài đi một chút đi. Hiện tại thời tiết hảo, đi ra ngoài dạo tán tâm (khuây khỏa) cũng tốt”

Vương nói: “Không cần. Ta có chút mệt mỏi, đang muốn nghỉ ngơi”

Yam có chút ngạc nhiên, bởi vì Vương luôn luôn là tinh lực dư thừa, không có thói quen ngủ trưa. Bất quá hấn vẫn là nói: “Ta bồi điện hạ”

Vương mỉm cười, xoay người vào bên trong tẩm thất.

Hoàng nội cung ở ngoài cửa đứng thẳng lỗ tai lên nghe, thấy Hồng Lân trở về Vương liền an tĩnh lại, không khỏi thở dài vẫn là Hồng Tổng quản có thể trấn an tâm tình điện hạ a.

Vương nằm trên giường ngủ say. Yam ở bên cạnh trông coi.

Hấn nhớ tới cảnh tượng Vương thái y bộ dáng vội vàng, tầm mắt nhìn không được rơi xuống phần bụng bằng phẳng của Vương. Bởi vì hấn cũng không rõ cao cấp tinh thần thể nhân loại cùng cấp thấp nhân loại kết hợp, dựng dục con nối dòng sẽ có cái gì phản ứng, cho nên rất là lo lắng có phải hay không bởi vì vậy mà thân thể Vương xảy ra vấn đề?

Hắn âm thầm nhíu mày. Thời khắc máu chốt như vậy lại không thể liên lạc với căn cứ, thật sự là một chuyện phi thường khổ não. Rox cùng Ander bên kia cũng không có tin tức, không biết bọn họ tiến triển như thế nào.

Bên người không có một cái có thể thương lượng cùng hỏi ý kiến người, xem ra hắn đành phải chính mình tìm kiếm đáp án.

Hắn thấy Vương đang ngủ, liền lặng lẽ rời đi tẩm cung, đi tìm Vương thái y.

Wương thái y lúc này mới từ thư khố trở về, sàu mi khổ kiếm ở trong thái y viện nghiên cứu phương thuốc.

Yam tìm đến nơi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Thái y, ta muốn biết tình huống thân thể của điện hạ đến tột cùng là như thế nào?”

Wương thái y cũng biết rõ quan hệ của hắn cùng điện hạ, bất quá cũng không dám vi phạm cung quy, nghiêm trang nói: “Hong Tổng quản, tình huống thân thể của điện hạ là không cho phép người khác dò hỏi”

Yam nói: “Ta biết. Chính là thật sự có chút lo lắng...”

Wương thái y lắc đầu, lão khí hoành thu (ra vẻ) nói: “Hong Tổng quản, xin thứ cho ta không thể tương cáo (cho biết)”

Bất quá Yam đã muốn không cần lão trả lời. Bởi vì vừa rồi hắn đã lợi dụng tinh thần lực, thăm dò suy nghĩ của lão thái y.

Quả nhiên, thân thể điện hạ có cổ quái a...

Yam rời đi thái y viện, lập tức đến thư khố.

Nơi này từng là địa phương hắn cùng Vương hậu hẹn hò, bất quá trong lòng Yam cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Chuyện quá khứ ở trong đầu hắn lưu lại ấn tượng cũng mờ nhạt giống như chỉ là chuyện tình một đêm, không cần phải nhớ lại.

Có lẽ đây cũng là một loại đặc tính của tương lai nhân loại, không chỉ có kế thừa ký ức của người khác, cho dù là chính mình trải qua cũng không cần thiết phải để ý cùng hoài niệm, về cảm tình cũng không sâu, ngược lại kinh nghiệm đã trải qua lại quan trọng hơn.

Thư khố là nơi tập trung toàn bộ tư liệu văn từ lớn nhất trong hoàng cung. Trừ bỏ y thư quán của thái y viện, nơi này cũng có một lượng lớn sách cùng tư liệu trân quý.

Lúc trước Hong Lân chỉ tại nơi này xem một chút binh thư cùng sử thư, đối y thư không có dụng đến. Cho nên Yam phải tự mình chậm rãi tìm kiếm.

Hắn trước kia cũng chưa từng tìm hiểu qua kiến thức y học, cho nên tốc độ tra cứu có chút chậm. Bởi vì quá mức chuyên chú, bất tri bất giác, ngay tại thư khố đến tận trời tối, thậm chí ngay cả văn thiện cũng bỏ lỡ.

27. Chương 26

“Hong Lân đâu? Vẫn chưa tìm được sao?” Vương ở trong tẩm điện trầm mặt hỏi Hoàng nội cung.

Hoàng nội cung tinh tường cảm nhận được tâm tình của Vương không tốt. Sau khi từ tẩm điện của Vương hậu trở về, điện hạ chỉ có lúc ở cùng Hong Lân tâm tình mới thoáng một chút, mà hiện tại, tựa hồ càng không xong.

Hắn thật cẩn thận nói: “Dạ, đã tìm khắp nơi, vẫn không thấy Hong Tổng quản”

Wương cực kỳ mất hứng. Hong Lân đã nói bởi y ngủ trưa, kết quả khi tỉnh lại không thấy bóng người đâu. Ngày kỳ thật cũng không có gì, chính là lúc văn thiện hắn cũng không có trở về, phái người đi khắp nơi tìm cũng không thấy. Hiện tại sắc trời đã tối muộn, đều đến giờ đi ngủ, vậy mà cũng không thấy nhân ảnh!

Vương có chút nôn nóng đi qua đi lại trong tấm cung, đột nhiên linh quang chợt lóe, giống như nghĩ tới cái gì.

Y xoay người ra tấm cung, Hoàng nội cung vội vàng dẫn người theo sau.

Xuyên qua hoa viên tĩnh lặng, Vương đột nhiên dừng lại cước bộ.

Hoàng nội cung hơi ngắc đầu, thấy đối diện có vài người chậm rãi đi đến, mà người đi đầu, cư nhiên lại là Vương hậu.

“Điện hạ?” Vương hậu thấy Vương tựa hồ có chút giật mình.

Vương hơi hơi nhú mi, nói: “Ái phi ở nơi này làm cái gì?”

Vương hậu kính cẩn đê hạ (cúi xuống) xinh đẹp duyên dáng cổ, bình tĩnh nói: “Điện hạ giữa trưa nhượng Hoàng nội cung chuyển cáo nô tì, khi tâm tình không tốt có thể đi ra ngoài đi một chút. Nô tì đêm nay thấy ánh trăng xinh đẹp, nhất thời hứng khởi, đến hậu hoa viên đi dạo một lát”

Vương dừng một chút, nói: “Ái phi vẫn là sớm một chút nghỉ ngơi. Đã trễ thế này, cẩn thận kéo nhiễm phong hàn”

“Đa tạ điện hạ. Nô tì cáo lui” Vương hậu cúi mình thi lễ, nhẹ nhàng theo sát bên người Vương mà qua.

Vương đứng ở nơi đó nhìn bóng dáng Vương hậu cùng cung nữ biến mất ở hành lang, nửa ngày cũng không nhúc nhích.

“Điện hạ?” Hoàng nội cung thử gọi một tiếng.

Vương phục hồi tinh thần lại, thần sắc thay đổi, tiếp tục đi về phía trước, chính là cước bộ thả chậm rất nhiều.

Bọn họ vừa mới chuyển qua khúc quanh, liền thấy Hồng Lân vẫn là phục sức Kiện Long Vệ tuần mỹ như ban ngày, đơn độc một mình chậm rãi đi tới.

Vương cước bộ dừng lại.

Hồng Lân tâm tình tựa hồ có chút không đúng, vẫn cúi đầu, dĩ nhiên không thấy Vương đứng trước mặt cách hần vài bước.

Đến khi hần đến gần, thấy đạm hoàng sắc (vàng nhạt) y phục cùng tuyết trắng trường ngoa (giày bó) của Vương, mới phục hồi tinh thần lại, ngắc đầu, có chút kinh ngạc nói: “Điện hạ?”

Vương thần sắc âm trầm, ánh mắt sắc nhọn, thẳng tắp nhìn chằm chằm Hồng Lân.

Yam có thể cảm giác được tinh thần lực của Vương giống như biến thành thâm hải (biển sâu), thâm bất khả trắc (sâu ko dò được), một mảnh hỗn loạn, ám lưu (mạch nước ngầm) cuộn trào mãnh liệt, không cách gì hiểu được.

Yam chưa từng đối Vương sử dụng tinh thần lực thăm dò, không chỉ bởi vì luật vũ trụ tinh thần quy định rõ ràng không thể tùy ý dò xét người khác tư duy, phải bảo trì thái độ tôn trọng ngang hàng. Đồng thời cũng bởi vì hần đối Vương phi thường coi trọng, hi vọng có thể bồi dưỡng mối quan hệ tín nhiệm cùng tôn trọng xuất phát từ nội tâm, cho nên tại phương diện này luôn luôn thập phần kiềm chế.

Bởi vậy tuy rằng hần phát hiện tinh thần lực của Vương không quá thích hợp, nhưng vẫn không có đi dò xét suy nghĩ của y.

“Đã trễ thế này, điện hạ như thế nào lại đến nơi này?” Yam ngữ khí thực đơn thuần.

Vương trầm giọng nói: “Vừa rồi người ở nơi nào?”

“Nga, cái kia a...” Yam nở nụ cười một chút, nói: “Ta vừa rồi ở thư khố đọc sách, bất tri bất giác quên mất thời gian, vừa rời khỏi mới phát giác trời đã tối rồi”

Vương gắt gao theo dõi hần, một loại áp lực vô hình bao phủ bốn phía, cường đại mà âm u.

“Điện hạ?”

Yam bị y nhìn một lúc lâu, cho dù có tài vô tri cũng hiểu được khác thường, chính là hắn cũng không hiểu được xảy ra vấn đề gì. Cho dù hắn có thông minh như thế nào cũng sẽ không thể biết được vừa rồi Vương chính là như vậy khéo, ở hoa viên gặp được Vương hậu đi tản bộ trở về. Bởi vậy hắn cũng sẽ không nghĩ như vậy trùng hợp sẽ mang đến cho tâm lý của Vương chấn động lớn thế nào.

“Hong Lân, người vừa rồi là nói thật?” Vương gắt gao nhìn chăm chăm hắn, trầm giọng chậm rãi nói. Một đôi con ngươi tối đen hiện lên nhiều loại cảm xúc biến hóa, cuối cùng trở nên sâu không lường được.

Yam trong lòng hơi hơi hờn giận. Hắn không thích loại thái độ hoài nghi này của Vương, bắt quá vãn là kiên nhẫn nói: “Điện hạ, ngài là cái gì ý tứ? Lời nói của ta đương nhiên là thật”

Vương đột nhiên vung mạnh tay áo, quay đầu bước đi.

Yam nhất thời kinh ngạc, sững sờ tại chỗ.

Vương đi được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, quay người cả giận nói: “Còn không đi theo!” Nói xong tiếp tục đi nhanh trở về.

Yam trong lòng càng thêm bất mãn. Hắn đến từ tương lai, chính là luôn luôn tiếp thụ giáo dục tôn trọng ngang hàng tin tưởng lẫn nhau, đối với loại thái độ này của Vương, cảm giác bất mãn tương tự như cùng một loại với khuất nhục.

Hắn đi theo Vương trở lại tẩm cung, Hoàng nội cung bất an nhìn hắn liếc mắt một cái, sau đó mang theo mọi người vội vàng lui ra.

Trong tẩm thất chỉ còn lại Yam cùng Vương hai người.

Vương ngồi ngay ngắn trên giường, trừng mắt nhìn Hồng Lân đang đứng trước mặt hắn. Qua một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Người vừa rồi ở thư khố xem cái gì?”

Yam lập tức nhớ tới có một lần Vương cũng là như vậy chất vấn hắn. Chẳng qua khi đó hắn quả thật chột dạ nói dối, nhưng Vương đã ở trong phòng hắn đợi suốt một đêm.

Chính là lúc này đây hoàn toàn không giống. Hắn không có “ngoại tình”..., cũng không có nói dối, nhưng khẩu khí của Vương lại cùng lần trước giống y như nhau.

Hắn không biết chuyện Vương gặp Vương hậu, tự nhiên cảm thấy mạo danh kỳ diệu (khó hiểu), cảm thấy ủy khuất cùng không được tôn trọng. Hơn nữa Vương hỏi hắn xem thư (sách) gì, cái này thật đúng là không hảo trả lời.

Nếu nói hắn đi tra y thư, hơn nữa đem toàn bộ ghi nhớ, Vương nhất định sẽ hỏi hắn nguyên nhân, cũng sẽ không tin tưởng trí nhớ của hắn lại xuất chúng đến thế.

Vì thế, xuất phát từ thiện ý, hắn đành phải nói dối: “Ta xem Đường sử ”

Trong thư khố thật sự có quyển sách này, Hồng Lân trước đây từng xem qua. Hơn nữa trước khi Yam đến thế giới này, nguyên bản dự định mục đích là Đường triều, từng nghiên cứu qua giai đoạn lịch sử đó, bởi vậy phi thường hiểu rõ cùng nắm chắc.

“ Đường sử ? Vì cái gì đột nhiên muốn xem?”

“Ân...không vì cái gì. Chính là đột nhiên muốn xem”

Yam nghĩ có lẽ Vương sẽ giống như lần trước khảo nghiệm hắn một chút nội dung Đường sử , nhưng Vương lại nói: “Người là một mình sao?”

Hắn không rõ nguyên nhân, nói: “Đương nhiên là một mình”

“Nga?” Thanh âm của Vương trầm thấp mang theo hoài nghi, trầm giọng nói: “Không có ở hậu hoa viên gặp được người nào sao?”

Yam kinh ngạc hỏi: “Người nào?”

Vương nhìn bộ dáng vô tội của hần, lại nhớ tới Vương hậu...Y như thế nào cũng vô pháp tin tưởng, giữa trưa vừa mới bỏ lệnh cấm với Vương hậu, buổi tối liền đi hậu hoa viên tản bộ? Hơn nữa như thế nào liền như vậy trùng hợp, Hồng Lân cố tình cùng lúc đó đến thư khố phía sau hoa viên đọc sách?

Trong lòng nghi hỏa càng đốt càng mãnh liệt, Yam biểu tình kinh ngạc ở trong lòng y lại càng giống như là đang nói dối.

Nếu là dĩ vãng, Vương cho dù có hoài nghi đến thế nào, ở thời điểm không bằng không chứng, y cũng sẽ đem nộ hỏa áp chế. Nhưng hôm nay không biết làm sao, tâm khẩu (ngực) cảm thấy phiền táo cùng phần nộ nói không nên lời.

Y quát lớn: “Hồng Lân, không cần nói dối với ta!”

Yam rốt cuộc cũng sinh khí, sĩ cao thanh âm (cao giọng) nói: “Điện hạ, ta không có nói dối!”

“Người còn dám tranh luận!” Vương đột nhiên đứng lên, giơ lên tay phải, giống như một cái tát sẽ ở trên mặt Hồng Lân đánh xuống, nhưng tay lại dừng lại bất động giữa không trung.

Yam trừng lớn mắt nhìn y, bất khả tư nghị (không thể tin) nói: “Điện hạ, ngài muốn đánh ta?”

Vương nhất thời cứng đờ.

Yam phần nộ nói: “Ta làm sai chuyện gì? Điện hạ rốt cuộc vì cái gì sinh khí?”

Vương rống to: “Câm mồm! Người cũng dám chất vấn trẫm!”

28. Chương 27

Hồng Lân trước giờ tính cách ôn thuận, chưa bao giờ đối Vương vô lễ. Đây đây chính là lần đầu tiên hần ở trước mặt Vương biểu đạt rõ ràng bất mãn của chính mình, thậm chí còn dám cùng Vương đối chất.

Điều này làm cho Vương nộ hỏa vốn không thể áp chế càng bùng phát mạnh mẽ, cảm thấy được Hồng Lân là trong lòng có quỷ.

“Cổn (cút)! Người cổn xuất đi ra ngoài cho trẫm!” Vương đưa tay thu về, một quyền nặng nề mà nện xuống giường, phát ra một tiếng “phanh”.

Yam mím môi. Hần cũng nhìn ra tâm tình của Vương hiện tại không đúng, tuy rằng trong lòng chính mình tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu, nhưng lúc này cũng không biết nên như thế nào hòa hoãn quan hệ của hai người.

Suy nghĩ của hần thực đơn thuần, nếu Vương hiện tại vì chút hiểu lầm liền sinh khí, đuổi mình đi chỗ khác vậy trước nhất nên rời khỏi, đừng ở trước mặt khiến y càng thêm tức giận. Liền cúi thấp đầu, xoay người ly khai tầm mắt.

Vương thấy hần thế nhưng thực sự rời đi, không chỉ không cảm thấy hết giận, ngược lại càng thêm nổi nóng.

Yam vừa mới ra khỏi tầm mắt, liền nghe thấy trong phòng truyền đến thật lớn tiếng động đập phá, lách cách không dứt.

Hoàng nội cung vẻ mặt lo lắng tiến lên, nói: “Hồng Tổng quản, ngài đây là...?”

Yam nói: “Điện hạ không biết như thế nào lại hướng ta nổi giận, ta sợ ở lại bên trong lại khiến ngài càng sinh khí”

Hoàng nội cung vội nói: “Hồng Tổng quản, lúc này ngài như thế nào có thể rời đi? Ngài hần là nên lưu lại hảo hảo khuyên nhủ điện hạ, nhượng điện hạ người giận mới đúng”

“Nhưng là điện hạ đuổi ta đi ra a” Yam đối với tình cảm “phức tạp” này của nhân loại nhất khiêu bất thông (dốt đặc cán mai), Hồng Lân ngày trước cũng không có kinh nghiệm, cho nên hiển nhiên là vẻ mặt mờ mịt.

Hoàng nội cung nghe hần nói như vậy, cũng không hảo vi phạm ý tứ của Vương, thở dài, nói: “Điện hạ gần đây thân thể không tốt, nô tài thật sự lo lắng...”

Yam nhú nhú mày.

Buổi chiều hần ở thư khố tra cứu y thư hết nửa ngày, rốt cuộc minh bạch một chút, bệnh trạng gần đây của Vương tựa hồ là phản ứng của thân thể nhân loại khi mang thai sơ kì. Nhưng là...Vương Kỳ không phải nữ nhân a, y chính là một nam tử. Hơn nữa y dưỡng dục cũng không hoàn toàn là thân thể nhân loại, mà là hậu đại (đời sau) cùng chính mình cao cấp tinh thần thể kết hợp a.

Nhân loại ở tương lai thế giới, đã sớm thoát ly thân thể sinh sản vất vả, mà là lấy tinh thần thể dưỡng dục là chính, thân thể hoàn toàn không ảnh hưởng. Lúc tinh thần lực của anh nhi (trẻ con) vừa mới sơ sơ thành hình, liền lập tức đưa vào trong cao cấp tử cung nhân tạo nuôi dưỡng, làm sao sẽ có mấy vấn đề này.

Nhưng hiện tại tình trạng của Vương Kỳ, rõ ràng có khuynh hướng dùng thân thể nhân loại sinh sản, này không chỉ mang đến rất nhiều biến chuyển cho thân thể của y, đồng thời cũng khiến cho đám người Vương thái y, Hồng Lân hoang mang.

Này phải làm như thế nào mới hảo a?

Không có căn cứ hướng dẫn cùng trợ giúp, Yam hiện tại cũng không có biện pháp. Tuy rằng biết rõ bệnh trạng của Vương Kỳ chính là do mang thai gây nên, nhưng y là nam nhân a. Nam nhân hoài dưỡng (mang thai) phải chú ý cái gì? Thai nhi như thế nào phát dục? Đến lúc đó như thế nào sinh? Này đó đều là vấn đề.

Yam lần đầu tiên cảm giác được phiền não. Hần bất an mà canh giữ bên ngoài, cũng không dám rời đi quá xa. Dù sao tình hình hiện tại của Vương đặc biệt a.

“Đúng rồi, Hoàng nội cung, điện hạ đến tột cùng là vì cái gì mà sinh khí? Là bởi vì ta ở thư khố quá lâu sao?” Yam thật sự đối nộ hỏa của Vương đêm nay cảm thấy hoang mang.

Hoàng nội cung nhẹ giọng mà khéo léo nói: “Điện hạ liên tục tìm không thấy Hồng Tổng quản, vừa rồi tự mình đi tìm ngài, trên đường ở hậu hoa viên gặp Vương hậu nương nương tản bộ. Sau đó...liền thấy Hồng Tổng quản”

Yam bình tĩnh đại ngộ. Xem ra Vương là hiểu lầm.

Quả nhiên là bởi vì chính mình có “tiền án” a, tuy rằng khi đó hần còn không phải Hồng Lân hiện tại, bất quá...bút trưởng (nợ) này như thế nào đều tính ở trên người chính mình a. (tội nghiệp anh =)))

Yam có chút ảo não. Nếu sớm biết rằng Vương là hiểu lầm, vừa rồi hần sẽ không hội chống đối y như vậy, làm cho y khí càng thêm khí, đừng nữa bị thương thân mình. Bất quá chuyện này cho dù hần biết, cũng thật sự khó giải thích, nói không chừng có thể càng nói càng hỗn loạn.

Có đôi khi xảy ra những việc trùng hợp như thế nào, thật là rất trêu đùa người a. Hơn nữa nam nhân đối với một nửa của mình loại này “ngoại tình” là trời sinh miễn cảm hòa đa nghi. Hơn nữa ở cổ đại phong kiến, càng nghiêm trọng.

Chính là tính tình của Vương cũng quá bất hảo. Như thế nào liền bởi vì một chuyện không có bằng chứng như thế liền phát hỏa lớn như vậy a? Chẳng lẽ thật sự là do thân thể nhân loại mang thai phản ứng khiến cho tính khí thất thường?

Yam là tương lai nhân loại, tình cảm nhạt, tuy rằng so với người khác tốt hơn nhiều, nhưng đối với những tình cảm tiêu cực như phẫn nộ, ghen tị, hoài nghi linh tinh, vẫn là không quá lý giải, cũng thật phần phần cảm. Mà cổ tình Vương người này vì thân phận địa vị cùng hoàn cảnh cuộc sống từ nhỏ, so với nhân loạn bình thường lại càng đa nghi, táo bạo, hơn nữa hiện tại thêm vào phản ứng khi mang thai sơ kì...

Yam nhin không được nhú mày. Hần thật sự không biết nên như thế nào trấn an Vương trong tình huống này a.

Trong thí nghiệm lần này, Yam là ít tuổi nhất trong ba người, còn chưa đến ba mươi tuổi. Bởi vì niên kỷ nhỏ, tuy rằng biết đây là trọng trách gia tộc, nhưng trong tiềm thức hần vẫn là đối với chuyện dưỡng dục

con nói dòng cũng không đặc biệt ham thích, ngược lại đối với cuộc sống có thể trải nghiệm qua tình cảm của thân thể nhân loại lại tràn ngập chờ mong. Vì vậy lúc trước hẳn cũng không có đặc biệt hướng các giáo sư tìm hiểu những tình huống có thể gặp được sau khi cùng cấp thấp thân thể nhân loại kết hợp dựng dựng con nói dòng.

Đương nhiên, lúc ấy các giáo sư cũng không có dự đoán được hài tử bọn họ dựng dựng lại có khuynh hướng thân thể nhân loại. Dù sao căn cứ sinh vật nguyên tắc “tòng cao tòng ưu” (*), kết hợp cùng cao cấp tinh thần thể, theo lý luận thì hài tử hẳn là càng phải có khuynh hướng thuộc về cao cấp tinh thần thể.

Yam cứ như vậy một tắc cũng không rời canh giữ ở ngoài tấm cung của Vương. Mà Vương lại ở trong tấm thất đại phát lôi đình (nổi trận lôi đình).

Oanh một tiếng, Vương một cước đem phương trác (bàn vuông) trên tháp đá ngã lăn trên mặt đất. Bút, nghiên mực, trấn xích (**) bên trên cũng vắng khắp nơi.

“Nôn —— ngô...”

Vương tức giận còn không có phát hoàn, bỗng nhiên một trận vịnh huyễn (choáng váng) cùng với cảm giác buồn nôn mãnh liệt tràn tới, che miệng vọt tới tường biên, cúi xuống tỉnh xảo đồng bồn rửa mặt trên giá gỗ, cuồng loạn nôn một trận.

Văn thiện y căn bản chưa ăn, trong dạ dày cũng không có cái gì, cho dù có, lúc này cũng phun ra hết.

Y phun đến choáng váng hoa mắt, từng đợt hư thoát, quỳ rạp trên mặt đất, quả thực suýt ngất xỉu.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc vượt qua trận khó chịu này, ánh mắt đều bị nước mắt chảy ra bao phủ.

Vương chặt vật dùng ống tay áo xoa xoa mắt, dựa vào sàn nhà chậm rãi đứng dậy đi đến tường biên, lại vô lực ngã xuống ngồi dưới đất, duỗi thẳng tứ chi, ôm ngực.

Một lúc sao mới đỡ một chút, muốn vịn vào vách tường chậm rãi đứng lên, cúi đầu, lại thấy trong đồng bồn hữu (có) nhất ti hồng sắc (một tia màu đỏ).

Y sửng sốt một chút, nhìn chằm chằm một lúc lâu, mới giật mình chính mình thế nhưng học máu.

Điều này làm cho y nguyên bản sắc mặt tái nhợt càng trở nên trắng bệch.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ y căn bản không phải cái gì “tràng dạ dày không khỏe”, mà là bệnh rất nghiêm trọng?

Vương Kỳ trong nháy mắt sợ hãi.

Tuy rằng từ nhỏ sinh hoạt trong thâm cung hiểm ác, ăn bữa hôm lo bữa mai, nhưng Vương chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ chết. Bởi vì y niên kỷ vẫn còn rất trẻ, đối cuộc sống còn tràn ngập nhiệt tình. Y nghĩ muốn tại vương vị tạo nên thành tựu, y muốn Triều Tiên thoát khỏi khống chế của Nguyên triều, y nghĩ muốn trở thành một đế vương lưu danh thiên cổ, y nghĩ muốn...cùng Hồng Lân cùng nhau sống cuộc sống khoái khoái lạc lạc.

Vương xoa xoa khoe miệng, nhìn đồng bồn một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy, đem hoa tươi trong bình hoa “may mắn thoát khỏi liên lụy” trên đầu giường rút ra, quăng trên mặt đất, sau đó cầm lấy bình hoa, đem nước bên trong đổ vào đồng bồn, rửa sạch vết máu đậm nhuộm (nhật) kia.

Sau đó y đem bình hoa dùng sức ném vỡ trên mặt đất, lại một cước đá ngã lăn đồng bồn. Khiến cho dấu vết màu đỏ kia hoàn toàn biến mất trong đồng hỗn độn giữa tấm cung.

Y là vương, là Triều Tiên vương. Tại lúc triều đình vừa mới trở nên vững vàng, tuyệt đối không thể lại xuất hiện phong ba.

Mặc kệ y bệnh gì, một khi tin tức Vương học máu truyền đi ra ngoài, những triều thần vừa mới an phận nhất định sẽ lại thần tâm động đảo, tả hữu tư nguyên (***). Mà tình hình y vất vả ổn định được, cho dù là dựa vào tin Vương hậu mang thai, cũng tràn ngập nguy cơ.

Vương nhìn thấy mặt đất hỗn loạn, đứng ngốc một lúc lâu, bỗng nhiên lung lay thân mình, dựa vào giường suy sụp ngã xuống.

Y không có tiêu cự ngóng nhìn đỉnh giường, đột nhiên từ trong đáy lòng cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Xoay người, đúng lúc nhìn thấy đối diện là gối đầu của Hồng Lân.

Vương chậm rãi vươn tay, đem gối đầu kia ôm vào trong ngực, dùng sức hít sâu, cảm giác khí tức của Hồng Lân giống như vây quanh chính mình.

Giống như làm vậy có thể hơi hơi an tâm, y liền như vậy ôm, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

(*) “tòng cao tông ưu” => “theo cao theo ưu”, ở đây theo ta nghĩ thì là nguyên tắc di truyền trội trong qui luật di truyền (cái này hẳn ai cũng đã học qua rồi nhỉ), gen trội sẽ chiếm ưu thế hơn so với gen lặn và sẽ biểu hiện ra bên ngoài cá thể (hình dạng, đặc điểm...). Yam là cao cấp tinh thần thể nhân loại nên hẳn từ đáng lẽ phải giống hẳn cũng là cao cấp tinh thần thể nhưng lại có khuynh hướng giống Vương, cấp thấp thân thể nhân loại, điều này trái với qui luật di truyền.

(**) Trần xích: thước chặn giấy. Ai hay xem phim kiếm hiệp chắc từng nhìn thấy rồi, nó là hai thanh dài dài dùng để chặn hai mép giấy khi vẽ tranh í.

(***) Chỗ này ta bỏ tay ^^” đại khái có thể hiểu là lại xuất hiện dã tâm, đầu đá lẫn nhau >”

29. Chương 28

Yam lén lút tiếp cận tấm thất, bên trong một mảnh tối đen.

Hắn đợi đến nửa đêm, rốt cuộc xác định bên trong lặng yên không một tiếng động, tinh thần lực của Vương cũng an tĩnh xuống, mới len lén tiến vào.

Hắn cẩn thận tránh đi nhưng mảnh nhỏ cũng như gia cụ đổ vỡ hỗn độn trên mặt đất, đi đến bên cạnh giường, nhìn thấy Vương ôm gối đầu của mình cô độc nằm trên chiếc giường rộng lớn, không khỏi trong lòng một trận co rút đau đớn.

Hắn chậm rãi rút ra tấm chăn, nhẹ nhàng đắp cho Vương.

Bỗng nhiên, hắn hơi hơi nhíu mi. Ngũ quan vượt qua thường nhân nhưng hắn cảm nhận được một tia nhột nhột mùi máu người. Hắn tìm kiếm khắp nơi, ánh mắt dừng lại trên sàn nhà trong bóng đêm.

Yam có chút kinh hãi, chính là mắt hắn dù sao cũng không phải là tia hồng ngoại, không thể nhìn ra trên người Vương là bị thương làm sao. Bất quá hắn cảm giác hơi thở của y vững vàng, tinh thần lực ngủ yên, hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Hắn lén lút leo lên giường, bởi vì hắn luôn luôn ngủ ở phía ngoài, hôm nay lại bị Vương chiếm mất vị trí, đành phải leo vào nằm bên trong.

Hắn nhìn Vương ngủ say trong bóng đêm, thật cẩn thận đến gần y, chậm rãi thân thủ đưa y ôm vào trong ngực. Đồng thời một sợi kim sắc tinh thần lực chậm rãi triển khai, chậm rãi vây quanh toàn thân Vương.

Vương cảm thấy được một đêm này giống như ngủ đặc biệt trầm, đặc biệt hương (ngủ ngon). Khí tức của Hồng Lân vây quanh bốn phía y, tựa hồ ở trong mộng cũng là cùng với y. Mặt khác trong đầu còn có một loại ấm áp, thoải mái, thể xác và tinh thần giống như đều chìm vào cảm giác ôm ấp trong vòng tay của mẫu thân, làm cho y hết sức an tâm.

Sáng sớm, Vương khe khẽ nháy mắt, chậm rãi tỉnh lại.

Y nhìn người trước mắt cơ hồ cùng chớp mũi của mình dính sát vào nhau, bị tuấn nhan phóng đại của đối phương hù sợ, sửng sốt một chút, mới chậm rãi khôi phục tinh thần lại.

Đây là...sao lại thế này?

Vương nhìn thấy chính mình đang ôm gối đầu, mà Hồng Lân lại ôm y. Nhất thời quên mất chuyện tình đêm qua.

Sau một lúc lâu, y mới rút cuộc nhớ lại, không khỏi sắc mặt trong nháy mắt khê biến.

Lúc này Yam cũng tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn người trước mắt, gọi lên khoe môi, lộ ra một cái ngọt ngào tươi cười.

“Điện hạ, sớm”

Cái này gọi là thân thủ không đánh người khuôn mặt tươi cười a. (câu này ta mới nghe)

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười tuần mỹ động lòng người này của Hồng Lân, Vương có bất mãn cái gì cũng không bốc lên được, đành phải áp chế ghen tị cùng náo khí (buồn bực) còn không có bình ổn ở ngực, nói: “Àn. Sớm”

Yam cũng không có buông y ra, ngược lại lại hướng y cọ cọ, cánh tay dài lại hữu lực đem y kéo càng gần, càng chặt, đồng thời ánh mắt khinh túc (hơi nhử lại), vẻ mặt u buồn cùng lo lắng nói: “Điện hạ, người còn giận ta sao? Ta biết ngày hôm qua ở thư khố đọc sách quá lâu, cũng không có nói cho ngài, khiến ngài lo lắng là không đúng. Ta hướng ngài giải thích, cũng không được sao?”

Bộ dáng ủy khuất cùng vô tội, làm cho vương nhất thời có loại ảo giác, giống như chính mình mới là người có lỗi với hắn, cho nên nhất thời cứng lưỡi, không có trả lời.

“Điện hạ” Yam hơi làm nũng, vô hạn lấy lòng dùng hai gò má cọ cọ Vương, giống như một con chó nhỏ đang lấy lòng chủ nhân.

Vương tuy rằng tâm động, cũng không phải người dễ dàng mềm lòng. Y dùng một chút, đẩy ra hắn ngồi dậy.

Nhìn thoáng qua tấm thất bị mình càn quét, Vương khó có được vì chính mình thất thổ mà cảm thấy ngượng ngùng, đồng thời lãnh đạm nói: “Người khi nào thì vào đây? Ai cho người tiến vào tấm thất của trẫm”

Lời này có điểm nặng.

Bất quá Yam đã muốn quyết định phải tận lực bao dung hành vi của Vương, cho nên dùng một loại hơi khiếp sợ cùng ủy khuất thần sắc nói: “Điện hạ...tấm thất cả ngài vẫn luôn cho Hồng Lân tùy ý ra vào mười mấy năm...Chẳng lẽ Hồng Lân không hề có tư cách này sao?”

Hành động của hắn xác thực không tồi.

Vương trong lòng hơi chấn động, nói: “Trẫm không phải ý này” Y tuy rằng sinh khí, nhưng còn không có khí đến mức hồ đồ đem ái nhân bên người mình đẩy ra.

Y nhất thời trong lòng hỗn loạn, cảm thấy được nếu cùng Hồng Lân tiếp tục nói, chính mình có lẽ hội bị vây vào vị trí bất lợi. Liền quyết định đứng dậy thay y phục. Nhưng là tầm mắt trong lúc vô ý lướt đến vũng nước đã khô cạn trên nền nhà, bỗng nhiên lại cảm thấy được dạ dày phiếm toan (vị chua), một trận buồn nôn dưng mãnh dâng lên.

Yam thấy Vương bỗng nhiên che miệng lại, chỉ biết không tốt, lập tức xoay người ngồi dậy, vỗ vỗ sau lưng của Vương nói: “Điện hạ, có phải hay không dạ dày không thoải mái? Nghĩ muốn phun liền phun đi, không cần chịu đựng”

Lời này hắn không nói còn không sao, vừa nói ra, Vương thật sự là nhịn không được, bỏ nhào vào bên cạnh giường chặt vật nôn một trận, lại cái gì cũng không phun ra.

Một trận choáng váng, Vương khó chịu đến mức vô pháp hình dung.

Yam xuống giường mở cửa, nhượng Hoàng nội cung phái người tới thu thập tấm thất, đồng thời chuẩn bị một ít thứ ăn thanh đạm hòa toan tính (đồ chua).

Ngày hôm qua nguyên cả buổi chiều hắn ở thư khố tra cứu y thư, tuy rằng không thể thành đại phu, nhưng hiểu biết rất nhiều hạng mục chuyện nên chú ý.

Vương đã muốn không khí lực cùng hân giận dỗi. Rửa mặt xong thay đổi y phục, sửa sang chỉnh tề, liền cùng Hồng Lân ra khỏi tẩm thất, tại ngoại gian (phòng ngoài) ngồi xuống dùng cơm.

Trên bàn có rất nhiều món đều là Vương trước kia không ăn, không khỏi hơi hơi sững sốt, nói: “Đây là cái gì?”

“Là toan táo cao (*), có thể kích thích khẩu vị. Điện hạ, ngài nếm thử xem”

Yam ân cần tự mình gấp một miếng, đưa tới trước mặt Vương.

Vương nhìn hân một cái, rốt cuộc vẫn là cúi đầu, từ từ ăn.

Một cỗ hương vị toan sáp (chua) tràn ngập trong miệng, dung hòa với dịch vị.

Trước kia Vương thích thanh đạm, những món quá ngọt hay quá chua đều không thích. Nhưng hôm nay lại đột nhiên cảm thấy được hương vị của toan táo cao này phi thường ngon miệng, nhất là vị chua chua kia.

Lại ăn mấy khối, dạ dày cảm thấy thoải mái, tâm tình cũng trở nên thư sướng.

Y lại nhìn nhìn Hồng Lân, thấy hân chỉ chuyên tâm chiếu cố mình, trên mặt mỉm cười, bộ dáng tâm mãn ý túc (cảm thấy mỹ mãn), không khỏi ngực cũng trở nên thư thái nhiều. Trận tranh chấp tối qua, giống như vậy liền vô hình mà bị tiêu trừ.

Như thế qua mấy ngày, Vương thái y vắt hết óc cấp Vương khai mấy thang thuốc cùng loại với Vương hậu, Yam cũng âm thầm vì Vương thay đổi ẩm thực thành thực bổ (đồ bổ), cuối cùng bệnh trạng buồn nôn không còn nghiêm trọng nữa.

Chính là chuyện phun ra huyết ti (tơ máu) ngày đó làm cho Vương không sao quên được, tuy rằng Vương thái y liên tục lặp lại cùng nhấn mạnh chính mình không có trọng bệnh, nhưng chung quy vẫn không nắm chắc.

Mấy ngày nay Yam đều thật cẩn thận bồi ở bên người y, hết sức tránh đi tất cả mọi hành động có thể làm cho Vương hiểu lầm. Cung điện của Vương hậu, ngự hoa viên, thư khố, thậm chí là tiền điện những địa phương có thể hội ngộ Vương hậu đi tản bộ trở về, Yam đều tận lực tránh né.

Hồng Lân vẫn luôn bồi bên người, Vương tự nhiên có thể nhận thấy được bất đồng. Dù vậy y đổi chuyện này thập phần vừa lòng, mặc kệ buổi tối ngày đó đến tột cùng có phải hay không hiểu lầm, hiện tại biểu hiện của Hồng Lân nói rõ hân vẫn là càng lưu tâm chính mình.

Hoàng nội cung từng nhỏ giọng giải thích với Vương, nói ngày ấy có vài tên Kiện Long Vệ đều tận mắt thấy Vương hậu quả thật một mình mang theo vài thị nữ ở hậu hoa viên tản bộ, qua hai nén hương thời gian liền trở về, so sánh thời gian trùng khớp với lúc gặp Vương.

Có lẽ thật sự là chính mình hiểu lầm.

Vương đã muốn tin tưởng. Đối với Hồng Lân cũng khôi phục sắc mặt cùng hòa ái như xưa.

(*) Toan táo cao: theo gu-gô ca thì nó là bánh táo chua, nhưng ta nhìn hình thì thấy nó giống 1 dạng thạch hoặc là kẹo mềm làm bằng quả táo tào hơn O_O Hình em nó đây:

Trái này ta thấy nó giống quả mơ hoặc miến cường là trái tắc, cơ mà hỏi gu-gô ca thì ca ca ấy bảo nó là táo tào ah ____” ta cũng không rõ rốt cuộc nó là trái gì nữa vì theo cái kiến thức nông cạn của ta thì táo tào không có làm món chua a (hoặc cũng có thể là do ta chưa gặp), chỉ dùng để nấu chè ngọt ngọt, hoặc nấu canh tiềm này nọ thui với lại tắc và mơ muối mới là mấy món mà dựng phụ (dựng phụ) hay ăn a

30. Chương 29

Đảo mắt Vương hậu hoài dục (mang thai) đã được năm tháng, theo bụng của nàng chậm rãi lớn lên, trong triều cao thấp cũng đều hết sức chú ý “tự tử” (con nổi dòng) trưởng thành.

Vương cũng không ngoại lệ. Y lúc này kỳ thật cũng đã hoài dục hơn ba tháng, chẳng qua chính mình còn không biết thôi. Vượt qua phản ứng của sơ kỳ, y tựa hồ cũng không buồn nôn khó chịu nữa. Nhưng là triệu chứng thị toan thị ngủ (thèm chua thèm ngủ) lại dần dần trở nên rõ ràng, hơn nữa còn có khuynh hướng ngày càng trầm trọng hơn.

Vương tự chính mình còn hướng Hồng Lân khai ngoạn tiểu (nói đùa) nói: “Ngươi có biết thật ra chứng bệnh của ta cùng với phản ứng của Vương hậu khi hoài dục nhưng có chút giống? Nếu bụng lại lớn lên, ta thật muốn hoài nghi chính mình là mang thai a”

Yam nói: “Điện hạ, nếu ngài thật sự mang thai thì sao?”

Vương đang cùng hần cùng nhau họa tiếp bức tranh lần trước, chỉ dẫn hần như thế nào dùng bút, miêu tả chính mình. Nghe vậy dừng lại bút nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “Nếu thật sự mang thai, kia chính là một chuyện tốt. Trẫm thực sự thật muốn tự mình vì Hồng Lân ngươi sinh một hài tử a” Nói xong cúi đầu nhìn họa chỉ (giấy vẽ). Bên trên chính là tuần mỹ thiếu niên mà y ngày đó đã họa hảo, Hồng Lân không nên ở bên cạnh họa y, hiện giờ đã muốn phác họa, chỉ là hình dạng cơ bản, chưa tô màu.

Yam kinh hỉ nói: “Điện hạ, lời nói của ngài là thật sao?”

“Ân, là thật đích” Vương mỉm cười, chỉ chỉ chính giữa bức tranh, nói: “Nếu trẫm cùng Hồng Lân có hài tử, nhất định phi thường khả ái ôn nhu, có thể đem nó họa vào bức tranh”

Yam nói: “Ta đây đem bảo bảo cũng họa vào” Nói xong lập tức chấp bút, ở họa chỉ chính giữa hai người bắt đầu họa.

Vương ôn nhu nhìn nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Hồng Lân thật muốn có hài tử”

Yam mỉm cười nói: “Đương nhiên, chỉ hài tử của ta cùng điện hạ thôi” Hần đột nhiên lại nói: “Điện hạ, như thế nào ngài mới tin tưởng là chính mình đang hoài dục?”

Vương ha hả cười, nói: “Thật sự là ý nghĩ kỳ lạ. Trẫm như thế nào lại hoài dục a”

“Nếu bụng của điện hạ lớn lên, ngài hội (sẽ) tin tưởng?”

Đổi mặt kiên trì của Hồng Lân, cùng với chờ mong trong mắt, Vương không đành lòng cự tuyệt, ôn hòa nói: “Hội. Trên đời này có chuyện gì lại không có khả năng phát sinh (xảy ra)? Nếu thật sự có thần linh, có lẽ hội nghe được nguyện vọng của trẫm” Nguyện vọng của y, vẫn luôn là hi vọng có thể có một hài tử của riêng y cùng Hồng Lân a.

Ánh mắt Yam sáng lên, nói: “Điện hạ, khả thuyết hảo (nói được lắm), đến lúc đó ngài cũng không nên kinh hoảng a”

Vương ha ha cười, cảm thấy được khẩu khí của hần thật giống như chính mình thật sự mang thai, nói: “Trẫm cao hứng còn không kịp. Tuyệt đối sẽ không kinh hoảng”

Yam hưng phấn mà buông bút, áp sát vào người Vương, ánh mắt lộng lộng kêu: “Điện hạ...”

“Ân?” Vương đang chuyên tâm nhìn ngắm họa chỉ.

Yam thật cẩn thận vươn tay, nói: “Điện hạ, coi như ngài hoài dục, nhượng ta...nhượng ta sờ sờ bụng ngài đi”

Vương hơi hơi sững sốt, cảm thấy được bộ dạng của hần thập phần đáng yêu, liền buông bút lông, tọa thẳng thân thể, nói: “Hảo. Ngươi sờ đi”

Yam ôn nhu cười, thật cẩn thận đưa tay đặt lên bụng Vương, lẳng lặng vuốt ve.

Vương nhìn thấy bộ dáng hần làm như là thật, vừa hoan hỉ lại sững nịch, vui đùa hỏi: “Như thế nào? Có chạm đến không?”

Yam cúi đầu, khoe miệng mỉm cười, vẻ mặt rất là âm áp cùng chờ mong, nhẹ giọng nói: “Chạm đến a, hài tử ở trong bụng điện hạ, hảo quai (ngoan)”

Vương thấy vẻ mặt động lòng người như thế của hắn, ngược lại có chút xấu hổ, nhất thời không nói gì. Giờ khắc này y đột nhiên thật tình cầu nguyện: nếu trong bụng ta thật sự có hài tử của Hồng Lân thì tốt rồi.

Đột nhiên Yam giật mình, cảm giác được hô ứng của hài tử.

Di? Hài tử này, hài tử này...

Yam kinh hãi. Hắn tuy rằng sớm nhận thấy được sóng tinh thần của thai nhi, nhưng bởi vì nghĩ đến hài tử này càng có khuynh hướng là thân thể nhân loại, cho nên vẫn đối sự phát triển tinh thần lực của nó không có gì chờ mong. Ai ngờ hôm nay thế nhưng cảm giác được tinh thần lực đáp lại, có thể thấy được tinh thần thể của nó cũng là đang phát triển.

“A—”

“A...”

Yam cùng Vương đồng thời phát ra một tiếng thở nhẹ.

Yam là kinh hãi vì tinh thần lực của hài tử đáp lại, mà Vương...chính là trong nháy mắt cảm giác bụng trưởng đau một chút, tựa hồ thực sự giống như có cái gì đang động. Chính là cảm giác này cực kỳ khinh vi (nhẹ), nếu là bình thường Vương sẽ không thể phát hiện, nhưng hiện tại Hồng Lân đang vuốt ve bụng của y, liền hết sức mẫn cảm.

“Điện hạ, ngài làm sao vậy?” Yam cũng không có chạm đến, còn tưởng rằng Vương cũng cảm nhận được sóng tinh thần của hài tử.

Kỳ thật thai nhi ba tháng còn chưa hoàn toàn phát dục, không thể có máy thai (*), bình thường phải đợi đến tháng thứ tư cơ thể mẹ mới có thể phát hiện. Nhưng hài tử này là con nối dòng của cao cấp tinh thần thể nhân loại kết hợp cùng cấp thấp thân thể nhân loại, phát dục so với thai nhìn bình thường mau chút. Hôm nay cảm giác được tinh thần lực của phụ thân chạm vào, quá mức hưng phấn, quả nhiên là sơ sơ máy thai một hồi.

Vương xấu hổ cười, che giấu nói: “Không có việc gì. Không có việc gì. Ân...Người có cảm thấy được trĩm gần đây béo?”

Yam nói: “Đúng a. Điện hạ vừa nói như vậy, thật là có béo một chút” Nói xong tay ở bên hông Vương sờ sờ. (=))

Vương nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, nói: “Được rồi, vẫn là họa bức tranh đi. Người xem người chừng nào mới có thể đem trĩm họa hảo”

Yam thu hồi thủ, cúi đầu cười, nói: “Phải a. Ta tị (sẽ) đụng tâm mà họa” Nói xong một lần nữa cầm lấy bút, cẩn thận phác họa.

Vương mỉm cười nói: “Không cần nhìn xem bộ dáng của trĩm rồi mới họa sao?”

Yam đầu cũng không nâng, khoe miệng mỉm cười thản nhiên nói: “Điện hạ ở trong tâm của ta, như ở trước mặt, không cần nhìn cũng có thể họa được”

Vương hơi hơi chấn động, ưu mỹ thần biện (môi) gợi lên, một đôi hắc mâu (con ngươi) sáng ngời chứa thật sâu ái ý, thỏa mãn nhìn ngắm Hồng Lân.

Đảo mắt lại qua hơn một tháng, bụng của Vương thật sự dần dần lớn lên.

Y trong lòng thập phần ngạc nhiên, truyền thái y đến hỏi qua vài lần, Vương thái y ập ứng nói là cái gì dạ dày trưởng khí linh tinh.

Vương lúc này đối y thuật của lão đã muốn không thể tin tưởng, nhưng vấn đề là, thái y trong hoàng cung y có thể tín nhiệm không nhiều. Hơn nữa Vương thái y quả thật là thủ lĩnh thái y viện, y thuật cao minh nhất. Nếu lão đều không thể trị hết, những thái y khác cũng không thể, không biết chừng còn bị vị đại thần nào ngoài cung mua chuộc nữa.

Vương vì thế tâm tình lo âu. Tuy rằng không thổ huyết nữa, nhưng y vẫn không quên được.

Y như vậy lo lắng. Yam liền phát hiện.

Buổi tối ngày hôm đó, hai người ở trong tẩm thất “vận động” hoàn, Vương lưng xoay người, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên khe khẽ thở dài.

Yam nghe thấy, nói: “Điện hạ, ngài làm sao vậy? Chẳng lẽ vừa rồi Hồng Lân hầu hạ không tốt sao?” (ta...pó tay == giờ này còn hỏi cái này sao anh???)

“Không phải” Vương hiện tại cùng Yam hoan hảo càng ngày càng hợp pháp, không phải trên thân thể, mà là tinh thần. Song trọng khoái cảm cùng cao triều, làm cho Vương tụy sinh mộng tử (mơ mơ màng màng), về sau rốt cuộc không thể nhận hoan ái thân thể tầm thường.

“Vậy ngài là làm sao vậy? Vì cái gì thở dài?”

Vương dừng một chút, xoay người, nằm thẳng ở trên giường, nói: “Hồng Lân a, trầm cảm thấy được chính mình giống như sinh bệnh”

Yam biết y ám chỉ chính là cái gì, không khỏi nở nụ cười, nói: “Điện hạ, ngài không phải sinh bệnh. Ngài là hoài dục a”

Vương nghiêm mặt nói: “Hồng Lân, không cần đùa giỡn. Lần trước ta vẫn luôn buồn nôn ngủ nhiều, cũng rất bất thường. Mấy ngày gần đây tuy rằng không hề nôn, nhưng là thái y còn nói ta bị cái gì “dạ dày trướng khí”. Chỉ sợ ta là bị cái gì nghi nan chi chứng”

Yam nói: “Điện hạ, ngài không phải đã nói bệnh trạng của chính mình cùng Vương hậu nương nương hoài dục rất giống nhau sao? Còn nói chỉ cần bụng mình lớn lên, liền tin tưởng. Như thế nào hiện tại lại hoài nhi?”

Vương nhíu nhíu mày, nói: “Nam nhân như thế nào có thể sinh hài tử. Hồng Lân, ngươi tuyệt không lo lắng cho ta sao?”

(*) thai nhi chuyển động trong bụng mẹ (cha).

31. Chương 30

Yam thấy Vương thật sự là phiền muộn, trong lòng cũng biết tuy rằng ngày đó Vương nói rất thoải mái, nhưng tại đây thời đại phong kiến cổ đại khoa học kỹ thuật lạc hậu, nam nhân hoài dục vẫn là một chuyện quá mức không thể tưởng tượng được, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng như vậy?

Yam kỳ thật vẫn thực khó xử, không biết nên như thế nào giải thích với Vương mới hảo. Nếu nói chính mình là người đến từ tương lai, lấy quan hệ trước mắt của hắn cùng Vương, vẫn chưa đến mức có thể thẳng thắn thành khẩn với nhau được. Vương thật có thể nghĩ ái nhân từ nhỏ đến lớn bên cạnh mình là đầu óc hồ đồ, tâm trí mơ hồ. Bằng không cũng sẽ hoài nghi hắn là giả mạo linh tinh.

Yam tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng không phải không thông thế sự. Hơn nữa đi vào xã hội phong kiến phức tạp lâu như vậy, đối tình hình nội quốc của Triều Tiên cùng tính tình của Vương đều hiểu rất rõ, đương nhiên sẽ không ngốc hồ hồ vô duyên vô cớ mạo hiểm.

Chính là không thể nói thật, lại như thế nào làm cho Vương tin tưởng chuyện này đây?

Kỳ thật hắn trong lòng có chút oán giận Vương thái y quá mức cẩn trọng. Mấy ngày nay căn cứ những điều hắn tìm hiểu được trong y thư, hoài dục chi tượng (dấu hiệu mang thai) của Vương đã muốn phi thường rõ ràng, đó là hắn chỉ là một người bình thường với chút y thuật thô thiển cũng có thể phán đoán được, huống chi Vương thái y là lão thái y.

Nhưng Yam không nghĩ tới Vương thái y nhưng lại nhất gan can trọng như vậy, chậm chạp không dám đối Vương nói rõ, tự mình một mình vùi đầu nghiên cứu, sâu đến nguyên bản một đầu hoa râm càng thêm không có nhan sắc.

Yam biết như vậy không được, chính mình vô luận nói như thế nào, nếu không có “chuyên gia” chuẩn đoán bệnh, Vương là sẽ không dễ dàng tin tưởng. Bất quá trước đó nên chuẩn bị chút tâm lý cho Vương.

Hắn nói: “Điện hạ, mấy ngày gần đây ta đọc Đường sử cùng Trung Nguyên thần thoại, phát hiện một việc rất thú vị. Kể rằng ở triều đại nhà Tần của Trung Quốc, từng xuất hiện việc nam tử hoài dục. Nam tử kia nguyên bản trụ tại hải biên (bờ biển), được Long Vương sung hạnh, mây mưa lúc sau...”

Mấy ngày nay Yam lật xem không ít thần thoại cổ đại của Trung Quốc cùng Triều Tiên, rốt cuộc nghĩ đến một cái cớ. Tại đây thời đại thờ phụng thần linh, mê tín có đôi khi là chuyện tốt.

Triều Tiên là lâm hải (rừng biển) bán đảo, chịu ảnh hưởng của Trung Quốc, trong nước cũng có thờ phụng Long Vương. Hắn mượn nửa thật nửa giả truyền thuyết, trước cấp Vương đánh nhất châm cường tâm châm (*).

Vương nghe có chút thú vị, bất quá thần thoại truyền thuyết cuối cùng đều là hư ảo, vẫn chưa xuất hiện trên người chính mình. Chính là Triều Tiên vương triều tuy rằng thờ phụng Phật giáo, nhưng là có vụ thuật (phép phù thủy) lưu truyền từ thời thượng cổ tới nay, cho nên đối với những điều này đều không phải là vô động vu trung (thờ ơ).

“Hong Lân, người nói nhiều như vậy, bất quá cũng là một sương chuyện tình mà thôi” Vương thở dài một tiếng, nói: “Ta thật là thà rằng hoài dục giống như nam tử kia, nhưng Vương thái y thủy chung không chuẩn đoán ra được bệnh gì, trong lòng ta thật là bất an”

Yam dừng một chút, nói: “Điện hạ, Vương thái y niên lão (tuổi già) can trọng, chỉ sợ không phải không có chuẩn đoán được bệnh, mà là không thể tin được thôi. Ta sở dĩ hoài nghi điện hạ hoài dục trong người, kỳ thật cũng là mấy ngày nay phát hiện Vương thái y có chút khác thường, âm thầm quan sát mới có phỏng đoán này. Ngày mai ngài lại truyền Vương thái y đến, đối lão nghiêm khắc chất vấn, ta tin tưởng lão hội đối điện hạ nói thật”

“Nga?” Vương rốt cuộc động dung, thầm nghĩ: “Chẳng là đúng là thật? Ân...lấy thái độ làm người của Vương thái y, như thế không thể tưởng tượng được việc, quả thật có thể giấu diếm trầm”

Vương đối cung đình này đó loạn loạn nhiễu nhiễu (rắc rối) thập phần hiểu rõ. Tất cả mọi người trong thái y viện đều lấy mình triết bảo thân (người khôn giữ mình) làm việc chính, rất nhiều thời điểm thà rằng xem nhẹ tình huống thân thể thật sự của những thượng vị giả (người bề trên), mà đem an nguy bản thân bảo toàn. Triều Tiên vương triều mấy trăm năm qua, tần phi hoàng tử vì thế lâm y mà chết dưới tay thái y viện đa bất thắng số (nhiều không kể xiết), cũng có vài vị Tiên hoàng cũng bởi vì vậy mà tử vu phi mệnh (chết oan uổng). Không nói Triều Tiên vương triều, Trung Quốc là một đại quốc, làm sao lại không có lệ tử (ví dụ) giống vậy.

Vương càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, không khỏi sờ sờ bụng chính mình, thầm nghĩ chẳng lẽ thật sự là có dục? Chính là chính mình đều không phải nữ tử, như thế nào lại có thể? Nam nhân sản tử (sinh con) trong Trung Nguyên thần thoại kia là cùng với Long Vương hoan hảo mới có tử tự, hay là Hong Lân cũng là Long thần chi tử sao? (cười chết ta =)))

Nghĩ nghĩ nhin không được nghiêng đầu nhìn Hong Lân liếc mắt một cái, đã thấy hắn hai mắt khê nhắm, hiển nhiên có chút buồn ngủ, không khỏi khe khẽ cười, quyết định ngày mai đem Vương thái y triệu đến xác nhận.

Ngày hôm sau, Vương thái y dưới uy áp của Vương, nơm nớp lo sợ phủ phục dưới đất.

Thanh âm của Vương lãnh liệt, hai mắt hàm uy, khí thế làm cho người ta sợ hãi, không ngừng ép hỏi Vương thái y.

Vương thái y rốt cuộc chống đỡ không được, run rẩy nói: “Điện hạ, cụt thân vô năng. Điện hạ mạch tượng khác thường, lão phu thật sự không biết do duyên cớ nào”

Vương giận dữ: “Người nếu không biết, chức chủ trị thái y viên của người còn dùng làm gì? Rốt cuộc mạch tượng của trẫm có gì dị thường, người đến tột cùng có nói hay không!”

Yam vẫn bồi tại bên người Vương, nghe vậy nói: “Vương thái y, không cần đối diện hạ giấu diếm điều gì. Người có nghi ngờ gì cứ việc nói ra, điện hạ trong lòng đều có nhận định”

Vương thái y ngay cả mồ hôi trên trán cũng không dám sát (lau), cắn chặt răng, rốt cuộc nói: “Mạch tượng của điện hạ...cùng với Vương hậu nương nương đồng dạng”

Vương tâm đầu nhất khiêu, nhin không được cùng Hồng Lân hai mắt nhìn nhau, nói: “Có ý tứ gì?”

Vương thái y nói: “Điện hạ, điện hạ...tựa hồ là, tựa hồ là...”

Vương thật sự chịu không nổi bộ dáng ấp a ấp úng này của lão, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Nói mau!”

Vương thái y bị Vương hách (dọa) sợ tới mức run run, bật thốt lên nói: “Điện hạ tựa hồ là có dựng”

Vương vọt đứng lên: “Người nói cái gì?”

Vương thái y sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất.

Yam xông lên phía trước từng bước, nói: “Người có thể xác định? Mấy tháng?”

Vương thái y nói: “Đại khái, đại khái đã hơn bốn tháng”

Vương buồn bực nói: “Người như thế nào không nói sớm!”

Vương thái y cẩn thận quan sát một chút, thấy Vương tựa hồ cũng không có giận tím mặt cùng khiếp sợ không tin như trong tưởng tượng của mình, ngược lại có chút vừa mừng vừa sợ, không khỏi lá gan cũng lớn một chút, nói chuyện trôi chảy hơn nhiều: “Cựu thần vẫn là không dám xác định, dù sao, dù sao điện hạ cùng Vương hậu nương nương bất đồng. Bất quá mấy ngày gần đây bệnh trạng của điện hạ ngày càng rõ ràng, thậm chí...thậm chí ngay cả máy thai cũng đều bắt mạch thấy được, thần vẫn do dự, không biết nên...nên như thế nào đối diện hạ giải thích”

Vương không kiên nhẫn khoát tay, ức chế hoan hỉ trong lòng, nói: “Người không cần giải thích. Chỉ cần nói cho trẫm, trẫm thật là có dựng tử tự?”

“Phải”

Vương mừng rỡ, ở trong phòng đi qua đi lại, lại nhin không được để tay lên bụng, nhìn Hồng Lân mỉm cười.

Bỗng nhiên y nhớ tới cái gì, nói: “Người trước đó vài ngày cho trẫm khai được, có thể ảnh hưởng đến hài tử không?”

Vương thái y sững sốt một chút, vội nói: “Điện hạ yên tâm, phương thuốc thần khai đều là ôn bổ tư nhuận, vạn không dám thương tổn hoàng tự” Lão cũng là một lão nhân tinh trong cung, nhìn ra Vương đối việc chính mình hoài dựng tựa hồ cũng không nghi ngờ cùng bất mãn, ngược lại thấp phần vui sướng, liền thuận theo.

Yam nói: “Điện hạ, hiện tại thân mình ngài trọng yếu, vẫn là nhượng Vương thái y cho ngài xem kỹ lại lần nữa. Mặc khác chuyện này...trước tiên hẳn là phải giữ bí mật?”

Vương dừng một chút, nói: “Không tồi. Trước mắt nhất định phải giữ bí mật. Vương thái y...”

Vương thái y vội nói: “Điện hạ yên tâm, cựu thần tất không dám lảm miêng”

Vương gật gật đầu, an tâm khoan chân ngồi xuống, vươn cánh tay, thư nhiên nói: “Vậy người hiện tại cần thận bắt mạch cho trẫm, nhìn xem tình trạng của hoàng tự như thế nào”

(*) châm = cây kim, ở đây ý là giúp Vương chuẩn bị tâm lý, cường = mạnh mẽ, tâm = tâm lý.

32. Chương 31

Vương đổi chuyện hài tử nhận nhanh như vậy, có chút ngoài dự kiến của Yam. Tuy rằng hai người từng nói qua chuyện này rất nhiều lần, Vương vẫn tỏ vẻ nếu là thật hội thập phần vui sướng. Nhưng dù sao chuyện phiếm tán gẫu dù sao cũng cùng với sự thật bất đồng. Hôm nay sau khi trải qua Vương thái y chẩn bệnh, thái độ của Vương vẫn là tức được (nhảy nhót) chờ mong như vậy, ngược lại làm cho Yam cảm thấy được thái độ tiếp nhận của y quá mức dễ dàng.

“Điện hạ...”

“Như thế nào?” Vương nhìn bộ dáng chần chờ của Hồng Lân, cười nói: “Hồng Lân, người không cao hứng sao?”

“Không phải. Chính là...điện hạ, ta đột nhiên có chút lo lắng...” Yam ở bên người Vương ngồi xuống, nói: “Tuy rằng trước đó ta vẫn tin tưởng ngài là có hài tử của chúng ta...chính là sau khi chuyện này thật sự được xác nhận, ta ngược lại cảm thấy bất an...”

“Chuyện này là có chút kỳ quái, Vương thái y đã cam đoan sẽ tra rõ nguyên nhân, người không cần nghĩ nhiều”

Yam không nghĩ tới y ngược lại lại đi an ủi chính mình, cười cười nói: “Điện hạ trong lòng đã có dự tính a”

Vương ha ha cười, nói: “Trẫm tin tưởng mọi sự vạn vật đều có nhân quả. Nay nhất định là Phật tổ cùng tổ tiên Triều Tiên phù hộ, phù hộ ta Triều Tiên vương triều tiếp tục hưng thịnh”

Yam trong lòng nhảy dựng, nói: “Kia hài tử trong bụng Vương hậu nương nương...”

Vương dừng một chút, thật sâu nhìn hắn, nói: “Trẫm không phải đã nói rồi sao. Đó là hài tử của Hồng Lân người, cũng chính là hài tử của trẫm. Trẫm hội xem hắn như thân tử (con ruột)”

Yam nghe xong cam đoan của y, một bộ phận thuộc về linh hồn của Hồng Lân trong nội tâm cảm thấy an tâm. Bất quá một lát sau, hắn lại có chút lo lắng nói: “Điện hạ, ngài dù sao cũng là nam tử, đến lúc đó như thế nào sinh?”

Vương sửng sốt, hiển nhiên là không nghĩ đến vấn đề này.

Y bị chính mình thế nhưng lại dựng dục hài tử của Hồng Lân vui sướng đến mức ý nghĩ đều mơ hồ, lúc ấy không có nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại nghe Hồng Lân lo âu hỏi đến vấn đề này, nghĩ nghĩ, trấn định nói: “Trẫm là Triều Tiên Vương, được thượng thiên (trên trời) phù hộ, tất hội an nhiên vô dạng (bình yên vô sự). Nếu thượng thiên ban cho trẫm hài tử này, nhất định sẽ có hướng giải quyết”

Yam thấy y hàm hồ nói, cảm giác y trong lòng kỳ thật cũng không rõ, liền không dám tiếp tục đề tài này, miễn làm cho y cũng trở nên lo âu bất an, liền cười nói: “Điện hạ, xem ra ta thật phải đem bảo bảo cũng họa vào trong tranh thôi. Xem như nhất gia tam khẩu chi đồ (bức tranh gia đình ba người) của chúng ta”

Vương cúi đầu nhìn bụng chính mình, khoe miệng vì kiêu (khê nhếch), nói: “Không biết là nam hài vẫn là nữ hài...trẫm thật sự thập phần chờ mong a”

Vương đương nhiên không giống thường nhân. Đối chuyện nam nhân dựng tử không thể tưởng tượng được như thế lại thập phần thần nhiên tiếp nhận.

Y thân cư cao vị (ở trên cao), địa vị tôn kính, cực kỳ tự tôn tự ngạo, cảm thấy được chuyện này phát sinh ở trên người chính mình hoàn toàn là do tổ tiên phù hộ, mặt khác càng chứng minh bản thân phi nhân sở bất năng (*). Hơn nữa y trời sinh đối với nữ nhân không có hứng thú, thiếu niên táo tuệ, rất sớm liền phát giác chính mình tính hướng, một lòng chỉ thích nam nhân. Cho nên đối với chuyện chính mình có thể dựng tử, trừ bỏ cảm thấy được hài tử này đến chậm, cũng không kích động cùng sợ hãi.

Yam mặc dù biết rõ tính cách của Vương, nhưng thấy y như thế vui sướng vì tự mình có thể dựng dục hài tử của hai người, vẫn là phi thường cảm động. Dù sao nơi này không phải xã hội phát triển thịnh vượng mấy ngàn năm sau, nhân loại tiến hóa cùng khoa học kỹ thuật đã muốn phát triển đến mức vô sở bất năng (không gì không làm được).

Hiện tại hắn cực kỳ bức thiết mong ngóng có thể cùng căn cứ liên hệ. Bằng không chỉ trông vào năng lực một mình hắn, cảm giác vẫn là đối với những chuyện sắp đến không thể nắm chắc.

Bởi vì thời không cùng tốc độ dòng chảy của các không gian không đồng dạng, lực cản cũng không giống, dòng thời gian hắn ở nơi này cùng Rox và Ander cũng vị tất nhất trí (không giống). Hắn ở đây ngay người hơn nửa năm, nói không chừng hai vị kia trong thời không đã qua thời gian vài năm. Chẳng qua dòng chảy thời không sở ngộ (gặp phải) lực cản thời gian sai lệch sẽ phát sinh nhiều vấn đề khác nhau, bởi vì ba người xuất phát thời gian chênh lệch không nhiều, hắn là thời gian cách nhau không đến mức mười năm.

Yam tính toán cho dù tiến trình của Rox cùng Ander so với chính mình chậm hoặc nhanh hơn như thế nào, phỏng chừng hiện tại cũng hắn là đã có con nối dòng của chính mình đi? Tính tình của Rox so với tương lai nhân loại tương đối ôn hòa sinh động, có thể sẽ thuận theo tự nhiên mà phát triển. Nhưng Ander xuất thân là quân nhân, càng chú trọng tính kế hoạch, một khi có mục tiêu, hội tìm đủ mọi cách đạt được. Hơn nữa hắn là người xuất phát sớm nhất trong cả ba, tuy rằng hắn đối với điểm đến thời không vẫn luôn giữ bí mật, nhưng Yam cùng Rox đều phỏng đoán hắn khẳng định sớm tuyển định không gian muốn đến.

Yam bởi vì xuất thân trong chính trị thế gia, cùng Ander đến từ gia đình quân nhân trước khi tiến hành thí nghiệm đã quen biết, tiếp xúc nhiều hơn so với xuất thân từ tài phiệt cự cổ (**) Rox, cho nên càng hiểu rõ Ander. Nếu nói trong ba người ai là người hành động nhanh cũng tối hữu lực nhất, kia khẳng định không ai khác ngoài Ander. Đáng tiếc chính là hiện tại tất cả mọi người không thể liên lạc được, Yam nghĩ muốn học hỏi kinh nghiệm đều rất khó.

Vương hậu đã muốn hiển hoai (***), cho dù là y phục dân tộc rộng thùng thình độc đáo của Triều Tiên cũng không sao che giấu được thân hình biến hóa.

Vương định kỳ sẽ đi vấn an (hỏi thăm sức khỏe) Vương hậu, bộ dáng ra vẻ “cầm sắc hài hòa”, hơn nữa cũng nhượng mọi người trong triều đối với tử tự của Vương hậu càng thêm chờ mong.

Vương hậu thập phần an phận, cũng dần dần khôi phục quan hệ tương kính như tân trước kia cùng Vương. Tựa hồ như Hồng Lân chưa từng xuất hiện giữa hai người.

“Ái phi miễn lễ. Gần đây thân thể như thế nào?”

Vương hậu bởi vì mang thai mà khuôn mặt trở nên viên nhuận (tròn trịa), dáng người tự nhiên cũng bị ảnh hưởng. Vương nhìn Vương hậu được cung nữ hầu hạ thật cẩn thận ngồi xuống, trong lòng có một loại mơ hồ “học tập” tâm tính.

Vương hậu nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm. Nô tì gần đây luôn dễ dàng mệt mỏi, còn thập phần thích ngủ, người cũng béo lên” Nói xong ngượng ngùng sờ sờ mặt mình.

Vương cúi đầu cười, nói: “Ai dựng dục đều là như thế. Vì tử tự, ái phi vất vả”

Vương hậu mỉm cười gật gật đầu.

Vương lại tinh tế hỏi nàng rất nhiều vấn đề, phi thường quan tâm tình trạng thân thể của nàng, thậm chí ngay cả chi tiết nàng buổi tối dễ dàng bị chuột rút đều tìm hiểu rõ.

Vương hậu không tốt nghịch hảo ý của y, tất cả vấn đề đều nhất nhất đáp, trong lòng còn có chút cảm động, dù sao ở phương diện này Vương vẫn đều là thập phần quan tâm nàng.

Vương rời đi cung điện của Vương hậu, nhớ tới Vương hậu thân thể đã muốn bởi vì mang thai mà trở nên vụng về cùng mang đến đủ loại phiền não, không tự chủ được cúi đầu thoáng nhìn qua bụng của chính mình.

Tiếp qua mấy tháng, y cũng sẽ biến thành bộ dáng kia a.

Điều này làm cho Vương có chút phiền não.

Y đường đường là nhất quốc chi quân a, nếu gặp phải vấn đề lang bối (chẳng ra làm sao) nên làm cái gì bây giờ?

Nhớ tới lần trước y bị trận “nôn ghen” quấy nhiễu, Vương có chút đạm đạm (hơi hơi) bất an.

“Yam, ta là Len” (bạn Len đã xuất hiện ^O^/ ta thích bạn này lắm a)

“Tạ ơn trời đất, rốt cuộc liên lạc được với người”

Yam ở thư khố hô hoán rốt cuộc được đáp lại, không khỏi nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người cũng trở nên thoải mái.

“Căn cứ là xảy ra chuyện gì? Vì sao ta vẫn không liên lạc được với người? Có phải hay không liên quan đến vụ nổ lúc ta rời đi?”

Len nói: “Đúng vậy. Truyền cơ bị tạc (nổ) hủy, hiện tại giáo sư Su bọn họ đang sửa gấp”

“A! Tại sao có thể như vậy...” Yam kinh ngạc.

“Có thể là khi người xuất phát xảy ra sai lầm, hiện tại nguyên nhân cụ thể các giáo sư đang tra tìm”

Yam có chút áy náy, không biết có phải hay không cùng chính mình, khi ấy tùy tay để những tư liệu về “Sương hoa ***” lên truyền cơ, có liên quan. Bằng không hẳn như thế nào lại lệch khỏi quỹ đạo nguyên bản đã định ra đi đến nơi này?

“Kia Ander cùng Rox thế nào? Người liên lạc với bọn họ được không?”

“Ander đã liên lạc được, Rox vẫn chưa đáp lại. Đúng rồi, bởi vì truyền cơ vẫn chưa sửa xong, hiện tại liên lạc biến thành đơn phương. Nói cách khác, chỉ có người hô ứng ta mới có thể liên lạc, bên ta tạm thời không thể hô ứng người”

“Hiểu rồi. Len, ta đã tìm được một nửa của mình, hơn nữa đã muốn dựng dựng thành công”

(*) phi nhân sở bất năng: đại khái là năng lực khác với người thường.

(**) tài phiệt cự cổ: gia đình thương nhân tài phiệt siêu giàu ^^” cự = ketchup, khổng lồ >_____<
cổ=“thương” nhân.=“” (***)=“” hiển=“” hoài=“” nhìn=“” rõ=“” hình=“” đáng=“” mang=“”>

33. Chương 32

“Nhanh như vậy?” Len vừa ngạc nhiên lại hoan hỉ, lập tức khởi động chức năng tìm kiếm, sau một lúc lâu, có chút kinh ngạc nói: “Sao lại thế? Một nửa khác của người lại là nam tính?”

“Đúng vậy”

“Vì cái gì không tuyển chọn nữ tính?”

“Không có gặp được người thích hợp. Tinh thần lực của nữ nhân dù sao cũng kém hơn so với nam nhân. Mặt khác...” Yam cười khở nói: “Thân thể hiện tại của ta là một nhân vật chủ yếu tại thế giới này, lúc đến đây hẳn đã có ái nhân cố định rồi. Hơn nữa y lại là Vương của quốc gia này, bất luận theo thân phận hay quyền thế, đều viễn đại (rộng lớn) hơn ta”

“Việc đó có hay không với người tạo thành rắc rối? Bởi vì thời điểm người khóa duy (chiều không gian) xuyên việt máy móc xảy ra trục trặc, đưa đến địa điểm không xác định, ta cùng các giáo sư cũng vô pháp biết rõ tình huống, hi vọng người có thể nói một chút”

“Hảo”

Yam đem chuyện tình của hắn cùng Vương cẩn thận kể lại.

Len tỏ vẻ hiểu biết, nói: “Nói như vậy các người thân mình đều là nhân vật chủ yếu tạo nên nội dung vở kịch trong thế giới đó, tự nhiên là bị trói buộc với nhau. May mắn một nửa kia của người tinh thần lực đủ cường, mà người cũng nguyện ý tiếp nhận hắn trở thành một nửa của mình, bằng không thật sự rất khó xử lý. Loại này xác suất rất nhỏ, mà người lại thành công, người thực may mắn”

Yam nghĩ đến Vương, trong lòng liền tràn ngập nhu tình, không khỏi gật đầu nói: “Đúng vậy, ta thật sự là phi thường may mắn a”

Len mỉm cười. Hắn biết Yam là nhỏ tuổi nhất trong ba người tham gia thí nghiệm, có thể gặp được người mình thích, với hắn mà nói quả thật thực đáng giá chúc mừng. Hơn nữa một nửa kia của Yam khỏe mạnh thuộc loại cấp A, tinh thần lực cấp N, là phi thường có tiềm lực nhân loại.

Yam nói: “Len, ta hoài nghi hài tử trong bụng Vương càng có khuynh hướng là thân thể nhân loại, phát dục tựa hồ cùng tinh thần thể nhân loại bất đồng, người nhượng các giáo sư giúp ta tìm hiểu một chút, ta cần gấp hướng dẫn về phương diện này”

“Hảo, ta sẽ hướng các giáo sư hội báo lại. Rox gần nhất cũng sẽ có liên lạc, có cái gì tin tức ta sẽ lập tức thông tri người”

Yam cảm thấy được nhẹ nhàng thở ra. Rốt cuộc cũng liên lạc được với căn cứ, liền giống như tìm được chỗ dựa vững chắc cùng người có thể tin cậy. Vương tuy rằng đối chuyện tương lai sinh dục ra về không lo lắng, nhưng là hắn có chút lo lắng. Dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật thập phần lạc hậu, cho dù là nữ tử sinh dục cũng thỉnh thoảng gặp nguy hiểm, huống chi lại là nam nhân.

Yam cùng Len ước hảo bảo trì liên lạc định kỳ, liền cắt đứt liên lạc. Lúc sau hắn mới nhớ tới quên hỏi tình hình của Ander. Bất quá quên đi. Ander là người cường hãn nhất ổn trọng nhất trong ba người, nhất định không có cái gì vấn đề. Hắn hiện tại cần phải chiếu cố hảo Vương là được.

Hắn trở lại tắm thất, Vương cũng vừa mới từ cung điện của Vương hậu trở về.

Hiện tại Vương hoài dục đã hơn bốn tháng, tuy rằng nhìn bên ngoài cũng không thấy gì, nhưng khi cởi y phục liền có thể thấy bụng đột khởi (lồi lên) thập phần rõ ràng.

Y ngồi ở cạnh giường, nhớ lại bộ dáng của Vương hậu, không khỏi vuốt bụng của chính mình ngẩn người.

Yam nói: “Điện hạ, làm sao vậy?”

Vương phục hồi tinh thần lại, nói: “Không có gì. Người vừa rồi đi làm gì?”

“Đi cùng Phác Thăng Cơ xử lý chút sự tình, sau đó đi thư khố nhìn thư (xem sách) một lát”

Vương hiện tại đối với chuyện hắn đến thư khố đã không còn miễn cảm như vậy nữa, chuyện lần trước trở thành một lần “ngoài ý muốn”, bởi vậy cũng không có hỏi nhiều, nói: “Ta mới từ nơi của Vương hậu trở về” Nói xong gắt gao quan sát phản ứng của Hồng Lân.

Gặp Hồng Lân phi thường tự nhiên nói: “Vương hậu nương nương gần đây như thế nào?” Giống như chỉ là theo lời nói đề của mình biểu đạt một chút quan tâm của hạ thần đối với Vương hậu.

Điều này làm cho Vương trong lòng phi thường vừa lòng, nói: “Vương hậu thân thể tốt lắm, người cũng nỗ lực rất nhiều”

Yam mỉm cười, nói: “Như vậy tốt lắm. Điện hạ cũng có thể yên tâm”

Vương dừng một chút, nhịn không được lại thăm dò nói: “Vương hậu nói gần đây tựa hồ ngủ không quá yên ổn. An thụ hương lần trước Vương thái y khai cho ta, người mang đến cấp (tặng) Vương hậu một chút đi”

Yam làm sao không biết ý tứ của Vương. Tuy rằng đối loại này tính cách đa nghi, phản phục bất định (thay đổi bất định) của Vương có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không quá ác cảm. Nếu là Hồng Lân trước đây nói không chừng sẽ mắc mưu, nhưng Yam đương nhiên sẽ không.

Hắn cười cười, nói: “Điện hạ, loại chuyện này làm sao đến ta, Tổng quản Kiện Long Vệ, đi làm a? Ngài lệnh cho Hoàng nội cung đưa đi là tốt rồi. Nếu ngài cảm thấy ta đi càng thích hợp, ta cũng sẽ không vi phạm ý tứ của ngài”

Vương nở nụ cười, nói: “Là ta hồ đồ. Loại sự tình này đương nhiên không cần dùng Hồng Tổng quản của ta, vẫn là để cho Hoàng nội cung đi được rồi”

Yam ở bên chân Vương ngồi xuống, vuốt ve đùi của y, ý cười tràn đầy nói: “Điện hạ, ta chỉ hận một ngày mười hai canh giờ đều bồi ở bên người ngài, ngài cũng đừng không tiếc phách ta đi làm này làm kia. Chỉ cần trở về tắm điện này, ta như thế nào cũng không muốn đi”

Vương nghe hẳn làm nũng cùng lấy lòng chưa từng nói qua, tâm tình tốt, nói: “Hong Lân a, ta cũng muốn người một ngày mười hai canh giờ đều theo sát ta, bất quá sự vụ ở Kiện Long Vệ sẽ không người quản a. Lại nói, người gần đây vô nghệ như thế nào? Đã lâu không thấy người luyện tập, nếu như tuột dốc, ta nhất định sẽ phạt người”

“Điện hạ, đừng coi thường ta. Ta chờ ngài thân thủ khảo nghiệm vô nghệ của ta a. Nếu thật lười, mặc cho ngài phạt”

Vương ha hả cười, nói: “Ta gần đây cũng vô pháp thân thủ khảo nghiệm người. Ta hiện tại cái dạng này, chỉ sợ sẽ bại dưới tay người” Nói xong nâng tay để lên bụng của mình.

Yam cũng vươn tay, bao phủ lên tay Vương, cùng y cùng nhau vuốt ve bụng hơi hơi hở ra, nói: “Chỉ ngóng trông tiểu tử này mau mau sinh ra, đến lúc đó ta dạy hẳn vô nghệ, điện hạ ngài tựa như ta trước đây vậy, dạy hẳn đọc sách biết chữ, đạo lý trị quốc làm người”

Vương trong đầu chớp mắt một cái đột nhiên xuất hiện một cái ý niệm: Nếu hài tử trong bụng chính mình cùng hài tử của Vương hậu đều là nam hài, chọn ai làm thái tử?

Này ý tưởng kỳ thật y sớm ẩn ẩn nghĩ đến, chính là vẫn chôn ở đáy lòng. Hôm nay nghe Yam trong lúc vô ý nói ra, ý nghĩ đó liền lập tức trở nên rõ ràng.

Nếu cùng với hài tử của Vương hậu đều là nam hài, y đương nhiên muốn chọn thân sinh cốt nhục của mình cùng Hong Lân làm thái tử.

Chính là thân phận của Vương hậu tôn quý, đại biểu cho không chế đối với Triều Tiên cùng thể diện của Nguyên triều, vô luận nói theo phương diện nào, trưởng tử của Vương hậu mới là người thừa kế chính thống vương vị.

Vương thùy hạ mi mắt, thần sắc có chút thay đổi.

Nếu vạn nhất hai hài tử đều là nam hài, kia y nhất định phải bảo trụ vị trí trưởng tử của cốt nhục của mình. Nếu như vậy...có một số việc sẽ phải hảo hảo tìm cách một chút.

“Điện hạ? Ngài đang suy nghĩ điều gì?” Yam thấy Vương tựa hồ có chút phân thần, ra tiếng kêu.

Vương ngẩng đầu, nói: “Sao?”

Yam nói: “Ta vừa rồi nói có được hay không? Ngài như thế nào cũng không nói chuyện”

“Hảo. Liền quyết định như vậy đi” Vương nở nụ cười, nói: “Chờ tiểu tử này sinh ra, người dạy hẳn vô nghệ, ta dạy hẳn đọc sách biết chữ, trị quốc làm người, tương lai nhất định đem hẳn bồi dưỡng thành một người văn võ song toàn”

Yam lúc này mới cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười.

Vừa rồi hẳn nhận thấy tinh thần của Vương dao động, biết y có thể đang cân nhắc chuyện gì, bất quá cũng không quan tâm. Hẳn không nghĩ trộm xem nội tâm tính toán của đối phương, chỉ cần Vương đối chính mình tâm ý không thay đổi, mặt khác chuyện gì đều là chuyện nhỏ.

Hơn nữa Yam đến từ tương lai, đối với việc tử tự, thái tử, người thừa kế linh tinh, cũng không nghĩ nhiều như vậy. Dân cư ở tương lai thế giới rất ít, rất nhiều gia tộc hơn mười năm thậm chí mấy trăm năm đều không có sinh thêm con nối dòng, cho nên cổ lão (xưa cũ) hiện tượng “trưởng thứ chi tranh” (*) vân vân sớm tiêu thất (biến mất), ở trong đầu hẳn cũng không có khái niệm gì. Mà nguyên thân Hong Lân bởi vì từ nhỏ vào cung, vẫn bồi bên cạnh Vương, dưới sự giáo dục của Vương cùng tính tình đơn thuần, đối việc hậu cung phức tạp hoàn toàn nhất vô sở tri (không biết gì hết).

Bởi vậy Yam lúc này cũng không có nghĩ đến hài tử của mình và Vương, cùng hài tử của Hong Lân và Vương hậu, tương lai sẽ có cái gì bất đồng.

(*) con trưởng, con thứ tranh đoạt nhau.

34. Chương 33

Hai người đối hải tử tương lai trần ngập chờ mong, đề tài cũng liền xoay quanh nó.

Yam bằng vào tinh thần lực cảm ứng, đã ẩn ẩn phát hiện đó là một nam hài, cho nên nói chuyện tự nhiên là đem chuyện của nam hài tử mà nói. Còn Vương thì...y sẽ không nghĩ chính mình cùng Hồng Lân hai đại nam nhân, hội sinh hạ nữ hài a. Huống chi y cho rằng chính mình là thuận theo thiên ý dựng dục hài tử này, lão thiên gia nếu để cho y, một vị nhất quốc chi quân lại tự mình dựng tử, kia đương nhiên là muốn tặng cho y một long tử a.

Buổi tối dùng xong văn thiện, Yam hầu hạ Vương ngủ sau, hai người tránh không được lại muốn lật qua lật lại một phen.

Vương là không kiêng kỵ những này. Y thân là nam tử, cũng không có tự giác giống như “dựng phụ”, lại là người tính dục bình thường. Hơn nữa Vương thái y cũng quên nhắc nhở y chuyện phòng the.

Yam thì không cần phải nói, thân thể cùng tinh thần thể song trọng hoan hảo, có lợi cho việc đề cao tinh thần lực của Vương cùng thai nhi, cho nên hẳn tất yếu cũng không có cố kỵ. Cho nên tình sự của hai vị phu phu này, hoàn toàn không thể bị chuyện hoài dục ảnh hưởng, ngược lại càng có dấu hiệu phát ra càng đậm hơn.

Mấy ngày gần đây tinh thần lực của Vương tăng lên rất nhanh, tuy rằng còn không có đạt tới trình độ như Yam, nhưng đã muốn có thể thấy được một ít biến hóa rất nhỏ. Không chỉ có trí nhớ cùng tinh lực tiến bộ, thân thể càng phát ra tôi luyện, tỷ như song mâu (hai tròng mắt) càng thêm tinh lượng (sáng ngời), phát chất (màu tóc) càng thêm ô hắc nhu thuận (đen thui mềm mại), thậm chí ngay cả làn da đều bắt đầu chậm rãi lộ ra trong suốt quang thải (hào quang).

Vương thân là nam tử, cũng không đặc biệt để ý những điều này. Chỉ là thấy Vương hậu bởi vì mang thai, màu da trở nên ám hoàng (vàng vọt) thâm đậm, thậm chí trên mặt còn nổi lên một ít ban, bản thân cũng bắt đầu để ý. Tuy rằng Vương hậu cố ý dùng phấn che lấp, nhưng Vương tùy thời tùy lúc đến, có khi cũng không kịp thướt trang (trang điểm). Chỉ cần không thất lễ, Vương hậu cũng để mặt mộc như thường ngày (dù sao vô luận năng ăn mặc trang điểm như thế nào, Vương đối bọn họ không có hứng thú, cho nên qua nhiều như vậy năm, Vương hậu trừ bỏ những trường hợp như đại yến, rất ít ở trước mặt Vương nùng trang điểm mặt (trang điểm đẹp đẻ)).

Vương trở về nhìn xem gương, thấy chính mình không có như vậy, ngược lại màu da càng hữu hảo tích tượng (dấu hiệu tốt), trong lòng cao hứng, càng cảm thấy chính mình là được thượng thiên thưởng tử, không giống người thường.

Y mặc dù thân là nam tử, không giống nữ nhân luôn để ý bề ngoài, nhưng y đối Hồng Lân luyện ái chi thâm, trải qua chuyện của Vương hậu lại biết bản tính của Hồng Lân không phải là dạng yêu thích nam nhân như chính mình, mà là càng thiên hướng yêu thích nữ tính nhu nhược kiều mĩ, không tránh khỏi âm thầm ghen tỵ. Huống chi niên kỉ (tuổi) hai người chênh lệch, y so với Hồng Lân không phải chỉ lớn hơn một hai tuổi, cũng có chút lo lắng về việc “niên lão sắc suy”.

Bất quá cũng may thượng thiên thật sự chiếu cố y. Tuy rằng thân hình có chút biến dạng, nhưng là khuôn mặt vẫn chưa trở nên thâm đậm giống như Vương hậu. Điều này làm cho Vương trong lòng ít nhiều có chút cao hứng.

Mấy ngày nay Yam sau khi thực hiện nhiệm vụ theo như thường lệ liền chạy tới thư khố liên lạc với Len. Hẳn cũng không giống Rox, lần trước cùng căn cứ liên lạc xong là bật vô âm tín hồi lâu, biết rõ trước mắt căn cứ chỉ có thể dựa vào bọn họ đơn phương chủ động liên lạc cũng không quan tâm.

Len truyền đến cho hắn một đồng lịch sử liên quan đến Triều Tiên, trọng điểm là lịch sử sau này.

Yam vừa nhìn đến Triều Tiên Vương thị ở Vương Kỳ chi hậu (*) là “hậu kế vô nhân” (ko người thừa kế), vài năm liền mất nước, khỏe miệng không kiềm chế được run rẩy.

Ai nói Vương Kỳ vô tử (không con)? Đồng tính luyện ái thì làm sao, hai nam nhân vì sao không thể sinh hài tử! Không chỉ sinh một đứa, ta còn muốn làm cho y sinh ba bốn đứa đâu (Yam, anh là số 1 ^O^), nhìn xem có ta ở đây ai dám soán vị!

Yam nghiêng răng nghiêng lợi.

Dù sao nơi này là thế giới giá không (tưởng tượng) lịch sử, cũng bắt tại hồ (không quan tâm) tương lai thay đổi, hiện tại chủ lưu (nội dung chính) của vở kịch cũng đã thay đổi không ít, hắn khả dĩ phóng khai thủ cước (**) cải biến vận mệnh của ái nhân hòa hài tử.

(*) Vương Kỳ chi hậu: đời sau của Vương Kỳ.

(**) Phóng khai thủ cước: buông ra tay chân, ở đây có ý là Yam tùy ý cũng có thể làm được.

35. Chương 34

Hắn một bên sắp xếp lại tư liệu, một bên trở lại tắm cung, gặp Vương đang ngồi ở trước gương, thấy hắn tiến vào, lập tức mặt giãn ra ôn nhu cười.

Yam cảm thấy tâm tình của y tốt lắm, hỏi: “Điện hạ, có chuyện gì hảo sao?”

Vương vừa mới xác định chính mình không có tiểu tụy giống như Vương hậu, hơn nữa càng cảm giác tinh thần khí bản thân cũng không tồi, cho nên tâm tình hảo, đối Hồng Lân vẫy tay, nói: “Hồng Lân a, người lại đây”

Yam thuận theo ngồi xuống bên người y, khỏe miệng gọi lên nhìn y.

Vương xoay người, ngồi đối diện với hắn, thần bí mỉm cười, sau đó bỗng nhiên kéo tay hắn, nhẹ nhàng đặt lên trên bụng mình: “Hồng Lân a, vừa rồi ta lại cảm thấy nó động. Người sờ sờ xem”

“Thật sao?” Yam mừng rỡ, một bên khinh nhu (dịu dàng) vuốt ve, một bên “oán giận” nói: “Mỗi lần ta đụng đến nó đều không cảm nhận được, không biết có phải hay không là bảo bảo không thích ta phụ thân này a”

“Đương nhiên sẽ không. Lần này khẳng định có thể cảm nhận được a, ta cảm giác nó hôm nay thực sinh động a”

Vương vừa mới nói xong, Yam quả nhiên cảm nhận được dưới tay hơi hơi khê động, tựa hồ có đồ vật gì đó ở trong bụng Vương cũng (đá) một cái.

“A! Nó động!” Yam vừa mừng vừa sợ kêu lên.

Vương hiện tại đã muốn hoài dục năm tháng, bởi vì thai nhi kế thừa song trọng đặc thù của cao cấp tinh thần thể nhân loại cùng thân thể nhân loại, phát dục tựa hồ so với thai nhi bình thường càng khỏe mạnh tráng kiện một chút. Yam có thể cảm giác tinh thần lực của thai nhi đang phát triển rất nhanh, bất quá so sánh với thai nhi ở tương lai thế giới thì lại kém rất nhiều.

Nhưng mà Yam cũng không lo lắng lắm. Hắn là một người rất lạc quan. Cho dù tương lai tinh thần lực của hài tử không mạnh, chậm rãi rèn luyện cũng được. Tuy rằng gia tộc khát vọng lại có một cái tinh thần thể siêu cấp A, nhưng mục tiêu của Yam lại rất thấp, cảm thấy chỉ cần hài tử của chính mình khỏe mạnh là tốt rồi. Cho nên hắn trong lòng dự định mục tiêu là hi vọng tương lai hài tử có thể đạt trình độ phổ thông nhân loại cấp C là được. Có thể lên cấp B thì tốt, cấp A hắn căn bản không suy nghĩ.

Mắc gì lại tạo áp lực lớn như vậy cho đứa nhỏ?

Suy nghĩ này của hắn là thực tiến bộ, bất quá nếu các trưởng bối trong gia tộc biết được chỉ sợ là phải hộc máu. Gia tộc của hắn là gì chứ? Là chính trị gia đó a, không có trí tuệ cường hãn cùng tinh thần lực cao cấp, như thế nào có thể ứng phó được hình thức chính trị phức tạp trong vũ trụ? Yam thế nhưng lại là tinh thần thể siêu cấp A mà gia tộc rất khó có được, mà lại không có hứng thú với chính trị, hơn nữa tính cách quá mức thiên chân (ngây thơ), quả thực lãng phí thiên phú.

Vương xem bộ dáng hưng phấn kích động của Yam, không khỏi cũng thập phần cao hứng, ha hả cười, ôn nhu nhìn hắn.

Yam thật là kích động khôn kể. Trong tương lai thế giới nhân loại sớm đào thải loại sinh dục bằng thân thể này. Tinh thần thể thai nhi sau khi hình thành hoàn thiện, sẽ tự động được đưa vào một tử cung nhân tạo bồi dưỡng kết hợp với thân thể ưu điểm của song phương cha mẹ.

Nhân loại sớm không cần trải qua hoài thai mười tháng vất vả, nhưng đồng thời, cũng mất đi rất nhiều lạc thú cùng tình cảm. Đại khái đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho tình cảm của tương lai nhân loại trở nên đạm bạc. Cho dù đối mặt hài tử thân sinh của chính mình, bởi vì khuyết thiếu quá trình dục gian khổ mà hạnh phúc, làm cho phụ mẫu đối tử nữ (con trai con gái) cũng đánh mất phần lớn tình cảm quý trọng.

Mà giờ này khắc này, Yam rõ ràng cảm nhận được cốt nhục của chính mình ở trong thân thể của ái nhân lớn dần, hoạt động, đây là chuyện cỡ nào thần kỳ a.

Hắn cùng lúc cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa yêu thích, vẫn vượt bụng Vương mà gốc hồ hồ vui sướng.

Vương chưa từng nghĩ đến có một ngày trên mặt Hồng Lân sẽ xuất hiện loại vẻ mặt này. Tuy rằng y cảm thấy Hồng Lân từ nhỏ chính là một tiểu hài tử gốc hồ hồ cùng đơn thuần, nhưng y chính là yêu Hồng Lân như vậy a. Đáng tiếc Hồng Lân sau khi lớn lên, cá tính đáng yêu vốn có này cũng từ từ tiêu thất, tuy rằng vẫn ôn nhu như trước, lại quá mức cẩn thận chú ý đến nỗi nhiều lúc chính mình cũng không chịu nổi.

Quan hệ của y với hắn không chỉ là thần tử a. Bọn họ hắn là, vẫn là ái nhân a.

May mắn nửa năm nay Hồng Lân lại dần dần trở nên sinh động, thường xuyên làm ra một ít hành động làm cho Vương xuất hồ ý liệu (không ngờ). Nhưng là loại thay đổi này khiến cho Vương thập phần vui sướng.

Nếu nói trước kia y yêu là tiểu hậu vệ Hồng Lân, như vậy hiện tại, y yêu chính là cái tên trước mắt đã muốn trưởng thành, nhưng vẫn hội làm nũng, hội cười to, thậm chí vẫn là có chút gốc hồ hồ cùng thiên chân (ngây thơ) này.

Trong lúc Yam cùng Vương hạnh phúc cảm nhận máy thai của hài tử, bên kia Vương hậu lại không thư thái như vậy.

“Cái gì? Nội thị ở ngoại cung thay đổi người?” Vương hậu nghe Nhu Hương báo cáo, kinh ngạc nói.

“Dạ”

“Chuyện khi nào?”

Nhu Hương nhúc nhúc nói: “Buổi chiều khi nội thị mới đến đưa cho Vương hậu nương nương thuốc bổ, nô tì liền phát hiện được”

Vương hậu nhẹ nhàng nhú mày, không nói gì.

Xuất phát từ trực giác của nữ tính cùng nhạy cảm đối với chính trị, Vương hậu trong lòng ảm ảm cảm thấy có chút không đúng. Nàng hiện tại tuy rằng khôi phục tự do, có thể mang theo thị nữ cùng nội thị đến hậu hoa viên đi dạo, nhưng phạm vi hoạt động không lớn. Thị nữ Nhu Hương bên người nàng cũng không có tự do, không chỉ không thể giống như trước đây có thể đến trừu phòng (nhà bếp) vì nàng thủ thực (lấy thức ăn) hoặc thay nàng truyền tổng tin tức, thậm chí đi ra cung điện cũng không được. Tất cả những gì Vương hậu cần nàng chỉ có thể nhắn với nội thị được Vương phái đến, sau đó các nội thị sẽ đi làm. Cho dù là thuốc bổ cùng thức ăn, cũng là từ nội thị đưa đến để nàng mang vào.

Có thể nói, hai chủ tớ trừ bỏ một chút tự do đi dạo, hoàn toàn là bị khóa chặt trong cung điện của Vương hậu. Vương là không có khả năng để cho Vương hậu tùy ý liên lạc với bên ngoài, mà nếu muốn ngăn cản nàng, đầu tiên sẽ chặt đứt cánh tay (ý chỉ thuộc hạ) của nàng.

Nhu Hương kiến thức không nhiều, đối Vương cũng thập phần sợ hãi, nguyên bản nàng thấy nội thị thay đổi mới, cũng không có suy nghĩ gì đặc biệt, nhưng thấy Vương hậu nương nương về mặt ngưỡng trọng, không khỏi trở nên khẩn trương, nói: “Vương hậu nương nương, có cái gì không đúng sao?” Nàng đột nhiên sợ hãi đứng lên, kích động nói: “Có phải hay không điện hạ, điện hạ muốn làm gì với ngài? Vương hậu nương nương, chúng ta làm sao bây giờ?”

Vương hậu phục hồi tinh thần lại, vội vàng trấn an nói: “Nhu Hương, người không cần khẩn trương, hẳn là không có gì đâu. Điện hạ...điện hạ đại khái chính là cảm thấy nội thị trước kia không thích hợp, mới thay đổi người mới thôi” Nàng cũng không rõ tâm tư của Vương, chính là phỏng đoán như vậy. Thấy bộ dáng của Nhu Hương vẫn là vẻ mặt kinh hoảng, nói: “Bằng không, ngày mai điện hạ tới, ta tự mình hỏi một chút”

“Vương hậu nương nương, ngài...ngài vẫn là không nên hỏi”

“Vì cái gì?”

“Ta sợ...ta sợ ngài nhạ (làm cho) điện hạ sinh khí...nếu điện hạ mất hứng, Vương hậu nương nương, đến lúc đó ngài...”

Vương hậu nghĩ nghĩ, nói: “Hẳn là sẽ không đâu. Điện hạ rất xem trọng tự tử, sẽ không sinh khí với ta” Nàng vừa nói, một bên cúi đầu vuốt ve bụng hờ ra của chính mình, thầm nghĩ: không biết hài tử này là nam hài hay là nữ hài.

Nàng hỏi qua Vương thái y mấy lần, đáng tiếc điều này thái y cũng không biết được. Nếu thật sự là tự tử, như vậy địa vị của nàng trong cung ở Triều Tiên sẽ được nâng lên rất cao, Vương so với trước càng phải tôn trọng nàng, địa vị của nàng ở Triều Tiên sẽ vững như Thái Sơn. Tương lai một khi Vương băng hà, như vậy hài tử của nàng sẽ trở thành Triều Tiên Vương, mà nàng, cũng sẽ trở thành Vương Thái hậu.

Vương Thái hậu...

Xưng hô này làm cho trong lòng nàng dâng lên một cỗ kích động khó tả. Nếu, nếu nàng trở thành Vương Thái hậu, trở thành nữ nhân quyền lực cao nhất trong quốc gia, hài tử của nàng cùng Hồng Lân là Triều Tiên Vương, như vậy nàng cùng Hồng Lân lúc đó...có phải hay không cũng không còn gì trở ngại? (ơ hơ ==)

Vương hậu vì ý tưởng này mà kinh hãi nhưng cũng đồng thời âm thầm vui sướng. Bất quá hết thảy trước tiên nàng phải sinh hạ một tự tử đã.

Đúng vậy, nàng nhất định phải sinh hạ một tự tử, một thái tử có thể kế thừa vương vị của Triều Tiên.

Chỉ cần có hài tử này, nàng còn có một vương bài (ách chủ bài) có thể cùng Vương đối kháng.

“Nhu Hương, mấy ngày nay Kiện Long Vệ bảo hộ ngoài điện là ai?”

Nhu Hương nói: “Là Bùi thị vệ, Lí thị vệ, Kim thị vệ cùng Kì thị vệ”

“Không có Phác Phó tổng quản sao?”

“Dạ không” Nhu Hương nhớ lại một chút, nói: “Phác Phó tổng quản đã muốn mấy tháng không có đến bên ngoài ngoại cung của nương nương trực”

Vương hậu cảm thấy trầm xuống.

Mấy tháng trước Vương vẫn lệnh cho Phác Thắng Cơ giam lỏng nàng. Thừa dịp đoạn thời gian đó, nàng đối với Phác Thắng Cơ có chút hiểu biết, ẩn ẩn phát hiện hẳn đối Vương có một loại tình cảm khó nói bằng lời. Trực giác xuất phát từ nữ tính, nàng cảm thấy được có thể lợi dụng điểm này.

Đáng tiếc không lâu sau Vương đã đem Phác Thắng Cơ triệu hồi. Mấy ngày nay thủ vệ ở ngoại cung đều là Kiện Long Vệ cấp thấp, không chỉ có quyền lực hữu hạn, hơn nữa tựa hồ cũng không có ý tiếp cận nàng.

Vương hậu không rõ ràng lắm những người này có phải hay không do Vương cố ý an bài. Chẳng lẽ Vương phát hiện tâm tư của nàng?

Không, không có khả năng!

Chính nàng đều không có hoàn toàn suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện, Vương càng không thể phát hiện được.

Như vậy...

Ai...

Vương hậu trái lo phải nghĩ, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nàng cho tới bây giờ cũng không thể hiểu được Vương. Mặc dù có đoạn thời gian nàng cho rằng mình hiểu rõ, nhưng sự thật chứng minh hết thảy đều là do nàng tình nguyện. Hơn nữa đối với tình hình trong nước cùng cục diện chính trị của Triều Tiên, nàng tuy rằng hiểu được, cũng chưa từng có cơ hội cũng không có năng lực nắm giữ.

Nàng không biết chính là, Kiện Long Vệ thường trực bên ngoài cung điện Vương hậu, cũng không phải Vương an bài, mà là do chính Yam an bài. Bởi vì hắn biết rõ nội dung vở kịch, lo lắng một ngày nào đó Vương hậu sẽ cùng Phác Thắng Cơ cấu kết với nhau làm điều xấu, cho nên cho dù là nghĩ nhiều cũng tốt, vẫn là phòng ngừa chu đáo đem Phác Thắng Cơ điều đi khỏi cung điện Vương hậu rất xa, thay đổi tâm phúc của chính mình đi thủ vệ cung điện Vương hậu.

Vương đổi chuyện này cũng không có hỏi nhiều. Y rất tin tưởng Kiện Long Vệ mỗi người đều là thực trung thành với chính mình, hơn nữa đối với Hồng Lân y vẫn là thập phần tín nhiệm (trừ bỏ phương diện nữ nhân), cho nên cũng không có hỏi đến.

“Vương hậu nương nương, có cái gì không ổn sao?” Nhu Hương nhìn sắc mặt Vương hậu đối tới đối lui, lo lắng hỏi.

Vương hậu nhìn thấy khuôn mặt Nhu Hương nhu nhược dịu ngoan, không khỏi thở dài một tiếng nói: “Không có việc gì. Không cần nghĩ nhiều”

Ai, vì sao bên người nàng hiện tại chỉ còn có một thị nữ của hồi môn yếu đuối vô lực như vậy? Ca ca Thái An Công của nàng đã bị giết, tâm phúc chính mình mang đến từ Nguyên triều chỉ còn lại có Nhu Hương, tại trong thâm cung nàng không có một chút lực lượng nào. Như vậy nàng nên làm như thế nào để bảo đảm an toàn của chính mình? Như thế nào thoát khỏi khống chế của Vương?

Vương Thái hậu...

Thật là một danh xưng cỡ nào tuyệt vời a.

36. Chương 35

“Len, thế nào? Các giáo sư nói như thế nào?” Yam liên lạc với căn cứ, khẩn cấp nói.

Len đem kết quả sau khi nghiên cứu của các giáo sư chuyển cho hắn: “Các giáo sư trải qua nghiên cứu, phát hiện tử tự của người cùng Vương Kỳ quả thật có khuynh hướng thân thể nhân loại, này có thể là do không gian người đến vẫn còn trong thời đại dùng thân thể sinh sản của cấp thấp nhân loại, cho nên phải tuân thủ quy tắc ở đó”

“Nếu nói vậy, điện hạ...Vương Kỳ phải dựa vào tự thân nhục thể (xác thật) để sinh dục sao?”

“Theo lý luận thì là như vậy”

“Nhưng y là nam tính a” Yam vẫn luôn lo lắng vấn đề này, nhíu mày nói: “Hiện tại khoa học kỹ thuật không đủ phát triển, không có tử cung nhân tạo gây giống, không có sinh vật dịch trị liệu, thậm chí không có cái kia...cái kia tối cổ xưa phương pháp phẫu phúc sản (sinh mổ). Vương Kỳ như thế nào có thể sinh sản?”

“Không cần lo lắng. Chỉ cần có hoàn cảnh phát triển thích hợp cùng dinh dưỡng đầy đủ, phôi thai là có thể ở tại tràng bích sinh trưởng. Hơn nữa khi thai nghén tinh thần thể của tử tự là có thể tạo ra hoàn cảnh thích hợp để tự thân sinh trưởng. Người dùng tinh thần lực tra xét một chút cấu tạo thân thể của Vương Kỳ, hẳn là sẽ phát hiện trong cơ thể hắn đã muốn tự động hình thành một khí quan (bộ phận) giống như tử cung, đủ để cung ứng cho thai nhi lớn dần cùng phát dục”

Yam có chút phiền táo nói: “Ta đã muốn kiểm tra qua, quả thật như thế. Nhưng là ta lo lắng chính là khi y sinh phải làm sao a? Hài tử là như thế nào sinh ra? Chẳng lẽ muốn ta thực hiện phẫu phúc sản cho y sao?”

Len nói: “Vấn đề này Rox cũng hỏi qua. Phương pháp chỉ có một: chính là sinh sản tự nhiên”

Yam lấp bắp nói: “Sinh, sinh sản tự nhiên?”

“Đúng vậy. Rox từng tính toán vì một nửa kia của hắn thực hiện phẫu phúc sản, nhưng các giáo sư trải qua nghiên cứu, xác định không thể. Đầu tiên, các người không thể xác định tình hình khí quan bên trong cơ thể của đối phương cụ thể như thế nào, còn có vị trí của thai nhi. Thứ hai, sau khi giải phẫu, không có cơ nhân tuyến (*), cũng không có peptide amino acid chống viêm (gu-gồ ca bảo thể ^^), thực dễ dàng dẫn đến biến chứng. Thứ ba, cũng là tối trọng yếu, khuyết thiếu kỹ thuật phát triển hỗ trợ, sau khi sử dụng biện pháp phẫu phúc sản lấy thai nhi ra, nửa kia của người sẽ rất khó hoài dục một lần nữa”

“Vậy, phải làm sao bây giờ?” Yam cũng không để ý câu cuối cùng, hắn quan tâm chỉ là thân thể của ái nhân khỏe mạnh.

Hắn phiền táo vầy vầy đầu, mái tóc đen dày phiêu động trong không trung.

Mấy ngày nay hắn ở thư khố đem tất cả y thư đọc hết. Hơn nữa kiến thức về phương diện hoài dục cùng sinh sản của nữ tính, cũng sơ sơ nắm rõ. Ở thời đại hiện tại này, đừng nói nam nhân, ngay cả nữ nhân khi sinh sản cũng giống như là phá quỹ môn quan vậy. Triều Tiên vương triều kéo dài gần năm trăm năm, hậu cung tần phi cùng nữ bối vì khó sinh mà chết không thể đếm hết. Mà Vương Kỳ thân là nam tử, khuyết thiếu tiên thiên (bẩm sinh) điều kiện, chẳng phải là càng nguy hiểm?

Chính là việc này hiển nhiên Len cũng bất lực. Hắn nói: “Không có biện pháp. Ai kêu các người lựa chọn một nửa kia đều là nam tính đâu? Hơn nữa trước đó cũng không có nghĩ đến cao cấp tinh thần thể nhân loại cùng cấp thấp thân thể nhân loại sau khi kết hợp hài tử lại hội phản với nguyên tắc sinh vật tiến hóa, càng có khuynh hướng thân thể nhân loại. Nay nhất hạng thất sách khiến cho chúng ta hiện tại đều bị vây vị trí bị động. Hơn nữa bởi vì truyền cơ vẫn chưa tu sửa hảo, căn cứ cũng vô pháp cung cấp trợ giúp cụ thể hơn cho các người. Hết thảy chỉ có thể dựa vào chính bản thân các người thôi”

Yam rất là bất mãn, phát điên nói: “Như thế nào có thể vô trách nhiệm như vậy a!”

Len thở dài, nói: “Ta thực có lỗi. Thí nghiệm lần này là lần đầu tiên trong vũ trụ tiến hành thí nghiệm trên phương diện tương quan, không chỉ có cải tiến hạng nhất, đồng thời cũng có tính khiêu chiến hạng nhất. Hơn nữa trước khi tham gia các người đều đã ký vào hiệp nghị đồng ý, đối với các loại tình huống có thể gặp phải cũng đều có tâm lý chuẩn bị”

Đây là sự thật, Yam trong lòng rất rõ ràng, hắn chính là nhịn không được phát tiết một chút bất mãn mà thôi.

Hắn ngây người một lát, đột nhiên nhớ tới: “Tình hình bên Ander cùng Rox như thế nào? Ta nhớ rõ người lần trước nói qua một nửa kia của Rox cũng hoài dục, chẳng lẽ cũng là sinh sản tự nhiên sao?”

“Đúng vậy, tình hình của các người là giống nhau, đều phải tuân thủ quy tắc ở thế giới các người đến. Điều Rox lo lắng cùng người không sai biệt lắm”

“Như vậy Ander thì sao? Hắn xuyên qua sớm nhất, một nửa kia của hắn tình hình như thế nào?”

Len tựa hồ chần chờ một chút, một lát sau mới trả lời: “Bên Ander tốc độ dòng chảy thời không tương đối nhanh, thời gian của hắn cùng các người cách rất nhiều. Một nửa kia của hắn lần trước sinh non. Chứng minh thai nhi là dừng dục ở trong tràng bích nam tính, thông qua sinh sản tự nhiên sinh ra. Giáo sư Su bọn họ trải qua số liệu kiểm tra đo lường cùng thí nghiệm biểu thị, xác định nam tính là có thể thông qua phương pháp này sinh hạ thai nhi, cho nên người không cần quá lo lắng”

“A, ái nhân của Ander sinh non, thật sự là rất đáng tiếc” Yam biểu đạt thương tiếc của mình, bất quá cũng không để ý lắm. Bởi vì đối với tương lai nhân loại mà nói, thai nhi sinh non đều là không khỏe mạnh. Ưu thắng liệt thái (khỏe thì sống yếu thì chết) là quy luật của thiên nhiên. Hơn nữa sau khi nhân loại di cư vào vũ trụ, quy luật này càng thêm sâu sắc cùng tàn nhẫn lạc ấn (ghi dấu) lại trên tinh thần cùng thân thể của nhân loại.

“Như vậy Ander xử lý tình hình lúc đó như thế nào? Một nửa kia của hắn hiện tại ra sao?”

Len nói: “Tình hình cụ thể Ander không có báo cáo với chúng ta, chỉ giảng thuật đại khái một chút quá trình. Một nửa kia của hắn thân thể mức độ khỏe mạnh không phải tốt lắm, bất quá tinh thần lực lại thập phần cường hãn. Ta nghĩ lần sau bọn họ nhất định sẽ dựng dựng ra một hải tử khỏe mạnh”

Yam phi thường nghĩ muốn hướng Ander lĩnh giáo một ít kinh nghiệm, đáng tiếc bởi vì hạn chế của hiệp định giữ bí mật, chuyện mà người tham gia thí nghiệm không muốn tiết lộ, căn cứ cũng không thể cưỡng ép yêu cầu bọn họ hội báo. Cho nên Ander không nói, bên Len cũng không thể biết tình hình cụ thể.

Nếu có thể cùng Ander còn có Rox gặp mặt một chút thì tốt rồi.

Ý niệm này đột nhiên toát ra trong đầu Yam. Nhưng là quy tắc thứ nhất của thí nghiệm chính là mọi người phải tự thân một mình hoàn thành thí nghiệm, trong suốt quá trình không thể cạnh tranh lẫn nhau cùng can thiệp. Cho nên hắn tạm thời buông tha cho quyết định này.

Lại góp nhặt một ít tư liệu từ Len, Yam cắt đứt liên lạc, chuẩn bị quay về tầm cung.

Bất quá nửa đường hắn đụng phải Phác Thắng Cơ đang cùng hai gã Kiện Long Vệ tuần tra.

“Hong Tổng quan gần đây bề bộn nhiều việc a. Giáo trưởng (sàn đấu võ) cũng không nhìn thấy thân ảnh của ngài đâu”

Phác Thắng Cơ đối hắn nói chuyện luôn là châm chọc khiêu khích như vậy. Yam đã muốn không còn cảm giác.

“Ta tự nhiên có chuyện ta phải làm. Phác Phó tổng quản có việc sao?”

“Không việc gì. Chính là thực hi vọng có cơ hội có thể cùng Hong Tổng quản hảo hảo bàn luận một phen a” Phác Thắng Cơ tựa tiểu phi tiểu nói.

Bởi vì ở phương diện võ nghệ Phác Thắng Cơ luôn cao hơn Hong Lân một bậc, cho nên hắn vẫn phi thường khao khát có thể lấy phương thức luận võ đả bại Hong Lân, an ủi một chút tâm lý không cân bằng của chính mình.

Bất quá đáng tiếc chính là Vương cũng thập phần hiểu rõ điều này.

Nếu luận về võ nghệ, quả thật Phác Thắng Cơ cũng có tư cách làm tổng quản. Nhưng bởi vì Vương thiên vị, mà bổ nhiệm Hong Lân võ nghệ kém một chút vì (làm) tổng quản, Phác Thắng Cơ chỉ vì phò. Cũng bởi vì lo lắng Phác Thắng Cơ lòng bất mãn mà tìm Hong Lân khiêu khích, vạn nhất Hong Lân thua, sẽ đánh mất tôn nghiêm, đồng thời cũng sẽ mất đi uy tín ở Kiện Long Vệ, ảnh hưởng đến lực khống chế của hắn đối với Kiện Long Vệ.

Cho nên Vương bắt công tới cực điểm, hơn nữa đối ái nhân ôm tâm lý bảo hộ rất lớn, sau khi bổ nhiệm Hong Lân vì Kiện Long Vệ Tổng quản, liền ngang nhiên hạ lệnh, trong Kiện Long Vệ bất cứ kẻ nào cũng không được dù là công khai hay lén lút hướng tổng quản khiêu chiến, trừ khi được hắn cùng tổng quản hai người cùng đồng ý mới có thể.

Ai cũng biết điều này là nhằm vào Phác Thắng Cơ. Bởi vì Hong Lân ở trong Kiện Long Vệ thập phần xuất sắc, võ nghệ ở trên mọi người, chỉ có Phác Thắng Cơ cao hơn hắn một bậc, tất cả mọi người đều tâm tri đồ minh (trong lòng biết rõ). Cho nên Hong Lân thường xuyên cùng đám huynh đệ Hàn Bách ở giáo trường luận bàn võ nghệ Vương cũng không hỏi đến.

Hiện tại Phác Thắng Cơ nói lời này, cũng chỉ là lời nói đầu môi mà thôi. Nếu thật có thể kích cho Hong Lân đồng ý luận võ cùng mình, kia tự nhiên là hảo, không thể, cũng chỉ có thể xem như đầu võ mồm thắng thôi. (ta chém ‘_____’)

Yam mỉm cười, ảm đạm cười, nói: “Đúng vậy, đã lâu không có cùng Phác Phó tổng quản luận bàn, ta thật là có điểm tưởng niệm a. Điện hạ tuy rằng không cho phép chúng ta công khai hoặc lên luận võ, bất quá trao đổi võ nghệ một chút vẫn là có thể đi. Phác Phó tổng quản, ngày nào đó nhàn rỗi, chúng ta có thể hảo hảo luận bàn một phen”

Phác Thắng Cơ không nghĩ tới hần hội nói như vậy, không khỏi cực kỳ ngoài ý muốn. Kế tiếp còn lại là rất vui sướng.

Phác Thắng Cơ cơ hồ gấp đến mức không thể đợi mà muốn cùng Hồng Lân ra sức đánh một hồi. Chính là hần tâm cơ thâm trầm, nghe vậy chỉ là nhún mày, làm bộ như vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Nga? Hồng Tổng quản là nói thật sao?”

Yam mỉm cười nói: “Nếu Phác Phó tổng quản như thế khẩn thiết, ta như thế nào lại nhẫn tâm để người thất vọng? Vạn nhất Phác Phó tổng quản bởi vì không thể cùng ta luận bàn một phen mà cảm thấy buồn bực trong lòng, sinh ra bệnh gì đó thì sẽ không tốt lắm. Kiện Long Vệ đều là hảo huynh đệ, ta thân là tổng quản, tự nhiên phải hảo hảo chiêu cố các huynh đệ”

Phác Thắng Cơ trở mặt. Hần quả thực không thể tưởng được Hồng Lân sẽ nói ra những lời này. Nhìn thấy bộ dáng tựa tiểu phi tiểu gia của Hồng Lân, nhưng lại ẩn ẩn có một cỗ khí thế nhiếp (thu hút) nhân, so với bộ dáng nghiêm túc vẻ mặt đờ dẫn trước đây của hắn, càng làm cho người ta cảm nhận được một loại khí thế cùng uy vọng của “Tổng quản”.

Phác Thắng Cơ nhất thời bị hắn nói làm cho á khẩu không trả lời được, không biết nên ứng đối như thế nào.

Yam nói: “Cứ như vậy đi. Ta còn phải hồi cung hầu hạ điện hạ, đi trước một bước”

Hắn đi qua sát bên người Phác Thắng Cơ, Phác Thắng Cơ lúc này mới hồi phục tinh thần lại, gọi trụ hắn: “Đứng lại!”

Yam thản nhiên nghiêng người: “Còn có chuyện gì sao?”

“Hồng Tổng quản nếu đáp ứng ta, chẳng lẽ không ước hạ thời gian sao? Hay là muốn đi bẩm báo với điện hạ?” Nói tới đây, Phác Thắng Cơ bỗng nhiên ngạo mạn châm chọc nói: “Đương nhiên, nếu điện hạ không đồng ý, ta tự nhiên sẽ không vi phạm ý tứ của điện hạ. Hồng Tổng quản đương nhiên cũng là vậy a”

“Người không cần khiêu khích ta” Yam không chút nào để ý chỉ vào hai gã Kiện Long Vệ phía sau hắn nói: “Chuyện này ta sẽ không bẩm báo với điện hạ. Cho dù điện hạ đã biết, ta cũng sẽ dốc hết sức tuân thủ. Nếu người sợ ta đổi ý, có thể cho Trương Thành cùng Kim Hoán Chi làm chứng”

Hai gã Kiện Long Vệ bị điểm danh nghe vậy, lập tức bất an nhìn nhau.

Bọn họ mặc dù ở trong Kiện Long Vệ có chút thân cận với Phác Thắng Cơ hơn, nhưng dù sau Hồng Lân mới là tổng quản danh phù kỳ thực, quan hệ với Vương lại không thiện (hời hợt), được sủng ái. Bọn họ vẫn là không dám minh mục trương đả (trắng trợn) đối địch với hắn.

(*) cơ nhân tuyến: sợi tơ gen. Đại khái là một phương pháp trị liệu, thay vì sau khi phẫu thuật sẽ dùng chỉ may lại thì dùng nó. Hiện tại ở Việt Nam có một loại giống thể này, ta cũng ko rõ có phải nó không, vì chị ta cũng vừa sinh mổ, bệnh viện nó ko có dùng chỉ may vết thương mà dùng 1 dải băng dán như băng cá nhân á, dán lên rồi nó tự tan vào da làm lành vết thương luôn, tuyệt ko để lại sẹo, cũng ko cần kiêng cử gì hết luôn.

37. Chương 36

Phác Thắng Cơ rất cuộc yên lòng, nói: “Nếu Hồng Tổng quản đã nói vậy, như thế chúng ta liền ước hẹn giờ ngộ ngày mai, gặp tại giáo trường”

“Tốt. Ta đi đây” Yam nói xong cũng không quay đầu lại thì nhiên rời đi.

Phác Thắng Cơ này càng ngày càng làm càn, hấn sớm đã có tâm chèn ép một phen. Nếu không phải lần trước chính mình ở sự kiện thích khách lộ ra thực lực, đoạt được toàn thể Kiện Long Vệ kính trọng cùng tín phục, chỉ sợ Phác Thắng Cơ sẽ thừa dịp khoảng thời gian chính mình bị Vương “phóng ngoại” (thả ra ngoài) mà trở nên kiêu ngạo.

Yam trong lòng đối với Phác Thắng Cơ thập phần chán ghét, không chỉ có bởi vì hấn đối Vương ôm hữu dị (khác thường) tâm tư, tối trọng yếu chính là hấn sau khi bị Vương cự tuyệt, lại bị Vương hậu giật dây, thời điểm cuối cùng phản bội Vương. Điểm này là Yam tối không thể tha thứ hấn.

Bất quá hiện tại Phác Thắng Cơ đối Vương vẫn là trung thành và tận tâm, tuy rằng thỉnh thoảng đối chính mình hoa tra (bắt lỗi), nhưng trên phương diện đại cục còn không có làm ra chuyện gì khác người. Cho nên Yam tính toán làm cho hấn tâm phục khẩu phục, ở phương diện võ nghệ hung hăng giáo huấn hấn một ít, áp chế đáng về bề vệ của hấn.

“Phó Tổng quản, như vậy...có chút không tốt?”

Hai gã Kiện Long Vệ đi tuần tra theo sau Phác Thắng Cơ cảm thấy có chút lo lắng. Bọn họ đương nhiên là biết Phác Thắng Cơ cùng Hồng Tổng quản không quá hợp nhau, những năm gần đây luôn minh diện ám lí (*) cùng Hồng Tổng quản đối nghịch. Bọn họ tuy rằng cùng Phác Thắng Cơ quan hệ rất tốt, nhưng cũng không khỏi đại thán (than thở) chính mình không hay ho, như thế nào cố tình lại làm cho bọn họ đụng phải sự tình hôm nay a.

Phác Thắng Cơ cười lạnh một tiếng, nói: “Có cái gì phải lo lắng. Các người không thấy được là Hồng Tổng quản tự mình đáp ứng ta sao? Hơn nữa hấn nói sẽ không báo cho điện hạ, ta nghĩ Hồng Tổng quản vẫn là sẽ giữ chữ tín a”

“Chính là vạn nhất điện hạ nghe được tin tức gì đó...”

“Đúng vậy. Điện hạ sủng ái Hồng Tổng quản như vậy...”

Phác Thắng Cơ trầm mặt một chút, nói: “Các người yên tâm. Điện hạ tuy rằng sủng ái hấn, nhưng là cực tín nhiệm chúng ta. Chúng ta đều là tâm phúc của điện hạ, điện hạ sẽ không quá bất công. Hơn nữa...” Hấn dừng một chút, lộ ra một cái tươi cười kiêu căng tự tin: “Ta chỉ muốn đánh bại hấn là tốt rồi. Sẽ không lưu lại vết thương nào trên người hấn”

Hai gã Kiện Long Vệ thấy hấn tự tin như thế, không tốt nói cái gì nữa, nhưng trong lòng lại càng thêm lo lắng.

Chúng ta chính là sợ người sẽ thắng a...Làm ơn, người vẫn bại bởi Hồng Tổng quản đi, như vậy cái gì cũng tốt a.

Hai gã xui xẻo vật hi sinh trong lòng rơi lệ.

Yam trở lại tắm cung, đêm đó quả nhiên không có nói với Vương chuyện này.

Vương tựa vào trên giường, trên tay cầm một quyển thơ ca dân gian của Triều Tiên. Bởi vì loại tư thế bán dựa bán ngồi này, khiến cho bụng y hoàn toàn lộ ra, bên trong giống như có một nửa quả bóng cao su nhỏ vậy, tròn trịa a. Yam cảm thấy thập phần đáng yêu, ghé vào bên người hấn vuốt ve bụng y ngoan ngoan (chơi đùa).

Sờ bên này, lại sờ bên kia. Sờ qua, lại sờ lại.

Ấn, đổi tay, sờ tiếp.

Vương tình cờ xem thư mệt, cúi đầu nhìn một chút Hồng Lân, thấy hấn cứ như vậy mà làm không biết mệt, nhin không được nói: “Hồng Lân a, người cứ như vậy ngốc, không nhàm chán sao?”

“Sẽ không a” Yam đầu cũng không nâng, nói: “Ta đang cùng hài tử trao đổi a”

Vương cười nói: “Nga. Các người trao đổi cái gì a?”

Yam ngẩng đầu đối y cười khê nháy mắt, nói: “Không nói cho ngài”

Vương bắt đầu dể lỏng đầu, tiếp tục xem thư trong tay mình. Có lẽ là ngồi lâu nên mệt mỏi, không khỏi thân thủ nhu liệu nhu (xoa xoa) phía sau thắt lưng.

Yam nói: “Làm sao vậy? Lưng đau sao?”

“Àn. Có một chút”

“Ta giúp ngài nhu nhu” Yam rút cuộc buông tha cho bụng của Vương, ngồi dậy.

Vương cũng không có từ chối. Theo thai nhi dần dần lớn lên, gánh nặng thân thể của Vương cũng tăng lớn. Tuy rằng chỉ mới năm tháng, nhưng thai nhi phát dục rất nhanh, cơ hồ mau vượt qua Vương hậu bảy tháng. Đương nhiên, Vương không có nhìn thấy thân thể Vương hậu, không thể nào so sánh được, cho nên vẫn cảm thấy được tình trạng của chính mình vẫn là rất bình thường. Chính là từ sau khi tiến vào năm tháng, máy thai hơn, xương sống thắt lưng đau nhức cũng nhiều lên. Cho nên gần đây khi y ở trong cung điện của mình, đã rất ít ngồi khoanh chân, mà là lựa chọn dựa ngồi vào trên giường.

Thủ pháp của Yam không thể nói là tốt nhất, nhưng thắng ở ôn nhu, Vương cảm thấy thoải mái không ít.

Y buông thư trong tay, đánh cái ngáp, nói: “Mệt mỏi. Hồng Lân a, chúng ta ngủ đi”

“Hảo”

Yam hầu hạ y nằm xuống, mũi tư tư (ta thua ==) từ phía sau ôm chầm lấy y.

Vương cười, nói: “Đêm nay chỉ vậy thôi. Thật sự thực buồn ngủ a”

Yam có chút thất vọng, vẫn là nói: “Hảo. Điện hạ, hảo hảo ngủ đi” Nói xong ở trên giường mặt y nhẹ nhàng hôn một chút.

Vương trong lòng có chút áy náy, một bên buồn ngủ nhắm mắt lại, một bên hàm hồ hứa hẹn: “Ngày mai. Ngày mai ta nhất định bồi thường ngươi...” Vừa dứt lời, đã lâm vào bên trong mộng đẹp.

Hai người tuy rằng chuyện phòng sự chưa đoạn (ngừng lại), nhưng Vương bởi vì tình trạng thân thể, buổi tối cực dễ dàng mệt mỏi. Y cũng không phải là người thích bạch nhật tuyên *** (H lúc trời còn sáng:”>), cho nên Yam đã bắt đầu ném đến tư vị nhẫn nại.

“Ngày mai nga. Điện hạ, không được đổi ý đâu đó” Yam nhìn thụy dung của Vương cúi đầu cười, nhìn không được khe hôn một cái lên môi y.

Buổi chiều ngày hôm sau, Yam tinh thần tràn trề đứng ở giáo trường, thần thanh khí sảng, vẻ mặt ý cười ung dung.

Phác Thăng Cơ thấy hần so với chính mình còn tối sớm, không khỏi nhú mày, nói: “Hồng Tổng quản quả nhiên thủ ước (giữ lời) a”

Yam cười mà không nói.

Bọn họ lần này lên luận bàn võ nghệ, tuy nói là sau lưng Vương giữ bí mật, nhưng các huynh đệ trong Kiện Long Vệ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân như một nhà, làm sao có thể giấu được? Vẫn là có rất nhiều người nghe được tin tức. Phàm là hôm nay không có phiên trực, cơ hồ đều tới.

Hàn Bách sau khi biết chuyện này lập tức đi khuyên Yam, chính là Yam đều có tính toán, võ võ bờ vai của hần làm cho hần không cần lo lắng. Lúc này Hàn Bách thấy trên giáo trường nhiều người như vậy, cùng Bùi Viêm lặng lẽ nói thầm vài tiếng, hai người vội vàng nhượng thị vệ canh gác nghiêm ngặt, không được cho ngoại nhân tiến vào.

Phác Thăng Cơ nhìn nhìn chung quanh, thấy đều là khoảng mười huynh đệ của Kiện Long Vệ, cũng không có ai khác, nói vậy sự tình sẽ không truyền ra ngoài đến tai điện hạ, cảm thấy lược lược (hơi hơi) an tâm.

Hần giương giọng nói: “Hồng Tổng quản, hôm nay các huynh đệ đến không ít, nếu ta có cái gì đắc tội, người cũng đừng giữ trong lòng”

Yam cười cười, nói: “Người yên tâm, tất cả mọi người là huynh đệ, có cái gì đắc tội hay không. Chính là luận bàn võ nghệ, khó tránh khỏi sẽ có lúc lỡ tay, nếu không cẩn thận đã thương người, người khả nhẫn một chút, đừng để tâm a”

Phác Thắng Cơ cười lạnh một tiếng, rút ra trường kiếm, nói: “Bắt đầu chưa?”

“Hảo” Yam cũng rút ra trường kiếm tùy thân của mình.

Các Kiện Long Vệ thấy hai vị tổng quản phải bắt đầu, đều hưng phấn mà kêu lên.

Bọn họ cũng không nghĩ sự tình lần này thực nghiêm trọng. Tuy rằng lên luận võ là vi phạm quy định của Vương, nhưng nam nhân ai lại không có nhiệt huyết, đánh nhau chính là thiên tính. Huống chi lần này hai người chỉ là “luận bàn võ nghệ” mà thôi, bọn họ cũng muốn biết hai vị tổng quản người nào lợi hại hơn.

Tuy rằng Phác Thắng Cơ từ nhỏ võ nghệ chính là người nổi bật nhất trong mọi người, nhưng đại đa số người vẫn là càng thích Hồng Lân. Huống chi sự kiện thích khách ở đại yến lần trước, Hồng Lân xuất ra thực lực, mọi người lúc này cũng thập phần chờ mong.

“Bắt đầu!”

Phác Thắng Cơ hét lớn một tiếng, vung kiếm bỏ xuống.

Yam cổ tay nhẹ chuyển, nghiêng người tránh đi.

Trên thực tế trong lòng hắn vẫn rất khó hiểu. Kiếm, là vũ khí chi vương (vua vũ khí). Nó chỉ dùng để đâm, không phải dùng để chém. Vì sao chiêu thức sử dụng kiếm của Kiện Long Vệ đều giống như là dùng đao?

Bởi vì mọi người từ nhỏ đều được giáo dục giống nhau, cho nên kiếm chiêu lẫn nhau đều rất quen thuộc cùng tương tự.

Yam dễ dàng tiếp được tất cả công kích của Phác Thắng Cơ, thậm chí còn thành thạo nghiên cứu đặc trưng kiếm pháp cùng thói quen của hắn.

Lúc này Vương ở trong tẩm cung tỉnh dậy, bỗng nhiên phác giát thiếu thiếu.

“Hoàng nội cung, Hồng Tổng quản đâu?”

Hoàng nội cung cung kính đưa lên mặt tử (khăn) cho Vương lau mặt, nói: “Hồng Tổng quản vẫn chưa trở về. Đại khái là ở chỗ của Kiện Long Vệ”

Từ lúc Vương hoài dục, Hồng Lân liền giống như biến thành bảo bảo ngoan ngoãn vậy. Buổi sáng xử lý sự tình ở Kiện Long Vệ, giữa trưa trở về bồi Vương dùng ngọc thiện, nhiều nhất cũng chỉ thừa dịp y ngủ trưa mà đến thư khố nhìn thư, rất nhanh sẽ trở về. Sau đó thời gian còn lại của buổi chiều hai người đều là cùng nhau tiêu ma (trải qua). Tỷ như cùng nhau tản bộ, đàn cầm, hoặc là nhìn thư, viết tự linh tinh. Tuy rằng bình thản, lại thập phần ấm áp tĩnh dật (yên lặng nhàn hạ).

Vương phi thường hưởng thụ cuộc sống như vậy. Bởi vì Triều Tiên không lớn, trên thực tế không có quá nhiều quốc sự cần phải xử lý. Vương từ lúc hoài dục đều rất hay buồn ngủ, dễ dàng mệt mỏi, cho nên liền đem triều hội (họp) đổi thành ba ngày một lần. Bình thường buổi sáng thức dậy sẽ nhìn xem tấu chương, xử lý một ít triều chính, sau đó chính là kiên nhẫn chờ Hồng Lân trở về. (giống như tiểu tức phụ a (tiểu người vợ)...))

Y đối với cuộc sống ngày ngày đều có Hồng Lân bồi bên người đã muốn tập quán. Cho nên hôm nay Hồng Lân thế nhưng không ở trong cung điện, làm cho y thập phần ngoài ý muốn.

Nguyên bản này cũng không phải là đại sự gì. Nhưng chính là trùng hợp như vậy, hôm nay Vương lại đột nhiên nghĩ muốn, nói: “Trẫm sẽ đến chỗ của Kiện Long Vệ nhìn xem. Hoàng nội cung, giúp trẫm thay y phục”

“Dạ”

Từ sau khi Vương mang thai, dáng người dần dần hiện rõ, vì giữ bí mật, liền đem các cung nhân nguyên bản vẫn luôn hầu hạ điều đi rất xa. Bởi vì Hoàng nội cung là tâm phúc hầu hạ y từ nhỏ đến lớn, cho nên

chuyện này cũng không có giấu diếm hẳn. Bình thường đều là Hồng Lâm hầu hạ Vương, khi hẳn không ở, thì sẽ do Hoàng nội cung cẩn thận chăm sóc.

Hiện tại toàn bộ hoàng cung những người biết Vương hoài dưng chỉ có Vương, Hồng Lâm, Vương thái y cùng Hoàng nội cung.

Hoàng nội cung mang đến một kiện bạch sắc trường bào hoa lệ, cẩn thận giúp Vương thay, trong quá trình hẳn phát hiện bụng Vương tựa hồ lại lớn một chút, không khỏi vui sướng nói: “Điện hạ, tiểu điện hạ tựa hồ lại trưởng thành một chút a”

Vương cúi đầu nhìn thoáng qua bụng chính mình, có chút kiêu ngạo. Y đậm đậm nhất tiểu (cười khế), cũng không nói gì.

Y luôn luôn không thích bó buộc đai lưng, cho nên trường bào rộng thùng thình vừa vặn có thể che bụng lớn.

Hoàng nội cung nói: “Điện hạ, có nên thỉnh nội vụ phủ tân chế vài bộ y phục mới cho ngài không?”

Vương không tiếc tiền trên người Hồng Lâm, nhưng chính y trên thực tế lại phi thường tiết kiệm, nghe vậy theo thói quen nói: “Vẫn chưa đến tài y tiết khí (**). Trẫm tuy rằng là Vương, nhưng vẫn phải tuân thủ quy định trong cung, vẫn là để đến lúc đó để cho bọn họ ăn (theo) quy củ mà chuẩn bị đi”

“Nhưng là điện hạ...thân mình của ngài càng ngày càng rõ ràng, y phục hiện tại có chút không vừa. Có phải hay không hẳn là nên tài chế (may mới) một ít? Vương hậu nương nương không phải chi phí tú khổ (quần áo) cũng tăng lên sao?”

Vương sững sốt một chút, cúi đầu vuốt bụng, trầm tư một chút, nói: “Là trẫm sơ sót. Như vậy đi, chuyện này liền giao cho người đi làm. Tân y phải rộng hơn một chút, tốt nhất...có thể che lấp mấy tháng sau”

“Dạ”

Cùng Hoàng nội cung giao phó xong chuyện tân y phục, Vương tâm tình vui vẻ hướng phía cung điện của Kiện Long Vệ đi đến.

(*) minh diện ám lí: ngầm ngầm đối địch nhưng vẫn để lộ ra rõ ràng.

(**) tài y tiết khí: thời điểm may đồ mới.

38. Chương 37

“Người đâu?” Nhìn thấy đại sảnh trống rỗng, Vương nghi hoặc nói.

Bình thường lúc này mọi người không phải là ở trong này thương nghị, hoặc là nói chuyện phiếm, nghỉ ngơi sao? Như thế nào hôm nay thế nhưng một người cũng không có?

Hoàng nội cung cũng rất kỳ quái, nói: “Điện hạ, nô tài đi tìm người hỏi một chút”

Vương gật gật đầu.

Hoàng nội cung đang muốn xoay người đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe đến trên hành lang truyền đến tiếng vài người nói chuyện.

“Nhanh lên nhanh lên. Hồng Tổng quản cùng Phác Phó tổng quản luận võ đã sớm bắt đầu rồi, chúng ta mau mau thay y phục, còn kịp đi giáo trường xem một chút”

“Thật sự là không khéo, như thế nào hôm nay lại là phiên trực của chúng ta a. Hàn Bách bọn họ tới sớm, không biết là ai thắng ai thua nữa?”

“Nếu không chúng ta cược đi. Ta cá là Phó tổng quản thắng”

“Ha ha ha, vậy ta đây liền đặt cho Hồng Tổng quản của chúng ta...”

Mấy người hi hi ha ha đi vào nội điện, liếc mắt một cái nhìn thấy Vương đang đứng thẳng giữ đại sảnh, không khỏi sợ tới mức nhất tề (đồng loạt) câm mồm.

Vương ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bọn hắn.

“Tham, tham kiến điện hạ”

Bọn họ lo lắng bất an tiến lên hành lễ.

Vương yên lặng nhìn, trầm giọng nói: “Các người vừa rồi đang nói cái gì? Ai cùng ai luận võ?”

“Ta, chúng ta...”

“Nói!” Vương quát lớn một tiếng.

Mọi người sợ tới mức giật nảy mình, không dám giấu diếm, vội vàng nói: “Hồi bẩm điện hạ. Là Hồng Tổng quản cùng Phác Phó tổng quản hôm nay ở giáo trường luận bàn võ nghệ. Bắt, bắt quá...”

Vương không đợi bọn họ nói thêm câu nào nữa, vung tay áo chạy ra khỏi Kiện Long Các.

Vài tên Kiện Long Vệ hai mặt nhìn nhau, vội vàng đi theo phía sau Vương chạy ra ngoài.

Vương nổi giận đùng đùng chạy về phía giáo trường.

Y không nghĩ tới Hồng Lân cùng Phác Thắng Cơ cứ nhiên lớn mật tới như vậy, dám can đảm vi phạm mệnh lệnh của chính mình. Nhưng lại không phải cùng với ai khác, nhất định phải là luận võ với Phác Thắng Cơ. Chẳng lẽ hắn không biết chính mình năm đó hạ lệnh như vậy là vì cái gì sao?

Hồng Lân cùng Phác Thắng Cơ đều là trợ thủ đắc lực của Vương, nếu hai người bất hòa, đối với Vương mà nói là phiền toái rất lớn. Nhưng trọng yếu hơn là, Hồng Lân cùng Phác Thắng Cơ lúc này lại công khai vi phạm mệnh lệnh của y, đây là đối Vương lệnh của y không tôn trọng. Hơn nữa y trong lòng thập phần lo lắng Hồng Lân khi luận võ sẽ bị thương, bởi vậy vừa tức vừa vội, sắc mặt xanh mét.

Lúc này trên giáo trường Hồng Lân cùng Phác Thắng Cơ đánh đến nan xá nan phân (bắt phân thắng bại), tất cả mọi người nhìn không chớp mắt.

Bọn họ sớm biết rằng Hồng Lân cùng Phác Thắng Cơ là hai người xuất sắc nhất trong Kiện Long vệ, nhưng rất lâu chưa thấy qua bọn họ luận võ, không nghĩ tới hai người bọn họ tiến bộ nhanh như vậy. Nhất là Hồng Tổng quản, nhớ rõ trước kia công phu của hắn so với Phác Phó tổng quản kém một bậc, chính là hiện tại đã qua hai trăm chiêu, hai người thế nhưng vẫn là hòa nhau. Hơn nữa xem bộ dáng của Hồng Tổng quản, giống như vẫn là nhân tân, mà Phác Phó tổng quản tựa hồ trở nên chật vật một chút.

Phác Thắng Cơ không nghĩ tới Hồng Lân tiến bộ nhanh như vậy. Hai người đấu hồi lâu. Thế nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Hai người bình khí tương giao phát ra âm thanh vang lên không ngừng bên tai.

Võ nghệ của Yam có kế thừa từ Hồng Lân, cũng có từ chính mình lúc ở tương lai thế giới luyện qua, còn có khoảng thời gian gần đây nhờ vả Len tìm cho hắn một ít tư liệu, tập hợp tất cả lại hiện tại hắn đã muốn giỏi hơn Phác Thắng Cơ rất nhiều. Nhưng hắn dù sao cũng vừa mới học được, còn không có hoàn toàn thông hiểu, không thể lập tức nâng cao quá nhiều. Hắn lại không nghĩ sử dụng đến tinh thần lực làm bừa, cho nên nhất đao nhất kiếm đều là tỷ thí bằng chính thực lực của mình. Bất quá trong quá trình tỷ thí, hắn đối với những chiêu thức này dần dần thông hiểu, rốt cuộc chậm rãi trở nên thành thạo, càng lúc càng chiếm thượng phong (lợi thế).

Đương — một tiếng vang lên.

Trường kiếm theo trong tay Phác Thắng Cơ rơi ra, trận luận võ này rốt cuộc có kết quả.

“Người thua” Yam lấy kiếm chỉ vào Phác Thắng Cơ ngã ngối trên mặt đất, trên trán tích hạ hãn châu (rơi mồ hôi), tâm tình lại thập phần vui sướng.

Hắn rút cuộc ở phương diện võ nghệ có một chút tiến bộ, này phải đa tạ Phác Thắng Cơ giúp hắn “uy chiêu” (*).

“Ta không phục!” Phác Thắng Cơ sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Hắn không nghĩ tới chính mình thế nhưng thất bại trong tay Hồng Lâm, người hắn luôn luôn khinh thị (xem thường).

Yam lúc này thật bội phục tinh thần bất khuất của hắn, trường mi nhất thiêu (**), nói: “Nga? Người không phục? Vậy muốn hay không đấu?”

Phác Thắng Cơ nhảy dựng lên, nhặt lên trường kiếm của chính mình, chỉ vào hắn nói: “Người vừa rồi sử dụng chính là chiêu thức gì? Đó không phải là võ công của Kiện Long Vệ chúng ta!”

“Người không cần quản ta chính là dùng chiêu thức gì. Tóm lại ta thắng người!”

“Hừ! Người từ nơi nào học được võ công này? Kiện Long Vệ ngày ngày thủ hộ trong cung, không có cơ hội cùng ngoại giới tiếp xúc. Người có phải hay không cùng người bên ngoài ám thông khoản khúc (âm thầm xã giao), học võ công của người khác?”

Yam vừa rồi cùng hắn đánh nhau hồi lâu, cảm thấy cũng có chút không kiên nhẫn, lúc này nghe hắn nói vô lý ngang ngược, không khỏi tức giận, nói: “Người nói bậy bạ cái gì đó! Cái gì ám thông khoản khúc! Ta học võ công gì cùng người có gì quan hệ!”

Phác Thắng Cơ cười lạnh nói: “Người không dám nói có phải hay không! Chiêu thức của người rõ ràng cùng kẻ lần trước ám sát Vương cực kỳ tương tự, người có phải hay không thông đồng với địch...”

Yam không nghĩ đến hắn lại hồ đồ đến mức nói ra loại lời nói này, không đợi hắn nói xong lập tức quát bảo ngưng lại: “Câm mồm! Phác Thắng Cơ, người không cần quá phận! Khẩu bất trạch ngôn (nói không suy nghĩ) cũng phải một vừa hai phải! Xem ra hôm nay cấp người giáo huấn vẫn chưa đủ!”

“Tốt. Có bản lĩnh người lại đến giáo huấn ta một chút. Ta không tin chính mình không đánh lại người!” Phác Thắng Cơ thật sự không thể chấp nhận chuyện chính mình thế nhưng lại bại trong tay Hồng Lâm, đã kích quá lớn, đến nỗi ý nghĩ hỗn loạn, hoàn toàn không có khôn khéo cùng trầm ổn như bình thường.

Hai người đều là càng nói càng giận, mắt thấy sẽ động thủ lần nữa, chợt nghe một người lớn tiếng hét lên: “Đều dừng tay cho trầm!”

Tất cả mọi người cả kinh, lúc này mới phát hiện Vương không biết khi nào đã đi tới giáo trường, vẻ mặt giận dữ trừng mắt bọn họ.

Tất cả Kiện Long Vệ kể cả Phác Thắng Cơ, đều quỳ xuống hành lễ. Yam chân chờ một chút, cũng cùng mọi người quỳ xuống.

Vương lạnh lùng quét mắt liếc nhìn bọn họ một cái, trầm giọng nói: “Các người đang làm cái gì?”

Thanh âm của y tuy rằng không lớn, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác được một cỗ khí thế cường đại mà âm lãnh.

Vương sinh khí. Hơn nữa là phi thường sinh khí.

Các Kiện Long Vệ từ nhỏ lớn lên bên cạnh Vương đều hiểu rất rõ chuyện này, không khỏi đem đầu cúi càng thấp, kể cả Phác Thắng Cơ đều vạn phần khẩn trương.

Lúc này Yam không mở miệng nói chuyện không được, dù sao hắn cũng là thủ lĩnh Kiện Long Vệ.

“Điện hạ, thần là cùng Phác Phó tổng quản luận bàn võ nghệ”

“Luận, bàn, võ, nghệ?” Vương gắt gao nhìn chằm chằm hắn, lại liếc mắt nhìn quét Phác Thắng Cơ một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Người xem trầm là người mù, là kẻ điếc sao! Trầm thấy các người vừa rồi giống như hận không thể giết đối phương!”

Yam cùng Phác Thắng Cơ không thể kham nổi những lời này, vội vàng cùng kêu lên: “Điện hạ, ngài hiểu lầm”

Phác Thắng Cơ giành nói: “Điện hạ, thần cùng Hồng Tổng quản thật sự chỉ là luận bàn võ nghệ, không có ý tứ khác. Vì thần biết sai rồi, thỉnh ngài trách phạt!” Nói xong nặng nề dập đầu.

Yam nói: “Điện hạ, việc này cùng Phác Phó tổng quản không quan hệ, là thần muốn cùng Phó tổng quản luận bàn. Thỉnh ngài trọng trọng (nặng nề) mà trừng phạt thần đi”

“Thỉnh điện hạ trách phạt!” Những tên Kiện Long Vệ khác cũng cùng nhau cúi đầu nhận tội. Ngay cả vài tên Kiện Long Vệ vừa rồi đi theo phía sau Vương cũng cùng nhau quỳ xuống.

Vương cả giận: “Hảo. Hảo. Đây là các Kiện Long Vệ của trẫm!” Y trừng mắt mọi người trên giáo trường, lạnh nhạt nói: “Hồng Tổng quản cùng Phác Phó tổng quản vi phạm cung quy, lén dùng binh khí đánh nhau, bẽ môn tư quá mười ngày! Những người khác biết mà không báo, nhất luật (giống nhau) phạt bổng (trừ lương) hai tháng! Đều quay về Kiện Long Các tự kiểm điểm cho trẫm đi!” Nói xong vung tay áo, xoay người rời đi.

Lần này Vương thực sinh khí không nhỏ, mặc kệ Hồng Lâm quỳ gối ở hành lang bên ngoài cũng không để ý tới.

Hoàng nội cung lẳng lặng canh giữ phía sau y, thấy Vương ra vẻ trấn định họa tranh, nhưng là ngón tay thỉnh thoảng run lên, ánh mắt khinh tức (khê neho), không họa được hai bút liền đem giấy Tuyên Thành vò thành một cục ném sang một bên. Dưới bàn đã muốn ném vài trương giấy Tuyên Thành cao cấp trở thành phế thải như vậy.

Hoàng nội cung rốt cuộc nhìn không được, thật cẩn thận nói: “Điện hạ, Hồng Tổng quản vẫn còn quỳ ở bên ngoài”

“Để cho hắn quỳ!” Thanh âm của Vương trầm trầm lạnh lùng.

Hoàng nội cung không dám nói thêm nữa.

Vương đối Hồng Lâm sùng ái bao nhiêu, hắn rất rõ ràng. Ngày trước Vương có như thế nào sinh khí, cũng không trách phạt Hồng Lâm như thế này. Lúc này đây hiển nhiên là cực kỳ tức giận.

Vương tuy rằng nói để mặc Hồng Lâm quỳ, nhưng tâm lý rốt cuộc không nở. Chính là trong lòng y vừa tức vừa giận, tổng cảm thấy được có một luồng hỏa khí không thể hạ xuống.

“Quên đi. Nhượng hắn vào đi” Vương buông bút phân phó nói.

Hoàng nội cung giống như nhận được đại xá, vội vàng đi ra ngoài, lặng lẽ đối Hồng Lâm nói vài câu, đợi cho hắn vào phòng xong, liền cho người đem ngoại môn tẩm cung quan (đóng) hảo.

“Điện hạ...”

Yam vừa thấy Vương, liền ngoan ngoãn ở trước y quỳ xuống, thùy hạ (cúi) đầu. Hắn biết bộ dạng này nhất định có thể đoạt được liên ái (thương yêu) của Vương.

Vương nhìn hắn trong chốc lát, rốt cuộc mở miệng nói: “Có bị thương hay không?”

“...Không có”

“Thua hay thắng?”

“...Thắng”

“Ân” Vương thần nhiên ân một tiếng, không biết là cao hứng hay là sinh khí.

“Điện hạ...” Yam đáng thương hề hề ngẩng đầu nhìn Vương một cái. Bộ dạng tuần mỹ hiển nhiên chiếm ưu thế, hiện tại hắn bày ra bộ dạng này mặc kệ là ai, nhìn thấy tâm đều phải nhuần (mềm).

Vương nhìn hắn muốn nói cái gì đó, lại đột nhiên nhú nhú mày, tay đặt lên bụng.

“Điện hạ” Yam nghĩ y vẫn không chịu tha thứ cho mình, nói: “Ta không phải cố ý muốn vi phạm mệnh lệnh của ngài. Ngài nếu sinh khí, có thể đánh ta mắng ta, tùy ý ngài phạt. Nhưng là ngài đừng khí phôi (phá hư) thân mình, ta, ta thật sự đau lòng”

Vương hừ một tiếng, vẫn là không nói gì.

“Điện hạ ——” Yam di chuyển về phía trước hai bước, ánh mắt khinh túc (khẽ nhú), vẻ mặt hối ý cùng xin lỗi.

Vương thở dài, nói: “Phù (đỡ) ta đứng lên”

Thân mình y hiện tại trở nên nặng nề, lại không có sự nhu nhận (dẻo dai) thiên sinh như nữ tính thân thể, sàn nhà trải thấp thấp mễ (chiếu tatami) của Triều Tiên, y khoanh chân ngồi xuống coi như dễ dàng, nhưng đứng lên liền thập phần khó khăn.

Yam vội vàng chạy đến đỡ lấy y.

Vương một tay chống thắt lưng, một tay để hấn nâng chậm rãi đứng dậy. Nhưng đột nhiên mảy nhíu lại, loan hạ (khom xuống) thắt lưng.

“Điện hạ? Làm sao vậy?”

“Àn...” Hai hàng lông mày của Vương nhíu chặt, dừng một lát, chậm rãi đứng dậy nói: “Không có gì. Ta muốn nằm nghỉ một lát”

Yam dìu y đi hướng đến giường bên trong tấm thất, ai ngờ vừa đi đến một nửa, Vương đột nhiên thở dốc, ôm bụng lần thứ hai loan hạ thắt lưng.

Yam phát hiện không đúng, vội hỏi: “Điện hạ, người làm sao vậy? Có phải hay không ở đâu không thoải mái?”

Vương cau mày, nói: “Không biết...bụng là lạ, có điểm đau...”

Kỳ thật bắt đầu từ khi y ở giáo trường trở về đã ẩn ẩn đau bụng, nhưng lúc ấy không nghiêm trọng lắm, cũng không có đặc biệt lưu ý. Một là y không hiểu, hai là đang trong cơn giận dữ, cũng không chú ý đến. Nhưng là hiện tại càng ngày càng cảm thấy vô cùng đau đớn, tựa hồ có chút không đúng.

(*) uy chiêu: đại khái là chiêu thức thể hiện uy.

(**) trường mi nhất thiêu: lông mi dài chớp một cái.

39. Chương 38

Yam vội vàng đỡ y lên giường nằm, triển khai tinh thần lực thăm dò, không được thai nhi đáp lại, trong lòng không khỏi lạc đảng (hoảng sợ) một chút.

“Điện hạ, ta đi truyền thái y, người kiên nhẫn một chút”

Hấn hoảng hoảng trương trương chạy ra, đối Hoàng nội cung thấp giọng phân phó: “Điện hạ thân thể không thoải mái, có thể là động thai khí, người mau đi truyền Vương thái y, đừng kinh động người khác”

Hoàng nội cung cả kinh, lập tức đáp ứng, xoay người tự mình đi truyền người.

Yam trở lại phòng ngủ, thấy Vương nằm cuộn mình trên giường, hai tay ôm bụng, chỉ trong chốc lát, trên trán thể nhưng thấm ra mồ hôi.

“Ách...”

“Điện hạ, vô cùng đau đớn sao?” Yam vừa sợ lại đau lòng, lấy ra mặt tử (khăn tay) giúp Vương lau trán.

Vương trong lòng cũng kích động, lại thấy Hồng Lân một đôi mắt phượng mở to, thần tình lo sợ, liền nhẫn hạ đau đớn, cố gắng tươi cười, nói: “Không có việc gì, đừng hoảng hốt, không có việc gì đâu” Nói xong còn vươn một tay ra, vỗ vỗ cổ tay Hồng Lân.

Yam không nghĩ y lúc này còn an ủi chính mình, không khỏi cảm thấy đau xót, hốc mắt thế nhưng có chút đỏ.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác muốn khóc. Trong lòng vô cùng hối hận chính mình lỗ mãng, vừa khiến Vương đau lòng vừa khiến hài tử chịu khổ.

Hắn nức nở nói: “Điện hạ, đều là ta không tốt...Ngài sẽ không có việc gì. Bảo bảo cũng sẽ không có việc gì”

“Ân. Đương nhiên” Vương vẫn là cười: “Chúng ta sẽ không có việc gì, hài tử này chính là thượng thiên ban cho chúng ta a...ách...”

Gương mặt Vương đột nhiên có chút vặn vẹo, đem mặt vùi vào trong gối đầu, thân thể cuộn lại càng chặt.

Tuyết bạch trường bào, tinh xảo thứ tú (thieu), nguyên bản hoa lệ ưu mỹ trở nên nhếch nhếch.

Ngũ quan (*) so với thường nhân nhạy bén gấp mấy lần của Yam cảm nhận được một mùi máu tươi nhạt nhạt truyền vào mũi. Vạt dưới trường bào của Vương, nhuộm nhất ti hồng sắc (một tia màu đỏ).

Yam cảm thấy được trái tim kịch liệt nhảy lên, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nói của Len: “Một nửa của Ander bởi vì thân thể không đủ khỏe mạnh, tuy rằng tinh thần lực đủ cường, nhưng thai nhi vẫn là sinh non. Ander tuy rằng không nói cái gì, nhưng là ta cảm thấy được hắn đại khái là có chút thương tiếc”

Thân thể của Vương tuy rằng cũng đủ cường kiện, nhưng tinh thần vẫn là không đủ. Hài tử này...

Yam trong lòng có điểm run, nhưng vẫn là tương đối lạc quan. Dù sao hài tử đều đã năm tháng, đối với thân thể nhân loại mà nói đã muốn ổn định...

Wương thái y trên lưng đeo theo một cái đại dược tương (hòm thuốc) hoảng hoảng trường trường chạy đến, vừa thấy tình huống của Vương, không cần bắt mạch đều có thể đoán được chuyện gì xảy ra, không khỏi sợ tới mức thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Vẫn là Hoàng nội cung trầm ổn, thấp giọng nhắc nhở: “Wương thái y, hiện tại không phải thời điểm kích động, mau suy nghĩ biện pháp”

Wương thái y tỉnh táo lại, cẩn thận bắt mạch cho Vương. Lại bảo Yam trợ giúp Vương nằm ngửa lại, ở dưới thắt lưng lót một tấm đệm thật dày, nâng lên nửa người dưới, ngăn cản kể tục lưu huyết.

“Wương thái y, điện hạ rốt cuộc như thế nào?” Yam trong lòng thập phần lo lắng.

“Điện hạ động thai khí, phải mau chóng cầm máu, bảo trì tâm bình khí hòa. Ân...” Câu kể tiếp lão không dám nói, hết thấy đều phải xem tình hình.

Wương nghe vậy mở mắt ra, hơi hơi nhú mi, thấp giọng nói: “Hài tử không có việc gì?”

“Điện hạ, hiện tại...hiện tại còn không biết được. Ngài phải an tâm dưỡng thai” Thấy ánh mắt của Vương, vội vàng bổ sung: “Thần cam đoan chỉ cần ngài an tâm tĩnh dưỡng, tự tử tất sẽ không có việc gì” Thượng thiên phù hộ, khả ngàn vạn lần không thể có việc gì a.

Wương không nói gì cả.

Wương thái y len lén nhìn y một cái, mới cẩn cẩn dục dục (dè dặt) nói: “Điện hạ, hiện tại thân thể của ngài không đồng nhất bàn (không như trước), hành động nhất định phải cẩn thận, động tác không nên quá mạnh bạo, cũng không nên mệt nhọc quá độ. Thân chuẩn bị cho ngài mấy phương thuốc an thai, trong lúc chờ thai khí ổn định lại tốt nhất ngài nên dùng cố định” Kỳ thật những lời này lão đã sớm dặn dò Vương, nhưng hiển nhiên Vương cũng không đặt nó trong lòng, lúc này mới có chuyện.

Wương phục dùng bảo thai dược xong liền ngủ. Chính là tấm đệm dưới thắt lưng cũng không bỏ ra, có thể phải vất vả duy trì như vậy suốt mấy ngày.

Wương thái y nhẹ nhàng thở ra, lại lôi kéo Hồng Lân tinh tế dặn dò một đồng, cuối cùng mới có thể an tâm mà cáo lui, trở về tiếp tục nghiên cứu tình huống của Vương.

Vương lần này ước chừng nằm trên giường năm ngày, dùng không ít bảo thai dược, lúc này mới vượt qua nguy hiểm tức giận động thai lần này. Bất quá Vương thái y nói với Vương, sau đó còn phải hảo hảo nghỉ ngơi hai tháng mới có thể hoàn toàn an tâm.

Yam không dám rời khỏi bên người Vương nửa bước, ngày ngày canh giữ bên cạnh. Hắn mặc dù làm cho Vương mất hứng, nhưng Vương đối với chuyện chính mình hoài dưng còn không có khắc sâu nhận thức, từ Kiện Long Các nổi giận dưng dưng đuổi tới giáo trường, lại từ giáo trường trở lại tẩm cung, lại thêm phát hỏa lớn như vậy, hành động trong lúc đó quá mức lỗ mãng.

Hai người trải qua giáo huấn lần này, trong lòng đều có chút ưu tư.

Yam nắm tay của Vương, hồi hận nói: “Điện hạ, may mắn ngài cùng hài tử đều bình yên vô sự, bằng không ta...ta sẽ thật hận chết chính mình”

Vương thở dài, nói: “Không trách người. Ngày đó ta sinh khí cũng thật quá lớn. Bất quá người về sau không thể lại tranh chấp với Phác Thắng Cơ. Phác Thắng Cơ tính cách kiêu căng nan tuần (không cải tạo được), nhưng đối ta, đối Triều Tiên, vẫn là thập phần trung thành. Ta bây giờ còn muốn dùng hắn, người trong lòng nếu ủy khuất, kiên nhẫn một chút, được không?”

Yam cười, nói: “Cứ theo lời ngài nói. Ta đương nhiên hiểu được, sẽ không khiến điện hạ ngài khó xử. Việc này là ta lỗ mãng, chủ yếu cũng là nghĩ muốn áp chế một chút dáng vẻ bề ngoài của hắn mà thôi, dù sao ta mới là tổng quân của Kiện Long Vệ”

“Người hiểu được là tốt rồi” Vương cũng mỉm cười, nói: “Trước kia vẫn luôn cảm thấy Hồng Lân người quá mức ôn nhu, nhưng là ta thích ôn nhu của người. Chính là ngự hạ (**) không nghiêm, cũng không tốt. Hiện tại nhìn thấy mặt cường thế của Hồng Lân người, ta cũng thực vui mừng a”

Yam cùng y nhìn nhau cười. Hai người nhận thức cảm giác cùng lý giải lẫn nhau trở nên càng sâu sắc hơn một tầng.

Vương lần này không cẩn thận động thai khí, thật sự chịu tội lớn. Không nói mấy ngày trước thất lưng luôn phải lót một tấm đệm, động cũng không thể động, ngủ cũng không ngon. Cho dù sau đó rất cuộc bớt căng thẳng, cũng không thể tùy ý đi lại, phần lớn thời gian đều nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Ngày như vậy đối với một nam nhân mà nói thật sự là một loại tra tấn. Cho dù Vương tính cách trầm tĩnh, đã quen với cuộc sống thâm cung, nhưng ngày thường cũng là kỳ mã bắn cung, thông thạo mọi thứ. Từ lúc hoài dưng y liền đình chỉ mọi vận động kịch liệt, nhưng bình thường vẫn là làm rất nhiều việc khác. Hiện tại thoáng cái bị đóng cửa cấm đoán, không khỏi buồn bực không chịu nổi. Mặc dù có Yam ở cùng, nhưng cũng không tránh khỏi tâm tình vẫn là không tốt.

Yam dốc hết tâm tư lấy lòng y. Bức tranh nhất gia tam khẩu kia rốt cuộc họa hảo, hiến vật quý cho Vương, rốt cuộc cũng đoạt được nhất tiểu (nụ cười) của Vương.

“Họa không tồi. Hồng Lân a, họa kỹ của người tiến bộ rất nhiều a”

Yam ôn nhu cười nói: “Danh sư xuất cao đồ thôi. Có ngài hướng dẫn, ta nghĩ không tiến bộ cũng khó”

Vương nhìn hắn một cái, hé miệng cười, nói: “Này bức họa có phải hay không cũng phải treo lên?”

Yam nghĩ nghĩ, nói: “Hiện tại vẫn là không nên treo. Chờ sau khi bảo bảo xuất thể chúng ta sẽ treo lên”

“Nói cũng đúng. Bây giờ vẫn là không nên để người khác nhìn thấy có lẽ tốt hơn” Vương sờ sờ bụng của chính mình một tháng qua lại càng lớn thêm, gật đầu nói: “Vẫn là đem đi cất trước đi. Bức họa này ta sẽ hảo hảo giữ gìn”

Yam vừa định đem bức họa cuộn tròn lại mang đi cất, chợt nghe Hoàng nội cung ngoài cửa báo: “Điện hạ, Vương hậu nương nương muốn thỉnh an ngài”

Vương cùng Yam đều là sửng sốt, nhìn nhau.

Vương nói: “Không cần. Vương hậu nương nương người mang lục giáp (có thai), vẫn là hảo hảo tĩnh dưỡng ở trong cung đi”

Hoàng nội cung nói: “Vương hậu nương nương nghe nói thân thể ngài không tốt, thân thủ làm bổ thang (canh bổ), hiện tại đang chờ ở ngoại môn”

Vương nghe vậy, không tốt đuổi người, đành nói: “Đã biết. Trẫm sẽ đi ra. Thỉnh Vương hậu chờ một chút”
“Dạ”

Vương đối Yam nói: “Đỡ ta đứng lên, đỡ y phục”

Yam chọn một kiện thâm màu (tối màu) trường bào mới may cho Vương, cẩn thận giúp Vương mặc vào.

Vương đã muốn ở trong hoàng cung dưỡng thai hơn một tháng, thai khí lúc này đã ổn, nhưng vẫn phải cẩn thận bảo dưỡng. Theo bổ phẩm (đồ bổ) cùng bổ dược (thuốc bổ) dùng như nước mấy ngày nay, Vương không chỉ bụng lớn hai vòng, người cũng béo không ít.

Vương cúi đầu nhìn bụng đã muốn phi thường rõ ràng, không khỏi có chút lo lắng: “Không biết Vương hậu có thể nhìn ra hay không”

Yam nói: “Điện hạ, không bằng ta trước đỡ ngài ra ngoại gian ngồi xuống, sau đó mới nhượng Vương hậu tiến vào. Như vậy có trắc tử (cái bàn thấp) cùng y phục che giấu, chỉ cần ngài không đứng dậy, Vương hậu nương nương hẳn là sẽ không nhìn thấy gì”

Vương cảm thấy không tồi, nói: “Cứ như vậy đi”

Yam giúp đỡ y đi ra ngoại gian, nhìn thấy ải trắc (bàn thấp lùn) kia kì thật trong lòng rất chán ghét.

Người Triều Tiên như thế nào thích ngồi xếp bằng trên tháp (sập) như vậy chứ? Ngay cả y tử (ghế dựa) cũng không có, đối dựng phụ mà nói cũng quá vất vả. Thật sự là lạc hậu.

Vương hơn một tháng an tâm dưỡng thai này, căn bản không có ngồi trên tháp. Hiện tại y hoài dưng đã hơn sáu tháng, bụng so với dưng phụ bình thường còn lớn hơn một vòng, thân mình lại cứng nhắc, chính mình nhìn thấy cũng phiền toái.

Y đã muốn không thể giống như trước đây thông dong vén lên vạt áo liền ngồi xuống, chỉ có thể một tay chống thắt lưng, một tay được Hồng Lân nâng đỡ, trước tiên là nửa quỳ xuống dưới, sau đó mới vung về mà khom người chống đỡ nền nhà, chậm rãi xếp bằng ngồi xuống.

“Àn...”

“Điện hạ, làm sao vậy?” Yam khẩn trương hỏi.

Vương cười khổ: “Chân...gấp lại không được”

Quả nhiên, bụng của y hở ra, hai chân chỉ có thể hơi khoanh lại, không cách nào có thể giống như trước đây thông dong mà gấp cong lại ngồi xuống.

Yam cũng đau đầu, nói: “Làm dáng vẻ là được rồi. Không cần đúng chuẩn như vậy”

Vương đành phải đem hai thon dài hơi hơi cong vào, ngồi một tư thế ổn định, thân thể hơi ngửa ra phía sau.

Yam đem ải trắc mang đến gần, che ở trước người Vương, lại chạy đến đối diện nhìn một chút, xác định Vương hậu hẳn là sẽ không nhìn thấy cái gì cả, lúc này mới đối Vương gật gật đầu.

Vương đối môn ngoại (ngoài cửa) giường giọng nói: “Thỉnh trung điện vào đi”

Yam thấy Vương không có để hẳn đi ra ngoài, liền nắm lại hai tay để trước người, cúi đầu thuận theo đứng ở phía sau y.

Đại môn mở ra, Vương hậu bưng thác bàn (khay, mâm), trưng ra bụng mang thai chậm rãi đi vào.

(*) ngũ quan: cái này lúc trước ta có chú thích rồi, nhưng mà ở đây nó khác một chút (mấy chương trước có nói nhưng ta quên chú thích:”>). Ở chapter 8, “ngũ quan” tức là chỉ năm bộ phận mắt, mũi, miệng...Còn

những đoạn có đề cập đến “ngũ quan” nhạy bén hơn người thường của Yam, là nói đến năm giác quan của con người (thính giác, thị giác, xúc giác, vị giác, khứu giác).

(**) ngự hạ: quản lý, điều khiển thuộc hạ.

40. Chương 39

Cảnh tượng này giống như rất quen a.

Yam nhớ tới nội dung vở kịch khi bắt đầu cũng là tình cảnh như vậy. Lúc ấy Vương hậu cũng là bởi vị Vương bị nhiễm chút phong hàn, tự mình mang thuốc đến cho y. Bất quá khi đó Hồng Lân thực thức thời lập tức cáo lui, Vương hậu cũng nhìn hắn không thuận mắt.

Không nghĩ tới một năm sau tình cảnh này tái hiện, quan hệ giữa ba người lúc đó đã xảy ra biến hóa thật lớn.

Vương hậu tựa hồ đối Hồng Lân đã ở trong ngoại thất (phòng ngủ) cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Nàng nhưng lại không hề liếc mắt nhìn hắn một cái, bưng thác bàn đi đến trước mặt Vương.

“Nô tì thỉnh an điện hạ”

“Ngồi xuống đi”

Vương hậu lúc này hoài dưng tám tháng bụng đã rất lớn, hành động không tiện, hơn nữa phía sau cũng không có thị nữ.

Nàng đứng thẳng bất động, Yam lúc này mặc kệ nói như thế nào, cũng chỉ có thể tiến lên từng bước, từ trong tay Vương hậu tiếp nhận thác bàn đặt lên ái trác, lại hướng Vương hậu thi lễ. Hai người trong lúc đó không hề nhìn nhau.

Vương hậu đỡ bụng chậm rãi ngồi xuống trước mặt Vương. Động tác thập phần vụng về, nhưng so với Vương vừa rồi lại linh hoạt hơn một ít.

Vương nhìn chằm chằm hồ động (*) của hai người trong lúc đó, thấy thần sắc bọn họ đều không có lui tới, trong ánh mắt lộ vẻ hài lòng.

Vương hậu nói: “Nghe nói điện hạ ngã bệnh nhiều ngày, nô tì trong lòng lo lắng, vì điện hạ sắc chút bổ phẩm”

Vương nói: “Loại việc này không cần người tự thân động thủ. Người hiện tại thân mình không tiện, cần phải ở tẩm cung hảo hảo nghỉ ngơi mới đúng”

Vương hậu nói: “Nô tì thân là thê tử của ngài, có thể nào không quan tâm thân thể của ngài được. Qua nhiều ngày thế này mới đến thỉnh an, nô tì trong lòng đã muốn bất an”

Vương mỉm cười, nói: “Đa tạ ái phi quan tâm. Ái phi gần đây thân thể như thế nào?”

Vương hậu cúi đầu vuốt vuốt bụng cao cao hở ra của chính mình, trên mặt lộ ra ôn nhu từ ái chi sắc (vẻ mặt) của mẫu tính, nói: “Hài tử này đều rất hoạt bát, nô tì cảm thấy được nhất định là một nam hài”

“Nga?” Vương nhíu nhíu lông mày, ảm đạm cười, nói: “Như thế rất tốt. Trẫm trong lòng thật sự chờ mong a”

Vương hậu rốt cuộc nhịn không được trộm giương mắt liếc nhìn Hồng Lân một cái.

Vương ánh mắt sắc sảo, tuy rằng động tác của Vương hậu rất nhẹ, nhưng vẫn là phát hiện. Y hướng Hồng Lân bên sườn nghiêng đầu, nói: “Người không cần ở trong này. Đi đem thứ ta vừa phân phó cho người mang cất đi”

“Dạ” Yam vẫn thuận theo nắm hai tay cúi đầu làm bình phong, lúc này nghe vậy, liền cung kính khom người, chuyển thân vào phòng trong, nhặt lên họa quyển (bức họa cuộn tròn) lúc này tiện tay đặt ở đầu giường, lại đi ra đối Vương cùng Vương hậu thi lễ một cái, nói: “Vi thần cáo lui trước”

Họa quyển của Vương bình thường đều là đặt ở thư phòng bên cạnh, Yam chuẩn bị đem nó hảo hảo cất giữ.

Ai ngờ hần đang muốn đi, Vương hậu lại đột nhiên nói: “Người cầm trong tay chính là tân tác (tác phẩm mới) của điện hạ sao? Điện hạ, nô tì đã lâu không có nhìn thấy tác phẩm của ngài, có thể hay không cho nô tì thưởng thức một chút?”

Wương cùng Hồng Lân đều là sửng sốt.

Wương cười cười, nói: “Tiện tay đồ nha chi tác (vẽ nguệch ngoạc) mà thôi, không tính là hảo tác phẩm, chờ ngày khác trẫm sẽ đặc biệt vì ái phi họa hảo một bức khác, sẽ cùng ái phi xem”

Wương hậu thấy y không nghĩ cho chính mình xem, trong lòng càng tò mò, liền nhẹ nhàng vuốt ve bụng mỉm cười nói: “Điện hạ khiêm tốn. Nô tì từ sau khi có thai, thập phần hi vọng hài tử trong bụng này có thể kế thừa tài hoa cùng chí khí của điện hạ, không bằng hiện tại cho nó thưởng thức một chút đại tác (tác phẩm lớn) của phụ vương nó, tương lai sau khi xuất thế có thể hảo hảo học tập điện hạ”

Wương hậu đánh ra “vương bài”, Vương cũng không tốt tiếp tục khước từ, đành phải nói: “Hồng Lân, đem họa quyển lại đây, cho trung điện nhìn xem”

“Dạ”

Yam bất đắc dĩ, đành phải đem họa quyển đặt lên ả trác.

Wương hậu nhẹ nhàng mở ra, không khỏi cả người chấn động, cứng ngắc.

Hình ảnh bên trong, là một thiếu niên tư thế oai hùng hiên ngang, một thân y phục Kiện Long Vệ, bên hông một thanh trường kiếm. Tại đây đan thanh (màu sắc đan xen), trọng điểm vu “ý”, mà khinh vu “hình” (**). Bởi vậy theo ngũ quan chỉ có bốn phần đáng dấu giống Hồng Lân, nhưng Vương giỏi về đan thanh, cũng đem phần “ý” kia họa ra thập phân. Khí chất cùng thần thái kia, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra là Hồng Lân.

Mà hình ảnh bên phải, là một người khác. Thủ pháp lại nghiêng về tả thực, không chỉ có đem dung mạo của Vương họa ra bát phân, ngay cả thần thái khí thế kia, đều thập phần hỏa hậu (điều luyện).

Nhưng làm cho Vương hậu chấn động, chính là thân ảnh nho nhỏ ở giữa hai người. Thân ảnh này là một đồng tử (bé trai), dĩ bối kì nhân (***), tựa hồ đang ngửa đầu nhìn phía trước hai người, một tay lôi kéo Vương, một tay vươn ra hướng về phía Hồng Lân.

Bởi vì không biết bộ dáng của hài tử chưa sinh ra, Yam không có họa rõ ràng ngay mặt, chỉ họa một cái bóng dáng. Nhưng là loại không khí “nhất gia tam khẩu” lại phi thường nổi bật.

Yam thấy Vương hậu ngây người, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tranh này có một phần là vi thần đồ nhai chi tác, khiến Vương hậu nương nương chê cười”

Wương hậu mở miệng phục hồi tinh thần lại, khô khan nói: “Hồng Tổng quản họa kĩ cùng thập phân cao minh a”

Wương thừa dịp đem bức họa cuộn tròn lại, giao cho Hồng Lân, nói: “Đều đã nói này bức họa chỉ là đồ nhai chi tác mà thôi, cũng không phải là tác phẩm xuất sắc. Ngày khác lại sẽ họa một bức khác cho ái phi”

Yam không dám tiếp tục lưu lại, cầm họa quyển đi ra ngoài, khép cửa lại phía sau mới nhẹ thở ra, thầm nghĩ không khí vừa rồi thật sự là xấu hổ chết được.

Nhưng trong lòng lại đối Vương hậu ả ả áy náy. Vô luận như thế nào, hài tử trong bụng Vương hậu là của Hồng Lân, là huyết mạch của khối thân thể này. Hiện giờ đem nó bài chi tại ngoại (đặt ra ngoài), thật có loại cảm giác như “tá ma giết lừa” (****).

Bất quá nghĩ lại, Vương hậu nhất định sẽ nghĩ tiểu hài tử trong bức họa là hài tử của nàng, như vậy, chính là hiểu lầm, nhưng lại không cách gì giải thích được.

Vương hậu rút cuộc tọa không được, cùng Vương hàn huyền vài câu, liền lấy cơ thân thể không khỏe, cáo từ.

Yam đem lo lắng trong lòng nói với Vương, Vương nghĩ nghĩ, cũng bắt dĩ vi ý (không lưu tâm), nói: “Cho dù hiểu lắm cũng không có gì. Là trẫm cùng Hồng Lân thực có lỗi với Vương hậu, nhưng tình hình lúc đó, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ. Huống chi chỉ là một bức họa mà thôi, Vương hậu cho dù nghĩ nhiều, cũng cùng địa vị thân phận của nàng vô can”

Y tuy nói như thế, nhưng có thể nương cơ hội này khiến cho Vương hậu minh bạch trung trình tình ý của chính mình cùng Hồng Lân, trong lòng không hẳn không có mừng thầm cùng vui sướng.

Đảo mắt lại qua một tháng, Vương rút cuộc bỏ “lệnh cấm”, an thai ổn định, Vương thái y cũng nói có thể tản bộ một chút, chỉ cần không quá vất vả mệt nhọc, còn lại chỉ là ngồi chờ ngày hài tử xuất thế.

Yam đến từ tương lai, biết tầm quan trọng của vận động thích hợp đối dựng phụ...nga, không, là dựng phu, liền khuyên Vương rảnh rỗi nhiều đi ra ngoài đi dạo một chút.

Nhưng là ở thâm cung tĩnh dưỡng hai tháng, thân mình dần dần nặng nề, vẫn là không muốn cho quá nhiều người nhìn thấy bộ dáng vụng về của chính mình, mà Vương càng ngày càng lười hoạt động.

Trên triều không có việc gì, Vương sớm đem phần lớn chính vụ vào trong nội cung xử lý, rất ít thượng triều. Cũng may Nguyên triều mấy ngày nay cũng “thành thật”, không lại đây gây sức ép. Bằng không nghênh sử (đón sứ giả), quỳ lễ, đại yến này đó rườm rà, có thể khiến cho Vương mệt đến sinh non.

Yam một bên may mắn quốc nội cùng bên Nguyên triều đều an ổn, một bên không có việc gì liên liên lạc với căn cứ, các loại phương án đều nghĩ đến, cần phải cam đoan Vương Kỳ thuận lợi sinh sản.

Bởi vì lần trước Vương đại động thai khí, Yam phát hiện tinh thần lực của hài tử đã bị tổn hại, chỉ sợ tương lai cấp bậc không cao. Nhưng chuyện này cũng không hệ trọng, bản thân Yam cũng không quá kỳ vọng, nhưng làm cho hấn lo lắng chính là không biết có hay không ảnh hưởng đến thân thể của Vương.

Ngày hôm đó Len nói cho hấn, truyền cơ đã muốn tu sửa hảo, hơn nữa Rox đưa ra đề nghị ba người tham gia thí nghiệm gặp mặt trao đổi, đã thông qua căn cứ phê chuẩn. Bọn họ có thể lựa chọn thời gian thích hợp, lấy tinh thần thể trở lại tòa định (phong tỏa) không gian của tương lai thể giới tiến hành gặp mặt.

Yam đối việc này thập phần cao hứng. Hấn thời gian dư dả, khi nào đều có thể.

Len lại hỏi hai vị bên kia, liền xác định ngay lập tức có thể gặp mặt.

Vương bình thường cũng không hỏi nhiều về hành trình của hấn, cho nên Yam đối Vương đơn giản nói một tiếng, liền đi đến thư khố. Nơi đó vắng vẻ im lặng, rất ít người đến.

(*) hồ động: hành động cùng lúc của hai người.

(**) trọng điểm vu “ý”, mà khinh vu “hình”: chú trọng “ý” trong tranh hơn là “hình”.

(***) dĩ bồi kì nhân: dùng lưng để khắc họa nên hình dáng người đó.

(****) tá ma giết lừa: thành ngữ, đại loại như lợi dụng người khác xong rồi vứt bỏ.

41. Chương 40

Từ dị độ không gian trở về, Yam trong lòng thập phần lo lắng Vương tìm không thấy hấn sẽ sốt ruột. Không nghĩ tới tốc độ dòng chảy thời không ở bên này so với trong tưởng tượng càng chậm, khi tinh thần thể của hấn quay trở lại, bên này chỉ mới chạng vạng, cũng không có khiến cho Vương chú ý.

Hắn mấy ngày nay có chút lo lắng Vương trở nên lười biếng. Vô luận hắn khuyên như thế nào, Vương cũng không muốn nhiều đi ra ngoài đi dạo. Cho dù đi hoa viên tản bộ, cũng phải chuẩn bị nửa ngày, đem cung nhân cùng thị vệ điều đi rất xa, sau đó đi không được hai bước liền phải trở về cung nghỉ ngơi.

Yam biết Vương thứ nhất là thân mình mệt mỏi sinh ra lười biếng, thứ hai, đại khái là lo lắng bị người khác phát hiện dị thường. Hắn có chút khó hiểu lấy lực lượng khổng lồ trong tay của Vương đối với hoàng cung, khi nào thì trở nên cẩn trọng như vậy.

Kỳ thật tâm tư của Vương hay thay đổi, cũng không phải đặc biệt để ý lời người khác nói, bằng không cũng sẽ không huyết đồ đại diện, giết gần một nửa đại thần trong triều. Chính là y gần đây không biết có phải vì trở thành phụ mẫu của người ta hay không, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện từ ái chi tâm, muốn vì hài tử trong bụng tích đức, vì vậy không nghĩ trước khi hài tử xuất thế làm ra chuyện phiến toái gì, bằng không sau khi giải quyết trong lòng cũng là ngọt ngào.

Wương đối tâm tình đột nhiên “nương tay” cũng thực không hiểu, bất quá mỗi lần nhìn thấy bụng của chính mình, cảm giác được thai nhi bên trong chuyển động khỏe mạnh sinh động, đều cảm thấy được đây là thượng thiên ân tứ (ban ân), phải hảo hảo quý trọng. Y không nghĩ vọng sinh sát nghiệt, vạn nhất chọc giận thượng thiên, đem này phần ân tứ thu hồi, chính là vạn vạn không được.

Y từ sau khi an thai cũng không đi đến chỗ của Vương hậu, hiện tại “bệnh” đã hảo, lại thêm sản kỳ của Vương hậu tới gần, tự nhiên phải đi đến trung cung quan tâm nhiều một chút. Nhưng chính y cũng là một bộ dáng đại phúc tiện tiện (bụng to phệ), thập phần khó xử, mỗi lần đều phải che che giấu giấu, nhìn liếc mắt Vương hậu một cái liền vội vàng trở về. Cũng may hiện tại là mùa đông, là thời điểm khí hậu lạnh nhất trong năm, Vương xuất nhập đều khoác đại y (áo choàng dài) thật dày trên người, khả dĩ che giấu.

Kiện Long Vệ vẫn là thường xuyên có thể nhìn thấy Vương, Yam liền đối bọn họ giải thích bởi vì dạo trước Vương dưỡng bệnh, dùng nhiều bổ phẩm bổ được, người có chút béo lên. Những người trong cung cũng không có nghĩ nhiều, dù sao nam nhân hoàng đế cũng quá mức bất khả tư nghị (khó tin), hơn nữa rất nhiều đại thần trong triều vốn sống an nhàn sung sướng, đại phúc tiện tiện, đầy một lũ bụng thịt, cho nên cũng không có người hoài nghi.

Nguyên bản Yam còn chờ mong những ngày yên bình như thế này kéo dài đến lúc Vương bình an sinh hạ hài tử mới thôi. Ai ngờ lúc này lại truyền đến tin tức An Bắc Phủ phát sinh dân biến. Vương liền hạ lệnh cho Hồng Lân dẫn người đi điều tra.

Yam thật phần ngoài ý muốn. Trách nhiệm chủ yếu của Kiện Long Vệ là bảo hộ Vương, cũng kiêm luôn tai mắt của Vương, nói cách khác, cùng với Cẩm y vệ của Minh triều ở Trung Nguyên có chút tương đồng. Nhưng chuyện dân biến, có quan phủ trấn áp, cho dù Vương muốn cho người đi điều tra, cũng có thể phái Kiện Long Vệ khác đi, vì sao lại là chính mình?

“Điện hạ” Yam rất muốn khước từ không đi, nhưng hắn là tổng quản Kiện Long Vệ, Vương ra lệnh, hắn lại không thể không vâng theo, bởi vậy rất là tâm bất cam tình bất nguyện, nói: “Lúc này rời khỏi ngài, ta trong lòng thật sự không yên tâm. Không bằng...”

Wương mỉm cười cắt ngang lời hắn, nói: “Hồng Lân a, ngươi không cần lo lắng, ta hết thấy đều hảo. Vương thái y mỗi ngày đều đến bắt mạch cho ta, không phải nói ta cùng hài tử đều rất hảo sao?”

“Chính là...”

Wương nói: “An Bắc Phủ dân biến, tự chúng nháo sự (quần chúng tụ tập gây rối), còn giết quan phủ, ta đã phái người đi trấn áp. Chẳng qua chuyện này không phải người thân tín đi điều tra làm rõ một chút ta không yên lòng. Ngươi là người ta tối tín nhiệm, chỉ có ngươi đi ta mới yên tâm a”

Wương đều đã nói đến vậy, Yam còn có thể làm sao bây giờ? đành phải cúi đầu đáp ứng.

Kỳ thật tinh thần lực của hắn thăm dò sơ qua một chút, liền như thế nào không rõ ý tứ của Vương? Còn không phải bởi vì sản kỳ của Vương hậu chỉ còn cách vài ngày, Vương không nghĩ để cho Hồng Lân ở lại trong cung lúc này mà thôi.

Yam đối Vương đa nghi cùng lòng dạ hẹp hòi như thế này, tuy rằng cũng không để ý, thậm chí đôi khi còn cảm thấy được rất đáng yêu, nhưng nhiều lần, cũng khó tránh khỏi có chút bất mãn cùng không chịu được.

Xem ra về sau muốn cho Vương thoát khỏi đa nghi, còn cả một chặng đường dài phải đi.

Hắn lại không biết, quả thật Vương trong lòng có ý từ này, nhưng cũng không phải chủ yếu. Mục đích chính, là muốn phái Hồng Lân đi xa, để an bài chuyện “tự tử” của Vương hậu.

Vương từ lúc có suy nghĩ đó, làm sao lại có thể tùy ý để cho Vương hậu sinh hạ tự tử “danh chính ngôn thuận”? Tuy nói hài tử của Vương hậu cũng là y kỳ vọng, nhưng so với hài tử của chính mình, đương nhiên là thân sinh cốt nhục chính mình vì Hồng Lân sinh hạ càng quan trọng hơn.

Mà tâm tư cùng an bài này của y, hiển nhiên không thể cho Hồng Lân biết được. Cho nên khi các thái y bắt mạch một lần nữa, xác định sản kỳ của Vương hậu chỉ trong vài ngày tới, Vương liền suy nghĩ như thế nào đem Hồng Lân phái đi. Vừa lúc An Bắc Phủ xảy ra dân biến, liền thuận lý thành chương đem Hồng Lân phái đi.

Yam dẫn theo mấy thân vệ (thân tín), ngày hôm sau tại trong lãnh liệt hàn phong (gió lạnh) rời đi.

Hắn trong lòng nóng trông sớm ngày giải quyết sự tình ở An Bắc Phủ, bởi vì gần đây hắn cảm giác được tinh thần lực của thai nhi trong bụng Vương tựa hồ có chút khác thường. Nhưng cho dù năng lực của hắn có xuất chúng như thế nào đi nữa, điều tra án tử này cùng lộ trình đi đi về về cũng phải tốn thời gian nửa tháng.

Yam ly khai hoàng cung, tuy rằng là mệnh lệnh của chính mình, nhưng Vương vẫn là cảm thấy không muốn, đồng thời cũng thật không quen.

Y vốn không nghĩ tới, chỉ có thời gian mấy tháng mà thôi, y liền đã muốn quen thuộc chuyện mỗi ngày Hồng Lân đều thời thời khắc khắc bồi bên người. Hơn nữa không biết có phải hay không vì không có tinh thần lực của phụ thân vỗ về, thai nhi trong bụng cũng trở nên không an phận.

“Ách...”

Nửa đêm bị một trận co rút đau đớn bưng tỉnh, Vương biết là lại bị rút gân (chuột rút).

Y là thể phách (thân thể) luyện võ, nguyên bản là không thể kiêu quý (dễ hỏng) như vậy. Lẽ ra thai nhi trong bụng y là tinh thần thể cùng thân thể nhân loại kết hợp, song song trong lúc dựng dục cũng sẽ cải thiện kết cấu thể nội (cơ thể bên trong) của y để thích ứng với khó khăn khi hoài dục cùng sinh sản. Nhưng có thể nguyên nhân do tinh thần lực của thai nhi trong bụng y không đủ, cho nên đối với thân thể y trợ giúp cũng là có hạn.

Trước kia có Yam, hắn sẽ ngồi dậy giúp y xoa bóp một chút, hơn nữa có tinh thần lực trợ giúp, rút gân rất nhanh sẽ khỏi, đối Vương mà nói cũng không quá khổ sở.

Nhưng lúc này chỉ có một mình cô linh linh (lẻ loi) nằm trên giường, Hoàng nội cung đại khái cũng đi nghỉ ngơi. Vương không nghĩ kêu nội cung khác tiến vào, đành một mình vụng về ngồi dậy.

“Ai...”

Y thử vươn tay, nhưng lại không thể đụng đến chân mình. Cả thân mình cứng còng, lại dùng lực sẽ đè đến bụng, hơn nữa làm không tốt thắt lưng cũng sẽ bị rút gân.

Không có biện pháp, Vương đành phải túm lấy gối đầu của Hồng Lân đem dưới thân, cứ như vậy chặt vật nằm nghiêng, chờ rút gân qua đi.

Một lúc lâu sau, y trên người ra một thân mồ hôi lạnh, cuối cùng cảm giác đỡ một chút. Nhưng là tiểu tử trong bụng lại bắt đầu trở nên nhiệt nháo (âm ỉ).

Vương buồn ngủ không chịu được, học bộ dáng của Hồng Lân nhẹ vỗ về bụng, nhẹ giọng an ủi, nhưng tiểu tử kia vẫn là không an tĩnh.

Đêm nay mê mê hồ hồ, Vương cũng không biết chính mình là như thế nào ngủ. Buổi sáng tỉnh lại, nửa người đều cứng ngắc, mền cũng chỉ đắp một nửa, trên người có chút lạnh.

Hoàng nội cung tiến vào hầu hạ Vương xuyên y (mặc đồ), gặp Vương tinh thần uể oải, dưới mắt là một vòng thâm đen, nói: “Điện hạ, tối hôm qua ngài ngủ không thoải mái sao?”

“Tạm tạm”

Vương ỉu xiu, nghĩ đến lúc này Hồng Lân chỉ mới đi khỏi có một ngày, không khỏi cảm thấy hối hận. Bất quá nghĩ đến Vương hậu trong vòng hai ngày nữa có thể sinh, lại có chút tinh thần.

“Vương hậu hôm nay thế nào?”

Hoàng nội cung nói: “Trung điện bên đó vẫn không có tin tức”

“Nga. Trăm hôm nay sẽ không đến. Vương hậu bên đó nếu có động tĩnh, lập tức báo cho trăm”

“Dạ”

Vương một bên cấp thiết ngóng trông Vương hậu sớm ngày sinh sản, một bên tính ngày chờ Hồng Lân trở về.

Cũng may y không cần đợi lâu, trung điện bên kia rốt cuộc có động tĩnh.

Lúc ấy Vương đang nghỉ trưa, ngủ cũng không an ổn, tổng cảm thấy được từ lúc Hồng Lân rời khỏi bụng cũng trở nên là lạ. Đã nhiều ngày y ngủ cũng không ngủ tốt, ăn cũng ăn không ngon, bụng luôn luôn đau thức, thắt lưng eo cũng càng thêm toan đau. Nhưng sau khi Vương thái y chẩn mạch xong, lại nói những điều này đều là hiện tượng bình thường, dù sao thai nhi đã rất lớn, gánh nặng tăng thêm là bình thường.

Vương kỳ thật cũng không phải thực để ý. Sản kì của y còn đến hai tháng, đại khái chính là thai nhi hiểu động mà thôi. Y đem tất cả khó chịu quy tội cho việc phân biệt (xa cách) với Hồng Lân.

“Điện hạ. Điện hạ”

Ngoài cửa truyền đến Hoàng nội cung nhẹ giọng hô hoán.

Vương ở trong tấm điện mơ mơ màng màng mở mắt ra, nói: “Chuyện gì?”

“Điện hạ, các thái y đều đến trung điện của Vương hậu nương nương”

Vương lập tức trợn to mắt, tỉnh táo lại: “Khi nào thì tin tức truyền đến?”

“Ngay tại vừa rồi”

Vương chống đỡ thân mình theo trên giường ngồi dậy, điều điều bải bải (lắc lư) đi đến mở ra đại môn, nhìn thấy Hoàng nội cung cúi đầu khom người chờ mệnh lệnh của y, trầm giọng nói: “Đi trung điện”

Cung nhân ở trung điện sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, cho nên lúc này cũng không bị hỗn loạn, hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp.

Vương khoác đại y thật dày trên người, cước bộ trầm ổn, chậm rãi đi vào trung điện, gặp hai vị thái y của thái y viện đều chờ đợi ở ngoài hành lang. Bên trong cũng không nghe được thanh âm gì.

Vương cảm thấy kỳ quái, nói: “Không phải nói nữ nhân khi sinh sản đều sẽ ai khiếu (kêu la đau đớn) sao? Như thế nào Vương hậu một chút thanh âm cũng không có?”

Hai vị thái y cùng cung nhân ngoài cửa đều quỳ xuống hướng Vương hành lễ. Trong đó thái y đứng đầu nghe vậy, nghĩ nghĩ nói: “Vương hậu nương nương thân là trung điện, đoan trang kiên nhẫn, chắc hẳn...” Hắn còn chưa có nói xong, liền nghe đến bên trong truyền ra một tiếng thét chói tai.

Thái y lời nói bị ngăn chặn, úp úp mở mở không biết nên nói cái gì. Một gã thái y khác vội vàng nói: “Vương hậu nương nương sản trình vừa mới bắt đầu. Lúc sau không tránh được sẽ phải kêu lên”

Vương nhú nhú mày, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, sau một lúc lâu, nói: “Nàng kêu như vậy, khí lực dùng hết làm sao bây giờ?”

Hai gã thái y quỳ trên mặt đất hai mặt nhìn nhau, không nói gì.

Vương cũng không chờ bọn hắn mở miệng, đối nội cung thủ môn nói: “Trăm vào xem”

Hai gã nội cung mở ra đại môn, Vương đi vào. Đây chỉ là ngoại thất (phòng ngoài) của tấm cung, hai cung nữ canh giữ tại nơi này, bên trong còn có một cánh cửa, Vương cũng không thể tiếp tục đi vào.

Vương đối cung nữ quỳ trên mặt đất nói: “Vương hậu khi nào thì bắt đầu sinh?”

Một cung nữ phẩm cấp tương đối cao nói: “Hồi điện hạ, lúc giữa trưa Vương hậu nường nường cảm thấy có chút không thoải mái, buổi chiều bắt đầu đau, lập tức truyền thái y cùng bà mụ đến”

Vương gật gù đầu, nhìn cánh cửa bên kia, nói: “Trung điện khi nào thì sinh a?”

Thái y ngoài cửa nói: “Vương hậu nường nường là sơ sản (*), đại khái thời gian sẽ hơi lâu”. Bọn họ không thể tiến vào nội điện bắt mạch, hết thấy đều dựa vào cung nữ truyền lời mà phán đoán tình hình của Vương hậu, cho nên trả lời thật sự hàm hồ.

Vương một đường đi thẳng đến, lại đứng hồi lâu, có chút mệt mỏi. Thân mình hiện tại của y đã không thể ngồi xếp bằng, liền lệnh cho cung nhân mang đến một cái ghế dựa, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Khi đứng còn có thể che giấu vài phần, nhưng ngồi xuống liền thật sự nhìn qua thấy ngay. Cũng may thân phận của Vương tôn quý, các thái y cung nữ thấy hắn đều phải quỳ xuống, cho dù hô bình thân, cũng đều ngoan ngoãn cúi đầu, không một ai dám chủ động hướng trên người y nhìn đến. Hơn nữa sau khi y huyết đồ đại diện một năm trước, thanh danh “bạo ngược” (hung ác) cũng ngấm ngấm lan truyền, càng không ai dám đụng đến hổ tu (râu cọp). Bằng không chỉ cần lá gan to một chút giương mắt liếc một cái, liền có thể nhìn thấy bụng của Vương so với Vương hậu đang sinh sản không hề nhỏ hơn.

(*) sơ sản: sinh lần đầu (chăng?)

42. Chương 41

“A —— a a ——”

Hoàng nội cung cho người mang đến thanh đạm tư bổ thanh trà (trà xanh), Vương sắc mặt trầm tĩnh vừa mới cầm lấy, liền nghe thấy bên trong truyền đến một trận tiếng kêu tê tâm liệt phế của Vương hậu, không khỏi hoảng sợ, tay run lên, nước trà đổ một nửa lên người.

Vương nhíu nhíu mày, động động thân mình, nghe Vương hậu bên trong rên rỉ càng lúc càng lớn, thỉnh thoảng lại xen lẫn vài tiếng ai khiêu, không khỏi có chút bất an. Lại ngồi một lát, theo tiếng kêu của Vương hậu, bụng của chính mình tựa hồ cũng bắt đầu trở nên co rút đau đớn.

Vương có chút ngồi không yên. Y nhìn nhìn cung nữ cúi đầu chờ lệnh trong điện cùng thái y quỳ ngoài cửa, nội cung, những người này đều là tâm phúc của y, thậm chí ngay cả những bà mụ bên trong nội thất giúp Vương hậu đỡ đẻ cũng đều là do y an bài. Trừ bỏ Nhu Hương, ở trong trung điện này đều là người của y.

Vương cảm thấy ngồi ở nơi này chờ cũng không được gì, Vương hậu hiển nhiên không thể chỉ trong chốc lát hội sinh xong. Hơn nữa chính mình cũng có chút khó chịu, vẫn là hồi cung chờ hảo.

Y hỏi nội cung: “Cầu nguyện vì Vương hậu nường nường bình an sinh sản đã chuẩn bị tốt chưa?”

Nội cung vội vàng trả lời: “Cầu nguyện đã bắt đầu rồi. Điện hạ yên tâm”

Vương gật gù đầu, liền đỡ tay vịn của y tử (ghế dựa) chậm rãi đứng lên, nói: “Trẫm trở về trước. Lan lợi một chút, Vương hậu bên này có tin tức gì lập tức báo cho trẫm”

“Dạ”

Vương ngừng lại một chút, cảm thấy khi đứng lên bụng tựa hồ co rút đau đớn, bất quá lập tức liền qua đi.

Y ra ngoại thất, đối hai gã thái y chờ đợi ở hành lang phân phó vài câu, mới mang theo đám người Hoàng nội cung hướng cung điện của mình đi đến.

Đến tận khi chuyển qua một cái hành lang, y phảng phất còn có thể nghe được tiếng rên rỉ của Vương hậu, nghiêng đầu có chút lo lắng có chút bất an nhìn lại một lần nữa.

Hoàng nội cung nhỏ giọng nói: “Điện hạ yên tâm, Vương hậu nương nương cát nhân ắt có thiên tướng, nhất định sẽ bình an sinh hạ tự tử”

Vương không chút để ý ân một tiếng, tiếp tục đi về phía trước. Ai ngờ vừa mới bước hai bước, bỗng nhiên toàn thân cứng đờ, dừng lại cước bộ.

Y hơi hơi xoay người, đỡ bụng, chỉ cảm thấy bụng lại là co rút đau đớn, so với vừa rồi càng lợi hại.

Vương khẽ nhíu mày, bên trong mâu tử (con người) tất hắc (tối đen) thâm thúy tất cả đều là ẩn nhẫn.

“Điện hạ?” Hoàng nội cung thấy Vương đứng bất động, tiến lên một bước khẽ hỏi.

Vương đứng đó một lúc lâu, chờ cho trận đau đớn này dịu xuống, lắc lắc đầu, ý bảo không có việc gì, nhưng vẫn nhẹ cau mày, chậm rãi đi về phía trước.

Y ẩn ẩn cảm thấy có chút dự cảm bất hảo, một tay đỡ lấy thắt lưng, một tay nâng bụng, cước bộ chậm lại.

Lại đi được vài bước, vừa đến cuối hành lang, đột nhiên bụng lại một trận quặn đau. Lần này so với hai lần trước lợi hại hơn.

Vương nhịn không được kêu rên một tiếng, cơ hồ có chút đứng không vững, diu diu hoảng hoảng (lung lay đảo đảo) nghiêng về phía bên cạnh một chút, thân thủ chống đỡ vách tường.

“Điện hạ?” Hoàng nội cung vội vàng đi đến bên cạnh y, lo lắng nói: “Ngài làm sao vậy?”

Chính bản thân Vương cũng không hiểu rõ, cau mày, mím mím môi, nói: “Trẫm có chút không thoải mái”

Hoàng nội cung nói: “Điện hạ, nô tài dìu ngài”

Vương để cho hắn nâng đỡ chính mình, không nói chuyện nữa, chính là cước bộ nhanh hơn, hướng tấm điện của chính mình đi đến. Nhưng là thân mình của y nặng nề, hành động không mau được, một đường này, có thể nói là nghiêng ngã đảo đảo mà đi.

Cũng may bởi vì Vương hậu sinh sản, trước đó Vương cũng an bài sẵn, sớm đem mọi cung nhân viên đi. Ngẫu nhiên có vài cung nhân lưu thủ (ở lại canh giữ), thấy Vương đi đến, đều vội vàng cúi người quỳ xuống, cũng không ai lưu ý sắc mặt dọa người của Vương.

Đến khi trở về cung điện của chính mình, Vương trong lúc đó vẫn tiếp tục đau, một lần so với một lần càng lợi hại, thời gian cũng càng lúc càng kéo dài. Dợi cho vào đến tấm điện, tại giữa đại đông thiên (ngày mùa đông) nhưng lại ra một thân mồ hôi lạnh.

Hoàng nội cung cũng sớm nhìn ra khác thường, lo lắng nói: “Điện hạ, nô tài đi truyền Vương thái y đến”

Vương sớm có dự cảm bất hảo, chống đỡ di chuyển đến trên giường, gật đầu bảo hắn mau mau.

“Hài tử a hài tử, người sẽ không phải là muốn xuất thế a?” Vương lo lắng vuốt ve đại đố tử (bụng bầu) của chính mình, hai mắt luôn luôn thâm trầm trầm trọng.

Lúc này trong tấm điện chỉ có một mình y, Hồng Lân ở xa tận An Bắc Phủ, Hoàng nội cung đi thỉnh Vương thái y, cô linh linh một người, khiến cho y trong lòng thập phần bất an, tự thuyết tự thoại (tự nói) đối với hài tử trong bụng ôn nhu nói: “Hảo hài tử, người nhàn nhàn một chút a. Bây giờ vẫn chưa đến thời điểm, chờ cha người trở về, ngô——”

Y chưa nói dứt lời, lại là một trận đau đớn, không tự chủ được nắm chặt đệm giường dưới thân, cắn răng chịu đựng.

Tình hình này...xem ra thực bất hảo a...

Yam lúc này vừa mới đến An Bắc Phủ. Phẫn loạn đã muốn trấn áp, trong đại lao nhốt rất nhiều phản dân, trong thành có lẽ vẫn còn âm thầm hoạt động, nơi nơi là binh lính, dân chúng tất cả đều rụt cổ đi đường.

Yam mang theo người trực tiếp đi đến quan phủ, truyền đạt mệnh lệnh của Vương, liền tiếp nhận nhiệm vụ thẩm vấn thủ lĩnh phản dân, cẩn thận điều tra nguyên nhân gây ra phản loạn lần này.

Hắn tuy rằng đem sự tình giải quyết gọn gàng ngăn nắp, nhưng trong lòng luôn luôn có chút bất an.

Nơi này cách kinh thành quá xa, mà tinh thần lực của Vương cùng thai nhi trong bụng quá yếu, khiến cho Yam vô pháp cảm nhận được. Cho nên hắn chỉ có thể tự an ủi, sản kì của Vương còn đến hai tháng. Thai nhi của thân thể nhân loại không phải hoài thai mười tháng sao. Hơn nữa trước đó hắn hết lần này đến lần khác hỏi qua Vương thái y, xác nhận tình huống của Vương rất hảo, không có vấn đề gì.

Chính là hắn không biết trên đời này có một câu, nhân toán bất như thiên toán (người tính không bằng trời tính). Hắn như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, lúc này trong hoàng cung ở kinh thành, Vương thể nhưng sinh non. Nhưng lại là cùng một ngày với Vương hậu.

“Ân...”

“Điện hạ...” Vương thái y đầu đổ đầy mồ hôi, vẻ mặt lo lắng, nói: “Điện hạ, ngài, ngài sợ là...sinh, sinh non...”

Wương ngã đầu xuống gối.

Quả thế.

Y thở dốc trong chốc lát, trấn định một chút cảm xúc, bình tĩnh nói: “Đi chuẩn bị đi”

Tuy rằng xuất hồ ý liệu (bất ngờ), nhưng cũng may y luôn đa mưu túc trí, đã sớm an bài hảo mọi chuyện. Tuy rằng Hồng Lân không có bên cạnh, nhưng lúc này cũng không có biện pháp.

Wương thái y lập tức ra ngoại thất chuẩn bị. Hiện tại chính là thời điểm đem mọi tâm huyết nghiên cứu mấy tháng qua phát huy.

Lão trong lòng kỳ thật cũng không để tâm. Dù sao nam nhân sản tử...thật sự là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu). Mấy ngày nay lão đem tất cả thư tịch sở hữu ra tra cứu, chỉ có trong những bản ghi chép về thần thoại quái chí ở thượng cổ Trung Nguyên mới tìm thấy một ít, nhưng đều không có tư liệu cụ thể, chỉ có thể tự mình tìm tòi. Cũng may trước kia Hồng Lân đề xuất không ít ý kiến cho Vương thái y, khiến cho lão nhiều ít có chút nắm chắc.

“Điện hạ” Hoàng nội cung chăm sóc Vương từ nhỏ đến lớn, hiện tại nhìn Vương nằm trên giường chuẩn bị sinh sản, trong lòng cũng là nơm nớp lo sợ, vừa lo lắng vừa sợ hãi: “Điện hạ, có muốn hay không gọi Hồng Tổng quản trở về?”

Wương trong lòng cười khổ. Hiện tại gọi Hồng Lân trở về cũng không còn kịp rồi. Tính kế tính tới tính lui, cư nhiên chính mình cũng lọt vào kế, chẳng lẽ đây chính là “báo ứng” sao?

Bất quá đáy lòng y vẫn là ngóng trông Hồng Lân có thể mau chóng trở về. Cho dù là vài ngày sau, cũng tốt.

“Người đi đi...Nhưng hắn nhanh chóng trở về”

“Dạ” Hoàng nội cung vội vàng đi ra ngoài truyền lệnh.

“Ân...” Đau.

Wương nằm ở trên giường, nhớ tới vừa rồi ở cung điện của Vương hậu chứng kiến tình hình, không khỏi trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng lại tự an ủi chính mình, y tốt xấu gì cũng đường đường là người đứng đầu Triều Tiên, có thể nào ngay cả một phụ nhân cũng không bằng? Vô luận như thế nào, y là sẽ không thua Vương hậu. (Wương đáy lòng vẫn là âm thầm cùng Vương hậu phân cao thấp a)

Bên trong tấm điện nội cung cùng thái y đã sớm chuẩn bị tốt vì Vương tiếp sinh (đỡ đẻ). Sự tình lớn như vậy, Vương đương nhiên làm tốt an bài cho chính mình.

Trừ bỏ Vương thái y, còn có một vị cao thủ y đạo đặc biệt tìm đến từ trong dân gian, cùng Vương thái y cùng nhau hầu hạ Vương sinh sản.

Tầm điện an an tĩnh tĩnh, so sánh với Vương hậu bên kia bận rộn cùng lo lắng, nơi này quả thật yên tĩnh đến tận cùng.

Vương lúc này lại có chút may mắn, lực chú ý của mọi người đều bị trung điện của Vương hậu hấp dẫn, chính mình bên này càng thêm an toàn. Hơn nữa đối với kế hoạch của y, càng có lợi.

“Ân...”

Vương miệng cắn bố khăn, hai tay gắt gao nắm chặt đệm giường, chống chọi với đau đớn trong người.

Người là sinh non, thai vị còn chưa xuống dưới, tình huống tương đối nghiêm trọng.

Đến lúc này, Vương thái y ngược lại hoàn toàn không chút hoang mang. Lão trong lòng ấn định chắc chắn một điều, chính là nhất định phải bảo trụ bình an của Vương. Chỉ cần Vương bình an, dù sao Vương hậu bên kia còn có tự tử. Nếu Vương vạn nhất xảy ra điều gì, chính mình khẳng định sẽ chết. Về phần hài tử của Vương...có thể bình an sinh hạ là tốt nhất.

43. Chương 42

“Điện hạ, điện hạ, không nên cử động a điện hạ”

Vương bởi vì không thể chịu được đau đớn, không tự chủ vặn vẹo thân thể của chính mình, nếu không phải bụng quá lớn, chỉ sợ đều phải trở mình mấy lần, Vương thái y thấy cũng kinh tâm (hoảng sợ) không thôi.

Đau quá...

Vương cảm thấy được đau đớn cả đời cộng lại đều không đau đến như vậy.

Thai nhi trong bụng tấn công rất nhanh, đại khái duyên cớ là do sinh non, cho nên một lòng một dạ hướng bên ngoài đi ra.

Vương thái y cùng tên đại phu cao thủ phụ khoa tìm được ở dân gian, còn đang thương lượng như thế nào giúp Vương tiếp sinh, Hoàng nội cung đã kinh hoảng phát hiện đệm giường của Vương ướt đầm.

Nước ối vỡ.

Vương không hiểu những điều này, y còn tưởng rằng chính mình là không khống chế được, theo bản năng nghĩ muốn đình chỉ, chính là như thế nào cũng không ngăn cản được mãnh liệt đau đớn cùng nước ối liên tục trào ra.

Cho đến khi Hoàng nội cung kinh hoảng kêu lên: “Vương thái y, điện hạ, điện hạ chảy rất nhiều máu”

Vương thái y hoảng sợ, đối Vương nói một câu thất lễ liền xóc chân lên, phát hiện hạ thân của Vương quả nhiên là một bãi thủy tí (nước đọng).

Lão không biết là nhẹ thở ra, vẫn là càng khẩn trương, nói: “Không phải máu. Là phá thủy”

Hoàng nội cung mờ mịt trừng mắt nói: “Cái gì là phá thủy?”

Vương thái y cùng Kim đại phu không công phu giải thích với hắn. Hai người liếc nhau, rốt cuộc xác định nghi ngờ từ trước đến giờ: thai nhi là phải theo nơi đó của Vương sinh ra.

Suy nghĩ này làm cho hai người kinh hãi.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng. Vương là một nam nhân, không có sản đạo như nữ tử, thai nhi nếu muốn thuận lợi sinh ra, còn có thể từ nơi nào nữa? Nhưng, nhưng là...địa phương đó của nam tử, có phải hay không rất miễn cưỡng?

Cũng may hai vị đại phu sớm có chuẩn bị. Kim đại phu lấy ra cao dược tổ truyền, sắp xếp thỏa đáng xong mới cẩn thận nói với Vương: “Điện hạ, thảo dân cần cho ngài thoa chút cao dược, trợ giúp sinh nở. Chỉ sợ phải thất lễ”

Vương đau đến đầu đổ đầy mồ hôi. Từ lúc bắt đầu đau bụng sinh đến bây giờ, đã hơn một canh giờ, y chỉ cảm thấy càng ngày càng đau, bụng từng đợt co rút đau đớn, cả nửa người dưới đều lâm vào giữa một loại đau đớn không cách nào hình dung được.

Y không nghĩ chính mình sẽ giống Vương hậu, giống nữ tử không ngừng tru lên giữ lúc sinh sản như vậy, cho nên nương Hoàng nội cung chuẩn bị bố khăn cần ở miệng. Nhưng y hiển nhiên xem nhẹ đau đớn của việc sinh sản, chỉ một chút thời gian này, y đã muốn nhịn không được bắt đầu theo trong cổ họng rên rỉ. Mà sản trình, bất quá chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Y cố hết sức gật gật đầu, không thể mở miệng nói chuyện.

Vẫn là Hoàng nội cung linh hoạt, ở thâm cung nhiều năm, là đệ nhất nội cung bên người Vương, cực kỳ được tín nhiệm, vả lại sở hữu quyền lợi hiển nhiên biết rõ khi nào thì thích hợp, nói: “Không cần đa lễ, mọi chuyện tùy cơ ứng biến, không thấy điện hạ đã đau đến vậy rồi sao? Mau chóng giúp điện hạ tiếp sinh, những chuyện khác không cần hỏi nhiều”

Kim đại phu xuất thân hương dã, mặc dù ở trong cung nhiều tháng qua cũng học được chút ít lễ nghi, đối Vương cũng thập phần kính sợ, nhưng vẫn chưa dưỡng thành loại tính cách xâm nhập tận cốt tủy cẩn trọng từng chút từng chút một. Nghe vậy liền tẩy thủ (rửa tay), xóc lên đệm chăn của Vương, nghĩ muốn cởi trường khôi của Vương.

Vương sau khi trở lại tắm điện dưới sự trợ giúp của nội cung đã cởi đại y, thay đổi thường phục, nhưng thiếp thân đan y (áo lót) cũng không có cởi ra. Lúc này y đỡ đại yêu viên (bụng to eo tròn =)), thỉnh thoảng trong lúc đau đớn không tránh khỏi đá động hai chân, thoát y có chút khó khăn.

Kim đại phu có chút chần chờ, nói: “Có thể dùng cây kéo tiền khai (cắt) khó tử của điện hạ hay không? Sản phụ dân gian khi sinh sản, các bà mẹ cũng không thể di chuyển sản phụ, có khi chính là trực tiếp tiền khai quần...”

Hoàng nội cung không đợi hần nói xong, quát: “Lớn mật! Sao dám động lợi khí (đồ sắc bén) trên người điện hạ?”

Trong cung quy định, tất cả lợi khí đều không được tới gần điện hạ. Cây kéo thứ này cũng không ngoại lệ, trừ phi chính điện hạ sử dụng, bằng không là không được phép xuất hiện trong phạm vi tầm mắt có thể nhìn đến.

Vương hiện tại thật sự là động cũng không được, thân mình nặng nề đến mức chỉ có thể vịn vịn qua lại, nhưng căn bản năng không dậy nổi. Hơn bị người bái hạ (cởi xuống) khó tử, lộ ra hạ thân, với y mà nói cũng khó chấp nhận.

Phun ra bố khăn trong miệng, thừa dịp đau đớn giảm bớt một chút, cố hết sức nói: “Dùng cây kéo...tiền khai đi...”

Hoàng nội cung không yên tâm người khác, tự mình cầm lấy hoàng kim tiểu tiền đao (cây kéo nhỏ = vàng), từ ống quần hướng lên trên đem thiếp thân đan khó của Vương tiền khai.

Tuy nói các đại phu bình thường đều không nghĩ làm điều này, cái gì mà kiến huyết ô uế (gặp máu dơ bẩn), sản phòng bất khiết (phòng sinh không sạch sẽ), sẽ không giúp phụ nhân tiếp sinh, nhưng hiện tại đối mặt với Vương, lại phải cẩn thận hầu hạ. Hơn nữa bởi vì là lần đầu tiên giúp nam nhân tiếp sinh, đều thập phần không quen, lại sợ ra ngoài ý muốn, động tác khó tránh khỏi ma ma thặng thặng (dây dưa chậm chạp), quá mức cẩn thận.

Kim đại phu cẩn thận đem cao dược tổ truyền bôi lên địa phương đó của Vương.

Cao dược lạnh lẽo, vừa chạm vào da thịt, Vương liền hơi hơi chấn động: “Người làm gì đó!”

Kim đại phu kêu khổ. Vừa rồi hần rõ ràng đã hướng Vương bẩm báo qua. Đành phải đem lời nói lúc này nói lại một lần.

Vương thế mới biết hẳn là giúp bơi được lên nơi đó của mình, không khỏi có chút không được tự nhiên.

Vì sao lúc này Hồng Lân không ở đây a...(tự làm tự chịu =))

Bất quá ở trong lòng y, Kim đại phu này đã so với người chết không có gì khác biệt, từ lúc hẳn tách ra hai chân chính mình, hướng vào phía trong bơi lên cao được lạnh lẽo kia.

Tựa hồ thật là có chút tác dụng. Nguyên bản không gian chật chội nhỏ hẹp, quả nhiên chậm rãi nhu nhuyến, có chiều hướng khuếch trương.

Vương thái y thấy thai vị của Vương đi xuống vẫn chưa đủ, liền giúp y nhu phủ (xoa nhẹ) bụng. Chính là lão trong lòng nhất gan, không dám dùng sức quá mức, hiệu quả liền giảm rất nhiều.

Vương toàn thân đều là hẳn (mồ hôi). Rõ ràng là mùa đông, thán hỏa (lò sưởi = than) làm cho nội cung ấm áp, nhưng độ ẩm cũng chỉ là vừa phải mà thôi, vậy mà Vương lại cảm thấy chính mình giống như ở trong hỏa lò. Hoàng nội cung cũng không ngừng giúp y lau mồ hôi.

“Ân...A, a — ách —”

Vương lúc đầu cảm thấy đau đớn giữa lúc còn có khoảng cách, dần dần lại cảm thấy liên miên không dứt, rên rỉ không ngừng.

Bố khấn lại một lần nữa quay trở về trong miệng của y, bởi vì y không chút nghi ngờ, nếu lại tiếp tục đau như vậy, chính mình cũng nhận không được kêu lên.

Như thế nào...như thế nào sinh hài tử lại đau như vậy a...

Vương quả nhiên là xem năng lực nhận đau của chính mình rất cao. Y nguyên tưởng rằng so sánh với Vương hậu nhược chất nữ lưu (thể chất yếu ớt của nữ nhân), chính mình tất nhiên cường đại hơn rất nhiều, nhưng ai ngờ ở phương diện sinh hài tử, y thật sự thể không bằng nữ tử.

Phải biết rằng tính dẻo dai cùng lực nhẫn nại của nữ nhân hơn hẳn nam tử, huống chi sinh sản tử tự lại là thiên chức của nữ nhân, tất nhiên có ưu thế. Nam nhân liền có chút thê thảm.

Bất tri bất giác, đã đến đêm khuya.

Vương hậu bên kia vẫn không có truyền đến tin tức. Vương bên này cũng là tra tấn.

Hoàng nội cung về mặt đau lòng giúp Vương lau mồ hôi, thật sự không đành lòng nhìn. Nhưng hẳn lại không thể rời đi, đành phải cứ cách một khoảng thời gian lại nhỏ giọng thúc giục hai người Vương thái y: “Điện hạ khi nào thì sinh a? Như thế nào còn không sinh a? Còn bao lâu a?”

Vương thái y cùng Kim đại phu đầu cũng là đổ đầy mồ hôi. Cho dù giúp Vương bơi cao (thuốc mỡ), dùng được, nhưng là địa phương kia của nam tử quả thật quá mức nhỏ hẹp, cho dù khuếch trương đến bây giờ độ rộng cũng bất quá được năm ngón tay. Mà thai nhi đã xuống hẳn, cũng là vô lộ khả tẩu (không có đường ra).

Hai người áp lực tâm lý thập phần lớn, bộ dáng lại còn phải làm ra vẻ như đã định liệu trước, nói: “Chờ một chút, sẽ không nhanh như vậy, điện hạ là sơ sản, đều như vậy. Đều như vậy. Người xem Vương hậu bên kia không phải cũng chưa sinh sao”

Hoàng nội cung hầu hạ ở trong tấm điện, còn phải thỉnh thoảng đi ra ngoài hỏi một chút tình hình của Vương hậu.

So sánh với Vương hậu bên kia gào thét không dứt, Vương nơi này chính là im lặng. Không chỉ có các nội cung động tác thập phần nhẹ nhàng chậm chạp, Vương cũng là không rên một tiếng.

Vương thái y cảm thấy không khí này thập phần dọa người, thậm chí trong lòng thầm cầu nguyện Vương có thể la hai tiếng, gào khóc thảm thiết cũng không sợ, chỉ cần ngài có thể dùng sức sinh hạ hài tử là thành công.

Nhưng Vương gắt gao cắn bố khăn trong miệng, đau thành như vậy cũng không hé răng, chỉ có sâu bên trong yết hầu thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ.

Kim đại phu cũng là ở dân gian hành tẩu nhiều năm, người bệnh xem qua không thể đếm hết, cũng chưa thấy qua tình trạng này.

Hoàng nội cung từ Vương hậu bên kia trở về, thấy Vương bên này vẫn không có gì tiến triển, bụng vẫn là cao cao hở ra, tiểu tự tử còn chưa sinh ra.

Hắn lau mồ hôi, ở bên tai Vương khẽ gọi: “Điện hạ, điện hạ”

Vương hừ một tiếng, có hết sức nhìn hắn một cái, ý bảo hắn nói chuyện, y nghe thấy.

“Điện hạ, Vương hậu nương nương dường như khó sinh...”

Vương nghe xong khẽ run lên, gượng gượng ngồi dậy.

“Điện hạ. Điện hạ ngài đừng kích động” Hoàng nội cung sợ tới mức vội vàng đỡ lấy y.

Vương phun ra bố khắn trong miệng, đứt quãng nói: “Thái y...nói...như thế nào?”

“Sợ là...đại nhân (người lớn) cùng hài tử chỉ có thể giữ lại một”

Vương không nghĩ sẽ lại xuất hiện loại tình huống này, vượt qua dự kiến của y. Y đỡ bụng rên rỉ, cố gắng suy nghĩ.

Đại nhân cùng hài tử chỉ có thể giữ lại một?

Vị trí của Vương hậu quá trọng yếu. Về phương diện chính trị mà nói, nàng là công chúa Nguyên triều, trăm triệu không thể có sơ xuất. Nếu Vương hậu mất, ai biết Nguyên triều có thể hay không lại gả một công chúa khác cho y.

Chính là...hài tử kia cũng là cốt nhục của Hồng Lân. Nếu như mất...hiện tại Hồng Lân lại không ở đây, sau khi trở về không biết tình hình cụ thể, có thể hay không nghĩ chính mình là cố ý không bảo trụ cốt nhục của hắn?

“A——”

Trong lúc Vương hai bên đều khó xử, trong bụng lại là một trận đau đớn kịch liệt. Mất đi bố khắn trong miệng, y lại nhất thời thất thần, không nhận được kêu lên.

44. Chương 43

“Điện hạ. Điện hạ mau dùng sức, tự tử sắp đi ra!” Lúc này Vương thái y đột nhiên hô to lên.

Cái gì?

Vương đau đến ý thức đều mơ hồ, chỉ cảm thấy trong bụng đột nhiên bạo khởi (dâng lên) đau đớn kịch liệt, so với vừa rồi càng thêm mãnh liệt.

Y theo bản năng nhìn xuống dưới, chỉ thấy bụng chính mình kịch liệt mấp máy, tựa hồ có cái gì đó muốn thoát ra.

“A——” Vương đau đến kêu to.

Vương thái y thúc giục nói: “Điện hạ, dùng sức! Mau dùng sức”

Bọn họ trông coi hơn một nửa đêm, vừa dùng được vừa dùng cao, thật vất vả đem địa phương đó của Vương khuếch trương đến bát chỉ tả hữu (đại khái bằng cỡ 8 ngón tay), lúc này nhìn thấy bên trong ả ả xuất hiện đầu thai nhi hướng bên ngoài đi ra, thật sự là mừng rỡ, hận không thể thân thủ túm lấy hài tử đem đi ra.

Thiên a! Đau quá ——

Vương cảm thấy bụng chính mình giống như phải bạo tạc (nổ mạnh), từ đột kịch liệt đau đớn giáng xuống, làm cho y hận không thể lặn qua lặn lại.

Hoàng nội cung ở bên ra một thân mồ hôi lạnh. Ở trong lòng hẩn, trên đời này không có ai quan trọng hơn điện hạ hẩn đã hầu hạ từ nhỏ đến lớn, lập tức đem chuyện của Vương hậu quảng ra sau đầu.

“Điện hạ, là tiểu tử tử, tiểu tử tử phải đi ra. Ngài nhin một chút a, lập tức là tốt rồi. Lập tức là tốt rồi!”

Hoàng nội cung ở một bên an ủi, lại truy vấn Vương thái y: “Đã đi ra chưa? Đã đi ra chưa?”

“Đừng nóng vội. Điện hạ còn phải dùng sức a”

Vương bị gây sức ép suốt một đêm, lúc này đau đến không còn ý thức, chính là bản năng đại khẩu suyền khí (há mồm thở dốc), liều mạng dùng sức đi xuống. Nhưng xương hông của y lại rất chặt, đầu thai nhi ra không được, xuất ra khí lực toàn thân, lập đi lập lại nửa canh giờ, thai nhi lại vẫn như cũ ở đó.

Vương thái y một thân mồ hôi lạnh, trầm nghĩ: Xong rồi xong rồi, điện hạ khó sinh.

Vị kia phụ khoa cao thủ tìm được ở dân gian Kim đại phu bên cạnh bỗng nhiên nói: “Nhượng điện hạ ngồi xuống, ngồi xuống lại dùng lực”

Dân phụ dân gian khi sinh sản, phần lớn đều treo hai dải bố khăn trên xà nhà, để sản phụ nắm lấy nửa ngồi nửa nằm, như vậy sinh sản càng thêm thuận lợi.

Vương bởi vì sinh non, chưa kịp chuẩn bị cái gì. Kim đại phu lại không dám tùy tiện nói chuyện, cho nên vẫn không đề cập việc này. Hiện tại xem thai nhi chỉ còn cách một bước cuối cùng, cũng liền bất chấp tất cả.

Hoàng nội cung nghe vậy, cởi giày leo lên giường, nói: “Điện hạ, lão nô thất lễ. Ngài tựa vào trên người nô tài”

Hẩn ở phía sau chống đỡ cho Vương, Vương không thể tiếp tục nằm, đành phải động thân hướng phía trước ngồi dậy, đè ép lên bụng của chính mình.

Kỳ thật tình trạng thân thể y dưới sự trợ giúp tinh thần lực của Yam cùng thai nhi, đã cải thiện rất nhiều. Nhưng đối kháng giữa đầu của thai nhi cùng xương hông chính là cửa ải khó khăn mà hầu như tất cả những ai khi sinh sản đều gặp phải, chỉ có thể tự dựa vào nỗ lực của chính mình.

Vương tuy rằng sinh ra ở những năm cuối nguy như luy noãn (bấp bênh nguy hiểm [*]) của Triều Tiên, từ lúc còn bé đến giờ gặp được không ít âm mưu cùng cản trở muôn hình vạn trạng, nhưng suy cho cùng y vẫn là Triều Tiên Vương, cuộc sống cũng không chịu khổ gì.

Vì tự bảo vệ mình, lúc y bốn tuổi thời điểm cầm được mộc kiếm (kiếm gỗ) trong tay liền bắt đầu học tập kiếm thuật. Trải qua hơn hai mươi năm, kiếm pháp dĩ nhiên đại thành, Kiện Long vệ cũng xem như là một nửa đồ đệ của y. Tuy rằng luyện kiếm thực khổ, nhưng y rất ít bị thương, cũng không có người dám đả thương y. Từ đó đến nay, thân thể bị thương nặng nhất, cũng bất quá là lần kia ở ngoại ô gặp chuyện, vì cứu Hồng Lân mà bị đâm một kiếm.

Bởi vì lúc ấy có thái y kịp thời trị liệu, hơn nữa thương thế thân mình cũng không phải thực nghiêm trọng, cho nên Vương rất nhanh liền khôi phục khỏe mạnh. Nhưng là so sánh với đau đớn của kiếm thương lần trước, lúc này đau đớn khi sinh sản thật sự làm cho y nhẩn nại không được.

Y chỉ cảm thấy trong cơ thể giống như cất giấu một thanh lợi kiếm, từng chút từng chút một cất vào lục phủ ngũ tạng của chính mình, giống như nắm lấy tràng tử (ruột) của y mà kéo xuống. Hơn nữa chỗ xương chậu giống như bị cái gì đó gắt gao kẹt lại, ngạnh sinh sinh (cứng rắn) như muốn đem khung xương hai bên hướng bên ngoài tách ra.

Quá trình sinh sản vốn đều là tiến hành theo từng bước. Khi bắt đầu đau đớn tương đối nhẹ nhàng, thậm chí khoảng cách thời gian còn rất dài. Khi đó Vương còn có thể nói chuyện, suy nghĩ, thậm chí còn có thể nhàn hạ hỏi một chút tình hình Vương hậu bên kia. Nhưng là sau đó thai nhi đột nhiên kịch liệt giãy dụa, lập tức tiến nhập thời khắc mấu chốt cuối cùng của sản trình.

Mãnh liệt đau đớn này làm cho Vương vốn sống an nhàn sung sướng nhất thời không thừa nhận được, liên tục kêu đau mấy tiếng, mới chậm rãi khôi phục một chút thanh minh.

Y suy cho cùng cũng không phải là tầm thường nữ tử, sẽ la to trong khi sinh sản, liên tục kêu thảm thiết.

Lúc đầu y đau cực kỳ lợi hại, thất thanh la lên. Nhưng kế tiếp càng đau, y lại càng nhịn, chính là mặc dù không kêu, lại vô tri vô giác mê sảng, cũng ra sức nắm chặt đệm giường dưới thân, móng tay đều cơ hồ muốn nứt vỡ ra.

“Điện hạ. Điện hạ dùng sức a. Lập tức sẽ ra...” Vương thái y sắp khóc.

Wương sau khi nửa ngồi dậy thai nhi quả nhiên lại đi xuống một chút, đã có thể chạm tay dụng đến. Nhưng là xương hông nhỏ hẹp thật giống như một chướng ngại vật, đem thai nhi chặn lại ở bên trong cơ thể của Vương không thể đi ra.

Hoàng nội cung nhìn thấy bộ dáng của Vương lần lượt bị gây sức ép, đau lòng đến lão lệ tung hoành (khóc thảm thương).

Điện hạ của hần từ nhỏ tựu ôn nhu phiêu lượng (xinh đẹp), lại thông minh hiểu chuyện, khi nào thì phải chịu loại tội này a.

A di đà phật. Lão thiên gia phù hộ a.

Hoàng nội cung ôm Vương thì thảo cầu nguyện, chỉ trông mong điện hạ nhanh chóng sinh hạ hài tử.

“Hong Lân...đau quá, đau chết mất...Hong Lân, người mau quay về cứu ta...” Vương đau đến hồ ngôn loạn ngữ, người cũng chậm rãi trở nên hờ suyễn.

Wương thái y vừa thấy không tốt, Vương đây là tình trạng kiệt sức a.

Nam nhân cùng nữ nhân bất đồng. Nữ nhân tuy rằng nhu nhược, khí lực cũng không lớn như nam nhân, nhưng tính nhẫn nại lại rất mạnh, có thể chống chịu với đau đớn kéo dài khi sinh sản. Nam nhân tuy rằng so với nữ nhân cường tráng, khí lực cũng rất lớn, nhưng trên thực tế gặp phải loại đau đớn kéo dài này, bọn họ hao phí rất nhiều khí lực cùng tinh lực hơn hần nữ nhân, cho nên sự chịu đựng liên không thể bằng được.

“Điện hạ, thỉnh ngài tĩnh lại. Tự tử lập tức sẽ sinh ra a” Vương thái y quỳ trên mặt đất khóc ròng.

Lão thật sự khóc, bởi vì việc này thật sự quá khó làm.

Wương là ai a? Đó là người có thể đem một nửa đại thần trên triều chém chết ngay trên đại đường, chủ nhân của huyết lưu thành hà (máu chảy thành sông), tuy rằng hiện tại hồ lạc Bình Dương...Ách, là sinh sản gian nan, nhưng nếu có gì không hay xảy ra, thật sự là xử tử toàn gia (cả nhà bị giết) cũng không đủ a.

Wương thái y thấy hơi thở của Vương càng lúc càng yếu, gấp đến độ hận không thể thay Vương dùng sức.

Hoàng nội cung vừa khóc vừa nói: “Điện hạ, ngài hãy nghĩ đến Hồng Tổng quản a. Đây chính là hài tử mà ngài cùng Hồng Tổng quản thiên tân vạn khổ mới có được, là lão thiên gia ban ân cho ngài, ngài khả vạn lần cũng không thể buông tha cho a”

Vẫn là Hoàng nội cung hiểu được tâm tư của Vương.

Hần lải nhải cổ vũ như vậy, sau khi Vương nghe xong, dần dần tĩnh lại, tập trung tinh thần, lại khôi phục thanh minh.

“Kim, Kim đại phu...trầm, trầm thật sự không có...khí lực. Loại thời điểm này ở dân gian...làm, làm sao bây giờ...”

Wương cắn răng, ở khoảng cách đau đớn đứt quãng cố gắng nói những lời này.

Kim đại phu nghe được câu hỏi của Vương, nói: “Hồi điện hạ, ở dân gian, bình thường sẽ áp dụng...biện pháp thôi phúc (đẩy bụng????)” Hần rất cuộc cũng không phải thái y trong cung, còn không có học được việc phải cẩn trọng, kỹ xảo minh triết bảo thân (bo bo giữ mình), thành thành thật thật đem ý tưởng sớm có nói ra.

Đây cũng là nguyên nhân Vương hỏi hấn mà không hỏi Vương thái y. Vương biết lấy tính tình láu cá kia của Vương thái y, nhất định sẽ không dám nói thật, mà nói thật thường thường đều là đại nghịch bất đạo.

Y nhất thời cũng nghe không hiểu “thôi phúc” có ý tứ gì, nhưng nghe được có biện pháp, nhân tình lập tức sáng lên.

Y thật sự là bị đau đớn tựa như vĩnh viễn không bao giờ ngừng nghỉ tra tấn đến không thể chịu nổi nữa, thâm nghĩ mau chóng chấm dứt dày vò giống như địa ngục này, liền nói: “Vậy làm đi...”

Kim đại phu nhận được ý chỉ của Vương, liếc nhìn Vương thái y một cái, lại thấy Vương thái y ở phía sau vội vội vàng vàng, giống như đang kiểm tra thân thể cho Vương, không có nghe đoạn đối thoại vừa rồi.

Kim đại phu thở dài, cuộn cuộn xắn lên tay áo của chính mình, tiến lên từng bước, xốc lên chân, ấn lên đỉnh bụng cao cao hở ra kia của Vương.

Yam từ lúc đến An Bắc Phủ liền cảm thấy bất an.

Dân loạn đã muốn trấn áp xong, còn lại chỉ là việc điều tra nguyên nhân cùng kẻ chủ mưu gây nên, đối Kiện Long Vệ mà nói chẳng khác nào là giá khinh tỵ thực (cưỡi xe nhẹ đi đường quen => công việc quen thuộc, dễ dàng).

Buổi tối Yam nằm trên giường mà tâm phiền ý loạn, chậm chạp không thể đi vào giấc ngủ, luôn cảm thấy được giống như có chuyện gì đó xảy ra.

Y trong lòng thương nhớ Vương, nhưng là khoảng cách quá mức xa xôi, phần lớn tinh thần lực của hấn bị căn cứ phong tỏa, năng lực có hạn, không thể thăm dò đến trong hoàng cung xa như vậy.

Chính là hấn ần ần cảm thấy được có chuyện gì, đột nhiên giật mình, tập trung tinh thần hô hoán căn cứ.

Rất nhanh hấn liền liên lạc được với Len.

Xuất hồ ý liệu (ngoài ý muốn), Len tựa hồ càng vội vàng hơn hấn, giành nói trước: “Yam, một nửa kia của người đã bắt đầu sinh sản. Người hiện tại ở nơi nào? Như thế nào không ở bên cạnh hấn?”

“Cái gì!?”

Yam quá sợ hãi, rốt cuộc biết bất an bắt đầu từ buổi chiều đến giờ là do đâu.

“Kì chỉ mới có tám tháng a. Còn không đến tháng, như thế nào phải sinh?”

Len nói: “Sinh non. Người chưa từng nghe qua từ này sao?”

Tương lai thế giới sớm không còn loại chuyện sinh non này nữa, thai nhi đều là được bồi dưỡng bên trong tử cung nhân tạo, chỉ cần phát dục hoàn chỉnh, tùy thời đều có thể sinh ra. Yam quá mức chú ý trạng huống hoài dục của Vương, chỉ chú ý tới khả năng bị lưu sản (sảy), khó sinh linh tinh, lại xem nhẹ tình huống sinh non có thể xuất hiện ở cổ đại thân thể nhân loại.

Hấn nhảy dựng lên: “Bắt đầu từ khi nào?”

Len nói: “Căn cứ bên này từ buổi chiều liền phát hiện tinh thần lực của thai nhi trong bụng hấn dao động dị thường, có dấu hiệu sinh. Hiện tại đã muốn tiến nhập trạng thái sinh sản. Người tốt nhất mau mau chạy về bên người hấn, không có tinh thần lực của người trợ giúp, chỉ sợ hấn sẽ thực gian nan” Làm không tốt có thể sẽ một thi lưỡng mệnh (một xác hai mạng). Nhưng những lời này Len cũng không nói ra, sợ sẽ tạo áp lực quá lớn cho Yam.

Yam đã chạy ra khỏi phòng, đi đến chuồng ngựa, một bên thắng yên, một bên kết nối với Len.

“Ta hiện tại cách hoàng cung quá xa, tinh thần lực không đủ, không thể thuận gian chuyển di (di chuyển trong nháy mắt). Kỵ mã nhanh nhất cũng phải một ngày rưỡi, người có thể giúp ta suy nghĩ biện pháp không, nhượng căn cứ nổi long phong tỏa tinh thần lực của ta?”

Len trầm ngâm một lát, nói: “Như vậy đi. Ta sẽ thả ra năng lực thuận gian chuyển di một lần cho người, khoảng cách ước chừng ba trăm mét vũ trụ, người tự mình nắm chắc”

Yam vội vàng tính toán một chút, nếu phóng ngựa chạy gấp, đi đến một nửa lộ trình, khoảng cách còn lại vừa đủ thuận gian di chuyển đến hoàng cung, liền đồng ý.

Hắn bảo Len giúp hắn thời thời khắc khắc chú ý tình huống của Vương, đồng thời đi tìm phó thủ (phụ tá) Kiện Long Vệ lần này mang theo, không có giải thích rõ ràng, chỉ nói chính mình có việc gấp phải quay về Khai Thành, nhượng hắn lưu lại cùng những người khác tiếp tục điều tra chuyện An Bắc Phủ.

Yam dẫn theo hai con ngựa. Một cưỡi, một dắt theo phía sau dự phòng. Lưỡng thất (hai con) thay phiên, có thể chạy nhanh hơn một chút.

Hắn vừa mới rời khỏi An Bắc Phủ không lâu, phó thủ kia liền nhận được bồ câu đưa tin từ Hoàng nội cung ở kinh thành truyền đến, nhượng Hồng Tổng quản tức khắc hồi kinh. Không khỏi thảm than tổng quản quả không hổ là tổng quản, thế nhưng có thể đoán được trước.

Hoàng nội cung vội vàng đi vào ngoại cung, gặp một gã tiểu thái giám ở bên ngoài đi qua đi lại, không khỏi sắc mặt khó coi quát: “Có chuyện gì lại khẩn cấp như vậy, đến mức phải gọi ta ra?”

Lúc này là thời khắc mấu chốt của Vương, nhưng là nội cung bên ngoài không ngừng ở cửa thúc giục, nói bên cung của Vương hậu có việc gấp cầu kiến.

Hoàng nội cung đã sớm đem chuyện Vương hậu khó sinh quên đến không còn một mảnh, được nội cung kia nhắc nhở mới nhớ tới việc này, vội vàng đi ra.

Bởi vì tấm điện của Vương được nghiêm mật bảo vệ, tiểu thái giám này tuy là tâm phúc được an bài ở bên tấm cung của Vương hậu, nhưng vẫn không thể tới gần tấm điện của Vương, chỉ có thể ở bên ngoài cầu kiến.

“Ai ôi, Hoàng nội cung đại nhân, Vương hậu nương nương bên kia khó sinh, điện hạ rất cuộc có ý chỉ gì không a? Thái y bên đó cùng các bà mụ đều đang chờ a”

Từ lúc bẩm báo đến giờ đã qua một canh giờ, cũng khó trách bên cung điện của Vương hậu chờ không kịp.

Hoàng nội cung trước khi đi ra, Vương đã hạ ý chỉ, liền nói: “Người nhanh trở về nói cho Lí thái y, đại nhân cùng hài tử đều phải bảo trụ”

Tiểu nội cung kia vẻ mặt cầu xin, nói: “Nếu cả hai đều có thể bảo trụ, Lí thái y bọn họ sẽ không đến cầu ý chỉ của điện hạ. Hoàng nội cung đại nhân, nếu vạn nhất...nô tài nói là vạn nhất, Vương hậu nương nương bên kia phải lựa chọn như thế nào a?”

Hoàng nội cung nhìn thoáng qua xung quanh, lôi kéo tiểu nội cung kia qua một bên, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Nếu có vạn nhất, ai trọng yếu liền bảo trụ người đó. Nghe hiểu chưa?”

Tiểu nội cung kia vẻ mặt mờ mịt, còn muốn hỏi lại, Hoàng nội cung một chưởng đánh vào ót hắn, nói: “Đừng hỏi, người trở về nói cho Lí thái y, bọn họ sẽ biết lựa chọn như thế nào. Nhanh đi đi” Hắn nơi này vẫn còn bận rộn a.

Tiểu thái giám lĩnh ý chỉ, vội vàng chạy về cung Vương hậu.

Hoàng nội cung vẻ mặt ưu màu (lo âu) nhìn hướng cung điện tối đen phía xa xa một cái, lại lập tức xoay người, không chút do dự trở về bên người Vương.

[*] nguy như luy noãn: luy noãn => trứng xếp chồng lên nhau.

45. Chương 44

“Ngô ân——”

Thanh âm kêu rên thê lương của Vương Hoàng nội cung ở ngoài cửa vẫn có thể nghe thấy.

Nội cung canh giữ ngoài cửa đều bị điều đi, Hoàng nội cung tự mình mở cửa đi vào, lại quay người khép cửa, rồi mới im lặng mà chạy vào tắm thất.

Vương miện cắn bó khăn, nhân tình (đôi mắt) mở thật to, ánh mắt đăm đăm, hai tay gắt gao nắm chặt lấy đệm giường, động mạch trên cổ tay đều nổi lên.

Kim đại phu quỳ gối trên tháp, theo bóng dáng nhìn thấy giống như sức nặng cả người đều đặt trên người Vương.

Hoàng nội cung nhìn thoáng qua, chân đều nhuyển đến thiếu chút nữa quỳ xuống đất.

Đây, đây, đây là muốn mệnh của điện hạ a...

“Điện hạ...” Hoàng nội cung hét lên một tiếng bổ nhào đến, đem Kim đại phu dọa sợ tới mức suýt nữa ngã xuống.

“Lớn mật! Ngươi dám!” Bộ dáng của Hoàng nội cung giống như muốn liều mạng với Kim đại phu.

Đúng lúc này Vương thái y la lên: “Đi ra, đi ra. Lại làm một lần nữa, tiểu tử tử lập tức sẽ đi ra a!”

Hoàng nội cung nhìn qua, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Nguyên lai cái gọi là “thôi phúc”, cứ nhiên là như vậy...

Kim đại phu nghe vậy tinh thần chấn động, cũng cảm thấy thai vị dưới tay chuyển động, sắp đi ra ngoài, liền vội vàng nói: “Điện hạ, lại dùng lực lần nữa! Lại dùng lực lần nữa!” Nói xong cảm giác được bụng dưới lòng bàn tay lại cứng lên lần thứ hai, liền vội vàng nắm chặt tay, dùng sức theo thai vị di chuyển xuống dưới.

“An a——”

Vương miện cắn chặt bó khăn, nhưng bên trong cổ họng vẫn phát ra một tiếng hô to, chỉ cảm thấy một cổ lực lượng cực lớn cùng đau nhức không cách nào hình dung được, trong bụng giống như có đồ vật gì đó bị mạnh mẽ đẩy ra ngoài, xương hông đều giống như muốn nứt vỡ ra.

Yam đột nhiên cả người chấn động.

Hắn luân phiên sử dụng hai con ngựa, chỉ trong hai canh giờ chạy lộ trình một ngày. Lúc này sắc trời tương minh (gần sáng), cách kinh thành cũng rất gần, tinh thần lực đột nhiên khê động, cảm nhận được cái gì đó.

“Len, hài tử của ta có phải hay không sinh ra? Hài tử của ta có phải hay không sinh ra?”

Yam trong đầu lớn tiếng thúc giục, Len lập tức đáp lại: “Yam, người xuống ngựa sử dụng thuận di chuyển gian. Ta đã đem tinh thần lực của người phóng ra hai phần, cũng đủ để người trở lại hoàng cung”

Yam nhin không được mắng một tiếng, nói: “Người sớm làm là được rồi. Nếu ngay từ đầu liền phóng ra hai phần cho ta, ta đã có thể trực tiếp từ An Bắc Phủ trở về!”

Len cười khở: “Phóng ra nhiều tinh thần lực như vậy cho người vốn đã trái với quy định của căn cứ. Hơn nữa chúng ta cũng không nghĩ một nửa kia của người cứ nhiên sinh nhanh như vậy. Hơn nữa người trong vòng mười giây liền từ An Bắc Phủ trở về hoàng cung, tốc độ này quá nhanh, sẽ khiến người khác chú ý. Để người chạy một đoạn mới phù hợp thể tình (=)=) của thể giới kia a”

Yam không hề cùng hắn dong dài, xuống ngựa, đem hai con ngựa mệt sắp sùi bọt mép mà chết ném ở ven đường, ngưng tụ tinh thần lực triển khai thuận di chuyển gian.

Cũng may hiện tại quá sớm, trên quan đạo (đường chính) không có người đi đường. Hắn tập trung tinh thần, nháy mắt đi đến một nơi hẻo lánh ngoài hoàng cung.

Hắn vội vàng lấy ra lệnh bài, một đường chạy thẳng vào hoàng cung.

Kiện Long Vệ bảo hộ ngoại điện hoàng cung thấy hắn trở về, đều lấp bắp kinh hãi. Yam không công phu cùng bọn chúng nhiều lời, mấy bước liền chạy đi vào.

Hắn vẫn chưa đi vào tầm điện, đã cảm nhận được một cỗ tinh thần lực, tuy rằng còn nhỏ lại bưng bưng phần chân, vẻ mặt không khỏi chấn động.

Đến khi đi đến cửa đại điện, đã có thể ẩn ẩn nghe được âm thanh khóc nỉ non của anh nhi (trẻ con).

Hắn mở ra đại môn chạy ào vào, chỉ thấy Hoàng nội cung đang ôm một anh nhi nho nhỏ, ở trong một cái mộc bồn cực đại dùng ôn thủy tẩy trừ.

Yam lập tức đứng lại chờ ra.

Hoàng nội cung vừa nhìn lên thấy hắn, cũng là giật mình ngây người. Không nghĩ tới buổi chiều ngày hôm qua vừa truyền tin đi, hiện tại trời vẫn còn chưa sáng, hắn đã trở lại.

“Điện hạ thể nào?”

Yam cảm giác được anh nhi khỏe mạnh hoạt bát, cũng không hỏi nhiều, sau khi lấy lại tinh thần trước hết quan tâm tình huống của Vương.

Hoàng nội cung cảm thấy ấm áp, cảm thấy được điện hạ vì người này mà chịu tội như vậy, cũng xem như đáng giá.

“Vương thái y cùng Kim đại phu đang ở bên trong vì điện hạ trị liệu. Điện hạ chịu khổ a” Hoàng nội cung ôm lấy anh nhi, xoa xoa khóe mắt, bộ dáng thập phần đau lòng.

Yam nghe xong lập tức biến sắc, thoát một cái mở ra đại môn (cửa lớn) ngoa thất. Hoàng nội cung trở tay không kịp, trở mắt nhìn hắn chạy vào.

Vương thái y cùng Kim đại phu đang bận rộn giúp Vương cầm máu phùng thương (may vết thương). Hậu huyết của Vương bị thương quá nặng, quả thực vô cùng thê thảm. Người lại mất máu quá nhiều, tinh thần lực hầu như không còn, thời khắc lúc thai nhi vừa sinh ra liền lâm vào hôn mê.

Yam cùng mọi người ở căn cứ đều không nghĩ tới Vương Kỳ sẽ sinh non, nhưng lại có thể tự mình sinh hạ hài tử, cho nên không hề chuẩn bị trước. Nhưng là Yam chỉ sưng sốt trong chớp mắt, xoay người lại, đi đến bên giường nắm tay của Vương.

Vương thái y bọn họ thấy hắn đều thập phần ngoài ý muốn, nhưng lại đoán được khẳng định là Vương đem hắn triệu hồi. Hơn nữa tòa cung điện này tuy rằng đã được thủ vệ nghiêm mật, cấm tất cả ai cũng không được tiến vào, nhưng là không tính Hồng Lân.

Yam thấy Vương mê man bất tỉnh, phát giác tinh thần lực của y tổn thất rất lớn. Hắn cũng không hiểu biết y thuật, chỉ có thể để Vương thái y cùng Kim đại phu tiếp tục trị liệu cho Vương, còn bản thân thì chậm rãi tán xuất (phân tán xuất ra) tinh thần lực vô hình, trợ giúp Vương chữa khỏi tình trạng tổn hại bên trong cơ thể y, ôn nhu vì y tiếp thêm sức lực.

Vương vào giữa trưa ngày hôm sau tỉnh lại. Nếu không có tinh thần lực của Yam trợ giúp, chỉ sợ y phải mê man ba ngày ba đêm.

Y mở mắt ra, nhìn đỉnh giường quen thuộc trước mắt cùng màn trướng xung quanh, nhất thời có chút hồ đồ. Nhưng rất nhanh khôi phục tinh thần, lập tức sờ lên bụng chính mình.

Nơi đó đã muốn trở nên bằng phẳng. Hài tử của hắn đã sinh ra.

Vương vừa động, lập tức có người xốc màn lên, nhẹ giọng mà vui sướng nói: “Kì, người tỉnh”

“Hồng Lân...” Vương nhìn thấy hắn, hướng hắn vươn tay: “Hài tử...”

Yam nhẹ nhàng cầm lấy y, nói: “Hài tử tốt lắm, hiện tại Hoàng nội cung đang chăm sóc”

“Nam hài hay là nữ hài? Mau ôm đến cho ta xem” Vương khẩn cấp nói.

Yam mỉm cười, gọi Hoàng nội cung đến.

Anh nhi vừa uống sữa của bà vú xong, hiện tại đang ngủ rất say, an an tĩnh tĩnh.

Hắn thân thủ ôm lấy hài tử, đặt ở bên người Vương. Hoàng nội cung thức thời lui ra ngoài, đóng cửa lại canh giữ bên ngoài.

Vương nghiêng người, tinh tế nhìn ngắm thân sinh cốt nhục của mình.

Anh nhi vừa mới sinh ra trên mặt nhất đoàn (một đồng) nhục nhục (thịt), hồng phác phác (đỏ bừng), tiểu chủy (cái miệng nhỏ nhắn) chu lên. Hai tay nhỏ bé cuộn thành tiểu nắm tay, co lại trước người.

“A...”

Vương kích động đến không nói ra lời, run rẩy vươn tay, thật cẩn thận vuốt ve làn da mềm mại của anh nhi.

“Là nam hài a” Yam cúi người ở bên cạnh y ôn nhu nói.

Vương bỗng nhiên cảm thấy trong lòng đau xót, một cổ cảm động không cách nào hình dung cùng kiêu ngạo tràn ngập toàn thân.

Nam hài...nhi tử của y a.

Vương quay đầu lại cùng Hồng Lân nhìn nhau, hai người cùng cười, dựa vào cùng nhau cúi đầu nhìn hài tử trong cũi bảo (tả lót).

“Nó thật đáng yêu a...” Vương còn có chút không thể tin tưởng, đây là hài tử của y sao?

Đây là hài tử của y a.

Yam vươn tay, nhẹ nhàng xóa đi nước mắt trên mặt Vương, có chút không thể lí giải, hoang mang nói: “Đây là chuyện cao hứng a. Ngài vì sao lại rơi lệ?”

“A?” Vương căn bản không phát hiện chính mình thế nhưng kích động đến rơi lệ, cũng không công phu trả lời hắn, toàn tâm toàn ý ngắm nhìn hài tử bên người.

Yam cùng y lẳng lặng nhìn hài tử, một lát sau mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Vương hậu nương nương hôm qua khó sinh, hài tử không thể bảo trụ”

Vương cả người chấn động, lập tức ngẩng đầu lên.

Thần sắc của Yam thập phần bình tĩnh, tầm mắt hạ xuống, thản nhiên nói: “Thật sự là rất đáng tiếc, là một nam hài. Ở trong bụng mẫu thân thời gian lâu như vậy, sau khi sinh ra liền hít thở không thông chết non”

Vương âm thầm nắm chặt tay.

Y không nghĩ Hồng Lân trở về nhanh như vậy, cũng không nghĩ đến Vương hậu khó sinh. Mà tối trọng yếu là, y căn bản không nghĩ đến chính mình lại sinh non, lại còn sinh cùng ngày với Vương hậu, cho nên y căn bản không có tinh lực cùng thời gian đem sự tình an bài hảo trước khi Hồng Lân trở về. Tuy rằng không biết chính mình mê man bao lâu, nhưng hiển nhiên trong đoạn thời gian đó Hồng Lân đã biết tình hình bên kia của Vương hậu.

“Hồng Lân a, chuyện này...thật sự là vô cùng tiếc nuối. Ta...” Vương cân nhắc lời nói.

Yam đột nhiên nói: “Vương hậu nương nương sau khi sinh xong liền hôn mê, bây giờ vẫn chưa tỉnh”

Vương nhìn hắn một cái, trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác, cảm giác được Hồng Lân biết rõ nguyên bản chính mình đang tính toán cái gì.

Nhưng Hồng Lân sau đó cũng không nói chuyện, chỉ chuyên chú mà từ ái ngắm nhìn hài tử.

Vương rốt cuộc vẫn là vương, một khi y đã có quyết định, liền tìm mọi cách để thực hiện.

“Chuyện này người bên ngoài đã biết chưa?” Vương vốn định đem Hoàng nội cung gọi tới để hỏi rõ ràng, nhưng xem bộ dạng của Hồng Lân, giống như đã biết hết mọi chuyện, nếu tiếp tục ở sau lưng hắn làm cái gì liên bất ổn, có thể khiến cho hai người xuất hiện khoảng cách.

“Vẫn không biết. Ta trở về khi trời gần sáng, lúc ấy điện hạ vừa sinh xong. Không lâu sau, trung nguyên điện của Vương hậu truyền đến tin tức. Ta bảo Hoàng nội cung đem chuyện này tạm thời phong tỏa, chờ ngài tỉnh lại mới quyết định”

Yam cũng không giấu diếm mọi chuyện mình biết. Hắn đã hiểu rõ nguyên nhân Vương phái chính mình đến An Bắc Phủ. Nhưng là hắn cũng tin tưởng Vương sẽ không làm gì đối với hài tử của hắn cùng Vương hậu. Hài tử kia chết non, thật sự là vận khí không tốt.

Tuy rằng hắn trong lòng ít nhiều cũng có chút không thoải mái, nhưng là đứng trên lập trường của Vương xem xét, cũng có thể lí giải tính toán cùng hành vi của y. Hơn nữa hài tử kia của Vương hậu, tuy rằng về phương diện sinh học là cốt nhục của thân thể này, nhưng trên thực tế, lại hoàn toàn cùng hắn Yam không quan hệ. Hắn tuy rằng trong lòng tiếc nuối, nhưng lại không thương tâm. Chính là làm Hồng Lân, hắn không thể không có biểu hiện gì.

Vương nhìn kỹ thần sắc của hắn, khe khẽ thở dài, tựa hồ có chút thương cảm nói: “Hài tử của Vương hậu nếu không còn, người cũng đừng quá thương tâm, có lẽ đây là thiên ý. Nó cũng là tự tử mà ta vẫn luôn chờ đợi a”

Yam nhìn bộ dáng của Vương, cũng không cảm thấy y hư ngụy (giả tạo), ngược lại cảm thấy y như vậy có chút đáng yêu.

Chẳng lẽ ánh mắt của ta có vấn đề?

Yam tự mình ngẫm lại.

Tật xấu của Vương một đống lớn. Lộng quyền tàn bạo, hỉ nộ vô thường, tâm cơ thâm trầm, còn có hư ngụy vô tình như hiện tại vân vân...Nhưng Yam lại cảm thấy thích y, còn càng ngày càng thích, thích vô cùng.

Chẳng lẽ đây là tình nhân trong mắt ra Tây Thi? Hay là tại ta chịu ảnh hưởng của gia tộc quá sâu? (Vương = Tây Thi?!?! =)))

Yam bỗng nhiên nhớ tới một câu ngôn ngữ: Nam nhân bất phối (không xấu), nữ nhân bất ái (không thương). Khụ, phải nói là, nam nhân bất phối, nam nữ bất ái.

“Đúng vậy, điện hạ, ta cũng thực thương tâm. Bất quá may mắn chúng ta còn có tiểu đồng tây này a”

Yam thần sắc cũng thực thương tâm, nhưng là nhìn thấy hài tử trong cường bảo, lại tựa hồ thập phần vui mừng, nhin khóc mà cười cầm lấy bàn tay nhỏ bé của hài tử hôn hôn.

Bên trong đôi mắt sâu và đen của Vương hiện lên một tia sáng. Y giống như an ủi nắm chặt tay của Hồng Lân, vô hạn trìu mến cùng ôn nhu nói: “Đúng vậy, Hồng Lân, chúng ta còn có hài tử này. Vì bồi thường cho Vương hậu, chúng ta đem nó đặt dưới danh nghĩa là hài tử của Vương hậu nuôi nấng, được không?”

46. Chương 45

Yam sững sờ một chút, nói: “Điện hạ, ý của ngài là...”

Vương nhìn hài tử, nhẹ giọng nói: “Hồng Lân, người hắn là có thể hiểu được ý tứ của ta. Hài tử này nếu đặt dưới danh nghĩa của Vương hậu, chính là trưởng tử của ta, tương lai có thể danh chính ngôn thuận kế thừa vương vị Triều Tiên. Hơn nữa Vương hậu lần này mất đi ái tử, người ta cũng nên cho nàng một công đạo”

Yam trầm mặc một lát, nói: “Nếu hài tử đặt dưới danh nghĩa của Vương hậu, sẽ phải đưa đến trung nguyên điện nuôi nấng sao?”

Tròng mắt của Vương ánh lên một tia sáng lạnh.

Y đương nhiên sẽ không để cho Vương hậu nuôi nấng hài tử của chính mình, đây là cốt nhục của y cùng Hồng Lân a.

Điểm này y cũng không giấu diếm suy nghĩ của mình với Hồng Lân, nói: “Hài tử sẽ không để cho nàng nuôi nấng. Ta sẽ ở mãi nguyệt (đầy tháng) phong nó làm thái tử, nuôi nấng ở cung thái tử”

Đến lúc đó cung thái tử ở đâu còn không phải do y quyết định? Tự nhiên hài tử sẽ ở bên cạnh chính mình.

“Vậy còn chuyện hài tử của Vương hậu nường nường chết non...”

Vương bình tĩnh ôn hòa nói: “Chuyện này vẫn là không cần nói cho nàng, để cho nàng nghĩ hài tử này là thân sinh cốt nhục của mình đi, như vậy đối nàng cùng hài tử đều hảo. Ta cũng không nghĩ lại làm cho nàng thương tâm”

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Để cho Vương hậu nghĩ hài tử của y cùng Hồng Lân là thân sinh cốt nhục của nàng, đối hài tử càng có lợi.

Yam tựa hồ hơi do dự.

Vương lại ôn thanh khuyên nhủ: “Vương hậu hiện tại vừa sinh xong, nếu biết hài tử của mình chết non nhất định bị đả kích rất lớn. Nàng thân mình luôn luôn nhu nhược, nếu biết chuyện này, thực có thể chống đỡ không được”

Yam rất cuộc gặt gặt đầu, đồng ý phương pháp này.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng có quyết định này, cho nên vừa rồi mới lơ đãng ám chỉ Vương hậu sau khi sinh vẫn còn hôn mê, chưa biết chuyện hài tử chết non. Vương quả nhiên theo tâm ý của hắn hạ quyết định, như thể coi như tam phương kì mĩ (cả 3 đều tốt).

Nếu đã quyết định, thị nhân (người hầu hạ) ở cung điện của Vương hậu sẽ phải thanh lí toàn bộ. Tất cả mọi người phải phong khẩu (ngậm miệng), mà phương pháp ổn thỏa nhất tự nhiên là...

Yam thân là thủ lĩnh Kiện Long Vệ, tuy rằng không sợ giết người, nhưng đối với những người tay không sắt này vẫn là cảm thấy có chút khó có thể xuống tay. Hắn nói với Vương chính mình có biện pháp có thể thay đổi trí nhớ của những người đó, làm cho bọn họ nghĩ là hài tử của Vương hậu vẫn còn sống. Như vậy chờ Vương hậu tỉnh lại, cũng sẽ càng thêm tin tưởng, hơn nữa ít giết người, còn có thể tích phúc cho hài tử.

Vương nghi hoặc nói: “Người như thế nào lại biết phương pháp này?”

Yam nói: “Ta là học được nhiếp hồn thuật trong một quyển sách cổ của Trung Nguyên, đối với người không có võ công sử dụng tốt nhất”

“Nga?” Vương cười nói: “Khi nào thì mang bản thư (cuốn sách) kia đến cho ta xem xem, ta cũng muốn nghiên cứu” Làm một đế vương, đối loại sự tình có thể khống chế lòng người này cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Yam nói: “Hảo. Bất quá bản thư đó rất cũ, sau khi ta xem qua liền tổn hại đến không thể dùng. Chờ lần này ta thí nghiệm xong, nếu có hiệu quả, sẽ trực tiếp dạy ngài”

Cái gọi là nhiếp hồn thuật hiển nhiên là không có, bất quá loại sự tình thay đổi trí nhớ người khác này, chỉ cần tinh thần lực đủ cường là có thể sử dụng, hơn nữa cổ đại nhân loại căn bản gần như không có cái gì tinh thần lực. Yam sớm muốn dùng phương pháp này mà quang minh chính đại giúp Vương đề cao tinh thần lực của y, đây là thời cơ tốt nhất. Hắn sớm biết Vương sẽ cảm thấy hứng thú, mới nói như vậy.

Vương quả nhiên thập phần chờ mong, nói: “Vậy giao cho người. Ta thật muốn nhìn nhiếp hồn thuật loại này có thật sự hiệu nghiệm như vậy không”

Yam hiện tại được phóng thích hai phần tinh thần lực, thêm vào một phần ban đầu, muốn thay đổi trí nhớ của thái y, cung nữ, cùng nội cung phụ trách tiếp sinh đêm đó hoàn toàn không có vấn đề.

Vương hậu bởi vì khó sinh, bình thường cũng không phải là người thân thể khỏe mạnh, lần này nguyên bản bị tổn hao rất nặng, hôn mê ba ngày mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại câu đầu tiên nói, chính là hỏi hài tử. Đến khi biết hài tử bình an, là một nam hài, không khỏi thập phần an ủi cùng vui sướng. Chính mình khi niên lão cuối cùng cũng có cái để dựa vào.

Nàng nhượng Nhu Hương đem hài tử ôm đến xem, Nhu Hương trả lời: “Thế tử vừa sinh ra, chịu không nổi phong hàn. Hiện tại ở tẩm cung của điện hạ nuôi nấng, thái y nói tạm thời không thể ôm đi ra”

Bởi vì bị Yam tẩy não, Nhu Hương không còn nhớ chút gì về việc anh nhi Vương hậu vừa sinh ra đã chết non, ngược lại đem hài tử của Vương trở thành hài tử của Vương hậu.

Nàng là tâm phúc của Vương hậu, Vương hậu đối với lời nói của nàng rất tin tưởng không hề nghi ngờ. Hơn nữa cung nữ, nội cung cùng thái y xung quanh cũng nói như vậy, cũng không tái kiên trì muốn nhìn xem hài tử.

Nàng thật không lo lắng hài tử ở nơi của Vương. Bởi vì nàng biết rõ chờ đợi của Vương đối tự tử, hiện tại chỉ sợ so với nàng càng lo lắng tình huống của hài tử.

Thời đại này không chỉ ở Triều Tiên, ngay cả Nguyên triều, tần phi hoặc phu nhân thân phận tôn quý khi sinh hài tử, cũng không phải tự mình nuôi nấng, đều là tìm nữ nường chăm sóc. Hơn nữa bình thường các nàng cũng không cần chăm sóc anh nhi, hài tử đều có phòng riêng, có người chuyên trách chiếu cố. Cho nên Vương hậu không nhìn thấy hài tử tuy rằng phi thường tưởng niệm, nhưng ngại chính mình hậu sản chưa lành, thái y lại không cho hài tử kiến phong (gặp gió), đành phải chuyên tâm ở cữ.

Vương thấy Yam quả nhiên đem sự tình xử lý ổn thỏa, không cần đụng đến huyết tinh, không khởi cực kỳ vui mừng. Đối thân mình tốt hơn một chút, liền bắt Yam dạy y loại phương pháp đề cao tinh thần lực này.

Y lần này sinh sản bị thương kỳ thật phi thường nghiêm trọng. Nhưng là Yam trở về đúng lúc, lấy tinh thần lực giúp y chữa khỏi hơn phân nửa thương thế, lại có Vương thái y cùng Kim đại phu cẩn thận chăm sóc, cho nên khôi phục rất nhanh. Chỉ có sáu, bảy ngày, đã có thể xuống giường đi lại.

Tuy rằng Triều Tiên cũng có ở cữ, nhưng Vương thân là nam nhân, lại tự cảm thấy tình hình của chính mình rất tốt, cũng không cố kỵ nhiều như vậy. Huống chi trong triều động lại không ít chuyện, cho nên rất nhanh liền bắt đầu một lần nữa thượng triều, xử lý chính vụ.

Thế tử sinh ra hung hăng đánh cho Kinh Nguyên Quân ở xa tận đại đô Nguyên triều một kích, trên triều đình lòng người cũng lập tức yên ổn, giống như rốt cuộc đã có chủ tâm cốt (ng' đáng tin cậy), không cần lo lắng vấn đề Triều Tiên không người nối nghiệp.

Loại tình hình này không thể nhận thức được mà thể hiện ra ở trên triều, những tình huống khiến Vương không thể xử lý chính vụ thỏa đáng, cũng như đối với mệnh lệnh của y tranh luận nghi ngờ cùng bằng mặt không bằng lòng cơ hồ tuyệt tích. Trong lúc nhất thời Vương rốt cuộc cảm nhận được quyền lực nắm trong tay, khoái cảm khi có thể thượng lệnh hạ hành (ở trên ra lệnh, phía dưới thực hiện => ý là Vương nói gì các đại thần phía dưới đều nghe theo mà làm).

Như thế qua hơn một tháng, Vương hậu đã ra tháng, nhưng bởi vì thân thể của nàng vẫn khôi phục chưa hảo, còn phi thường suy yếu, cho nên vẫn là thành thật ở lại tẩm cung của mình an dưỡng.

Lúc này tiểu thế tử đã muốn nẩy nở rất nhiều, viên viên phỉ phỉ bao tử kiểm (mặt bánh bao) nhìn không ra diện mạo cũng chậm chậm có hình dạng, đúng là càng xem càng giống Vương, gần như không có bộ dáng của Yam.

Yam cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn đã từ Len biết được, cao cấp tinh thần thể nhân loại lần đầu tiên cùng cấp thấp thân thể nhân loại kết hợp, hài tử sinh ra bất luận dung mạo vẫn là gien, đều có khuynh hướng phát triển nghiêng về thân thể nhân loại. Trưởng nữ của Rox cũng giống như vậy.

Vương nhìn thấy hài tử càng lớn càng giống chính mình, vui sướng nhưng đồng thời cũng có vài phần mất mát, nói: “Hài tử này như thế nào không có vài phần bóng dáng của Hồng Lân a”

Hoàng nội cung ở bên cười nói: “Điện hạ nói sao a. Cái mũi của tiểu thế tử không phải cùng Hồng Tổng quản giống nhau như đúc sao”

Nếu nói tướng mạo của hài tử là mười phần, như vậy tiểu thế tử là có đến tám phần giống Vương, nhiều nhất hai phần giống Hồng Lân.

Yam đối thế này đã muốn thỏa mãn, Vương so với hắn còn cảm thấy tiếc nuối, thân thủ trạc trạc cái mũi nhỏ của thế tử, nói: “Quai (ngoan) bảo bối, bộ dáng người như thế nào không giống cha người a? Cha người

rất anh tuấn a, người không thích sao?”

Tiểu thể tử nguyên bản đang thành thành thật thật ngủ say trong cơn bão của chính mình, bị Vương trêu chọc, liền tỉnh lại. Ô hắc (đen thui) đôi mắt to giống Vương như đúc hoang mang nhìn người trước mặt, sau đó mắt hững hờ (há ra) tiểu chủ, oa một tiếng khóc lên.

Vương chân tay có chút luống cuống. Y không nghĩ tới tiểu hài tử lại không khó chịu như vậy, y chẳng qua hơi chút trạc trạc, liền khóc a.

Yam đem tiểu tử mập mạp kia bế lên, ôm vào trong ngực đông đưa qua lại hống, miệng ôn nhu nói: “Hảo bảo bảo, đừng khóc a, đừng khóc a. Phụ vương hảo đáng ghét, đem tiểu bảo của chúng ta đánh thức. Ta không để ý đến y, không để ý đến y”

Yam không chỉ có ngôn ngữ thần thái thập phần ôn nhu, còn có tinh thần lực trợ giúp. Tinh thần lực của tiểu tử kia mạnh hơn người thường rất nhiều, cảm nhận được phụ thân vỗ về, rất nhanh liền trở nên im lặng, “rộng lượng” không hề so đo chuyện phụ vương vừa rồi.

Vương có chút buồn bực cùng kỳ quái nhìn phụ tử bọn họ, thấp giọng than thở nói: “Như thế nào người ôm nó liền ngoan như vậy a? Ta hống nó nửa ngày cũng không để ý ta, khóc lên kinh thiên động địa a”

Yam ha hả cười, nói: “Đó là ngài làm không đúng phương pháp. Tiểu bảo của chúng ta kỳ thật rất ngoan, chỉ cần ngài tập trung tinh thần, cảm thụ một chút, có thể phát giác tâm tình của nó a”

Vương gần đây theo hẩn học tập phương pháp rèn luyện đề cao tinh thần lực kia, tuy rằng chưa thấy rõ hiệu quả, lại cảm giác tinh thần của chính mình sáng sủa rất nhiều, tinh lực dư thừa. Loại cảm giác này tốt lắm, cho nên ý cũng thực chịu khó luyện tập.

“Hong Lân a, ta vài ngày nữa sẽ hạ chỉ, chính thức ban thưởng danh tự (tên) cho hài tử, cũng phong làm thái tử. Người xem lấy danh tự gì cho hài tử hảo?”

Hài tử đã muốn hơn một tháng, cung nhân đều xưng hô “thể tử”, Yam cùng Vương thì lấy “tiểu bảo” làm nhũ danh kêu.

Yam nghe vậy, nói: “Sắc phong thái tử không phải cần hướng Nguyên triều thỉnh chỉ sao?”

Triều Tiên là thuộc địa của Nguyên triều, thái tử vị là cần Nguyên triều hạ chỉ sắc phong mới được.

Điều này làm cho Vương rất không vừa lòng. Nhưng vương vị của y chính là được Nguyên triều phong cho mới có được, chẳng lẽ hài tử của chính mình cũng phải để bọn họ làm chủ?

Nhưng là hiện tại không phải thời điểm cùng Nguyên triều trở mặt, nói: “Chuyện đó đúng là phải như vậy. Ta nghĩ trước tiên ở quốc nội công bố danh tự cùng địa vị của nó, rồi mới hướng Nguyên triều thỉnh phong”

Đây là hài tử duy nhất của y, cũng là “trưởng tử” Vương hậu sở sinh, Nguyên triều không có lý do không đáp ứng.

Yam gật gật đầu, nói: “Vậy danh tự của tiểu bảo, ngài đã nghĩ ra chưa?”

Vương mỉm cười, đi đến bên cạnh ả trác, xếp bằng ngồi xuống, cầm lấy bút lông, ở trên giấy Tuyên Thành cao cấp viết một chữ, đưa cho Hong Lân.

Yam ôm hài tử đứng bên cạnh y, thấy trên giấy viết một chữ “Duyên”.

“Vương Duyên? Ân, đó là một danh tự rất hay”

Trong danh tự này hiển nhiên bao hàm tâm ý cùng kỳ vọng của Vương, chỉ hy vọng rằng giang sơn Triều Tiên trong tay hài tử tiếp tục kéo dài.

47. Chương 46

Danh tự của hài tử lập hảo, Vương liền sai người đi chuẩn bị nhập sổ đăng kí, tế tổ công cáo linh tinh. Đương nhiên, việc này còn phải nói cho Vương hậu một tiếng.

Wương hậu từ khi sinh hài tử, đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy thể tử một lần nào, trong lòng đã muốn kiểm chế không được. Thế nhưng nàng cao linh sản tử (sinh con lúc tuổi cao), lại là khó sinh, thân mình thật sự rất chậm khôi phục, bây giờ còn phải nằm trên giường, xuống không được. Mà hài tử quá nhỏ, hiện tại thời tiết còn chưa có hoàn toàn chuyển ấm, không tốt xuất môn, cho nên đành nhẫn nại chịu đựng. Bất quá vẫn là chuẩn bị rất nhiều thứ cho hài tử, cho người mang đến chỗ của Vương, để hài tử sử dụng. Đồng thời cũng tỏ vẻ, thời điểm khi hài tử được sắc phong thái tử, chính mình cũng sẽ tự thân viết thư cho Nguyên triều, thỉnh Nguyên triều sắc phong tôn vị của hài tử.

Có Vương hậu ủng hộ, sự tình tự nhiên như nước chảy thành sông. Vương cùng Yam đều là nghĩ như vậy.

Đêm nay, sau khi hống hài tử ngủ xong, Vương lưu luyến để cho người ta mang thể tử ôm đi, chậm rì rì trở lại trên giường.

Yam nói: “Điện hạ, trời đã muộn, nghỉ ngơi sớm một chút đi”

Wương thở dài, nói: “Ta thực sự là không thể rồi bỏ được tiểu bảo dù chỉ một chút a. Không biết buổi tối nó có thể hay không nháo”

Bởi vì lúc trước Vương sau khi sinh sản thân thể suy yếu, hài tử vẫn luôn để ở trắc điện (cung điện bên hông) nuôi nấng. Sau khi Vương khôi phục, lại bắt đầu vào triều xử lý chính vụ chồng chất như núi, cũng không thời gian hảo hảo chiếu cố hài tử. Hiện tại rốt cuộc đem mọi sự tình xử lý hảo, người cũng khỏe mạnh tinh thần sáng khoái, liền càng cảm thấy hài tử đáng yêu vô cùng, muốn thân thủ nuôi nấng.

Nhưng là đừng nói Triều Tiên, hoàng thất của những quốc gia khác cũng không có quy củ như vậy, cho nên nguyện vọng của Vương không thể như nguyện. Vì thế thối nhi cầu kì thứ (đại loại là đành nhượng bộ), để tiểu thể tử tiếp tục ở lại trắc điện, cho một đồng cung nữ nữ nương chiếu cố.

Chính là cho dù như vậy, Vương vẫn là cảm thấy không đủ, một khi rời đi hài tử, trong lòng liền không thoải mái.

Yam một bên giúp y cỡi y phục, một bên an ủi nói: “Điện hạ, không cần như vậy. Tiểu bảo có thể ăn có thể ngủ, rất ngoan. Lại có nhiều người như vậy chiếu cố, ta cũng hâm mộ a. Ha hã...điện hạ, đi ngủ sớm một chút, một giấc ngủ thẳng hừng đông, lại có thể thấy tiểu bảo”

Tuy rằng hài tử đã có đại danh, nhưng Yam cảm thấy được nhũ danh chính mình lấy vừa đáng yêu lại hình tượng, cho nên vẫn còn kêu “tiểu bảo tiểu bảo”. Vương cũng tập quán gọi theo.

Wương liếc nhìn hẩn một cái, nói: “Người nói dễ dàng. Hài tử không phải người sinh, không biết nổi khổ trong lòng ta, không nhìn thấy nó dù chỉ một chút liền khó chịu” (oán phụ, khụ, oán phụ a =)))

Yam nhện không được có chút ủy khuất nói: “Ai nói ta không nhớ nó? Chẳng qua trong lòng ta càng muốn ngài. Điện hạ, ngài gần đây đối ta lãnh đạm” (nhầm rồi, Yam mới là oán phụ =)))

Wương hơi hơi sững sốt, nói: “Hong Lân a, người là đang làm nũng sao?”

“Ta nói không đúng sao?” Yam có chút buồn bực ngồi lên giường, cũng không nhìn Vương.

Mọi người đều nói nữ nhân có hài tử liền quên lão công, nguyên lai nam nhân cũng đồng dạng. Vương từ lúc có tiểu bảo, thật sự là cả ngày lẫn đêm đều nghĩ đến chuyện của hài tử, cho dù là vào triều cũng sẽ thất thần, rõ ràng lạnh nhạt đối Hong Lân a.

Wương thấy Hong Lân mất hứng, tinh tế nghĩ lại một chút, phát hiện chính mình gần đây thật đúng là lơ là hẩn, không khỏi có chút áy náy, ngồi xuống ôm bờ vai của hẩn, nói: “Hong Lân a, gần đây là ta không đúng, lạnh nhạt với người, ta sẽ hảo hảo bồi thường người. Có muốn lễ vật nào không? Ta bảo Hoàng nội cung tìm cho người. A...đúng rồi, mấy ngày hôm trước một số thương nhân vận chuyển hàng hóa đến từ Đông Doanh (aka Nhật Bản), trong đó có...”

“Điện hạ” Yam cắt ngang lời nói của y, nói: “Ta không cần những thứ đó”

Vương nói: “VẬY người muốn cái gì? Ta cái gì cũng đều sẽ cho người”

Yam đột nhiên thân thủ đem Vương đẩy ngã lên giường, chính mình từ trên cao nhìn xuống y, nói: “Những vật ngoài thân, ta đều không cần. Điện hạ...Kì...” Hắn kéo tay Vương, đặt ở bên môi hôn hôn, ánh mắt đen láy giống như có một tầng sương mờ, bên trong cất giấu dục vọng bất ngôn nhi minh (không nói mà vẫn rõ ràng).

Vương thân mình run rẩy, từ sau khi sinh sản đến giờ vẫn chưa từng có ngư thủy thân mật (chuyện ấy ấy), tính ra hai người cũng đã hai tháng không có thân thiết, lần cuối cùng là trong thời gian y mang thai...

“Hong Lan a...” Vương kéo dài thanh âm, cúi đầu trầm lặng, ái muội mà ám hàm (ngụ ý) dụ dỗ.

Đối thanh âm này, Yam đã quá quen thuộc, không khỏi cúi đầu cười, cúi xuống thân mình, nhẹ nhàng ngậm lấy song thần (đôi môi) phong nhuận (đầy đặn) của Vương.

Hai người ôm lấy nhau, tinh tế khinh nhu hôn môi lẫn nhau.

Không biết vì sao, có lẽ do đã trải qua phong vũ (gian khổ) nhiều như vậy, hài tử cũng có, nên hai người lần này thập phần kiên nhẫn cùng ôn nhu, cùng bá đạo kịch liệt trước kia so sánh, càng nhiều là tế thủy trường lưu (khe nhỏ sông dài [ví với làm đều đều, từng tí một không bao giờ ngừng]) ấm áp cùng khinh nhu.

“Kì...” Yam nhẹ nhàng vuốt ve hai má của Vương, ngón tay chậm rãi di chuyển xuống dưới, bắt khai (đẩy ra 2 bên) vạt áo của y, quyến luyến trên da thịt của y.

Động tác của hắn giống như có một loại ma lực, cùng lúc với khơi mào dục vọng của đối phương, cũng đắm chìm giữa một loại cảm giác ôn nhu không rõ.

Hai người đã lâu không có cùng một chỗ, cũng không nghĩ muốn vội vàng chấm dứt. Giống như quá mức kịch liệt đối với tình cảm này chẳng khác nào là một loại khinh nhờn (ko tôn trọng).

“Hong Lan...”

Vương trở tay lại ôm cổ hắn, nâng người lên cùng hắn hôn môi.

Một chút lại một chút, càng không ngừng âu yếm môi của nhau.

Yam triển khai tinh thần lực, một bên ôn nhu âu yếm, một bên chậm rãi dẫn đường cho Vương cùng hắn phối hợp.

Vương trải qua sinh sản, dáng người có chút biến dạng. Mấy ngày nay lại bận việc...triều chính, cũng chưa kịp rèn luyện. Bất quá thân mình y căn bản rất hảo, tuy rằng so với trước đây béo một chút, nhưng đường nét vẫn là thập phần lưu sướng.

Dáng người của Yam lại không cần phải nói, từ khi hắn cùng Hong Lan dung hợp, khối thân thể kiện mỹ này càng thêm hoàn mỹ, dù sao điểm đặc sắc chính yếu nhất của tương lai nhân loại chính là ngoại hình xuất chúng.

Vương ở trong tầm thất hôn ám, tầm mắt lại không bị ảnh hưởng. Y phát hiện thị lực của chính mình hiện tại phi thường tốt, cho dù trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy, thân thể của Hong Lan tự nhiên là thấy nhất thanh nhị sở.

Tuy rằng hai người đã là “lão phu lão thi” (khu...), nhưng giờ phút này y lại đột nhiên cảm thấy được thân thể Hong Lan một lần nữa tản mát ra một loại mị lực, làm cho y không khống chế được chính mình.

(Thời khắc máu chốt, vẫn là HX xuống đi, lệ (TT__TT)...)

Vương thấp giọng rên rỉ, cảm giác rất là thoải mái, giống như cả người đắm chìm trong một hải dương ôn nhu, nhấp nhô lên xuống, thoải mái ấm áp.

Tinh thần lực của y đã có chút tác dụng, lúc này đã có thể theo Yam cùng nhau chậm rãi triển khai. Kim sắc ti tuyệt tình tế mật mật (chặt chẽ), tại không gian vô hình đan vào lẫn nhau, tựa như một tình vông (lười tình) mĩ lệ.

Yam không nhanh không chậm trườn động, Vương theo động tác của hắn lên xuống. Hai người phối hợp thập phần ăn ý, loại kết hợp này khiến cho cả hai càng thêm thân mật gắn bó.

“Ăn hanh...Ăn ăn...”

Vương nằm nghiêng dựa vào trên giường, giống một con mèo Ba Tư lười biếng cao quý, thỉnh thoảng từ chỗ sâu trong yết hầu phát ra rên rĩ thỏa mãn.

Yam dựa vào phía sau y, khinh nhu nói: “Thoải mái không?”

Vương vô pháp mở miệng, chỉ với tay gắt gao cầm lấy tay hắn.

Ngày hôm sau không có lâm triều, Vương thoải mái mà ngủ thẳng đến thiên sắc đại lượng (trời sáng rõ). Khi rời giường chỉ cảm thấy thân thanh khí sảng, cả người có loại cảm giác thư sướng thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt) sau khi hoan ái.

Yam đã sớm đến Kiện Long Vệ thực hiện nhiệm vụ. Vương đuổi thắt lưng, rửa mặt chải đầu xong, liền đi đến cách vách nhìn xem thế tử.

Hài tử đã tỉnh, một đôi mắt to hưng phấn mà trái nhìn phải ngắm, cái gì động đậy đều có thể hấp dẫn lực chú ý của bé.

Vương yêu thương trêu đùa bé nửa ngày, gây sức ép đến khi tiểu tử kia mếu máo, chuẩn bị khóc lên, mới lưu luyến buông tay, đi thư phòng xử lý chính vụ.

Tấu sớ thỉnh cầu Nguyên triều sắc phong thái tử đã sớm gửi đi. Hiện tại chỉ còn chờ Nguyên triều hồi đáp, là có thể ở quốc nội cử hành đại điển sắc phong. Vương hi vọng có thể trước khi hài tử mãn (hết) bách nhật (100 ngày) sẽ có thể cử hành nghi thức này. Vương hậu cũng tự tay viết tín (thư) gửi đi đại đô, vì vương nhi tăng thêm trọng lượng.

Như thế lại qua hơn một tháng, thân thể của Vương hậu rốt cuộc có khí sắc, có thể xuống giường đi lại, liền khẩn cấp hướng Vương thỉnh an, kỳ thật mục đích chính yếu là muốn nhìn xem hài tử.

Vương bảo cung nhân đem tiểu thế tử bế đến.

Vương hậu theo trong tay cung nhân tiếp nhận hài tử, cảm động đến nhất thập hồ đồ (rối tinh rối mù), mẫu tính tràn ra, ôm mãi không muốn buông tay.

Từ sau khi sinh vẫn là lần đầu tin nhìn thấy hài tử, tinh tế đánh giá, nguyên bản muốn từ trên mặt hài tử nhìn ra bóng dáng của chính mình cùng Hồng Lân, ai ngờ nhìn một lúc lâu, bóng dáng của Hồng Lân cũng chỉ có một hai phần, còn lại thể nhưng tất cả đều là bộ dáng của Vương.

Tuy rằng hài tử còn nhỏ, nhưng gien di truyền này nọ là thực thần kỳ, rất nhiều đặc điểm đều có thể tìm thấy trên người phụ mẫu.

Vương hậu âm thầm kỳ quái, như thế nào hài tử này lại giống Vương như vậy? Không cần, ai cũng sẽ cho rằng là thân sinh cốt nhục của Vương.

Tuy rằng kỳ quái, nhưng không có nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là trùng hợp. Hơn nữa như vậy, cũng sẽ không có người hoài nghi thân phận của hài tử.

Ôm hài tử không đành lòng buông tay, đối Vương nói: “Điện hạ, nô tì thân mình đã dưỡng hảo. Vương nhi cũng nên ôm về tẩm cung nô tì nuôi nấng a”

Vương ngồi một bên, thân thủ đùa với hài tử, nghe vậy ngẩng đầu đối Vương hậu mỉm cười, nói: “Không cần. Trẫm tính toán tự mình nuôi nấng nó”

Vương hậu biến sắc, nói: “Điện hạ, ý của ngài là gì?”

Vương nói: “Chờ Nguyên triều hạ ý chỉ sắc phong thái tử, trẫm sẽ an bài Quang Nguyên Điện ngay bên cạnh trở thành cung điện của thái tử, về sau sẽ ở lại nơi này của trẫm”

Vương hậu miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, cường cười nói: “Điện hạ, hài tử vẫn còn nhỏ, vẫn là nuôi nấng bên người mẫu thân tương đối hảo, chờ lớn một chút lại vào ở thái tử cung”

Vương thần nhiên nói: “Nó là tự tử duy nhất của trẫm, trẫm phải bồi dưỡng ngay từ nhỏ. Trẫm gần đây xem sử thư, Triều Tiên vương triều có rất nhiều hoàng đế sinh ở nội cung, được phụ nhân nuôi lớn, tính cách yếu đuối, không quả quyết, đối giang sơn thật sự bất lợi. Cho nên vẫn là đi theo bên cạnh trẫm càng có thể nuôi dưỡng khí khái nam nhi, tương lai chấn hưng giang sơn Triều Tiên”

Y nói rất quang minh chính đại, Vương hậu cũng vô pháp phản bác. Lịch sử Triều Tiên quả thật có rất nhiều đế vương, bởi vì cùng mẫu thân thân cận, tính cách yếu đuối, gây nên cung biến vài lần. Hơn nữa Vương cũng là vì tốt cho hài tử, lời này nói ra, các đại thần cũng sẽ đều đồng ý.

Nhưng là Vương hậu cảm thấy thập phần không muốn, liền dốc sức động não suy nghĩ biện pháp thuyết phục Vương, đem hài tử giao cho nàng.

Vương tự nhiên sẽ không để cho nàng như nguyện, nhưng cũng không thể quá bức bách, trước khi nàng mở miệng liền mỉm cười, nói: “Ái phi là mẫu thân của thể tử, có thể thường xuyên đến nơi này của trẫm thăm hỏi. Hơn nữa mẫu tử thiên tính, cũng sẽ không bởi vì không được cùng một chỗ liền mất đi, đây đều là vì tốt cho thể tử, ái phi không cần lo lắng”

Vương đã nói đến mức này, Vương hậu cũng không còn cách nào. Hơn nữa nàng căn bản cũng không có dũng khí cùng Vương đối kháng a. đành phải rầu rĩ nói: “Nô tì đã biết. Hết thảy xin nhờ điện hạ”

48. Chương 47

Thời điểm tiểu thể tử Vương Duyên sắp tròn bách nhật, ý chỉ của Nguyên triều rốt cuộc đến.

Ngoài dự kiến của mọi người, Nguyên triều thể nhưng lại hạ ý chỉ: thái tử vị tạm thời để trống, lưu lại chờ phân phó.

Bởi vì đương thời tỉ suất anh nhi chết non rất cao, Nguyên triều bên kia giải thích nhỏ như vậy liền sắc lập thái tử, chỉ sợ hài tử này mệnh tiểu phúc bạc (đoạn mạng), không thể gánh vác nổi thiên ý, không bằng đợi vài năm nữa, chờ tiểu thể tử niên kỷ lớn, thân tử cốt (cơ thể xương cốt) vững vàng, tư chất sơ hiển (bắt đầu lộ ra), bàn lại chuyện này.

Đây rõ ràng là có ý muốn thoái thác cùng kéo dài.

Quả thực khinh người quá đáng!

Vương tiếp thánh chỉ, sắc mặt biến rồi lại biến, cuối cùng vẫn là cương ngạnh hướng sứ giả Nguyên triều tạ ân, cung tống hân đi nghỉ ngơi.

Đội sứ thần rời đi, chúng thần dưới triều đều nhìn ra sắc mặt của Vương xanh mét, ngón tay nắm chặt vương tọa đều trắng bệch, hiển nhiên tức giận không nhe.

Lần trước Nguyên triều sứ thần đến, vì việc Vương vô hậu đại tử (trắng trợn) trách móc, đem chất tử (cháu trai) của Vương là Kinh Nguyên Quân ở xa tận đại đô Nguyên triều sắc phong vì thể tử, lại còn muốn ba vạn dũng sĩ của Triều Tiên đi đối kháng với man di.

Hiện tại Vương rốt cuộc có hài tử của chính mình, lẽ ra Nguyên triều hẳn là bỏ đi thể tử vị của Kinh Nguyên Quân, sửa lập Vương Duyên vì thái tử, nhưng là lại ăn nói hàm hồ, đem tấu thỉnh bác (bác bỏ) trở về.

Không nói sắc mặt Vương khó coi, kể cả Vương hậu ngồi một bên cũng tức giận đến ngón tay khẽ run.

Đại thần bên dưới không ai dám mở miệng nói chuyện.

Vương chậm rãi nói: “Nguyên triều hạ ý chỉ này, các vị ái khanh nghĩ như thế nào?”

Đại đường trẫm mặc nửa ngày, mới có một lão đại thần đứng ra, run run nói: “Nguyên triều hoàng đế bề hạ bản khoản cũng là có chút đạo lý, thần cho rằng...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Vương hậu đã nhin không được, lớn tiếng cắt ngang hắn: “Ý của ngươi là, hài tử của bốn cung hội sống không được lâu!”

Bảo hộ hài tử là thiên tính của mẫu thân. Vương hậu tại điểm này đặc biệt miễn cưỡng, lời này nói nghiêm khắc, cự tuyệt kia lập tức không dám mở miệng.

Vương mặt bình tĩnh, hung hăng nhìn chằm chằm tên cự thần kia.

Mọi người không còn dám lên tiếng.

Vương chậm rãi nói: “Tuy rằng Nguyên triều hạ chỉ, tạm thời không được sắc phong thái tử. Nhưng tự tử của trẫm đã sinh ra, thân phận địa vị không thể nghi ngờ. Nếu không thể phong vi thái tử, liền lấy quy chế của thế tử sắc phong, quốc nội đại điển vẫn sẽ cử hành, cũng phải thông cáo thiên hạ”

Các cự thần phía dưới lập tức có chút bất an bắt đầu thì thầm với nhau.

Kỳ thật Triều Tiên là thuộc địa của Nguyên triều, Vương không thể xưng là hoàng đế, chỉ có thể lấy “vương vị”, tự tử cũng chỉ có thể lấy danh xưng “thế tử”, thái tử, là tiến lên một bước, trở thành người kế thừa Triều Tiên mới có thể nhận.

Tuy rằng Nguyên triều không đồng ý đem Vương Duyên phong làm thái tử, nhưng là hài tử của Vương, địa vị thế tử này cũng không thể phản bác. Không giống Kinh Nguyên Quân, bởi vì chỉ là chất tử của Vương, không phải trực hệ tử tự, cho nên muốn được sắc phong địa vị này cần phải được Nguyên triều chấp thuận.

Mọi người thương nghị nửa ngày, cũng chỉ có thể như thế.

Như vậy sẽ xuất hiện một tình huống, Triều Tiên có hai thế tử. Một là Vương Duyên, một là ở xa tận đại đô Kinh Nguyên Quân.

Trong tương lai, thực có thể trở thành một tai họa ngầm.

Vương mặt âm trầm trở lại tẩm cung, tiến thư phòng, đem tất cả những thứ trên thư trác (bàn học) toàn bộ xô ngã trên mặt đất, tùy tay đem vài thứ trong phòng quăng vỡ bầy tám phần.

Yam đi theo y tiến vào, nhìn thấy y nổi giận đùng đùng phát tiết, ở một bên yên lặng trông coi.

Vương kiềm nén nộ khí nói: “Nguyên triều khinh người quá đáng!”

Yam trầm mặc một lúc lâu sau, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Kinh Nguyên Quân không thể lưu lại”

“Trẫm như thế nào không biết!” Vương vung tay áo, giọng căm giận nói: “Chính là hắn không chịu trở về! Trẫm triệu hắn ba lần về nước, hắn cũng không chịu trở về! Chỉ cần hắn ở lại đại đô, còn có Nguyên triều hoàng đế che chở, ngươi nói trẫm phải làm sao bây giờ?”

Yam lặng lẽ đứng đó một lúc lâu, nhìn thấy bộ dáng thất thổ của Vương, có thể rõ ràng cảm thụ được dao động trong lòng y, cho nên hắn mở miệng: “Phải người đi đại đô, giết hắn”

Nhấn thần của Vương lóe lên, lại bỗng nhiên an tĩnh, ở phía sau thư trác ngồi xuống, nói: “Như vậy rất lỗ mãng. Nếu lưu lại điểm sơ hở gì, chính là giúp Nguyên triều lấy cớ”

Yam nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Điện hạ, ta biết ngài trong lòng là nghĩ làm vậy, ta nguyện ý vì ngài phân ưu”

Vương hơi hơi sửng sốt, nói: “Hong Lân, ngươi muốn đi?”

Yam nói: “Không tồi. Ta đi rất thích hợp” Hắn biết Vương kỳ thật sớm có ý niệm này trong đầu. Nhưng là Kinh Nguyên Quân ở xa tận đại đô, lại hoạt động nhiều năm, không phải dễ xuống tay như vậy. Nhưng Kiện Long Vệ đi làm chuyện này, một khi bị phát hiện, Vương căn bản không thể thoái thác. Y muốn ở quốc nội tìm mấy thích khách võ công cao cường đi, nhưng lại lo lắng những người đó không đáng tin, hội lưu lại hậu hoạn, cho nên vẫn do dự không hề động thủ.

Hiện tại Hong Lân tự mình thỉnh mệnh, Vương cũng không đồng ý, nói: “Không được, chuyện này rất nguy hiểm, chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn”

Bất luận là trên phương diện việc công hoặc là trong tâm tư, Vương như thế nào cũng không nghĩ muốn để Hồng Lân đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Yam nói: “Điện hạ, thân thủ của ta ngài cũng hiểu rõ. Hơn nữa ta tinh thông Hán ngữ, đến Nguyên triều sẽ không bị phát hiện. Ta sẽ cẩn thận tiến hành, không để bọn họ bắt được nhược điểm”

“Không được” Vương vẫn là lắc đầu, nói: “Chuyện này tạm thời không cần nhắc lại, để cho trầm suy nghĩ”

Yam cũng không nói gì nữa.

Wương tức giận một trận, nhưng tạm thời cũng không có cách nào, đi đến cung điện của thể tử, nhìn tiểu tử kia đang nằm trên giường được hai cung nữ đậu (đùa) đến cười ha hả không ngừng, tâm tình lập tức thư sướng rất nhiều, phiền não cũng giống như không cánh mà bay.

“Tiểu bảo bối của trẫm, để phụ vương ôm một cái” Vương đem tiểu tử mập mạp kia ôm lấy, cọ cọ khuôn mặt nộn nộn của bé, vẽ mặt từ ái.

Đại não đại (đầu to) viên cổ cổ (tròn vo) của tiểu tử kia trái né phải tránh, trốn tránh tập kích của Vương, tiểu thủ (tay nhỏ) cũng không nhàn rỗi, bắt lấy hắc phát (tóc đen) buông xuống của Vương, dùng sức kéo, miệng phát ra khanh khách tiếu thanh (tiếng cười).

Wương nhú nhú mày, dùng ngón tay nhẹ nhàng trạc khuôn mặt nhỏ nhắn của hài tử, ha hả cười nói: “Điều gì (ngịch ngợm) quý, nhỏ như vậy tự biết khi dễ phụ vương người a”

Tiểu tử kia không cam lòng yếu thế lại giật nhẹ đầu phát của y, biến biến (bẹp bẹp) tiểu chủ.

Hài tử này thực yêu cười, nhưng là càng yêu khóc, nhất là khi bị Vương đậu, không biết sao liền yêu khóc, người khác đậu bé cũng không như vậy.

Yam vẫn đi theo phía sau Vương, nhìn thấy hồ động của hai người phụ tử bọn họ, nhin không được cười nói: “Ngài lại làm nữa, ta xem ngài sắp đem nó lộn khóc”

Wương nói: “Ta như thế nào bỏ được a. Đó là trước kia không có kinh nghiệm, hiện tại ta đã tìm được phương pháp, sẽ không đem tiểu bảo lộn khóc, có phải hay không a tiểu bảo bối?”

Quả nhiên tiểu tử kia chính là khuôn mặt nhăn nhó, chốc lát nhìn nhìn Vương, chốc lát lại nhìn nhìn Yam, đầu lắc qua lắc lại, nhìn qua có chút sốt ruột.

Cung nữ cùng nội cung đều cẩn thận cúi đầu, không dám hé răng.

Yam hỏi cung nữ nói: “Thể tử uống sữa chưa?”

“Hồi Hồng Tổng quản, thể tử đã uống”

“Khi nào thì uống? Nhiều hay ít?”

“Nửa canh giờ trước, tương đương khoảng hai bát”

Trong cung dưỡng dục đối thể tử phi thường tỉ mỉ, không chỉ có sữa thể tử uống đều có tính toán, kể cả tình trạng thân thể của thể tử, cũng có người chuyên môn phụ trách khám tra.

Yam lại hỏi mấy vấn đề, được trả lời kỹ càng, lúc này mới vừa lòng.

Xem ra tiểu tử kia thực khỏe mạnh a.

Wương ôm hài tử ở trên tháp chơi đùa, nghe hần một hỏi một đáp, cười nói: “Hồng Lân a, người thật cẩn thận, trẫm đều lo là”

“Điện hạ cũng không hiểu được những điều này” Yam cười nói: “Ta cũng là từ Vương thái y học được” Nói xong đi đến ở bên giường ngồi xuống, cùng Vương cùng nhau đậu hài tử.

Lúc này nội cung ngoại môn nói: “Điện hạ, Vương hậu nương nương đến”

Wương dừng một chút, nói: “Nhượng nàng vào đi”

Yam muốn đứng dậy đứng ở một bên. Vương giữ chặt hần nói: “Không cần. Người ngồi đi”

“Vi thần không dám” Yam vẫn là đứng lên.

Vương hậu tiến vào, thấy hắc ở đó, rõ ràng sưng sốt một chút, trên mặt toát ra thần sắc phức tạp, bất quá chỉ có một cái chớp mắt, liền chuyển chú vào trên người của thể tử.

“Điện hạ, nô tì đến xem vương nhi”

Vương gật gù đầu, lại ôm hài tử không có buông tay. Vương hậu đành phải ở bên cạnh nhìn, muốn nói lại thôi liếc mắt nhìn Hồng Lân cùng các cung nữ một cái.

Yam chấp tay nói: “Điện hạ, Vương hậu nương nương, vi thần cáo lui trước”

Vương không có ngăn đầu, thần nhiên nói: “Người lưu lại. Những người khác đều lui xuống”

Các cung nhân đều lui ra. Yam trong lòng cười khổ, đành phải cung thuận khoanh tay đứng ở một bên.

Vương hậu không biết Vương có ý gì, nhưng Hồng Lân là tâm phúc của Vương, hơn nữa ở trong lòng nàng, Hồng Lân cũng là phụ thân của hài tử, cho nên chần chờ một lát, nói: “Điện hạ, ý chỉ của Nguyên triều hoàng đế hơi quá đáng, ngài là nghĩ như thế nào?”

“Còn ái phi nghĩ như thế nào?”

Vương hậu trong lòng tự nhiên bất mãn. Con trai của nàng mới là thể tử danh chính ngôn thuận của Triều Tiên a, vì cái gì không thể phong làm thái tử?

Nếu nói hỏa khí trong lòng Vương giống như hỏa sơn (núi lửa) chôn sâu dưới đáy biển, ẩn chứa lực lượng tùy thời đều có thể bạo phát (ta chém), như vậy hỏa khí của Vương hậu liền đơn giản hơn nhiều, hỏa tự bạo phong sâu vũ (lửa giận giống như giông tố), bức thiết muốn thảo phạt cả thế giới này.

“Điện hạ, Duyên nhi là trưởng tử của điện hạ cùng nô tì a. Nô tì nghĩ muốn...lại viết tẩm cho Nguyên triều, thỉnh cầu hoàng đế bệ hạ sắc phong Duyên nhi thái tử vị”

Tại sự tình này, lập trường của phu thê hai người là hoàn toàn nhất trí.

Vương đối quyết định trước kia của chính mình thập phần vừa lòng, quả nhiên nghĩ Duyên nhi là thân sinh cốt nhục của chính mình, thái độ của Vương hậu liền hoàn toàn khác biệt.

“Ái phi an tâm một chút chờ nóng nẩy. Việc này sợ là Kinh Nguyên Quân ở trong tác ngạnh (cản trở), chúng ta tạm thời không làm gì được hắc”

“Này rốt cuộc Triều Tiên là của điện hạ, hay là Triều Tiên của Kinh Nguyên Quân? Hắc cũng quá không để điện hạ cùng nô tì vào mắt” Từ trong giọng điệu gay gắt của Vương hậu có thể nghe ra bất mãn của nàng đối với Kinh Nguyên Quân đã đạt tới trình độ nhất định.

Vương nhìn hài tử trong lòng, vô hạn trĩu mến vuốt ve thai phát (tóc máu*) của bé, vừa yêu thương vừa lo lắng nói: “Thì như thế nào? Kinh Nguyên Quân ở xa tận đại đô, trăm chính là nghĩ muốn trừng phạt hắc cũng không có biện pháp. Trăm chỉ cần tưởng tượng đến lần trước đại yến xuất hiện thích khách, có lẽ có một ngày sẽ đến ám sát vương nhi của trăm, tìm liền như bị đao cắt a”

Vương hậu nghe xong cả người chấn động.

Nàng là một nữ tử ngoài mềm trong cứng, lại sinh ra trong đại gia tộc Nguyên triều, thân là công chúa Mông Cổ, cũng không giống nữ tử bình thường không quả quyết. Hơn nữa việc này dính đến con trai của nàng.

Nữ nhân chính là như vậy. Vì nữ tắc nhược, vì mẫu tắc cường (làm nữ nhi sẽ yếu đuối, làm mẹ lại kiên cường). Một khi trở thành mẫu thân, nhưng chuyện trước kia không dám làm đều dám làm, sự tình trước kia không dám nghĩ, cũng sẽ vì hài tử mà cần thận trừ tính.

Lời nói của Vương khiến nàng trong lòng cả kinh. Chỉ cần tưởng tượng đến thích khách ám sát Vương ở đại yến có lẽ sẽ có một ngày đến ám sát con trai của nàng, làm cho nàng cảm thấy vô cùng phần nộ cùng bất an, nguyên bản vẫn do dự cùng băn khoăn lập tức không cánh mà bay. Cho nên nàng cũng bất chấp Hồng Lân vẫn còn ngay bên cạnh, quả quyết nói: “Điện hạ, quyết không thể lưu lại Kinh Nguyên Quân a!”

(*) tóc máu: tóc của trẻ sơ sinh. Ta cũng ko rõ vì sao gọi là tóc máu, ta chỉ biết là ở , người ta thường hay cạo tóc của những đứa trẻ vừa sinh ra, gọi là cạo bỏ tóc máu, để tóc dài ra dày + tốt hơn. (Ta ko rõ có hiệu quả ko mà cháu ta bị cạo xong nó mọc luôn rồi =)))

49. Chương 48

Vương thần sắc bất động, nói: “Trẫm cũng hiểu được. Nhưng Kinh Nguyên Quân ở xa tận đại đô, không chịu trở về, kế hoạch bây giờ, chỉ có phải người đi đại đô”

“Điện hạ nghĩ muốn làm như thế nào?”

Vương hậu tuy rằng không tham dự chính sự, nhưng nàng cùng Vương phu thê đồng thể, nhất vinh câu vinh (người này quang vinh thì người kia cũng vậy), nhất tổn câu tổn (tương tự, thay quang vinh = tổn hại), hơn nữa hiện tại có hài tử, có một số việc nhất thiết phải thực hiện a.

Vương mỉm cười, chậm rãi nói: “Ái phi không cần sốt ruột. Khi trẫm cần, mong rằng Vương hậu có thể tận lực tương trợ a”

Vương hậu nhìn thoáng qua hài tử trong lòng y, lại trộm nhìn Hồng Lân bên cạnh một cái, thấp giọng nói: “Nô tì hiểu được”

Yam thật sự là bội phục thủ đoạn của Vương. Nếu luận âm mưu, tâm kế, hẳn so với Vương thật sự là không thể bằng được a.

Vương có ý để hẳn ở lại trong phòng, đại khái cũng là muốn để hẳn nhìn thấy một mặt khác của Vương hậu. Đồng thời cũng làm cho Vương hậu biết, cho dù Vương hậu có hài tử của Hồng Lân, y cùng Hồng Lân cũng là đồng tâm nhất thể, không có bất cứ khoảng cách gì. Nhưng cũng hoàn mỹ mà đem Vương hậu kéo vào trận thế của chính mình, như thế, Vương gạt hái được lớn nhất.

Vương hậu ở lại cung thể tử trong chốc lát, bất quá chung quy thân thể vẫn chưa kháng phục (bình phục), rất nhanh có chút mệt mỏi, liền cáo lui ly khai.

Vương đem hài tử giao cho cung nữ cùng nhũ nương, cùng Yam trở về tắm điện của chính mình.

Sự tình về Kinh Nguyên Quân, Vương không cho Yam tiếp tục nhúng tay, y đều có xử trí. Nhưng Yam biết không dễ dàng như vậy, cho dù hết thấy đều an bài thỏa đáng, ít nhất cũng cần thời gian nửa năm. Trong đó việc tìm thích khách thích hợp là khó khăn nhất.

Yam không nói thêm cái gì nữa. Hắn biết Vương an bài mật thám bên cạnh Kinh Nguyên Quân, cố gắng dùng mọi khả năng biết rõ hướng đi của Kinh Nguyên Quân ở đại đô, chẳng qua phụ trách đầu mối này, chính là Phác Thắng Cơ.

Tưởng tượng đến cùng cái tên kia giao tiếp, Yam liền cảm thấy phiền toái. Bất quá cũng may lần trước căn cứ phóng ra cho hắn hai phần tinh thần lực, thứ này một khi phóng thích thì không thể thu hồi, bỗng dưng tăng thêm thực lực của chính mình. Muốn thần không biết quỷ không hay từ chỗ của Phác Thắng Cơ lấy được tin tức, vẫn là phú phú hữu dư (dư dả).

Chính là không thể không nói mọi chuyện Vương luôn nghĩ trước người khác một bước. Thời điểm khi Yam tưởng đến tìm Phác Thắng Cơ, mới phát hiện hắn bị Vương phái ra ngoài làm việc.

Thật sự là...không nghĩ muốn chính mình nhúng tay vào chuyện của Kinh Nguyên Quân đến như vậy sao? Là lo lắng mình hội không nghe lời chạy đến đại đô sao?

Bất quá Vương thật đúng là đoán đúng rồi. Không biết là y đối nguyên bản Hồng Lân quá mức lý giải, vẫn là đối Yam hiện tại hiểu biết quá sâu, tóm lại cuối cùng vẫn là đoán được tâm tư hiện tại của hắn. Quả

nhiên đồng giường cộng chằm (ngủ chung một giường), đối tâm ý của chằm biên nhân (người ngủ kế bên) rất lý giải a.

Yam thực mất một phen công phu, mới tra được Phác Thắng Cơ hiện tại ở nơi nào.

Vương ngàn tính vạn tính, cũng tuyệt đối không thể tưởng được hần hiện tại có năng lực thuận gian chuyển di. Chỉ cần khoảng cách không phải quá xa, một đêm vừa đi vừa về vẫn là không có vấn đề.

“Người, người như thế nào lại ở chỗ này?” Phác Thắng Cơ nhìn thấy đột nhiên xuất hiện trước mắt Hồng Lân liền chấn động.

“Phác Phó tổng quản không cần khẩn trương như vậy. Điện hạ chính là bảo ta tới hỏi người vài câu”

Phác Thắng Cơ cười lạnh một tiếng, nói: “Hồng Tổng quản có thủ dụ (chỉ thị) của điện hạ không?”

Yam thở dài, nói: “Không có”

Phác Thắng Cơ ngạo mạng hất hất cằm, nói: “Ta đây tất yếu sẽ không nói. Ai biết Hồng Tổng quản có phải hay không thật sự phụng mệnh tiến đến a”

Phác Thắng Cơ đã muốn ngạo mạn đến trình độ nhất định, hần không nghĩ Hồng Lân là lén sau lưng Vương tới, còn nghĩ rằng hần thật sự là phụng vương mệnh tới, bất quá cho dù như vậy hần cũng không sợ, nhất định phải làm khó Hồng Lân.

Yam đối hần trong lòng phi thường khinh thường, một bên dẫn hần nói chuyện, đồng thời một bên triển khai tinh thần lực cường đại thăm dò đại não của hần.

Hần càng xem càng giật mình. Phác Thắng Cơ quả thật là phụ trách giám thị hết thủy hoạt động của Kinh Nguyên Quân ở đại đô, nhiệm vụ này vài năm trước Vương liền giao cho hần. Lúc ấy dự tính ban đầu của Vương không phải là phòng bị Hồng Lân, mà là cảm thấy Phác Thắng Cơ càng thích hợp xử lý âm mưu mật thám linh tinh, sự thật chứng minh ánh mắt của Vương rất chính xác. (Phác Thắng Cơ chính là một người âm ám (tối tăm) a...)

Nhưng là mấy năm gần đây, nhất là một năm trở lại đây, ám luyện (thăm mẩn) của Phác Thắng Cơ đối với Vương càng khó có thể khống chế, đồng thời dục vọng quyền lực của chính mình cũng cấp tốc bành trướng. Bởi vì quan hệ của Hồng Lân cùng với Vương, lại luôn luôn đặt trong đầu hần, khiến cho hần thế nhưng bí mật cùng Kinh Nguyên Quân cấu kết, lại còn hiệp trợ Kinh Nguyên Quân soạn vị, cũng tính toán giành công để có thể đoạt được Vương Kì. (ack...=“”””””””””=)

Điều này làm cho Yam vừa sợ vừa giận, âm thầm may mắn chính mình lên tiến hành thăm dò tinh thần với hần. Nếu không phải một loạt trùng hợp này, chỉ sợ hần cùng Vương cũng sẽ không phát hiện âm mưu của Phác Thắng Cơ cùng Kinh Nguyên Quân. Bởi vì cho dù là chính hần, cũng không nghĩ ngờ lòng trung thành của Phác Thắng Cơ đối với Vương.

Yam thăm dò tất cả ý nghĩ trong đầu của hần xong, không có tâm tình cùng hần dây dưa, liền tẩy đi trí nhớ của hần ngày hôm nay, sau đó vội vàng thuận gian chuyển di đi, về tới hoàng cung.

Làm một tương lai nhân loại, hần có chút không thể lý giải, một người như thế nào có thể bởi vì dục vọng âm ám của chính mình mà sinh ra ý niệm tà ác như vậy trong đầu?

Hần thấy được ảo tưởng dưới đáy lòng của Phác Thắng Cơ là đem chính mình tàn nhẫn giết chết, sau đó thay thế vị trí của mình, đem Vương nhốt ở trong phòng hần, lại dùng đủ loại phương pháp lấy lòng y, tác cầu y. Thậm chí hần thấy được ảo tưởng đối với thân thể của Vương sâu trong đầu Phác Thắng Cơ. (ack ack...>””””””””””””<) vương=“” thân=“” thể=“” xích=“” lửa=“” nằm=“” vất=“” trên=“” giường=“” lớn=“” mị=“” hoặc=“” hướng=“” phác=“” thắng=“” cơ=“” mím=“” cười...=“” thiên=“” a.=“” nhìn=“” đến=“” hình=“” ảnh=“” này,=“” yam=“” thiếu=“” chút=“” nữa=“” nhin=“” không=“” được=“” nện=“” một=“” quyền=“” ở=“” cái=“” mũi=“” cao=“” thẳng=“” ngạo=“” mạn=“” kia=“” của=“” phác=“” thắng=“” cơ.=“” giờ=“” khác=“” này,=“” yam=“” rớt=“” cuộc=“” sâu=“” sắc=“” hiểu=“” được=“” cái=“” gì=“” kêu=“” ghen=“” tị,=“” cái=“” gì=“” kêu=“” nộ=“” hỏa=“” trung=“” thiêu=“” (giận=“” sôi=“” gan).=“” (đáp=“” nó=“” đi,=“” còn=“” chờ=“” gì=“” a,=“” hừ=“” hừ=“”=“” có=“” người=“” ham=“” muốn=“” vương,=“” ham=“” muốn=“” người=“” của=“” hần,=“” trước=“” kia=“”

chính=" là=" đem=" việc=" này=" trở=" thành=" mị=" lực=" của=" vương,=" kiều=" ngạo=" của=" chính=" mình,=" nhưng=" giờ=" này=" khắc=" này=" lại=" cảm=" thấy=" hận=" không=" thể=" đem=" tên=" kia=" ra=" bầm=" thây=" vạ=" đoạn,=" làm=" hấn=" không=" bao=" giờ=" có=" thể=" ở=" trong=" cái=" đầu=" u=" ám=" đó=" lấy=" ái=" nhân=" của=" chính=" mình=" trở=" thành=" đối=" tượng=" ***=" loạn,=" "hồng=" lân,=" người=" làm=" sao=" vậy?"=" vương=" ở=" trong=" tâm=" thất=" ôm=" hải=" tử=" miệng=" phun=" phao=" phao=" (nước=" bọt=" chơi=" đùa,=" chỉ=" thấy=" hồng=" lân=" phong=" phong=" hỏa=" hỏa=" (hùng=" hổ)= chạy=" vào,=" nhìn=" y=" một=" cái,=" sau=" đó=" liền=" ôm=" chặt=" lấy=" y=" từ=" phía=" sau,=" vương=" thật=" thích=" thái=" độ=" càng=" ngày=" càng=" tùy=" ý=" hiện=" tại=" của=" hồng=" lân,=" hơn=" nữa=" từ=" khi=" có=" hải=" tử,=" càng=" khiến=" cho=" y=" cảm=" giác=" được=" bọn=" họ=" là=" người=" một=" nhà,=" y=" đương=" nhiên=" phát=" hiện=" hồng=" lân=" có=" rất=" nhiều=" thay=" đổi=" nhưng=" là=" những=" thay=" đổi=" này=" đều=" làm=" cho=" chính=" mình=" càng=" ngày=" càng=" không=" thể=" ly=" khai=" hấn,=" càng=" ngày=" càng=" thích=" hấn,=" nếu=" nói=" trước=" kia=" y=" yêu=" chính=" là=" dung=" mạo=" anh=" tuấn=" cùng=" tính=" cách=" ôn=" nhu=" nhu=" thuận=" của=" hồng=" lân,=" hiện=" tại=" lại=" là=" thương=" hấn=" khuôn=" mặt=" làm=" nũng=" ủy=" khuất,=" thương=" hấn=" ánh=" mắt=" ôn=" nhu=" đa=" tình,=" thương=" hấn=" thân=" thủ=" mạnh=" mẽ=" oai=" hùng,=" còn=" có=" tính=" độc=" chiếm=" bá=" đạo=" lại=" có=" chút=" tính=" trẻ=" con...=" yam=" râu=" rĩ=" ôm=" vương,=" cũng=" không=" nói=" chuyện,=" (càng=" ngày=" càng=" thấy=" anh=" giống=" con=" nít=" _____=") vương=" bắt=" đặc=" dĩ,=" đem=" hải=" tử=" đặt=" lên=" giường,=" có=" gắng=" dùng=" lực=" xoay=" thân=" người=" giữa=" song=" chướng=" (vòng=" tay)= siết=" chặt=" của=" hấn,=" vuốt=" ve=" bả=" vai=" cùng=" hắc=" phát=" của=" hấn,=" ôn=" nhu=" nói=" "hồng=" lân=" a,=" có=" chuyện=" không=" vui=" sao?=" hay=" là=" kiện=" long=" vệ=" xảy=" ra=" chuyện=" gì?"=" "không=" có=" yam=" râu=" rĩ=" không=" vui,=" qua=" một=" lúc=" lâu=" sau=" mới=" nói=" "điện=" hạ,=" người=" là=" của=" ta,=" đúng=" hay=" không?"=" (= " o=")=" vương=" sủng=" một=" chút,=" bật=" cười=" nói=" "đương=" nhiên,=" chính=" là=" hồng=" lân,=" người=" cũng=" là=" của=" ta=" "ân,=" ta=" là=" của=" người,=" điện=" hạ=" cũng=" là=" của=" ta=" "ân,=" ta=" là=" của=" người,=" người=" cũng=" là=" của=" ta=" vương=" không=" rõ=" hấn=" không=" đầu=" không=" đuôi=" nói=" chuyện=" này=" để=" làm=" gì,=" chỉ=" là=" tính=" tình=" hảo=" mới=" theo=" hấn=" nói=" "điện=" hạ,=" nếu...ta=" nói=" nếu,=" nếu=" có=" người...có=" người=" giống=" ta=" yêu=" ngài=" cũng=" thực=" yêu=" ngài,=" thậm=" chí=" càng=" ưa=" thích=" ngài,=" ngài=" sẽ=" làm=" như=" thế=" nào?"=" tuy=" rằng=" hấn=" không=" tin=" ái=" năng=" (năng=" lượng=" tình=" yêu="=") của=" phác=" thẳng=" cơ=" đối=" với=" vương=" vượt=" qua=" chính=" mình,=" hơn=" nữa=" tên=" kia=" thế=" nhưng=" nghĩ=" muốn=" phản=" bội=" vương,=" dùng=" cái=" loại=" phương=" pháp=" hạ=" lưu=" âm=" ám=" đoạt=" được=" y,=" căn=" bản=" không=" đáng=" nhắc=" đến,=" nhưng=" là=" trong=" lòng=" vẫn=" có=" gai=" tưởng=" tượng=" đến=" nếu=" sau=" này=" mang=" theo=" vương=" trở=" lại=" tương=" lai=" thế=" giới=" của=" hấn,=" mạn=" trường=" (dài=" đằng=" đẳng)= sinh=" mệnh,=" vạ=" nhất=" gặp=" được=" một=" người=" giống=" hấn=" thật=" tình=" mắt=" ái=" thượng=" vương=" kì,=" thật=" là=" làm=" sao=" bây=" giờ?"=" hấn=" cũng=" biết=" chính=" mình=" thuận=" tủy=" là=" nghĩ=" nhiều,=" nếu=" ander=" biết=" suy=" nghĩ=" của=" hấn,=" nhất=" định=" sẽ=" nói=" yam=" người=" thay=" vì=" đi=" nghĩ=" những=" chuyện=" không=" thực=" này,=" không=" bằng=" ngẫm=" lại=" vạ=" nhất=" tương=" lại=" y=" đối=" với=" người=" thay=" lòng=" đối=" dạ,=" hoặc=" là=" người=" đối=" hấn=" thay=" lòng=" đối=" dạ=" lại=" làm=" sao=" bây=" giờ?"=" nhưng=" là=" lúc=" này=" lý=" trí=" tương=" lai=" nhân=" loại=" luôn=" kiều=" ngạo=" đã=" muốn=" không=" cánh=" mà=" bay,=" yam=" chính=" là=" quân=" quýt=" muốn=" biết=" đáp=" án,=" vương=" nhện=" không=" được=" nở=" nụ=" cười,=" nói=" "như=" thế=" nào=" lại=" hỏi=" vấn=" đề=" này?"=" ta=" không=" tin=" có=" người=" hội=" so=" với=" người=" càng=" yêu=" ta,=" cũng=" không=" tin=" tưởng=" có=" người="

hội=" so=" với=" hồng=" lân=" người=" càng=" vĩ=" đại,=" càng=" đáng=" giá=" ta=" yêu=" thích=" yam=" cảm=" thấy=" được=" trong=" lòng=" thoải=" mái=" hơn,=" có=" chút=" yên=" tâm,=" nhưng=" vẫn=" còn=" truy=" vấn:=" "nếu=" người=" kia=" thật=" sự=" so=" với=" ta=" càng=" yêu=" ngài,=" hơn=" nữa=" so=" với=" ta=" càng=" vĩ=" đại?=" diện=" hạ,=" ngài=" sẽ=" vút=" bỏ=" ta=" sao?=" vương=" nghe=" vậy,=" sắc=" mặt=" trở=" nên=" thật=" nghiêm=" túc,=" nói=" "hồng=" lân,=" ta=" đây=" hỏi=" người=" nếu=" có=" người=" so=" với=" ta=" càng=" yêu=" người,=" cũng=" so=" với=" ta=" càng=" xuất=" sắc,=" người=" hội=" vút=" bỏ=" ta=" sao?=" nhất=" là=" nữ=" nhân=" giống=" vương=" hậu=" vĩ=" đại=" xinh=" đẹp=" như=" vậy,=" nhưng=" là=" những=" lời=" này=" y=" cũng=" không=" có=" nói=" ra,=" yam=" kiên=" định=" nói=" "tuyệt=" đối=" sẽ=" không!==" ngài=" trong=" lòng=" ta=" là=" độc=" nhất=" vô=" nhị!=" vương=" nở=" nụ=" cười,=" nói=" "có=" thể=" chứ=" ta=" đối=" với=" người=" cũng=" là=" như=" vậy=" nói=" xong=" y=" thân=" thủ=" ôm=" lấy=" hồng=" lân,=" sờ=" sờ=" mái=" tóc=" đen=" nhánh=" của=" hân,=" lại=" tinh=" tế=" ngắm=" nhìn=" hân,=" càng=" nhìn=" càng=" thích,=" trong=" ánh=" mắt=" tràn=" đầy=" tình=" yêu,=" "hồng=" lân=" a,=" chỉ=" cần=" người=" mong=" muốn,=" tất=" cả=" những=" gì=" của=" ta,=" ta=" đều=" nguyện=" ý=" cùng=" người=" chia=" xẻ,=" cho=" dù=" là=" vương=" vị=" này=" yam=" nhớ=" tới=" trong=" nguyên=" kịch,=" vương=" vì=" hồng=" lân,=" quả=" thật=" nguyện=" ý=" lấy=" vương=" vị=" ra=" để=" đổi=" lấy=" tinh=" yêu=" của=" hân=" (tt^tt),=" thậm=" chí=" cuối=" cùng=" ngay=" cả=" sinh=" mệnh=" cũng=" không=" cần,=" tình=" này=" yêu=" này,=" quả=" thực=" làm=" cho=" người=" ta=" rung=" động,=" yam=" đặt=" trán=" mình=" lên=" trán=" y,=" ôn=" nhu=" nói=" "kì,=" ta=" cái=" gì=" cũng=" không=" muốn,=" chỉ=" cần=" cùng=" người=" cùng=" một=" chỗ=" thì=" tốt=" rồi,=" ân,=" còn=" có=" tiểu=" bảo=" của=" chúng=" ta=" vương=" gắt=" gao=" ôm=" lại=" hân,=" tâm=" thần=" nhộn=" nhạo,=" nhện=" không=" được=" nghiêng=" người=" qua,=" thật=" sâu=" hôn=" lên=" môi=" hân,=" hai=" người=" gần=" bó=" cùng=" liền,=" bắt=" tri=" bát=" giác=" liền=" bắt=" đầu=" triển=" miên,=" lẫn=" nhau=" thần=" thiết=" (môi=" lưỡi=" ^^)=" hi=" hí=" (chơi=" đùa="),=" càng=" không=" thể=" khống=" chế=" chính=" mình,=" "ô=" ô...oa=" oa=" oa....."=" vương=" duyên=" cảm=" thấy=" chính=" mình=" bị=" bỏ=" rơi,=" bé=" tuy=" rằng=" cái=" gì=" cũng=" còn=" không=" có=" hiểu,=" lại=" bị=" hai=" phụ=" thân=" ném=" ở=" trên=" giường,=" tiểu=" nào=" túi=" (cái=" đầu=" nhỏ=")=" chuyển=" tới=" chuyển=" lui=" cũng=" nhìn=" không=" thấy=" đã=" xảy=" ra=" cái=" gì,=" nhưng=" là=" tinh=" thần=" lực=" của=" bé=" thực=" mất=" tuệ=" sâu=" sắc,=" cảm=" nhận=" được=" chính=" mình=" bị=" hai=" phụ=" thân=" quên=" mất,=" vì=" thế=" ủy=" khuất=" khóc=" lên,=" hai=" đại=" nhân=" đang=" ý=" loạn=" tình=" mê=" đồng=" thời=" phục=" hồi=" tinh=" thần=" lại,=" quay=" đầu=" nhìn,=" chỉ=" thấy=" hai=" tử=" nằm=" trên=" giường=" đang=" đá=" tiểu=" nhục=" tử=" (cái=" đệm=" nhỏ),=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhắn=" nhảnh=" lại,=" há=" mồm=" khóc=" lớn,=" một=" bộ=" dáng=" vô=" hạn=" đáng=" thương,=" ai=" nha,=" thế=" nhưng=" quên=" mất=" hai=" tử=" (=)))" hai=" người=" đều=" thập=" phần=" áy=" náy,=" vương=" lập=" tức=" đẩy=" hồng=" lân=" ra,=" đem=" hai=" tử=" bế=" lên,=" nhấc=" nài=" hống,=" yam=" lại=" cảm=" nhận=" được=" tinh=" thần=" lực=" của=" hai=" tử=" bao=" hàm=" ủy=" khuất=" cùng=" oán=" giận,=" còn=" có...ân=" ân=" ghen=" tị,=" không=" khỏi=" thăm=" nghĩ:=" tiểu=" gia=" hỏa=" này,=" tuổi=" không=" lớn,=" tính=" độc=" chiếm=" đối=" với=" phụ=" mẫu=" (khụ)=" lại=" mạnh=" như=" vậy,=" điểm=" này=" trái=" lại=" thực=" giống=" vương=" >

50. Chương 49

Buổi tối Yam cùng Vương ở trong tấm thất cực tấn triển miên. Tinh thần lực giống như hải triều phô triển bung ra, câu dẫn lẫn nhau.

Hiện tại tinh thần lực của Vương tăng trưởng rất nhanh, đã có thể tự mình sử dụng một ít năng lực, cũng cảm nhận được một ít dao động. Y nghĩ đến đây là hiệu quả do nhiếp hồn thuật Hồng Lân dạy y mang lại, không khỏi phi thường kinh hỉ, luyện tập thập phần cần cù.

Đêm nay là lần đầu tiên y chủ động ném thử tinh thần lực phát ra hoan ái, khiến cho Yam thần hồn điên đảo, chính mình có hay không phóng xuất ra hạt giống tinh thần cũng không để ý.

“Kì...”

“Hồng Lân a, người đêm nay hảo nhiệt tình”

“Nhiệt tình chính là điện hạ a”

“Ha hả...như nhau thôi”

Yam yêu thương vượt ve sống lưng quang hoạt (trơn nhẵn) kiện mĩ của Hồng Lân, mặc kệ (hiểu ngầm) hòa tư nhuận giữa hai người không thể nói nên lời.

Hoan ái giữa nam nhân luôn có thiên hướng kịch liệt nhiều một chút. Đêm nay hai người thử các loại tư thế, mức độ cũng từ kịch liệt đến ôn nhu bất đồng, cơ hồ gây sức ép một đêm.

Thẳng đến sắc trời gần sáng, hai người mới yên phận, một bên ôm nhau đồng dạng an ủi, một bên nhĩ tán tư ma (vành tai và tóc mai chạm vào nhau), dạ tĩnh tư ngưng (đêm tối nói thì thâm).

Trước kia loại kịch liệt hoan ái này, nhất định sẽ làm Vương thập phần mệt mỏi, rất nhanh chìm vào mộng đẹp. Bất quá hiện tại tinh thần lực của y đề cao rất nhiều, loại tinh thần cùng thân thể mật hợp cùng Hồng Lân này, ngược lại làm cho y cảm thấy tinh thần được thỏa mãn.

“Ngày mai chính là bách nhật yến (tiệc mừng trăm ngày) của vương nhi, Hồng Lân, người nhớ phải ăn mặc đẹp một chút a”

“Ha hả, điện hạ, không phải ngày mai, phải nói là hôm nay” Trời cũng sắp sáng rồi.

“Thật sự là kỳ quái, ta thế nhưng tuyệt không cảm thấy mệt. Hồng Lân, cái kia nhiếp hồn thuật người dạy ta thật sự là rất thần kỳ a”

“Đại khái bởi vì bên trong có một chút phương pháp dưỡng sinh của đạo gia cùng phật gia a. Đối với tinh thần lực của ngài rất có trợ giúp”

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy được gần đây tinh thần rất tốt. Đúng rồi, Hồng Lân a, ta phải ở bách nhật yến của vương nhi phong nó vi thái tử, người nói sứ thần Nguyên triều sẽ hay không gây khó dễ a?”

Yam hôn hôn y, nói: “Điện hạ, ngài đã sớm biết rõ. Hỏi ta làm gì a”

Vương nhện không được mỉm cười nói: “Ta cũng không biết sao lại thế này, chỉ nghĩ cùng người nói một chút. Trước kia ta giống như rất ít cùng người nói những điều này”

“Đúng vậy. Đại khái trước kia ta niên khinh (tuổi còn trẻ), điện hạ cảm thấy ta không có năng lực đảm đương những chuyện này”

“Ha hả” Vương cười cười, vô hạn ái ý vượt ve khuôn mặt hấn, lẩm bẩm nói: “Hồng Lân của ta trưởng thành, có thể giúp ta phân ưu a”

Yam cúi đầu hôn một cái vào lòng bàn tay của y, gương mắt giảo hoạt mà khoái trá nói: “Đây là vinh hạnh của vi thần”

Vương sắp lại dựa vào trong lòng ngực hấn, song chưởng (hai cánh tay) thon dài dùng sức ôm hấn, nhắm mắt lại nói: “Hồng Lân, ta càng ngày càng không thể ly khai người. Chỉ cần người không ở trước mắt, trong lòng sẽ rất khổ sở a”

“Điện hạ” Yam nhẹ nhàng vỗ về lưng y, tựa như hồng hài tử, thấp giọng nói: “Ngài phải tin tưởng, ta cũng giống như vậy a. Bất quá nói đi phải nói lại, hiện tại điện hạ giống như càng không thể ly khai tiểu bảo?”

Vương bật cười, véo véo hai má hắn, nói: “Người là đang ghen tị với hài tử sao?”

Yam ôn nhu vui đùa nói: “Có một chút a. Có đôi khi thật sự ghen tị a”

“Mới vừa nói người trưởng thành, nguyên lai vẫn còn là một hài tử a” Vương trong lòng ngọt ngào gần như tràn ngập, dùng sức hôn một cái lên môi hắn, an ủi nói: “Người yên tâm, người vẫn là ta yêu nhất”

Yam đỏ khốc đỏ cười nói: “Vậy ta phải tạ tạ (cảm ơn) điện hạ rồi”

“Ân. Một mỗi, ngủ đi”

Tinh thần lực của Vương dù sao chỉ mới thành lập, vẫn là không thể chịu được quá mức mệt nhọc, rất nhanh một mỗi nằm trong lòng hắn ngủ, hai tay hay chân vẫn một mực cùng hắn giao triền.

Yam nhìn thùy nhan trầm tĩnh của Vương, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên trán của y, ôn nhu nói: “Điện hạ, ta biết ta tùy hứng, người hội sinh khí, bất quá hết thấy đều vì người cùng hài tử, phải tha thứ ta a”

Vương hiển nhiên là không nghe thấy, an tâm mà ngủ.

Bách nhật yến của đệ nhất (đầu tiên) thế tử Triều Tiên, long trọng mà linh đình, tất cả triều thần đều thay hỉ khánh (vui mừng) triều phục, về mặt hỉ sắc tham gia yến hội. Thậm chí các phi tử luôn luôn bị lạnh nhạt trong hậu cung, hôm nay cũng đều đủ phần (ăn mặc trang điểm) xinh đẹp, muôn màu muôn vẻ.

Phải biết rằng những cung phi này sống trong hậu cung nhiều năm như vậy, Vương cũng chưa từng sung hạnh. Đối với quan hệ của Vương cùng Hồng Tổng quản, mọi người trong lòng đều biết rất rõ. Hiện giờ Vương giống như thật vất vả “cải tà quy chính”, rốt cuộc nhượng Vương hậu sinh hạ thế tử, bọn họ đều là hựu tật hựu hỉ (vừa ganh tị vừa vui mừng), cảm thấy chính mình ngày sau cũng có hi vọng.

Các lão thần phía dưới khe khẽ nói nhẹ: “Thế tử sinh ra đã ba tháng, đây vẫn là lần đầu tiên ở trường hợp chính thức lộ diện a”

“Hôm nay muốn sắc phong thế tử, vô luận như thế nào, cũng phải để thế tử xuất đầu lộ diện. Còn phải đi tế tổ nữa”

“Bất quá thật đúng là lo lắng, cũng không biết thế tử lớn lên có cùng điện hạ giống hay không a...”

“Người có ý tứ gì?”

Lão thần kia một bên vuốt chòm râu, một bên hướng hậu cung phi tần bên kia liếc một cái, nói: “Những nữ nhân này bị lạnh nhạt nhiều năm như vậy, cuộc sống chẳng khác gì quả phụ. Điện hạ nếu có thể sinh hài tử, đã sớm sinh, làm gì phải kéo dài đến mười năm, bị Nguyên triều áp chế nhiều năm như vậy”

“Hanh hanh (hừ hừ). Cũng không nhất định như vậy” Một đại thần hướng Kiện Long Vệ canh giữ phía sau vương vị nhìn một cái, nói: “Người không có nghe nói qua cổ sự “li miêu tráo thái tử” của Tống triều ở Trung Nguyên sao?” (đại thần này nhưng thật ra tri thức uyên bác ==)

“Ý của ngài là...”

“Ta cái gì cũng chưa nói. Ai nha, người không biết là mấy ngày không thấy, phong thái của Hồng Tổng quản càng hơn trước sao?”

Mấy đại thần thân thiết nhìn nhau một cái, đều tự cho là “tâm tri đồ minh” (trong lòng biết rõ ràng), ý vị bất minh nở nụ cười.

“Mặc kệ như thế nào, Triều Tiên ta cuối cùng có người kế nghiệp”

“A, cũng không nhất định. Nói không chừng có lẽ có người cảm thấy huyết thống của Kinh Nguyên Quân càng thuần chính a”

“Cầm thanh (ngậm miệng lại)! Người không muốn sống nữa!” Vị lão thần đứng đầu vẫn lắng nghe mấy người phía dưới khe khẽ nói nhỏ, lúc này rốt cuộc nhìn không được độ nhiên biến sắc, thấp giọng quát: “Các

người không muốn sống nữa, nhưng lão phu vẫn chưa sống đủ a. Có mặt điện hạ, các người có cái gì tâm tư đều lão lão thật thật (ngoa ngoãn) mà đặt ở trong bụng đi. Thủ đoạn của vị đó, các người không phải chưa từng nhìn thấy!”

Các vị đại thần lúc này mới nghĩ đến một năm trước sau một hồi cung yến, Vương liên huyết đồ đại điện, tâm trạng không khỏi đều run lên, nhất tề biến sắc, không dám nói thêm nữa.

Lúc này, Vương cùng Vương hậu đã dắt tay nhau đi vào đại điện, ngồi ở chủ vị. Phía sau là vài tên nội cung cẩn thận ôm thể tử.

Các đại thần cùng toàn thể mọi người phía dưới đứng dậy, cung nghênh Vương cùng Vương hậu, đợi đến khi Vương nói bình thân, cũng nhường mọi người ngồi xuống, từng người mới cẩn cẩn dực dực (dè dặt) trở về vị trí cũ.

Vương nhìn thấy quần thần phía dưới, tâm tình phi thường tốt. Y vừa rồi đã tế tổ tiên, chính thức đem danh tự của hài tử Vương Duyên đăng kí vào gia phả, cũng ban bố phong chỉ (đại loại như thánh chỉ sắc phong ^^) thể tử. Hiện tại chính là đại yến quần thần, đem thể tử lộ diện, để cho mọi người phía dưới nhận thức chủ tử.

Vương Duyên mấy tháng nay lớn lên phi thường mau. Bé vốn là so với anh nhi bình thường phát dục rất nhanh, huống chi nội cung chiếu cố phi thường tỉ mỉ, dinh dưỡng đầy đủ, bởi vậy tuy rằng mới được sinh ra trăm ngày, cũng đã lớn giống như ngũ nguyệt (năm tháng) anh nhi.

Vương đem hài tử tiếp nhận đến, tự mình ôm vào trong ngực.

Tiểu Vương Duyên đã có thể dựa vào ôm ấp của đại nhân mà ngồi dậy. Bé mặc trang phục truyền thống của thể tử Triều Tiên, đội mũ, bộ dáng khỏe mạnh khẩu khinh, phi thường đáng yêu.

Đại thần phía dưới còn không có lão đến mắt mờ, tinh tế thấy rõ dung mạo của thể tử, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Bộ dạng của tiểu thể tử chính là cùng Vương giống nhau như đúc a.

Tuy rằng anh nhi mới mấy tháng, nhưng là dung mạo đã muốn hiển lộ rõ ràng, hơn nữa bé kế thừa tám chín phần dung mạo của Vương, quả thực như từ một khuôn mẫu khắc ra, cho nên liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra phụ tử hai người giống nhau.

Các lão thần trầm ổn một chút còn không có phản ứng gì, các đại thần tuổi trẻ một chút liền nhin không được nói thầm: chẳng lẽ thể tử thật sự là cốt nhục của Vương?

Vương nhìn lướt qua quần thần phía dưới, theo biểu tình trong ánh mắt của bọn họ có thể đoán ra bọn họ trong lòng suy nghĩ cái gì, nhin không được trong lòng cười lạnh: các người nghĩ hài tử không phải của trẫm sao? Vậy thật sự là khiến cho các người thất vọng rồi, tiểu bảo không chỉ có là cốt nhục của trẫm, còn là trẫm “thân sinh” a (tự mình sinh a).

Vương hậu là đương cục giả mê (trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường), cũng không có nghĩ nhiều, lúc này chỉ cảm thấy mỹ mãn. Hài tử của chính mình được phong thể tử, được quần thần thừa nhận, so với bất cứ điều gì càng trọng yếu.

Vương tâm tình hảo, ôm hài tử cùng quần thần cộng ẩm (cùng uống rượu), phía dưới ca vũ cũng bắt đầu biểu diễn.

Vài tên đại thần đức cao vọng trọng tiến lên kính rượu, thừa cơ hội đến gần trộm ngắm tiểu thể tử vài lần, sau khi trở lại chỗ ngồi đều âm thầm cảm thán trong lòng: giống, thật sự là quá giống.

Tiểu thể tử không thể nghi ngờ là Vương hậu thân sinh, thể nhưng khuôn mặt lại cùng Vương giống nhau như thế, làm sao có thể là thân lương hoán trụ (thay xà đổi cột = treo đầu dê bán thịt chó) được a.

Lại âm thầm hướng Hồng Tổng quản nhìn vài cái, một phần bóng dáng cũng không có.

Xem ra hậu cung tư mật, quả nhiên không phải để cho bọn họ các đại thần bên ngoài có thể đoán được.

Tiểu thế tử hôm nay thập phần nể mặt, ngồi ở trong lòng phụ vương thực ngoan ngoãn, không khóc nháo. Chính là một đôi mắt đen giống Vương như đúc không ngừng ngắm ngắm xung quanh, tựa hồ cảm giác thập phần mới mẻ, còn thực hưng phấn, miệng ô ô nha nha kêu.

Vương hậu nhin không được nói: “Điện hạ, nhượng nô tì ôm tiểu thế tử đi”

Vương ha hả cười nói: “Không cần, vẫn là để trẫm ôm đi. Hơn nữa tiểu tử kia thật sự nặng, ái phi sẽ mệt chết a”

Vương hậu không nghĩ Vương đối đãi tử này yêu thích đến trình độ này, quả thực giống như không để cho chính mình chen tay vào. Nàng tuy rằng cảm thấy buồn bực, nhưng tin tưởng mẫu tử thân tình, chờ chính mình thân thể tốt một chút, sẽ có nhiều thời gian làm bạn với hài tử, nhất định phải đạt được kính yêu của hài tử.

Tiểu thế tử chỉ xuất hiện một chút, chủ yếu là để các đại thần nhìn một lát, nhận thức chủ tử, biết chủ tử tương lai bộ dáng như thế nào. Không đến nửa canh giờ, Vương nhượng các nội cung cùng nhũ nương đem hài tử ôm hồi (về) tắm cung.

Hiện tại đã đầu xuân, thời tiết ấm áp, khí hậu phù hợp, một số loài hoa đầu xuân bắt đầu nở rộ.

Vương tâm tình vui sướng, chúng thần cũng cẩn thủ thân phận (an phận), nói rất nhiều lời chúc mừng, mã thất phách (vỗ móng ngựa, ý là tăng tốc, nịnh nọt) dồn dập. Vương lần đầu tiên cảm thấy được cung yến có ý nghĩa, tâm tình tốt, bất tri bất giác uống nhiều mấy chén.

Đợi cho văn yến (tiệc tối) kết thúc, Vương cơ hồ là được Hoàng nội cung dìu về tắm điện.

Y rất ít uống rượu, không quá thích ứng cảm giác vụng huyễn (chóng mặt hoa mắt), trở lại tắm điện liền ngã xuống giường, nên sự tình gì cũng không biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương chậm rãi tỉnh lại, đỡ lấy cái trán còn có chút say rượu khó chịu, rên rỉ một tiếng, kêu: “Hong Lân a, đầu của ta thật khó chịu...”

Bên người không có tiếng trả lời, cũng không có ôn nhu hôn môi cùng quan tâm hầu hạ mỗi buổi sáng, Vương lại kêu một tiếng: “Hong Lân?” Y giương mắt nhìn, chỉ thấy bên cạnh chính mình trống rỗng, băng lương lương (lạnh giá), gối đầu của Hong Lân cũng không có một tia dấu vết đêm qua có người chạm đến.

51. Chương 50

“Hoàng nội cung, người tiến vào!” Vương lập tức đem Hoàng nội cung triệu tiến vào, hỏi: “Hong Tổng quản đêm qua không ngủ ở trong này sao?”

Hoàng nội cung tựa hồ có chút buồn bực, nói: “Hồi điện hạ, nô tài nhớ rõ đêm qua Hong Tổng quản là ngủ ở trong này a. Tối hôm qua khi nô tài hầu hạ điện hạ nhập thủy (đi ngủ), Hong Tổng quản còn cùng nô tài trao đổi a”

“Vậy buổi sáng người có nhìn thấy Hong Tổng quản đi ra ngoài không?”

Hoàng nội cung nói: “Tối hôm qua là nô tài gác đêm, từ đó đến giờ cùng hai nội cung canh giữ ngoại môn cũng không có thấy Hong Tổng quản đi ra ngoài”

Vương nhíu nhíu mày, đem hai nội cung kia kêu tiến vào hỏi một lần, cũng nhận được trả lời giống như vậy.

Y trong lòng có loại cảm giác cổ quái, nói: “Các người lập tức đi tìm, đem Hong Tổng quản gọi tới gặp trẫm. Ân...ngoạ thất của Hong Tổng quản, Kiện Long Các, luyện võ trường còn có thư khố, những địa phương Hong Tổng quản thường đến đều phải đi tìm xem”

“Dạ”

Hoàng nội cung lĩnh mệnh phân phó xuống dưới. Một lát sau, có chút lo lắng trở về hồi báo: “Điện hạ, không thấy Hồng Tổng quản, tìm khắp nơi cũng không gặp”

Vương đã chải đầu rửa mặt xong, đang ngồi trước ải trác ở ngoại gian, chờ Hồng Lân trở về cùng y cùng nhau dùng bữa thiện.

Y trong lòng ảm ảm có chút bất an, nhìn thấy một bàn đầy mỹ thực cũng không muốn ăn một chút nào, dù vậy vẫn miễn cưỡng uống giải tửu thang (canh giải rượu). Sau khi nghe Hồng nội cung hồi báo, ngón tay khẽ run lên, giải tửu thang trong bát thiếu chút nữa đổ ra.

Y trấn định một chút, nói: “Những địa phương lúc này trầm nói, các người đã đi tìm chưa?”

“Dạ rồi. Kỳ quái hơn nữa chính là...” Hoàng nội cung nhìn Vương liếc mắt một cái, tựa hồ thực hoang mang, nói: “Hôm nay không có bất luận kẻ nào nhìn thấy Hồng Tổng quản. Giống như Hồng Tổng quản theo trong cung tiêu thất không rõ”

“Nói vậy!” Vương bất duyệt đem bát thật mạnh để lên trên bàn, sắc mặt không tốt, cứng ngắt nói: “Không ai hội vô duyên vô cớ tiêu thất. Hồng Tổng quản nhất định là đi ra ngoài làm việc, người lập tức phái người tìm kiếm một lần nữa”

“Dạ” Hoàng nội cung vội vàng lên tiếng trả lời lui ra.

Vương cảm thấy dự cảm trong lòng càng ngày càng không tốt. Y đứng dậy buồn bực đi hai bước, bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì, đi đến giường biên, xóc lên gối đầu, quả nhiên phía dưới phát hiện một phong tín (lá thư).

Vương trong lòng nhảy dựng, nhanh chóng cầm lấy phong tín, rút ra tín chỉ (giấy viết thư) xem một cái, sắc mặt không khỏi đại biến.

Hồng Lân...thế nhưng lên đến Đại Đô Nguyên triều, đi ám sát Kinh Nguyên Quân!

Ngón tay của Vương đều run rẩy, vừa tức giận vừa lo lắng, nhưng lo lắng vẫn hơn tức giận, khiến cho y rất nhanh trấn định lại.

Phác Thăng Cơ hiện tại không ở trong hoàng cung, Vương gọi người phụ trách hiện tại là Bùi Viêm đến, chất vấn hẩn Hồng Tổng quản xuất cung vào thời điểm nào.

Kết quả Bùi Viêm hoàn toàn không biết gì cả.

Vương cũng biết Hồng Lân là tổng quản Kiện Long Vệ của hoàng cung, thân có yêu bài, nếu muốn xuất cung khẳng định là sẽ không bị người phát giác.

Vương tự mình dẫn theo mười tên Kiện Long Vệ, một đường kỳ mã chạy như bay, ở trên con đường chính muốn đến Nguyên triều tất phải đi qua đuổi theo suốt một ngày, lại hoàn toàn không phát hiện được tung tích của Hồng Lân.

Vương xanh mặt ghìm ngựa dừng lại.

Bùi Viêm thật cẩn thận nói: “Điện hạ, Hồng Tổng quản...có thể là không phải đi đường này” Có lẽ là không đuổi kịp.

Vương nhìn phương xa vọng đến không giới hạn dài mệnh mông trường lộ (đường dài), tịch dương (ánh chiều tà) đã muốn hạ xuống, nhiễm đỏ bùn đất trên đường.

Y trầm mặc một lúc lâu sau, chậm rãi nói: “Hồi cung” Nói xong chậm rãi quay đầu ngựa lại, yên lặng theo phương hướng hoàng cung phản hồi.

Yam quả thật không phải đi con đường này. Bởi vì tinh thần lực khôi phục, làm cho hẩn có thể thoải mái triển khai thuần gian chuyển di.

Hẩn biết nếu từ hoàng cung nghênh ngang dẫn ngựa đi ra, nhất định hội cùng thị vệ cửa cung đối mặt, bại lộ hành tích (dấu vết hoạt động) của chính mình, cho nên hẩn là trực tiếp từ trong hoàng cung thuần gian chuyển di đi ra, sau khi tới một tiểu biên thành (thành phố biên giới), mới mua một con kiện mã (ngựa khỏe mạnh) mà đi. Cho nên Vương cùng các Kiện Long Vệ căn bản là không thể đuổi kịp tốc độ của hẩn.

Đường đi Đại Đô thập phần xa xôi, nhưng Yam chuẩn bị đầy đủ, trên người cũng mang đủ kim ngân, mỗi một đoạn lộ trình đều tính toán thập phần chuẩn xác. Mỗi lần khi ngựa sắp mệt đến miệng sùi bọt mép ngã xuống đất bỏ mình, hắn liền triển khai tinh thần lực tiến hành thuần gian chuyển di, sau khi đi đến thành trấn kế tiếp lại mua ngựa chạy đi, thừa dịp trong khoảng thời gian đó khôi phục tinh thần lực. Cứ thế lặp lại, trừ bỏ thời gian ngủ nghỉ, thời gian hắn chạy đi rút ngắn lại rất nhiều.

Nửa tháng sau, hắn rốt cuộc đến thủ phủ của Nguyên triều — Đại Đô.

Đại Đô trước kia gọi là Yến kinh, là thủ đô của Kim quốc, sau cải danh (đổi tên) Trung đô. Sau khi Nguyên triều thành lập, kiến lập tân thành trên cơ sở này, cải danh Đại Đô, định vị đô thành.

Trải qua thời gian hơn mười năm, Đại Đô đã tương đối phồn hoa, có thể nói là thủ phủ phồn vinh của châu Á lúc ấy. Kinh thành Khai Thành của Triều Tiên cũng vô pháp so sánh được.

Yam đi vào từ An Trinh Môn ở thành bắc Đại Đô, dọc theo đường đi bị náo nhiệt chung quanh hấp dẫn.

Lúc này đã là những năm cuối của Nguyên triều, khởi nghĩa quân phong khởi vân dưng (nổi lên mạnh mẽ) khắp nơi, đại quân của triều đình cũng được điều động đến các nơi trấn áp. Tuy rằng tình hình nguy cấp, nhưng Đại Đô vẫn là một cảnh tượng phồn vinh tường hòa, tạm thời không bị ảnh hưởng.

Yam đến từ gia tộc người Hoa ở tương lai thế giới, đối Trung Quốc cổ đại có một loại cảm tình không thể nói thành lời. Lúc này thấy đô thị phồn hoa náo nhiệt, không khỏi thập phần tò mò, tâm tình cũng tốt lên, hơi có chút hưng trí bừng bừng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Hắn mặc trang phục người Hán, dắt ngựa chậm rãi đến bắc thành.

Thế giới này chính là dựa vào tác phẩm truyền hình < sương=“” hoa=“” điểm=“”>> mà sản sinh giá không thể giới (thế giới tưởng tượng), cũng không phải lịch sử chân chính, cho nên rất nhiều chi tiết tình huống cũng không giống, nhưng quy luật phát triển chủ chốt hẳn là không có biến hóa.

Yam căn cứ vào kiến thức lịch sử của chính mình cùng với tin tức hiện tại dọc theo đường đi thu thập được mà suy tính, khởi nghĩa quân các nơi ở Nguyên triều hẳn là so với chính sử càng cường đại, thời gian Chu Nguyên Chương thành lập Minh triều thay thế Nguyên triều hẳn là cũng so với chính sử sớm hơn một chút. Xem ra không đến năm sáu năm, thời đại thống trị của Nguyên triều sẽ kết thúc.

Hắn trong lòng âm thầm tính toán, cứ như vậy, thời gian để Triều Tiên thoát khỏi khống chế của Nguyên triều cũng sẽ rút ngắn lại, không biết Triều Tiên Lí thị có thể hay không cũng hưng khởi sớm hơn. Nếu nói như vậy, sẽ phải quyết định sớm.

Hắn ở Đại Đô tìm một khách *** trụ lại, nghỉ ngơi một ngày, dưỡng đủ tinh thần lực, liền đi thăm hỏi nơi ở của Kinh Nguyên Quân.

Kinh Nguyên Quân tuy rằng là chất tử (con tin chính trị) của Triều Tiên ở kinh thành, nhưng lại sống trên đại nhai (đường cái) ở đông thành tại kinh thành phồn hoa (+_____+). Bởi vì ở Đại Đô thời gian đã lâu, cho nên biệt quán (biệt thự / hành cung) sở trụ được gọi là Triều Tiên quán, đại viện dĩ nhiên là có chút hoa lệ.

Yam hỏi thăm được chỗ ở của hắn, tới nơi này dò đường, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt giống như nhận được lễ ngộ (trọng đãi) của Nguyên triều không ít, không khỏi có chút hoài nghi thế giới này có phải hay không bởi vì nội cung của < sương=“” hoa=“” điểm=“”>> mà nơi này này có một số chi tiết bị thay đổi? Tuy rằng hắn đối Nguyên Sử không phải thực am hiểu, nhưng là cảm thấy được chất tử của một tiểu quốc như Triều Tiên ở kinh thành Nguyên triều, ngày hẳn là sẽ không thể hảo qua. Nhưng là hiện tại xem ra, vị Kinh Nguyên Quân này thật giống như tương đối đặc ý a.

Quên đi, dù sao cũng không phải là lịch sử thế giới thật.

Mặc kệ nhân vật Kinh Nguyên Quân trong lịch sử có thật hay không, cũng không biết kết cục của hắn như thế nào, nhưng tại thế giới này, hắn cũng hữu huyết hữu nhục (có máu có thịt) chân thật tồn tại. Hơn nữa sự tồn tại của hắn, đã uy hiếp đến Vương cùng Duyên nhi.

Yam chăm chú quan sát chỗ ở của Kinh Nguyên Quân, ở phụ cận phát hiện vài thương phố (cửa hàng) chuyên buôn bán đặc sản Triều Tiên. Hắn đi vào lòng vòng một chút, theo trong đầu của chương quấy phát

hiện nơi này cư nhiên là sản nghiệp của Kinh Nguyên Quân.

Nguyên lai, bởi vì hoàng hậu hiện tại của Nguyên Huệ Đế chính là nữ tử Kỳ thị (họ Kỳ) được Triều Tiên tiến cống, bị nàng ảnh hưởng, Nguyên Huệ Đế đối Kinh Nguyên Quân có chút chiếu cố. Hơn nữa Kinh Nguyên Quân ở Đại Đô nhiều năm, có chút đầu óc thương nghiệp (buôn bán), kinh doanh rất nhiều sản nghiệp, thập phần giàu có.

Vì bảo mệnh, cũng vì tương lai chính mình có thể kế thừa vương vị Triều Tiên, vị Kinh Nguyên Quân này thật đúng là đại thủ bút (cây bút lớn), nhân vật cao thấp trong triều đình bị hắn thu mua rất nhiều, cho nên mới có thể đạt được duy trì của Nguyên triều, cũng tìm được thích khách lúc trước.

Yam biết được những tin tức này, càng thêm xác nhận Kinh Nguyên Quân người này không thể lưu.

Hắn ở bên ngoài Triều Tiên quán triển khai tinh thần lực đi vào thăm dò, phát hiện bên trong tầng tầng viện lạc (sân nhỏ), diện tích thập phần rộng lớn, thị vệ tuần tra cũng không ít, nhất thời không phát hiện được thân ảnh của Kinh Nguyên Quân.

Yam thập phần kiên nhẫn. Nếu đã đến đây Đại Đô, sẽ đem sự tình làm tốt.

Hắn trụ lại ở khách ***, mỗi ngày cải trang sau đó ở bên ngoài Triều Tiên quán theo dõi. Một ngày vào lúc chạng vạng, rốt cuộc để cho hắn nhìn thấy Kinh Nguyên Quân.

Kinh Nguyên Quân tuy là chất tử (cháu trai) của Vương, nhưng kỳ thật so với y không nhỏ hơn bao nhiêu, hiện giờ cũng khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm, bộ dạng thập phần tương tự Vương, nhưng là hai má càng trạch (hẹp), cằm lược tiêm (hơi nhọn), cả người nhìn qua có chút âm trầm cùng tiêm khắc (chua ngoa). Nhưng dù sao cũng phải nói, coi như là một mỹ nam tử.

Yam thấy hắn ở cửa đón khách, người tới không biết là ai, bởi vì không thể đối diện, cũng vô pháp sử dụng tinh thần lực thăm dò thể giới tinh thần của người nọ. Nhưng nhìn cách ăn mặc thì đó là đại thần Mông Cổ.

Hiện tại triều đình Nguyên triều trên dưới không thiếu người Hán, nhưng chân chính cầm quyền chỉ có đại thần Mông Cổ. Kinh Nguyên Quân có thể cấu kết, mặc kệ chức quan lớn nhỏ, cũng không thể khinh thường.

Yam chỉ suy tư một giây đồng hồ, liền quyết định.

Hắn đi vào hậu viện một chỗ tường thấp, thấy chung quanh không người, liền xoay người nhảy vào, ẩn vào một đại thụ trong nội viện.

Vị Kinh Nguyên Quân này thập phần tích (luyện tiết) mệnh, không chỉ muốn rất nhiều hậu viện (bảo kê), còn có rất nhiều cao thủ hắn chiêu mộ tới từ Triều Tiên cùng Trung Nguyên. Hơn nữa mỗi một đội thị vệ tuần tra, thể nhưng còn dắt theo đại cầu.

Yam mặc dù võ công hảo, thuận gian chuyển đi lại lợi hại, nhưng đối mặt chiến thuật biến người, cũng là phải cẩn thận cẩn thận.

Hắn triển khai tinh thần lực gắt gao đuổi theo Kinh Nguyên Quân cùng vị kia đại thần ở tiền môn (cửa trước), “gặp” hai người thân thân nhiệt nhiệt đi vào nội viện, đến một gian phòng ở, hắn là thư phòng của Kinh Nguyên Quân.

Hiện tại sắc trời còn chưa tối hẳn, hành động có chút không tiện, bất quá Yam cẩn thận đo lường tính toán một chút phương hướng, bắt lấy thời cơ thuận gian chuyển đi, đi đến trên nóc nhà của thư phòng kia.

Hắn cẩn thận nằm úp sấp xuống, ẩn giấu thân hình của chính mình, nhẹ nhàng mở ra ngôi nhà, nhìn xuống phía dưới. (phim HongKong =)) =)))

Nguyên lai vị đại thần Mông Cổ kia, chính là Binh Bộ Thị Lang, cùng Kinh Nguyên Quân vô cùng thân quen. Kinh Nguyên Quân hàn huyên cùng hắn vài câu, liền tiến vào chính đề.

“Vương thúc hướng Hoàng thượng thỉnh chỉ phong Vương Duyên vì thái tử, hoàng đế bệ hạ không đáp ứng, thật sự là rất anh minh a. Vị Vương thúc kia của ta, người dân Triều Tiên đều biết, là một người chỉ thích nam sắc, căn bản không có khả năng nhượng Vương hậu sinh hạ tử tự. Thân phận của Vương Duyên này thập phần khả nghi”

“Ha ha a, Kinh Nguyên Quân không cần lo lắng. Huyết mạch Vương thất bắt dung hỗn hào (làm lẫn lộn). Hoàng đế bệ hạ biết chuyện này, sẽ không để cho âm mưu của Vương Kỳ thực hiện được. Huyết mạch của Triều Tiên, vẫn là Kinh Nguyên Quân chính thống a”

Kinh Nguyên Quân thở dài nói: “Xích Mông (ack, mông đỏ) đại nhân nói rất đúng. Bất quá tiện loại kia là Vương hậu sở sinh, có được danh phận đại nghĩa, hiện tại bệ hạ không đáp ứng thái tử vị, chỉ sợ Vương thúc của ta sẽ đem cơn tức đổ lên đầu ta. Về sau ngày của ta sợ là không dễ chịu lắm”

“Kinh Nguyên Quân lo lắng quá nhiều. Người đang ở Đại Đô, lại có Hoàng thượng Hoàng hậu che chở, còn sợ Vương Kỳ kia có thể làm gì sao? Vương vị của hần là bệ hạ phong cho, cho dù phế hần, cũng chỉ cần một câu của ngô hoàng”

52. Chương 51

Lời nói của vị được gọi là Xích Mông đại nhân kia tuy rằng ngạo mạn, nhưng Kinh Nguyên Quân lại biết kỳ thật chỉ là một câu vô nghĩa. Triều Tiên tuy là thuộc địa của Nguyên triều, nhưng Vương Kỳ ngồi trên vương vị đã nhiều năm như vậy, lại không làm sai điều gì, đối Nguyên triều bách y bách hợp (ngoan ngoan phục tùng), Hoàng thượng nếu không hồ đồ, sẽ không vô duyên vô cớ phế y đi.

Bất quá không quan hệ, hần đã giúp hoàng đế tìm được lí do tốt.

Hần sắp đến gần Xích Mông, thấp giọng nói: “Xích Mông đại nhân có biết hay không, vị Vương thúc kia của ta, dường như có phần tâm”

Xích Mông khe khẽ chấn động, biểu tình trở nên nghiêm túc: “Kinh Nguyên Quân vì sao nói như vậy? Chẳng lẽ có chứng cứ gì sao?”

Nguyên triều những năm cuối khởi nghĩa nổi lên bốn phía, Nguyên Huệ Đế hận nhất chính là phản loạn. Hần trời sinh tính đa nghi, lại ngu ngốc vô năng, chỉ cần hơi chút dính vào một từ “phản”, đừng nói là khởi nghĩa quân ở Trung Nguyên, cho dù là Mông Cổ đại thần thủ hạ của chính mình, cũng sẽ không lưu tình chút nào mà tàn nhẫn hạ thủ.

“Đương nhiên. Năm trước Vương thúc đem các đại thần Triều Tiên ủng hộ ta cơ hồ tàn sát đài tấn (hầu như không còn), nhưng vẫn là có một vài người âm thầm ủng hộ ta. Theo ta biết được, vài năm này Vương thúc một mực chửi đổng triều đình, muốn đem binh quyền đoạt lại. Những điều này đều là vì phản Nguyên mà chuẩn bị a”

Xích Mông tà nhãn trừng mắt nhìn hần một cái, nói: “Những điều này cũng không nói rõ cái gì. Kinh Nguyên Quân nếu nắm chắc, vẫn là thoải mái mà nói ra hảo. Chúng ta là con cháu Thành Cát Tư Hãn, không thích ngoạn (chơi đùa) quyền quyền nhiều nhiều (vòng vo nhiều lời)”

Khó trách các người chỉ biết giết người thôi. Một đám thảo nguyên mọi rợ không có đầu óc.

Kinh Nguyên Quân trong lòng khinh thường thầm nghĩ, trên mặt lại thập phần cung kính nói: “Đúng, đúng, ta đương nhiên là có chứng cứ. Ta ở bên người Vương thúc an bài một mật thám, là một trong những Kiện Long Vệ Vương thúc tối tín nhiệm. Không lâu nữa hần có thể tìm được chính xác chứng cứ phản Nguyên của Vương thúc, đến lúc đó Xích Mông đại nhân trình cấp bệ hạ, chẳng phải là đại công nhất kiện (một cái công lớn) sao?”

Yam ở trên nóc nhà nghe xong trong lòng chấn động. Phản đồ Kiện Long Vệ này, thực có thể chính là sắp tới cầu kết cùng Kinh Nguyên Quân, Phác Thắng Cơ.

Hần tinh tế nghĩ nghĩ, tuy rằng ở trong đầu Phác Thắng Cơ “xem” được tính toán phản bội Vương của hần, nhưng không có nhìn thấy “chứng cứ” minh xác (rõ ràng) hần cung cấp cho Kinh Nguyên Quân, nói vậy đồ vật này bọn họ hai người còn không có hoàn toàn thương lượng thỏa đáng. Phải biết rằng Triều Tiên xa tại

bán đảo Triều Tiên, Vương Kì thủ đoạn chính trị lão luyện, xử sự cẩn thận, luôn luôn bắt lưu nhược điểm. Cho dù nghĩ muốn thoát khỏi khống chế của Nguyên triều, cũng sẽ không lưu lại chứng cứ rõ ràng.

Xích Mông nghe xong lời nói của Kinh Nguyên Quân, trong lòng mừng rỡ, nói: “Người chừng nào thì có thể lấy được chứng cứ? Người yên tâm, nếu Triều Tiên Vương thật sự có phản tâm, ta nhất định trợ giúp người đi lên vương vị Triều Tiên”

Kinh Nguyên Quân mỉm cười, nói: “Ta cam đoan, hai tháng sau đại nhân có thể lấy được chứng cứ. Bất quá hiện tại, còn thỉnh đại nhân tìm cơ hội trước tiên đối bệ hạ tiết lộ một chứng phong thanh (lời đồn). Ngài có biết...chỉ cần bệ hạ trong lòng có nghi ngờ, đến lúc đó chúng ta lại xuất ra chứng cứ xác thực, liền càng thủy dao cử thành (nước chảy thành sông)”

Xích Mông gật đầu nói: “Ta hiểu được. Thời điểm thích hợp ta sẽ nói với bệ hạ. Bất quá đến lúc đó người nhất định phải đưa chứng cứ cho ta a”

Kinh Nguyên Quân nói: “Ngài yên tâm, ngài chỉ cần đối bệ hạ nói ra nghi ngờ trong lòng. Có chứng cứ chính là đại công nhất kiện, không có cũng sẽ không có gì tổn thất”

Xích Mông sờ sờ râu, gật gật đầu.

Kinh Nguyên Quân thấy thời gian không sai biệt lắm, liền thay đổi đề tài, lại cùng hắn nói chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt, cũng hứa hẹn tặng cho hắn hai mao mĩ (xinh đẹp) nữ tử Triều Tiên, sau đó hai người liền vô cùng cao hứng đi ra ngoài dùng bữa tối.

Yam ở trên nóc nhà đem những lời hai người nói nghe được nhất thanh nhị sở. Đợi sau khi hai người rời đi, cũng không có hứng thú tiếp tục đi theo dõi, mà là lặng lẽ tiềm nhập (đột nhập) vào thư phòng của Kinh Nguyên Quân.

Vị Kinh Nguyên Quân này nhưng thật ra là người hiếu học, thư phòng thật lớn, bố trí xoa hoa thư thích, quý tử (ngăn tủ) tràn đầy thư tịch, trong đó đại đa số là sử thư cùng binh thư.

Yam triển khai tinh thần lực rất nhanh nhìn quét một lần, ở phía dưới thư trác phát hiện một cái ám cách (ngăn mật).

Hắn cẩn thận nghiên cứu một chút, sờ sờ một vật trang trí điêu khắc thành hình đầu hổ bên trái thư trác, di chuyển một chút hổ nhãn (mắt hổ), ám cách phía dưới lập tức mở ra.

Loại cơ quan cổ đại này tuy rằng cao minh, bất quá không thể so với các loại máy móc đa dạng phức tạp ở tương lai thế giới. Yam là hậu tự duy nhất trong suốt hàng ngàn năm nay của chính trị thế gia, lại là tinh anh siêu cấp A, từ nhỏ liền tiếp nhận rất nhiều huấn luyện ứng đối bất cốc, ám sát linh tinh. Loại tiểu cơ quan này căn bản không làm khó được hắn.

Yam thân thủ sờ sờ vào bên trong, lấy ra một cái hộp gỗ. Mở ra sau, mặt trên đặt một quả con dấu, có thể là tín vật của Kinh Nguyên Quân. Còn có một quyển danh sách, bên trong ghi chép tên các đại thần Nguyên triều cùng đại thần Triều Tiên cấu kết cùng Kinh Nguyên quân, còn có ngân tiền (tiền bạc) lui tới linh tinh.

Yam mở ra một lần nữa, ở trong các đại thần Triều Tiên tìm được trừ bỏ những người năm trước đã bị giết chết, còn có vài tên đại thần đang ẩn tàng tại ám trung (trong bóng tối). Cũng may nhân số không nhiều lắm, hơn nữa chức quan đều không cao. Xem ra trận đồ sát năm trước của Vương Kì, quả thật trừ khử hơn tám phần thể lực của Kinh Nguyên Quân.

Về phần đại thần Nguyên triều bên này, Kinh Nguyên Quân còn không tài giỏi đến mức có thể thông đồng với các đại quan nhị phẩm trở lên. Đại bộ phận đều là một ít đại thần Mông Cổ chức vị trung cùng cấp thấp ở bộ binh, lễ bộ cùng lại bộ, kể cả Xích Mông kia.

Nhưng là làm Yam tương đối để ý, là Kinh Nguyên Quân cơ hồ từng tháng đều lấy các loại danh nghĩa để tặng lễ cho Hoàng hậu nương nương Kì thị.

Kì thị là công nữ mười năm trước Triều Tiên dâng lên cho Nguyên triều, bởi vì dung mạo xuất chúng, được Nguyên Huệ Đế cực kỳ sủng ái. Năm kia sau khi vì Nguyên Huệ Đế sinh hạ nhi tử (con trai), tức thì được lập vì đệ nhị vị Hoàng hậu, đem vị Hoàng hậu Mông Cổ lúc đầu hung hăng đặt ở phía dưới. Hiện tại nàng

ở hậu cung độc đại (lớn nhất), Nguyên Huệ Đế đối nàng không chỉ có thập phần sủng ái, còn có chút ỷ lại. Nghe nói chằm biên phong (lời nói bên gối) của nàng, cho dù là Thừa tướng cũng không dám khinh thường.

Yam thật sâu nhú nhú đầu mày.

May mắn hần lần này tự mình đến đây, bằng không còn không biết Kinh Nguyên Quân thế nhưng ở Đại Đô hỗn sâu như vậy (đại khái ý là làm được nhiều chuyện như vậy). Có Kì Hoàng hậu ủng hộ, vương vị của Vương Kì thật đúng là giống như ngồi trên núi lửa, ai biết thì nào thì bị một câu chằm biên phong của phụ nhân này thổi bay đi.

Xem ra Kinh Nguyên Quân này không thể giữ lại lâu, nhất định phải mau chóng xuống tay. Bất quá trước đó, hần nhất định phải tìm được chứng cứ Kinh Nguyên Quân hãm hại Vương Kì. Hoặc là phải biết được, Kinh Nguyên Quân này thông minh cẩn thận, chỉ số thông minh chính trị không hề thua kém Vương Kì, rốt cuộc cùng Phác Thắng Cơ tính toán dùng phương thức gì mưu hại Vương.

“Điện hạ, tiểu thể tử lại khóc” Hoàng nội cung thật cẩn thận bẩm báo với Vương.

Vương đang ở bên cạnh thủy trì (cái ao) ở hậu hoa viên, nhìn hà hoa (hoa sen) vừa mới chớm nở trong nước ngần người, nghe vậy phục hồi tinh thần lại, nhú mày nói: “Lúc này thể tử không phải hần là đang ngủ trưa sao? Như thế nào hội khóc? Các người hầu hạ như vậy sao!”

Hoàng nội cung cúi người nói: “Thể tử vốn là đang ngủ ngon giấc, không biết như thế nào đột nhiên khóc lên. Thái y nói có thể là thời tiết chuyển ẩm, thể tử có chút không hợp khí hậu, nhiều sái sái thái dương (phơi nắng) là tốt rồi”

Vương trầm giọng nói: “Mau đem thể tử ôm đến, trầm hống hống hần, ôm hần sái sái thái dương”

“Dạ” Hoàng nội cung đang chờ những lời này.

Cũng không biết sao lại thế này, từ sau khi Hồng Tổng quản rời cung, tiểu thể tử thật giống như đã đánh mất hồn, động bất động (hở chút) liền khóc lớn không ngừng, trừ bỏ Vương, ai đều dỗ không được. Hơn nữa sức lực gào khóc cũng không phải là nhỏ, liên tục găng sức cùng lực phá hoại ngay cả Vương hậu cũng chịu không nổi, tuy rằng là thân sinh cốt nhục, mẫu tử liên tâm, nhưng vừa nghe đến tiếng khóc của tiểu thể tử, Vương hậu cũng sợ tới mức quay đầu vội vàng chạy về trung điện.

Vài nội cung ôm tiểu thể tử đi vào hậu hoa viên.

Vương xa xa nghe được tiếng khóc lực xuyên thấu rất mạnh của nhi tử, trong lòng không khỏi nhất nính (nhéo 1 cái), khẩn trương bước nhanh đón lấy.

Anh nhi không đến ngũ nguyệt bộ dáng nhìn qua giống như đã bán tuế (nửa tuổi), bộ dạng thập phần thông minh đáng yêu, làn da bạch bạch nộn nộn phối với thủy đương đương hắc nhãn (mắt nước long lanh ^^), nói có bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu. Nhưng là gần nhất tính tình trở nên cổ quái, làm cho nội cung hầu hạ bé đều là “khóc” đến biến sắc.

“Ai nha, tiểu bảo của trẫm đây là làm sao vậy? Mau cho phụ vương ôm một cái”

Vương đem hài tử ôm vào trong lòng, Vương Duyên tiểu thủ ngăn ngắn phì phì lập tức quơ lên, ủy khuất đem mặt chôn ở trong lòng phụ vương.

“Làm sao vậy tiểu bảo? Phụ vương ôm ngươi sái sái thái dương được không?” Vương kiên nhẫn dỗ dành hài tử.

Vương Duyên sau khi nằm trong lòng y tiếng khóc liền nhỏ xuống, nhưng vẫn đang ô ô yết yết (nức nở) khóc thút thít.

Đối với con lai vừa mới sinh ra của tương lai nhân loại cùng thân thể nhân loại, tinh thần lực của tiểu Vương Duyên khác hần thường nhân vô cùng cần phụ thân cùng mẫu thân song phương cộng đồng vỗ về. Nhưng là cái kia không phụ trách nhiệm phụ thân Hồng Lân hoàn toàn bỏ qua nhiệm vụ này, tùy hứng chạy tới Đại Đô Nguyên triều. Mà tinh thần lực của “mẫu thân” Vương Kì, hiển nhiên còn không đủ để thỏa mãn yêu cầu của anh nhi Vương Duyên.

Điều này khiến cho nhỏ nhỏ tiểu Vương Duyên phát dục tinh thần lực khuyết thiếu tương đối thỏa mãn, tuy rằng bé cũng không cần trợ giúp, có thể chính mình phát dục sinh trưởng, nhưng là thế giới xa lạ cùng quá trình phát triển tinh thần lực khuyết thiếu tinh thần lực nhất cường nhị hữu lực (cường đại mạnh mẽ) của phụ thân vô về, khó tránh khỏi làm cho bé khuyết thiếu một ít cảm giác an toàn. Cho nên liền liều mạng quần quít lấy “mẫu thân” Vương Kì, muốn từ trên người y nhận được hai lần ấm áp cùng vô về.

Bộ dạng của tiểu tử kia tương đối béo, tiểu cánh tay từng ngắn từng ngắn, cùng củ sen giống nhau. Hơn nữa bởi vì thời tiết trở nên ấm áp, y vật xuyên (quần áo mặc) ít đi, hiện ra dáng người nhỏ béo đô đô của bé.

Bé nằm trong lòng Vương khóc thút thít trong chốc lát, cảm giác được tinh thần lực của phụ vương ở xung quanh dao động, làm cho bé cảm giác thập phần thoải mái cùng an toàn, liền chậm rãi nín khóc, ngoan ngoãn.

Vương hiện tại đã muốn bắt tri bắt giác học được như thế nào sử dụng tinh thần lực, này đều phải thực cảm tạ hài tử của y. Một khi hài tử bắt đầu khóc nháo, y sẽ không tự giác triển khai tinh thần lực sơ thành của chính mình bao bọc lấy bé, chậm rãi trấn an dỗ dành bé. Việc này khiến tinh thần lực của y gần đây đột nhiên tăng mạnh, rất nhanh liền nhảy lên hai cấp, qua tiếp một đoạn thời gian, có lẽ có thể nắm giữ năng lực sử dụng càng cao cấp.

Vương ôm Vương Duyên ở bên cạnh thủy trì chậm rãi tản bộ.

Mùa xuân là mùa đẹp nhất của Triều Tiên, bách (trăm) hoa trong hoa viên nở rộ, cảnh xuân mê người, tâm tình của tiểu Vương Duyên cũng tốt lên, trong miệng bắt đầu phun phao phao, phát ra phốc phốc tiếng cười.

Các cung nhân thấy tiểu thể tử ở trong ôm ấp của Vương dần dần trở nên im lặng, cũng đều nhẹ nhàng thở ra. Nhìn thấy hình ảnh phụ tử hiếu trước mắt này, càng cảm thấy được hai phụ tử càng ngày càng giống nhau.

Vương ôm hài tử, tâm tình cũng theo hài tử biến hóa mà thay đổi. Nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Vương Duyên là một bộ dáng vui vẻ, chính mình cũng mỉm cười.

Bọn họ đi dạo một hồi lâu, Vương ôm hài tử có chút mệt mỏi, liền đi vào trong đình ở hoa viên ngồi xuống, đem hài tử đặt ngồi lên trên đùi chính mình.

Tiểu Vương Duyên nguyên bản hết nhìn đông tới nhìn tây, bỗng nhiên giống như bị cái gì hấp dẫn, áp sát vào trên người Vương, đầu anh nhi kích thước bằng một phần ba người khác vừa vịn tựa vào trên bụng y.

“Ô nha? Phốc phốc phốc...”

Vương Duyên chìa ra tiểu thủ, vỗ vỗ bụng phụ vương, một đôi mắt to nhìn chăm chăm nơi đó, tựa hồ có chút tò mò, miệng phát ra âm thanh kỳ quái.

53. Chương 52

Vương khát nước, đang một tay ôm bé, một tay uống trà, lúc đầu cũng không chú ý. Thẳng đến cảm giác tiểu thủ của tứ nguyệt đại hài tử rất có khí lực vỗ vỗ bụng chính mình, lúc này mới cúi đầu.

“Tiểu bảo làm sao vậy? Vì cái gì đánh phụ vương a? Nga nga...tiểu bảo đang làm cái gì a, chẳng lẽ lại nghĩ muốn tiến vào trong bụng phụ vương sao?” Vương thập phần buồn cười nhìn hài tử ừ ừ đại não đại, dùng sức hướng trên bụng mình chui vào, liền đưa bé bế đứng lên, nhìn thẳng vào mắt to của bé, vui đùa nói.

Chính là Vương Duyên tựa hồ có chút bất duyệt, giãy giụa tứ chi đoản tiểu (ngắn nhỏ) của chính mình, đại não đại vẫn là hướng xuống phía dưới, tiểu thối (chân nhỏ) còn đạp tới đạp lui, tựa hồ muốn trở lại trên đùi Vương.

Vương nhìn ra hài tử mắt hững, đành phải đưa bé thả trở về. Ai ngờ Vương Duyên vừa trở lại trên đùi y, tiểu thân mình lập tức hướng lên người y nằm úp sấp, đại não đại lại dán lên bụng y.

Sau đó tiểu tử kia thỏa mãn nheo lại mắt, miệng phun phao phao, thích ý duỗi tiểu thủ cầm lấy y phục trên bụng Vương ngoạn ngoạn.

Vương bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, cũng không biết hài tử là có chuyện gì, liền tùy ý bé.

Y chính là không biết, tinh thần lực của hài tử kia so với y cao hơn vài cấp, hiện tại đang hưng phấn mà cùng một tia tinh thần lực mỏng manh khác tiếp xúc trao đổi.

Bởi vì thời điểm Yam rời khỏi, tia tinh thần lực mỏng manh này vừa mới tiến vào, vẫn chưa thành hình, cho nên hắn chưa từng chú ý đến. Mà hiện tại đã qua một tháng, tia tinh thần lực này cũng chậm rãi bắt đầu kiện tráng phát dục, rốt cuộc để cho Vương Duyên tinh thần lực nhược tiểu kia dò xét được.

Vương lại không hề có cảm giác.

“Hong Lan a, người chừng nào thì trở về a”

Vương nhớ tới ái nhân hiện tại không biết đang ở nơi nào, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“A a a——”

Kinh Nguyên Quân hoảng sợ há mồm kêu to, ai ngờ thanh âm phát ra lại giống như nhiệt khí từ cuống họng thoát ra, bất thanh bất sở (không hiểu gì hết), hàm hàm hồ hồ, ngay cả chính mình đều nghe không rõ ràng.

Hắn kinh hoảng bưng lấy cổ, mở to hai mắt nhìn, hai chân như nhũn ra.

“Người không cần khẩn trương như vậy” Yam không chút để ý vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Chỉ cần thanh âm của người không vượt qua ba đề-xi-ben, có thể phát ra tiếng. Nga, ta quên người không hiểu cái gì kêu đề-xi-ben. Ân, chính là nói chuyện nhỏ tiếng một chút, gần giống ta như vậy”

Kinh Nguyên Quân thập phần khẩn trương. Nơi ở của hắn phòng bị sâm nghiêm (nghiêm ngặt), mỗi ngày đều có thị vệ hắn mang đến từ Triều Tiên cùng cổ dong (thuê mướn) hộ viện đại lượng (số nhiều) trông coi, lộ tuyến tuần tra lại tam thiên nhất biến (ba ngày đổi một lần), chính là vì phòng ngừa vị Vương thúc kia ở xa tận Triều Tiên học theo hắn, phái thích khách đến ám sát. Ai ngờ đêm nay sau khi tiến bước Xích Mông đại nhân, hắn xoay người vừa trở về thư phòng, đã bị người này đột nhiên nhảy ra chế trụ.

Hơn nữa người này dị thường lớn mật, không có che mặt, cũng không có mặc y phục dạ hành (đồ đi ban đêm => đồ đen từ trên xuống dưới), một thân thường phục, thanh thoi giống như ở trong nhà chính mình.

Đây, đây là gặp cao nhân rồi, tính mạng khó giữ được rồi...

Kinh Nguyên Quân trong lòng kêu rên, run run rẩy rẩy khàn khàn nói: “Vị đại, đại, đại nhân này...”

Yam nói: “Ta không phải đại nhân”

“Vậy đại, đại hiệp...” Kinh Nguyên Quân ở Trung Nguyên đã lâu, biết Trung Nguyên có rất nhiều võ lâm cao thủ, võ sĩ Triều Tiên không thể bằng được.

Yam vẫn nói Hán ngữ, dung mạo cũng không phân biệt được là người Hán vẫn là người Triều Tiên, cho nên Kinh Nguyên Quân cũng không biết thân phận của hắn.

Yam nói: “Kinh Nguyên Quân đại nhân, người không cần khẩn trương. Tại hạ gần đây thủ đầu (tình hình kinh tế) có chút eo hẹp, nghĩ đến tìm người mượn chút bạc”

Kinh Nguyên Quân vừa nghe, chính là mưu tài (cầu tiền tài), nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lập tức thay khuôn mặt tươi cười, thật cẩn thận nói: “Đại hiệp thủ đầu bất tiện, cứ việc nói ra. Ta đây sẽ sai người lấy bạc cho ngài”

Yam thân thủ điểm huyết đạo của hắn. Vừa rồi một bên dẫn hắn nói chuyện, một bên dùng tinh thần lực thăm dò đại não của hắn, thừa dịp thời điểm vừa rồi hắn thả lỏng tinh thần, lập tức xâm nhập đi vào quét một lần.

Nguyên lai kế hoạch của tên này là như vậy...

Yam cảm thấy nắm chắc, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào hắn, thực hiện một cái ám thị tinh thần.

Kinh Nguyên Quân hai mắt lập tức trở nên ngơ ngẩn đứng dậy, đi đến bên cạnh thư trác ngồi xuống, cầm lấy giấy bút.

Yam giúp hắn nghiên mực (mài mực), theo dõi hắn viết hảo mấy phong thư tín, phân biệt dùng tín phong (bì thư) cất hảo.

Yam vỗ vỗ bờ vai của hắn, khen: “Làm tốt lắm. Ba phong tín trọng yếu này đừng quên gửi đi, chuyện đêm nay liền quên đi”

Kinh Nguyên Quân ngơ ngác gật gật đầu.

Yam thầm than tinh thần lực của cổ đại nhân loại thật sự quá kém, dễ dàng bị người khác khống chế, làm cho hắn thực không có cảm giác thành tựu.

Hắn triển khai tinh thần lực, theo thư phòng của Kinh Nguyên Quân rời đi, trở về khách ***.

Kinh Nguyên Quân lại ngơ ngẩn không chớp lát, phục hồi tinh thần lại, như thế nào cũng không thể nhớ ra chính mình vừa rồi làm cái gì. Nhưng cúi đầu thấy ba phong mật tín trong tay, ánh mắt lại là một trận mê mang, triệu đến ám sứ, đem tín lặng lẽ đưa đi.

Ba phong thư kia, là Kinh Nguyên Quân bị Yam ám thị viết ra. Một phong gửi đến cho Phác Thắng Cơ ở Triều Tiên, một phong là gửi cho tâm phúc cực kỳ bí ẩn của hắn trong triều đình Triều Tiên, một phong còn lại là gửi đến cho một vị đại thần trong triều đình Nguyên triều có quan hệ chặt chẽ, địa vị cũng tương đối vi diệu với hắn.

Yam trở về khách ***, cẩn thận nghĩ lại một chút kế hoạch của chính mình, hắn là không có vấn đề gì. Nhưng là hiện tại vì muốn phá hư âm mưu của Kinh Nguyên Quân, khiến cho hắn nhận lãnh kết cục thảm hại, Yam không thể thống khoái mà giết hắn, ngược lại phải ở lại Đại Đô một đoạn thời gian, đem sự tình xử lý hảo.

Biến hóa ngoài dự tính khiến cho Yam không thể không thay đổi kế hoạch nguyên bản. Hắn nghĩ muốn viết phong thư tín cho Vương, nhưng y không cần lo lắng, chờ đợi chính mình. Nhưng là minh tuyến (đường chính) không thể dùng, mà ám tuyến (đường bí mật) từ Đại Đô đến Triều Tiên đều là Phác Thắng Cơ phụ trách, nếu phong thư tín này theo Triều Tiên ám quán (căn cứ bí mật) ở Đại Đô gửi đi, chỉ sợ cuối cùng khả năng có tám phần sẽ dừng ở trên tay Phác Thắng Cơ.

Yam không nghĩ đã thảo kinh xà, suy đi nghĩ lại, đành phải thôi. Không khỏi âm thầm oán giận phương pháp thư từ qua lại của cổ đại xã hội lạc hậu, không có phương pháp gì có thể lập tức câu thông. Lại đáng tiếc tinh thần lực của Vương còn chưa đủ cường đại, bằng không hai người trực tiếp dùng tâm linh hô hoán, so với các loại khoa học kỹ thuật càng thuận tiện.

Bởi vì phải ở lại Đại Đô giám sát hành động của Kinh Nguyên Quân, đồng thời còn muốn chờ đợi bên Phác Thắng Cơ cùng đại thần Triều Tiên hồi âm, Yam tính toán một chút. Kinh Nguyên Quân bị hắn ám thị gửi mấy phong tín này đến Triều Tiên, cho dù đi đường biển, cũng cần thời gian hơn nửa tháng. Mà người bên kia căn cứ theo chỉ thị mà hành động, rồi mới hồi âm, chỉ sợ phải tốn thời gian hai tháng.

Mà tối chủ yếu chính là, lần trước hắn hoài nghi cái kia tướng quân cấu kết cùng Kinh Nguyên Quân, hiển nhiên cũng nằm trong bản mật sách của Kinh Nguyên Quân.

Những người khác không sao cả, nhưng tướng quân này trong tay cầm quân quyền, một khi xử lý không tốt, sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho Vương. Hơn nữa...người này còn họ Lí.

Tuy rằng Yam không nhớ rõ cái kia Lí tướng quân cướp giang sơn của Triều Tiên Vương thị thành lập Triều Tiên Lí thị trong lịch sử danh tự là gì, nhưng cẩn thận một chút vẫn không có gì hại.

Đảo mất một cái đã đến tháng bảy, bất luận là Đại Đô vẫn là Triều Tiên, mùa hè đều là mùa nóng nhất.

Mọi người trong hoàng cung Triều Tiên, bao gồm cung nữ cùng nội cung, đều thay đổi thanh lương hạ sam (quần áo mùa hè mát mẻ).

Vương gần đây tâm tình thật bất hảo.

Hạ nhật (ngày hè) viêm viêm (nắng chói chang), vốn liền dễ dàng tâm phù khí táo (tâm tình bất ổn dễ nổi nóng), mà Hồng Lân đi đã hơn hai tháng, lại trì trì (kê cà) không có truyền đến tin tức gì. Hơn nữa gần đây hài tử càng ngày càng quần quít y, Vương tuy hoan hỉ (vui mừng) rất nhiều, cũng không tránh khỏi có chút mệt mỏi cùng phiền táo (bực bội).

Tiểu Vương Duyên gần đây dường ra một thói quen mới, chính là thích nằm sấp lên bụng của phụ vương chơi đùa. Nếu không cho bé làm vậy, sẽ vừa khóc lại nháo, ủy khuất cực kỳ.

Vương không có cách nào, phàm là khi cùng hài tử cùng một chỗ, chỉ có thể tận khả năng thỏa mãn nguyện vọng này của bé.

Thế nhưng hiện tại là mùa hè a...

Tại giữa mùa hè nóng bức như vậy, tất cả mọi người khô nóng đến mức hận không thể một ngày mười hai canh giờ đều ngâm mình trong thanh lương tuyền thủy (nước suối mát lạnh), Vương có yêu thương hài tử đến mức nào, cũng chịu không được thân mình nóng hầm hập béo lùn chắc nịch của bé luôn dán lên người mình.

“Tiểu bảo, chẳng lẽ ngươi không nóng sao?”

Vương khoanh chân ngồi ở trước ải trác, cầm tấu chương trong tay, nhìn hài tử nằm ở phía trước kê sát lên người mình, thật phần bất đắc dĩ nói.

Tiểu thể tử cũng không biết có nghe hiểu lời nói của phụ vương hay không. Trong tay bé cầm một cái lục giác linh cầu tinh (*) mã phiêu lượng, ngồi ở trong lòng phụ vương ngoạ bất diệc nhạc hồ, tiểu thân mình chốc lát hướng về phía trước, chụp lấy tấu chương trên bàn, chốc lát lại dựa vào trong người phụ vương, vỗ vỗ bụng phụ vương.

Vương bị bé nháo đến tâm phiền ý loạn. Chính là một khi đem hài tử ôm đi, bé sẽ oa oa khóc lớn, dỗ cũng dỗ không được.

Có một lần Vương tâm tình không tốt, nghe được tiếng khóc nháo của tiểu Vương Duyên, cũng không tâm tình dỗ bé, liền bực bội nói: “Để cho hấn khóc! Khi nào khóc đủ thì ngủ!”

Ai ngờ tiểu Vương Duyên giống như nghe hiểu được, nháy mắt tiếng khóc càng thêm rõ to. Vì thế bé càng không ngừng khóc không ngừng khóc, thẳng đến gần một canh giờ, tiểu tử tử (cuồng hống nhỏ) đều khóc đến khàn, đem Vương hậu nghe tin đến dỗ bé nửa ngày đau lòng không chịu được, kết quả tự mình ôm bé đến cầu Vương.

Vương cũng đau lòng a. Nghe âm thanh tiểu tử tử của hài tử y đã sớm hối hận, chính là trong lòng còn ngại mặt mũi, đành phải ở phòng cách vách vô cùng lo lắng đi tới đi lui, không dám đến phòng của thể tử. Vừa lúc Vương hậu ôm hài tử đến cầu y, chính mình xem như có cái bậc thang đi xuống, lúc này mới tiếp nhận tiểu Vương Duyên.

Vừa vào trong lòng y tiểu Vương Duyên lập tức nín khóc, một đôi mắt to hàm chứa nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn mếu mếu, so với ủy khuất càng ủy khuất nhìn Vương.

Vương trong lòng áy náy a, ôm hài tử không bao giờ...buông tay nữa.

Vương hậu thấy ghen tị muốn chết. Nhưng là trong lòng có ghen tị đến thế nào, trên mặt cũng phải mỉm cười nịnh nọt nói: “Điện hạ cùng tiểu thể tử cảm tình thật tốt a. Nó tì là thân nương (mẹ ruột), đều chỉ có thể xếp sau điện hạ a”

Vương được lợi càng muốn khoe mã, mỉm cười thở dài, có chút kiêu ngạo lại có chút đắc ý nói: “Hài tử này cũng không biết là xảy ra chuyện gì, thế nhưng thích quần quít lấy trâm, trâm cũng không có biện pháp a. Ai, tiểu hài tử không thể sùng (nuông chiều), về sau sẽ đối hấn nghiêm khắc một chút”

Vương hậu đối với thái độ này của Vương có chút không biết nên khóc hay nên cười, đột nhiên cảm thấy trạng thái của chính mình có chút trẻ con a. Muốn nói sủng, còn không phải y sủng hài tử lợi hại nhất?

Từ sau lần này, Vương cũng không dám...dễ dàng mặc kệ hài tử nữa. Chỉ cần tiểu tử kia vừa khóc, y tất sẽ ôm vào trong lòng hảo hảo dỗ dành, cũng không quản bản thân lúc ấy đang làm cái gì.

Cũng may thời gian y vào triều tiểu tử kia còn chưa tỉnh dậy, hơn nữa trước khi y xử lý chính sự liền hồng hài tử ngủ, cho nên tiểu thể tử nháo như thế nào, cũng không khiến y chậm trễ nhiều việc.

Chính là mỗi ngày lúc buổi chiều, y không phải xem tấu chương, sẽ họa tranh. Có một tiểu tử triền nhân (quần người) như vậy ở bên cạnh, liền khó tránh khỏi có chút vướng tay vướng chân.

Hơn nữa trọng yếu hơn chính là, trong lòng ôm một cái tiểu ấm lô (lò sưởi) cứ nhích tới nhích lui như vậy, thực sự là quá nóng.

Y phục của Vương đều dán vào trên người.

“Ô nha?”

Tiểu Vương Duyên nghe thấy câu hỏi của phụ vương, xoay tiểu thân mình béo lùn chắc nịch, nâng đại não đại ngưỡng nhìn Vương trong chốc lát, đột nhiên cúi đầu kéo kéo nhất kiện tinh mỹ tơ lụa đỏ đầu (yếm) duy nhất trên người, lại quay đầu nhìn trường sam (áo dài) trên người phụ vương, há miệng vô nha (không răng), phát ra khanh khách tiểu thanh.

Vương nhìn đã hiểu ý của bé, không khỏi ngửa đầu cười to: “Ha ha ha, người này tiểu tử kia dám cười nhạo phụ vương, xem phụ vương như thế nào phạt người”

Vương ôm lấy hài tử, ở trên khuôn mặt bạch nõn phỉ viên (trắng mềm béo tròn) của bé hung hăng hôn hai cái, cảm thấy không đủ, lại hung hăng hôn tiếp.

Ai nha, hài tử của y như thế nào lại thông minh, đáng yêu như vậy a.

54. Chương 53

“Nhi tử a, để phụ vương dạy người xem tấu chương”

Vương ôn nhi tử vừa hôn vừa gặm ngoạ ngoạ trong chốc lát. Tiểu tử kia được cưng chiều trở nên cao hứng, miệng ô ô nha nha kêu, thanh âm rõ to, hai tay loạn trảo (nắm).

Vương thấy nhi tử tinh thần vẫn còn hưng phấn, chính là y lại không có thời gian hồng bé, tấu chương trên tay còn rất nhiều, thật sự không thể chậm trễ được, liền đơn giản ôm nhi tử đi về phía trác tử (bàn), mở ra tấu chương bắt đầu đọc.

Thanh âm của Vương trầm thấp ôn nhã, khi chậm rãi đọc tấu chương, có loại hương vị khinh nhu thuận hậu, giống như hạ nhật tối cam mĩ giai những (rượu ngon thơm ngọt ngày hè), làm cho thân tâm (thể xác và tinh thần) người nghe thư sướng.

Tiểu Vương Duyên tuy rằng nghe không hiểu, nhưng tinh thần lực của bé khác hẳn với thường nhân, trí lực phát triển cũng có thể so với hài đồng nhất lưỡng tuế (1-2 tuổi), cho nên mông mông lung lung, cũng có thể hiểu được một chút.

Bé mở to hai mắt đen thui nhìn tấu chương thần bí trước mắt, chỉ cảm thấy đồ án trên mặt quyền quyền họa họa thập phần đáng yêu. Thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn phụ vương, thấy phụ vương nếu ánh mắt không khẽ nhú cũng là gật đầu khen ngợi, càng cảm thấy tấu chương ngoạ ý (đồ chơi) này thần bí.

Hai phụ tử cứ như vậy người ngoạ ta xem hồ động, bất tri bất giác, lại bồi dưỡng sự mẫn tuệ nhạy cảm đối với chính trị cho tuổi còn nhỏ tiểu Vương Duyên, chỉ có thể cảm thán “gia giáo” (sự giáo dục của cha mẹ đối với con cái) lợi hại a.

Vì vậy sau ngày hôm đó, mỗi ngày buổi chiều lúc Vương xem tấu chương, đều sẽ ôm nhi tử, để cho bé cùng chính mình cùng nhau “học tập”.

Cũng không biết nguyên nhân có phải do thời tiết quá nóng hay không, Vương mấy ngày nay đều không có khẩu vị, ăn không vô thứ gì cả. Nhưng lại đột nhiên trở nên thêm chua, mỗi ngày ô mai, toan hạnh (*) không rời miệng.

Hoàng nội cung thấy Vương mấy ngày nay không hảo hảo dùng bữa, chỉ ăn chút quà vặt, không khỏi âm thầm cảm thấy lo lắng. Chính là cũng không biết làm sao khuyên Vương, chỉ cho là Vương năm trước tràng dạ dày không điều lại tái phát.

Bởi vì lúc ấy Yam không chỉ có thay đổi trí nhớ của những người trong cung của Vương hậu, mà còn những người bên cạnh Vương như Vương thái y, Kim đại phu cùng bọn người Hoàng nội cung cũng vậy, cho nên trong đầu của Hoàng nội cung, cũng đem chuyện Vương Duyên là Vương thân sinh quên mất, chỉ nhớ rõ tiểu thể tử này quả thật là hài tử của Vương, nhưng như thế nào lại từ trong bụng Vương hậu sinh ra, khôn ngoan không có nghĩ nhiều (hắn từ nhỏ hầu hạ Vương, biết rõ khuyết điểm chỉ yêu thích nam nhân của Vương).

Cho nên hắn đối với “tràng dạ dày không điều” năm ngoài của Vương, không có cách nào liên hệ với chuyện mang thai đại sự như vậy được, nếu không còn có thể thêm một người nhắc nhở Vương một câu.

Vương cũng không có nghĩ nhiều. Y cho rằng Vương Duyên là lễ vật thượng thiên nghe lời thỉnh cầu của y mà ban tặng, cho nên hoàn toàn không nghĩ tới phần lễ vật này còn nhanh như vậy lại đến một phần nữa.

Thời gian trước y phái Bùi Viêm cùng Hàn Bách hai người luôn luôn cùng Hồng Lân thân cận hảo huynh đệ đi Đại Đô tìm hắn, chắc hẳn lúc này đã tìm được rồi.

Y kiên nhẫn chờ tin tức của Hồng Lân, tin tưởng Hồng Lân sẽ không làm cho y thất vọng.

Mà lúc này ở xa tận Đại Đô Yam, đã nắm trong tay chứng cứ chính xác Phác Thắng Cơ cùng các đại thần Triều Tiên ủng hộ Kinh Nguyên Quân. Bùi Viêm cùng Hàn Bách cũng đã tìm được hắn.

“Oa, đại ca, người cũng thật khó tìm a. Nếu không nhìn thấy ám hiệu người lưu lại ở khách ***, chúng ta lần này chỉ sợ không thể hoàn thành nhiệm vụ của điện hạ”

Tính cách Hàn Bách thoải mái cởi mở, vẫn là một đại nam hài lớn không nổi. Hắn cùng với Bùi Viêm một đường bốn ba, theo hải lộ (đường biển) bốn ba nửa tháng, rốt cuộc đi đến Đại Đô. Chính là biển người mênh mông, như thế nào tìm được Hồng Lân a.

May mắn Yam nghĩ đến chính mình rời đi lâu như vậy, Vương thực có thể phái người đến tìm hắn, cho nên ở góc tường khách *** để lại một cái ám hiệu của Kiện Long Vệ, mới có thể giúp cho Bùi Viêm cùng Hàn Bách vì truy tìm hắn mà đến tìm được manh mối.

“Điện hạ gần nhất khỏe? Có cái gì muốn chuyển cáo cho ta sao? Tiểu thể tử thế nào?” Yam biết hai người này là nhận lệnh của Vương đến tìm hắn, tính tính ngày chính mình cũng đã đi ba tháng rồi, trong lòng cũng thập phần tưởng niệm ái nhân của hắn a, cho nên khẩn cấp hỏi thăm tình hình gần đây của Vương. Đương nhiên, còn có hài tử nữa.

“Điện hạ cùng tiểu thể tử đều tốt lắm, chính là điện hạ thập phần lo lắng người, ra lệnh cho bọn ta cần phải tìm được người. Đại ca, người đến Đại Đô để làm gì a? Như thế nào lâu như vậy cũng chưa trở về? Hiện tại trong cung đều là Phác Phó tổng quản làm chủ, luôn tìm chúng ta gây rối” Hàn Bách nho nhỏ oán giận một câu, Bùi Viêm lập tức đẩy hắn một chút.

Yam nói: “Ta đến Đại Đô tự nhiên là đến làm đại sự. Các người đã đến đây, ta cũng không gạt các người, ta vốn là đến ám sát Kinh Nguyên Quân. Bất quá hiện tại kế hoạch có chút biến hóa, vừa lúc cần các người trợ giúp”

Hai người đều hơi kinh hãi. Kỳ thật bọn họ ở trên đường đã muốn đại khái đoán được mục đích của Hồng Lân, nhưng là giờ phút này chính tai nghe được, vẫn là phi thường chấn động.

Hàn Bách đứng ra, nói: “Đại ca, có cái gì cần hỗ trợ, cứ việc nói! Có phải hay không Kinh Nguyên Quân kia khó đối phó? Ta giúp người đi ám sát hắn!”

Yam nhin không được đập một cái vào ót hần: “Người lớn như vậy, còn mao mao táo táo (bốc đồng nóng nảy). Kinh Nguyên Quân tính cái gì, ta không đối phó được hần sao? Bất quá hiện tại là có chuyện trọng yếu hơn phải làm”

Hần xuất ra bằng chứng đã chuẩn bị tốt, nghĩ nghĩ, giao cho Bùi Viêm ổn trọng, nói: “Đây là bằng chứng chính xác chứng minh Phác Thắng Cơ cùng đám người Lí tướng quân cầu kết với Kinh Nguyên Quân mưu phản, ta đang lo lắng như thế nào đưa cho điện hạ. Các người tới đúng lúc. Bùi Viêm, chuyện này liền giao cho người. Mau chóng chạy về Khai Thành, thân thủ đem cái này giao cho điện hạ”

Hần dừng một chút, lại dặn dò nói: “Nhớ kỹ, nhất định phải thân thủ giao cho điện hạ, tuyệt đối không thể để cho những người khác biết”

Lúc này Bùi Viêm cùng Hàn Bách đều là chân động, lấp bắp nói: “Phác, Phác Phó tổng quản phản bội điện hạ?”

Yam gật đầu, trầm giọng nói: “Đây là mật tín hần cùng Kinh Nguyên Quân qua lại, bên trong tình tường viết như thế nào mưu hại điện hạ. Bùi Viêm, nhiệm vụ này gian khổ, đừng khiến ta thất vọng”

Bùi Viêm biến sắc, trịnh trọng nói: “Hồng Tổng quản, người yên tâm, thuộc hạ nhất định hội đem chứng cứ thân thủ giao cho điện hạ”

Việc này không nên chậm trễ. Yam viết một phong tín cho Vương, sau khi viết xong, nghĩ nghĩ, lại ở tín vĩ (cuối thư) thêm vào vài câu, phong (đóng chặt lại) hảo tín phong cũng đưa cho Bùi Viêm.

Bùi Viêm không dám trì hoãn nhiều, sáng sớm hôm sau liền rời khỏi Đại Đô, một đường thừa phong phá lãng (đạp gió rẽ sóng), từ đảo Tế Châu đổ bộ liền hoán mã chạy về Khai Thành.

Không lâu sau, Kinh Nguyên Quân ở đại đô cùng thái tử cầu kết, “mưu đồ” bí mật bức vua thoái vị cũng bạo phát. Nguyên Huệ Đế sau khi biết đại nộ (giận dữ), đem Kinh Nguyên Quân cùng các đại thần cầu kết cùng nhau hạ ngục, ngay cả thái tử cũng bị giam lỏng.

Nếu Kinh Nguyên Quân muốn lấy lí do Triều Tiên Vương âm thầm ủng hộ thái tử, vọng đồ (mưu toan) lật đổ thống trị của Nguyên Huệ Đế giúp đỡ thái tử đăng cơ để mưu hại Vương, vậy Yam liền gây ông đập lưng ông.

Dưới sự an bài tỉ mỉ của hần, tất cả chứng cứ bất lợi đối với Vương đều biến thành chứng cứ bất lợi đối với Kinh Nguyên Quân. Mà Kinh Nguyên Quân bị hần ám thị tinh thần, tỉnh tỉnh mê mê đem những chứng cứ đều giao cho Xích Mông. Xích Mông nghĩ chính mình lập công lớn, lập tức khẩn cấp dâng thư cho hoàng đế.

Nguyên Huệ Đế nghe được những chữ “mưu phản”, “bức vua thoái vị” liền rất miễn cưỡng. Hơn nữa thái tử anh minh cơ trí, ở trong triều luôn luôn có mỹ danh lan truyền, bị hoàng hậu Kỳ thị ảnh hưởng, hần cảnh giác đối với nhi tử này so với tất cả vương công đại thần đều nhiều hơn, cho nên nhìn đến chứng cứ Xích Mông dâng lên, không khỏi giận tím mặt.

Xích Mông nguyên bản còn hỉ tư tư (vui rạo rức) chờ hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ Triều Tiên Cung Mẫn Vương Vương Kỳ (ack ^^), sau đó chính mình lại gắng sức ủng hộ Kinh Nguyên Quân quay về nước kế vị, về sau chính mình là đại công thần của cả Nguyên triều lẫn Triều Tiên, Kinh Nguyên Quân còn không xuất ra tài phú (của cải) nửa gang sơn tạ ơn chính mình a. Hơn nữa hần là thần tử thân cận của Kỳ Hoàng hậu, chỉ cần thái tử hạ đài (mất chức), nhi tử của Kỳ Hoàng hậu còn có hy vọng trở thành thái tử, ngày sau...Ha ha a.

Hần đang nằm mơ sao, chỉ nghe được Hoàng thượng phản nộ hét to đem thái tử giam lỏng Đông cung, đem Kinh Nguyên Quân bắt nhốt thiên lao.

Xích Mông ngày người nửa ngày cũng chưa phản ứng lại được.

Mà Kinh Nguyên Quân ở nhà uống tiểu tửu ôm mỹ cơ, chờ tin tức tốt, lại chờ đến cái tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quang). Triều Tiên quân bị niêm phong, gia sản niêm phong, chính mình cũng hạ đại ngục.

Đợi đến khi Kinh Nguyên Quân hoa (tốn) vô số tâm tư thiên tâm vạn khổ nhận được tin tức trên triều, chính mình đã là một gã “phản nghịch”, thu nhật vẫn trăm (ngày mùa thu chờ chém).

Yam cùng Hàn Bách một mực ở lại Đại Đô đợi cho trần ai lạc định (sóng gió yên tĩnh lại).

Chỉ có thời gian một tháng, Kinh Nguyên Quân đã bị Nguyên Huệ Đế hủy bỏ phong hào (tước vị), bác đoạt (lấy đi) gia sản, tội danh thành lập. Hơn nữa đại thần cùng hần thân cận một người cũng không thoát khỏi liên can, ngay cả Xích Mông “cử thủ cáo phát” (giơ tay tố giác) hần, về sau cũng bị người tra ra hần cùng Kinh Nguyên Quân thông đồng quá sâu, bị kết tội danh tâm phả trặc (khó lường), nhất tịnh (cùng nhau) hạ lao ngục.

Hơn nữa Kinh Nguyên Quân vận khí bất hảo, khi án phát ra đã là tháng tám, thu nhật vẫn trăm, bất quá một tháng liền đến, còn không kịp tiến hành tự giải thoát, đã bị trăm thủ thị chúng.

Đương nhiên, Yam vẫn ở lại Đại Đô chờ kết cục cuối cùng của hần, cũng sẽ không cho hần cơ hội tự giải thoát.

Rốt cuộc hết thấy đều giải quyết ổn thỏa, Yam cùng Hàn Bách mới hớn hở mà phản hồi Triều Tiên.

Sùng bái của Hàn Bách đối với Yam đã bay lên một tầng mới. Hần ở bên cạnh Yam tận mắt nhìn thấy hần phiến thủ vi vân phúc thủ vi vũ (trở tay là mây, lật tay là mưa ^^” đại khái ý là một tay tài giỏi gây nên sóng gió, thủ đoạn kinh người), đem Kinh Nguyên Quân khiến cho thân bại danh liệt, thân thủ dị chỗ (cơ thể và đầu 2 nơi). Bên ta không mất người nào, liền hủy diệt tất cả thanh danh cùng ám bài của Kinh Nguyên Quân.

Hơn nữa Kinh Nguyên Quân là bị hoàng đế Nguyên triều xử tử, cùng Vương không liên quan, cho nên các thần tử Triều Tiên, cũng không thể lấy “bạo ngược lãnh khóc”, “mẫn diệt (mất đi) thân tình” linh tinh tội danh chỉ trích Vương. Danh dự cùng địa vị của Vương không chút gì bị ảnh hưởng.

Cùng ám sát so sánh, loại dương mưu (âm mưu rõ ràng) quang minh chính đại này, mới có thể đem người khác hoàn toàn đánh nhốt vào địa ngục a.

Hai người đi hải lộ, như vậy trở về tương đối nhanh.

Bởi vì có Hàn Bách, Yam cũng không thể sử dụng tinh thần lực. Đoàn phải kiềm chế tâm tình tương tư không thôi, cùng hần cùng nhau gấp rút lên đường.

Bọn họ ở đảo Tể Châu rời thuyền, đến quan phủ đưa ra yêu bài của Kiện Long Vệ, điều động hai chiến mã, liền một đường hướng kinh thành chạy như bay. Đồng thời tin tức bọn họ trở lại Triều Tiên, cũng thông qua bồ câu đưa thư truyền tin vào hoàng cung.

Tính tính ngày, Yam cùng Vương phân biệt cũng đã năm tháng. Hần là ở đầu tháng tư vào đêm bách nhật yến của Duyên nhi rời đi, hiện tại đã cuối tháng chín, trong lúc đó hai người vẫn không thể liên hệ, chỉ có khi Bùi Viêm cùng Hàn Bách tới mới mang đến một chút tin tức.

Yam trong lòng tưởng niệm sắp căng đầy, khẩn cấp nghĩ muốn sớm một chút nhìn thấy ái nhân.

Bọn họ bằng vào danh hào Kiện Long Vệ, một đường thông suốt. Nhưng là khi chạng vạng đi đến Kinh Tả Đạo, gặp được Bùi Viêm từ kinh thành chạy tới.

Hàn Bách còn tưởng rằng hần là tới đón bọn họ, không khỏi kinh ngạc nói: “Chúng ta ngày mai sẽ về đến kinh thành, là điện hạ kêu người tới đón chúng ta sao?”

“Không phải” Bùi Viêm vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Hong Tổng quản, việc lớn không tốt. Phác Thắng Cơ bắt cóc Vương hậu cùng tiểu thế tử, chạy trốn”

55. Chương 54

“Cái gì?” Hàn Bách chấn động.

Yam còn có chút bình tĩnh, nói: “Bùi Viêm, đây là có chuyện gì? Lập tức nói rõ ràng!”

Nguyên lai tháng trước Bùi Viêm mang theo chứng cứ Yam thu thập được trở lại kinh thành, thật cẩn thận tránh đi Phác Thắng Cơ tự mình đi giao cho Vương.

Vương sau khi nhìn thấy giận tím mặt. Nộ hỏa bị thuộc hạ tối tin nhiệm phản bội, làm cho y suýt nữa thất thố.

Cũng may còn có phong tín kèm theo của Yam. Vương nhìn phân tích cùng đề nghị tinh tế của Yam, tâm tình dần dần bình tĩnh lại.

Phác Thắng Cơ là Phó tổng quản Kiện Long Vệ, phụ trách thủ vệ hoàng cung cùng an toàn của Vương, có thể nói là tâm phúc trong tâm phúc của Vương. Nếu hắn thật sự làm phản, cho dù là cường đại cơ trí như Vương Kỳ, cũng sẽ trở tay không kịp. May mắn hiện tại biết được âm mưu của hắn trước một bước, có chuẩn bị, thắng bại chi phân sẽ đảo lại.

Vị Lí tướng quân kia cùng đại thần trong triều tuy rằng vấn đề càng nghiêm trọng, nhưng bởi vì vẫn là ở ngoài, ngược lại sự uy hiếp đối với Vương nhỏ hơn một chút. “Nhượng ngoại tất tiên an nội” (đại loại là muốn chống ngoại trước tiên phải dẹp yên nội), Vương tất nhiên phải xử lý Phác Thắng Cơ trước, đem tai họa ngấm bên người nhỏ bỏ, rồi mới đối các đại thần bên ngoài xuống tay.

Ở phương diện này, quan điểm của Yam cùng y xuất kỳ (đặc biệt) nhất trí, trong tín cũng viết rất rõ ràng.

Vương diện (mặt) trầm như thủy (nước), lại tinh tế hỏi Bùi Viêm một chút, mới nhượng hắn lui ra, cũng dặn dò hắn không cần đa thảo kinh xà.

Đợi sau khi Bùi Viêm cáo lui, Vương cúi đầu nhìn bụng chính mình, ánh mắt không khỏi nhú chặt.

Nếu không phải gần đây y phát hiện thân thể không thích hợp, chỉ sợ nhất thời xúc động liền sai người trực tiếp bắt giữ Phác Thắng Cơ. Nhưng là bởi vì trong bụng có kỵ, ngược lại làm cho y hơn vài phần bình tĩnh.

Phác Thắng Cơ ở trong Kiện Long Vệ cùng hoàng cung nhiều năm, bên người chắc chắn không ít người ủng hộ cùng tâm phúc.

Nguyên bản Vương đối lòng trung thành của Kiện Long Vệ thâm tín bất nghi (rất tin tưởng không hề nghi ngờ), nhưng chuyện lần này lại cho y đá kích không nhỏ, lại không thể dễ dàng tin tưởng những người bên cạnh. Kiện Long Vệ nhất định phải tẩy trừ tử tế một lần.

Vương trầm tư thật lâu sau, cảm thấy dần dần nghĩ ra biện pháp.

Y mượn cớ, để Phác Thắng Cơ ra cung làm việc, tính toán trong khoảng thời gian hắn rời đi này, đem tất cả mọi người Kiện Long Vệ cùng nội cung thân cận với hắn tẩy trừ một lần. Chờ sau khi Phác Thắng Cơ trở về, đại cục đã định, chỉ có thể thúc phủ (buông tay) chịu trời.

Vốn phương pháp này là ổn thỏa nhất, vạn vô nhất thất (tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn), nhưng là ngày ấy chuyện Bùi Viêm bí mật đi gặp Vương lại để cho Phác Thắng Cơ biết được.

Phác Thắng Cơ là Phó tổng quản Kiện Long Vệ, ở trong cung sinh hoạt nhiều năm cũng có rất nhiều tai mắt. Bùi Viêm là hạ cấp (cấp dưới) của hắn, ắn (theo) quy định là không thể lướt qua hắn mà trực tiếp báo cáo với Vương. Bùi Viêm lúc ấy hành động rất cẩn thận, nhưng vẫn là để cho một Kiện Long Vệ thân cận với Phác Thắng Cơ vô ý nhìn thấy, sau đó nói cho hắn.

Phác Thắng Cơ tính tình thập phần cảnh giác, hơn nữa tại loại thời điểm này, hơi có chút cảm giác tổ tắc tâm hư (có tật giật mình) cùng khẩn trương.

Hắn đem Bùi Viêm gọi tới, chất vấn vì sao hồi cung không báo cáo với hắn, lại lên đi tìm Vương. Còn hỏi Bùi Viêm cùng Vương nói cái gì.

Bùi Viêm trả lời hần là phụng mệnh lệnh của Vương ra cung làm việc, hiện tại trở về phải trực tiếp hướng Vương hồi báo, đều đã được cho phép.

Phác Thắng Cơ lại hỏi hần ra cung làm cái gì, như thế nào lại đi lâu như vậy?

Bùi Viêm liền nói đi Đông Doanh tìm Hồng Tổng quản.

Bởi vì chuyện Hồng Lân rời cung đi ám sát Kinh Nguyên Quân, Vương không nghĩ để cho bất luận kẻ nào biết, cho nên đối bên ngoài nói Hồng Lân là phụng mệnh lệnh của y đi Đông Doanh.

Phác Thắng Cơ lại truy vấn Bùi Viêm ở Đông Doanh hạ thuyền làm sao, phong cảnh ở đó như thế nào, thời tiết ra sao, người dân như thế nào linh tinh.

Cũng may Bùi Viêm hai năm trước theo thuyền đi qua nơi đó, vẫn trả lời được. Hần cảm giác được Phác Thắng Cơ trong lòng nghi ngờ, càng cẩn thận chú ý.

Phác Thắng Cơ truy vấn không có kết quả, đành phải để hần đi, lúc ấy mới phóng hạ tâm (yên lòng).

Không quá mấy ngày, Vương liền ra lệnh cho hần, điều hần đi ra ngoài làm việc.

Phác Thắng Cơ phụng mệnh ra kinh thành. Vương liền bắt đầu tẩy trừ nội cung cùng Kiện Long Vệ.

Chỉnh lý nội vụ đối Vương mà nói chỉ như cưỡi ngựa xem hoa. Phải biết rằng y đăng cơ khi còn nhỏ, sinh hoạt tại thâm cung cấm thân bất thổ cốt đầu (ăn tươi nuốt sống) tới tận bây giờ, nếu không có bản lĩnh bảo mệnh, sớm không biết bị người ám sát bao nhiêu lần.

Ngắn ngủi nửa tháng, trong hoàng cung tựa bất động thanh sắc (không tiếng động) tiến hành một hồi tẩy trừ. Tất cả những nội cung, thị vệ cùng Phác Thắng Cơ quan hệ chặt chẽ đều bị lấy đủ loại cơ giết chết hoặc đuổi ra ngoài. Chỉ có người trong Kiện Long Vệ bất hảo động đến, dù sao cũng là căn cơ của Vương.

Cũng may nhân duyên cùng uy tín của Hồng Lân ở Kiện Long Vệ mới là đệ nhất đẳng (hạng nhất), cùng Phác Thắng Cơ thân cận nhân số không nhiều lắm, Vương cảm thấy hơi an ủi, lấy các loại danh nghĩa đưa bọn họ tạm thời điều ra kinh thành, cũng là vì tương lai cho bọn họ một cơ hội quay đầu lại.

Mà lúc này Phác Thắng Cơ ở xa bên ngoài thực hiện nhiệm vụ Vương giao cho hần. Nói đến cũng khéo, lúc ấy hần trong lúc vô ý gặp được một tiểu thương vừa mới từ Nhật Bản trở về, nói bên kia các quốc phân chiến, nước này đánh nước kia chiến tranh liên tục.

Phác Thắng Cơ lúc ấy đang ở trong tửu quán uống rượu, thuận tai nghe đến, lúc đầu cũng không để ở trong lòng. Chính là sau một lúc lâu, hần đột nhiên phản ứng lại.

“Người nói nơi nào lại bắt đầu chiến tranh nữa?” Phác Thắng Cơ nắm chặt vạt áo của tiểu thương kia, lời hần đứng dậy nói.

Tiểu thương kia hoảng sợ, nhìn hần mang đao kiếm, y phục bất phàm, không dám đắc tội, vội vàng thật cẩn thận đem mọi chuyện mình biết nói một lần nữa.

Đông Doanh lúc này đã bước vào thời kỳ Chiến Quốc (*), các quốc phân tranh, Triều Tiên cùng Đông Doanh khoảng cách không xa, thường xuyên có thể nghe được đủ các loại tin tức. Hơn nữa khi Nguyên triều vừa mới thành lập, Hốt Tất Liệt hai lần đông chinh Đông Doanh, đều yêu cầu Triều Tiên tham chiến. Triều Tiên không chỉ bị bắt cung cấp cho Nguyên triều mấy vạn quân lính, còn gách vác nhiệm vụ cung ứng quân lương (lương thực quân đội), vận chuyển linh tinh, cho nên đối với tình hình Đông Doanh tương đối hiểu rõ.

Phác Thắng Cơ vừa nghe lời của tiểu thương kia, cùng lời nói ngày ấy của Bùi Viêm đối lập nhau, lập tức trong lòng sinh nghi.

Hần đã có thể xác định Bùi Viêm không có đi Đông Doanh, vậy vì cái gì lại nói dối hần? Hay là...là ý của điện hạ?

Hần trong lòng lặc đặng (hồi hộp) một chút.

Chẳng lẽ điện hạ không tin tưởng ta? Vẫn là đã biết ta cùng Kinh Nguyên Quân...

Xuất phát từ tâm lý tổ tặc tâm hư, Phác Thắng Cơ càng cảm thấy thấp thỏm bất an.

Mà lúc này mệnh lệnh Vương triệu hần hồi cung đã truyền đến. Phác Thắng Cơ do dự thật lâu, vẫn là quyết định trở về. Dù sao hần ở Kiện Long Vệ đã nhiều năm, đối với mệnh lệnh của Vương đã dưỡng thành thói quen thính nhi tòng chi (nghe và làm theo). Hơn nữa nơi đó tồn tại giống như là nhà, không đến vạn bất đắc dĩ (không thể khác được), cũng không nghĩ dễ dàng buông tha. Còn nữa, đối với loại người đã tâm bình như Phác Thắng Cơ, chẳng sợ chỉ có một phần vạn cơ hội, hần cũng muốn không từ bỏ.

Lúc này Vương ở thâm cung, cũng là lo lắng không yên.

“Hoàng nội cung, người nói Hồng Tổng quản khi nào thì trở về a”

“Điện hạ, mấy ngày trước Hàn Bách không phải truyền đến tin tức, nói bọn họ đã muốn đăng (lên) thuyền sao? Tính tính ngày, mấy ngày nay có lẽ đã đến đảo Tể Châu”

“Ân” Vương đứng tại đài cao trong lương đình cung điện, chấp tay sau lưng nhìn cảnh sắc trong kinh thành phía xa xa, sau một lúc lâu, lại nói: “Nghe nói trên biển thường có gió lốc. Không biết thuyền của Hồng Tổng quản bọn họ có thể tới đúng hạn không a”

Hoàng nội cung an ủi nói: “Theo Đại Đô tọa thuyền trở về, cũng không tính xa. Điện hạ xin yên tâm, Hồng Tổng quản cát nhân đắc thiên tướng, nhất định không có việc gì đâu a”

Vương cúi đầu nhìn bụng hơi gồ lên của chính mình che giấu bên dưới y vật (quần áo) bông tùng (xõa tung), khẽ thở dài: “Chỉ hi vọng như thế”

Hồng Lân a, người sớm một chút trở về đi.

Nỗi khổ tương tự mấy tháng này làm cho Vương tương đối giày vò. Y chưa từng cùng Hồng Lân tách ra lâu như vậy, huống chi y lại phát hiện chính mình...

Vương trước đó vẫn không chú ý đến, mãi đến hai tháng này bụng dần dần lớn lên, y mới giật mình phát giác.

Bởi vì lần này phản ứng khi có thai của y không lớn, trừ bỏ thị toan thị ngủ, cũng không có giống lúc trước khi hoài (mang thai) Vương Duyên nôn mửa không ngừng, mệt mỏi vô lực. Hơn nữa y dù sao không phải nữ nhân, không có tâm tư mẫn cảm như vậy, căn bản không nghĩ tới chính mình còn có thể hoài dộng, cho nên lúc đầu cũng không có phát hiện.

Mãi cho đến ba tháng sau khi Hồng Lân rời đi, y mới chậm rãi cảm giác được một chút không đúng.

Đây vẫn là bởi vì có một lần y ôm nhi tử cùng mộc dục (tắm rửa), tiểu tử kia ở trong nước hưng phấn hựu khiêu hựu nháo (vừa kêu vừa quậy), tiểu thủ loạn trào loạn bát (hất nước), tiểu cước loạn đá loạn đạp. Kết quả một cước đá vào trên bụng y, khí lực chi đại (rất lớn), khiến cho y kêu rên một tiếng.

Vương lúc ấy cảm thấy bụng ản ản có chút đau đớn, nhưng cũng không để ở trong lòng. Chờ sau khi nhi tử tấy hảo, để cho Hoàng nội cung ôm bé ra ngoài, chính mình thì ngâm mình trong nước nghỉ ngơi một chút.

Y từ từ nhắm hai mắt ở trong dục trì (bể tắm) ôn hòa thanh lương hưởng thụ, cảm giác bụng vẫn còn đau, liền cúi đầu thân thủ xoa xoa vài cái.

Đột nhiên y trong lòng hơi hơi động một cái, nhìn chăm chú thân thể của chính mình ngẩn người.

Thân thể sau khi hoài dộng dù sao cũng không giống bình thường. Bụng của y đã hơi hơi gồ lên, hơn nữa cũng không giống ngày trước nhu nhuận, ngược lại có chút ngạnh ngạnh (cứng rắn) phát trướng, giống như dưới da mai (chôn) vật gì vậy. Hơn nữa yêu chi (vòng eo) của y cũng mạc danh (không hiểu) thô viên (to tròn) một vòng.

Nghĩ đến chính mình trước đó thị toan thị ngủ, còn có gần đây khẩu vị tốt, lượng cơm ăn so với ngày thường gia tăng. Hơn nữa những biến hóa của thân thể này...

Vương khuôn mặt nguyên bản ngốc trệ (dại ra) dần dần thay đổi.

Chẳng lẽ...

Không thể nào?

Y không dám tin. Chính là bên cạnh ngay cả một người để thương lượng cũng không có.

Lần trước sau khi y sinh sản, vốn tính toán đem Vương thái y cùng Kim đại phu bí mật xử tử. Nhưng Hồng Lâm cảm thấy y thuật bọn họ không tồi, lại là tâm phúc của Vương, vì y bình an sinh sản lập được đại công, cho nên liền hướng y cầu tình, buông tha tính mạng của hai người họ.

Vương cũng không phải người tàn nhẫn đến như vậy, hơn nữa lúc ấy Vương Duyên vừa mới sinh ra, y cũng muốn tích đức cho hài tử, liền ưng thuận để Hồng Lâm đổi hai người thay đổi trí nhớ. Thậm chí ngay cả Hoàng nội cung bên người, tuy rằng là đệ nhất đẳng tín nhiệm nhân (người tin tưởng nhất) của chính mình, nhưng sau đó ngấm lại, Vương cũng để cho Hồng Lâm thay đổi trí nhớ của hắn.

Nếu nói cung điện của Vương hậu cùng đám người Vương thái y là Vương không nghĩ đa thương nhân mệnh (lấy mạng nhiều người), kia Hoàng nội cung nguyên nhân là xuất phát từ cảm tình của Vương đối với hắn.

Hoàng nội cung chăm sóc cho Vương từ nhỏ đến lớn, tuy là một nô tài, nhưng ở trong lòng Vương ít nhiều cũng có chút cảm tình. Chính là Vương tự biết chính mình là người lãnh khốc, nếu có một ngày vì bảo toàn bí mật thân thể của Vương Duyên mà muốn trảm thảo trừ căn (nhổ cỏ tận gốc), y nhất định sẽ không chút do dự hy sinh Hoàng nội cung. Cho nên vì tránh cho tương lai có một ngày phát sinh loại sự tình này, Vương nhượng Hồng Lâm cũng đem trí nhớ của Hoàng nội cung thay đổi.

Làm như vậy tuy rằng vạn vô nhất thất (chắc chắn), nhưng mang đến một tác dụng phụ đó là tình huống hiện giờ của Vương, bên cạnh không có một người có thể thương lượng.

Tính tính ngày, nếu hài tử này là có trước khi Hồng Lâm rời đi, vậy hiện tại ít nhất ngũ nguyệt a.

Vương âm thầm vuốt ve bụng chính mình, đã có thể cảm nhận được thai nhi thỉnh thoảng máy thai. Tâm tình y đương nhiên là vui sướng, tuy rằng không biết chính mình vì sao hội hoài dục, nhưng dù sao đã có một Duyên nhi, cho nên y tin tưởng nguyên nhân có thể là thể chất của chính mình cùng thường nhân bất đồng. Mặc kệ nói như thế nào, này thật sự là một chuyện tốt.

Chính là lần trước sinh sản tra tấn quá mức gian khổ, Vương trong lòng khó tránh khỏi có chút phát run, càng ngóng trông Hồng Lâm sớm ngày trở về, cho nên vấn đề này một ngày hận không thể hỏi Hoàng nội cung ba bốn lần.

Ngày đó sau giờ Ngọ, Bùi Viêm báo lại: “Hồi bẩm điện hạ, Phác Phó tổng quản đã trở lại”

Vương đang phê duyệt tấu chương, nghe vậy đầu cũng không nâng: “Đều chuẩn bị tốt chưa?”

Bùi Viêm cung kính nói: “Đều chuẩn bị tốt. Kien Long Vệ nghe theo mệnh lệnh của điện hạ”

“Vậy động thủ đi” Vương thần sắc thản nhiên, bộ dáng khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng băng quơ) giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Đúng vậy, ở trong lòng y, xử lý Phác Thắng Cơ quả nhiên chỉ là một chuyện nhỏ. Ngay cả đại quan triều đình y đều có thể không chớp mắt nói sát liên sát, một cái nho nhỏ Phác Thắng Cơ thì tính cái gì?

Chẳng qua lần này y nhưng là xem nhẹ Phác Thắng Cơ.

(*)Thời kỳ Chiến quốc (Chiến quốc thời đại), là thời kỳ của các chuyển biến xã hội, mưu mô chính trị, và gần như những cuộc xung đột quân sự liên tục ở Nhật Bản, bắt đầu từ giữa thế kỷ 15 đến giữa thế kỷ 16.

56. Chương 55

Bùi Viêm lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Vương buông xuống tấu chương trong tay, đầm đẩm thất lực toan đầu không dứt.

Thật sự là vất vả a.

Hoài vọng lần này tuy rằng phản ứng sơ kì không có như lần trước khó chịu, nhưng theo thai nhi lớn dần, mang đến gánh nặng cho thân thể Vương cũng so với lần trước trọng (nặng nề) hơn.

“Hoàng nội cung”

Vương đem Hoàng nội cung kêu tiến vào, hỏi: “Thế tiểu hiện tại đang làm cái gì? Nếu ngộ thụ (ngủ trưa) đã tỉnh, người đem hân ôm lại đây”

Hoàng nội cung mỉm cười nói: “Điện hạ, tiểu thể tử vừa rồi đã tỉnh. Vương hậu nương nương đến, ôm thể tử đi hậu hoa viên sái sái thái dương”

Vương nga một tiếng, đứng dậy nói: “Trẫm đi xem”

Y mang theo Hoàng nội cung đi vào hậu hoa viên, nhưng không thấy thân ảnh của Vương hậu cùng thể tử.

Y nhú nhú mày, chỉ một nội cung hỏi.

Nội cung kia trả lời: “Hồi bẩm điện hạ, vừa rồi Vương hậu nương nương còn ôm tiểu thể tử ở trong hoa viên ngoạn. Sau lại tiểu thể tử mất hứng, vẫn khóc nháo không ngớt, Vương hậu nương nương liền ôm thể tử đi tiền điện. Có lẽ là đi tìm điện hạ”

Vương trong lòng nhảy dựng. Kiện Long Vệ đang ở tiền điện truy bắt Phác Thắng Cơ, vạn nhất để cho Vương hậu cùng thể tử gặp nhau, xung đột sẽ không tốt lắm.

Y lập tức vội vàng đi đến tiền điện.

Nhưng trên đời đôi khi có thời điểm, sợ cái gì lại cố tình xuất hiện cái đó.

Phác Thắng Cơ không nghĩ tới có một ngày sẽ phải đối mặt với các huynh đệ Kiện Long Vệ truy bắt. Hoàn toàn không trông đợi chuyện này, mọi việc đều ngoài ý liệu.

Bắt đầu từ ngày hân quyết tâm phản bội Vương, hân đã không có đường lui.

Phác Thắng Cơ không phải là người can tâm thúc thủ chịu trói, cho nên hân thừa dịp rối loạn rút ra phối kiếm, cùng mọi người đối đầu.

Võ công của hân nguyên bản hạng nhất hạng nhì trong Kiện Long Vệ, lần này lại là ra sức tàn sát. Mà Kiện Long Vệ bởi vì mệnh lệnh bất sống của Vương, lại xuất phát từ tình cảm huynh đệ, khó tránh khỏi thúc thủ thúc cước (bó tay bó chân), bị hân chiếm thượng phong.

Đúng vào lúc này, Vương hậu lại ôm tiểu thể tử đi đến.

Vương nghĩ để cho người ta biết Kiện Long Vệ có biến, cho nên nhượng bọn họ đem Phác Thắng Cơ dẫn đến nội điện hậu cung mới truy bắt. Kiện Long Vệ là thân tín hộ vệ của Vương, ở trong cung có thể đeo vũ khí tự do hành tẩu, bao gồm cả hậu cung, nhưng các thị vệ khác lại không được tự do như vậy.

Vương hậu chỉ dẫn theo mấy cung nữ, đến gần nghe thấy trong nội điện có tiếng động binh khí, đang cảm thấy kỳ quái, chỉ thấy hai gã Kiện Long Vệ trông coi ngoại điện vội vàng đi tới: “Vương hậu nương nương, thỉnh ngài rời đi nơi này”

Vương hậu trừng lớn ánh mắt: “Bên trong đã xảy ra chuyện gì?”

“Này...chúng ta không tiện trả lời, thỉnh ngài mau ly khai”

Vương hậu sống trong thâm cung nhiều năm, biết trong cung có biến, vội vàng ôm chặt hài tử muốn rời đi. Ai ngờ đứng vào lúc này, lại nghe một tiếng nổ, cửa điện bị phá khai (đá mở) từ bên trong, hai gã Kiện Long Vệ bị đá ra, ngã trên mặt đất không thể nhúc nhích. Tiếp theo một người bước nhanh chạy trốn đi ra, trên người đều là vết máu, sắc mặt dữ tợn, đúng là Phác Thắng Cơ.

Hai gã Kiện Long Vệ trông coi đại môn lập tức rút đao chạy đến.

“Phác Phó tổng quản?” Vương hậu kinh ngạc hô một tiếng. (ngu ==)

Một tiếng này khiến cho Phác Thắng Cơ chú ý.

Hắn một người dùng lực mười tên Kiện Long Vệ, ở bên trong đã thương mấy người, chính mình cũng bị thương, đúng là cường nỗ chi mạt (thể suy sức yếu). Nhưng lúc này thấy Vương hậu ôm tiểu thể tử đứng ở cách đó không xa, lập tức bỏ nhào đến.

Vương hậu nhất thời bị dọa ngây người, không phản ứng. Hơn nữa cũng không mang thị vệ, trở mặt nhìn Phác Thắng Cơ hướng lại đây.

“Nương nương cẩn thận!”

Thị nữ trung thành Nhu Hương đứng lúc chạy đến, che ở phía trước Vương hậu cùng tiểu thể tử, lại nghe phốc một tiếng, bị Phác Thắng Cơ ở sau lưng chém trúng một đao, máu tươi phun ra.

Chất lỏng màu đỏ vấy đến trên mặt Vương hậu. Nàng khuôn mặt tái nhợt, ngơ ngác nhìn Nhu Hương chậm rãi ngã xuống đất.

“Nương nương...” Nô tì về sau không thể tiếp tục hầu hạ ngài, ngài phải bảo trọng...

Lời không thể nói ra khẩu (miệng) theo ánh mắt quyết luyện của Nhu Hương chuyển đến cho Vương hậu.

Phác Thắng Cơ kề dao lên cổ Vương hậu, đối tất cả Kiện Long Vệ quát: “Đều lui ra! Đều lui ra! Bằng không ta giết nàng cùng thể tử”

Vương hậu khuôn mặt hoảng hốt, vẫn là ngây ngốc nhìn thi thể Nhu Hương. (trời ơi ==)

Tiểu thể tử trong lòng của nàng lại giống như không có phản ứng gì, viên lưu lưu (tròn xoe) mắt to nhìn thẳng vào Phác Thắng Cơ.

Bùi Viêm thấy sự tình phát triển thế nhưng diễn biến đến tận đây, thật sự trở tay không kịp, ngũ trọng tâm trường (lời nói thành khẩn) nói: “Phác đại ca, không cần lại làm chuyện điên rồ, mau thả Vương hậu nương nương cùng tiểu thể tử. Ta sẽ hướng điện hạ cầu tình, thỉnh ngài tha thứ người”

“Ha” Phác Thắng Cơ cười lạnh: “Ta rất lý giải điện hạ, ngài sẽ không tha thứ ta. Nếu đều là tử (chết), không bằng đánh cược một lần. Các người lập tức lui về phía sau, toàn bộ lui về phía sau!”

Hắn tay trái đoạt lấy tiểu thể tử trong lòng Vương hậu, đưa bé ôm vào trong lòng, tay phải dùng đao khổng lồ chém Vương hậu, chậm rãi hướng chuồng ngựa tây môn (cửa phía tây) đi đến.

Hắn trong lòng tính toán một chút, tiểu thể tử còn quá nhỏ, nếu Vương hậu điều cung tiễn thủ đến, không đủ để vì hắn chấn tiến (==). Mà Vương hậu...hắn làm sao không biết địa vị của Vương hậu trong lòng Vương. Hiện tại tiểu thể tử sinh ra, chỉ sợ Vương ước gì Vương hậu sớm li thể (chết), không cần quấy rầy cuộc sống hai người của y cùng Hồng Lân.

Cho nên cân nhắc một chút, hắn đem hai người cùng nhau kèm đi lên.

Vương chính vào lúc này chạy tới, thấy hình ảnh trước mắt, không khỏi sắc mặt đại biến, lớn tiếng quát: “Phác Thắng Cơ, lá gan người hảo đại! Trẫm ra lệnh cho người lập tức buông Vương hậu cùng thể tử ra!”

Tiểu thể tử bị Phác Thắng Cơ ôm cổ khó chịu, ca ca ho không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhăn thành nhất đoàn bao tử điệp (một cái bánh bao nhăn nhúm ==)).

Vương đau lòng cực kỳ, hai tay run nhè nhẹ.

“Điện hạ, ta vẫn đối với ngài trung thành và tận tâm, ngài vì cái gì đối ta như vậy!” Phác Thắng Cơ hai mắt đỏ đậm, sắc mặt dữ tợn.

Vương cực lực tự trấn định chính mình, trầm giọng nói: “Phác Thắng Cơ, trẫm đối với người như thế nào trong lòng người hiểu rõ. Người là như thế nào đối trẫm, chính người cũng rõ ràng!” Y dừng một chút, không muốn chọc giận Phác Thắng Cơ, lại hoãn hạ thanh âm nói: “Bất quá chỉ cần người thả Vương hậu cùng thể tử, chuyện trước kia trẫm liền kí vàng bất cữu (chuyện cũ sẽ bỏ qua), xem ở phân lượng người hầu hạ trẫm nhiều năm như vậy, trẫm sẽ cho người một con đường sống”

Phác Thắng Cơ lạnh lùng cười, có chút thương tâm, có chút phẫn nộ, lại có chút ghen tị cùng tuyệt vọng nói: “Điện hạ, ta có cái gì không tốt? Ta từ nhỏ cố gắng như vậy, đều là vì ngài. Ta vẫn là người xuất sắc nhất trong Kiện Long Vệ, ngài vì cái gì cho tới bây giờ cũng không liếc nhìn ta một cái?”

Vương ế (nghe) một chút.

Lời này nên nói như thế nào a. Y chính là thích Hồng Lân, không thích Phác Thắng Cơ. Tâm chi sở hướng, tình chi sở trung (tâm hướng nơi nào, tình ở nơi đó), điều này thật cũng không có cách nào nói rõ ràng được.

“Thắng Cơ, trẫm luôn luôn xem trọng người. Trẫm phong người vi phó tổng quản, nguyên nhân chính là xem trọng cùng tín nhiệm người a” Vương ý đồ kích thích lòng trung thành của hân.

Ai ngờ Phác Thắng Cơ kích động rống to: “Ngài biết ta nói không phải điều này!” Tay hân dùng sức, trên cổ Vương hậu bị vẽ ra một đạo vết máu, tiểu thể tử cũng giãy giụa lợi hại hơn.

Vương sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội nói: “Ta hiểu được ý người. Ta hiểu được ý người” Y dưới tình thế cấp bách, ngay cả tự xưng tôn quý đều đã quên.

Y đang cố gắng cân nhắc như thế nào làm dịu tâm tình của Phác Thắng Cơ, nhưng Phác Thắng Cơ cũng không nghe y nói nữa.

“Điện hạ, ta rất hiểu ngài, ngài cái gì cũng không cần nói nữa. Thả ta đi, bằng không ta sẽ giết Vương hậu cùng thể tử. Làm cho bọn họ đều lui lại!”

Vương hướng hai bên quát: “Đều lui lại!”

Phác Thắng Cơ kèm hai bên một lớn một nhỏ, theo trong chuồng lấy ra hai con ngựa, đem Vương hậu đánh ngất ném lên lưng ngựa, lại rút ra đai lưng, đem nhỏ thể tử cột ở phía sau, xoay người lên ngựa.

Vương bởi vì nhĩ tử ở trong tay hân, đầu thử kị khí (sợ ném chuột vỡ đồ), Bùi Viêm đã điều cung tiễn thủ đến, nhưng Phác Thắng Cơ thật sự giáo hoạt, Vương lại sợ bị thương nhĩ tử không dám hạ lệnh, đành phải trở mắt nhìn hân rời đi.

“Điện hạ, ngài không cần phái người đuổi theo. Tiểu thể tử ở phía sau ta, nếu ngài bắn tên, sẽ đem thể tử bắn chết trước. Nếu ba ngày sau ta không phát hiện có người đuổi theo, sẽ thả Vương hậu cùng thể tử.

Vương sắc mặt xanh mét, lúc này cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể trở mắt nhìn hân rời đi.

“Điện hạ!” Bùi Viêm ở trước mặt y quỳ xuống: “Đều là thuộc hạ vô năng, thỉnh điện hạ trọng phạt!”

“Lập tức đi tìm Hồng Tổng quản. Những người khác...” Vương cắn răng, từng chữ nói: “Chuẩn bị ngựa, truy cho ta!”

Khi Bùi Viêm mang tin tức tìm được Yam cùng Hàn Bách, Vương đã dẫn người đuổi theo Phác Thắng Cơ ba ngày trước.

Yam nghe xong liền ra lệnh nói: “Bùi Viêm, Hàn Bách, ta đi trước một bước, các người lập tức chạy về kinh thành, thủ vệ hoàng cung an toàn, hiệp trợ Hoàng nội cung phong tỏa tin tức Vương hậu cùng tiểu thể tử bị bắt”

Sau khi hân chia tay Bùi Viêm cùng Hàn Bách, lập tức triển khai tin thần lực, tìm kiếm tinh thần lực của Vương thuần gian chuyển di chạy tới. Bất quá năng lực của hân tuy đã muốn khôi phục ba phần, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, cũng vô pháp một lần dời đi thành công.

Yam lúc này cũng bất chấp lệnh cấm của căn cứ, liên tục sử dụng ba lần, rốt cuộc tìm được thành trấn Vương cùng Kiện Long Vệ đang ở.

Vương cùng bọn họ thay đổi y phục thành bộ dáng thương nhân bình thường ở lại khách ***, xa xa phía trước chính là đào vong lộ tuyến của Phác Thắng Cơ, có thể thấy được hân là nghĩ muốn vượt qua tỉnh Liêu Trữ đi đến Nguyên triều.

Vì bảo đảm an toàn cho nhĩ tử, Vương không dám hạ lệnh cho người truy kích, chỉ có thể xa xa giám thị. Nhưng Phác Thắng Cơ xuất thân là Kiện Long Vệ đối với những thủ đoạn này rõ như lòng bàn tay, vài lần suýt thoát truy tung. Nếu không phải gần đây tinh thần lực của Vương đại trưởng (phát triển mạnh mẽ), ẩn ẩn cảm thấy được một loại hô hoán tâm linh cùng nhĩ tử, dựa vào một loại trực giác đi theo ở phía sau, chỉ sợ sẽ làm cho hân đào thoát.

Trên đời này chuyện tối bất lực cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Thân đường đường là Triều Tiên Vương, thế nhưng để cho người ta bắt cóc thê tử cùng nhi tử của mình, đối Vương mà nói là vô cùng nhục nhã. Lại bởi vì tính hướng đặc biệt, không thể quang minh chính đại truy kích, càng mất đi rất nhiều tiên cơ.

Vương có thể cảm giác được nhi tử bây giờ còn bình an vô sự, nhưng là ba ngày không ngủ đuổi theo cùng tìm kiếm không ngừng, khiến cho thể xác cùng tinh thần của y mệt mỏi. Hơn nữa hiện tại thân thể của y đặc thù, vài lần cơ hồ điều điều dục trụ (lung lay sắp đổ).

Cuối cùng rốt cuộc không chống nổi khuyến bảo của thuộc hạ, ở một khách *** nghỉ ngơi.

Kỳ thật cũng là Vương cảm thấy bụng đau không dứt, biết rõ nếu không dừng lại, chỉ sợ hài tử trong bụng không thể bảo trụ.

Y nằm trong phòng ở khách *** ngủ say. Cho dù có lo lắng như thế nào, thân thể hoài dưng ngũ nguyệt cũng không thể chịu nổi loại mệt mỏi này, lâm vào trầm miên (ngủ say).

Yam tiến vào khách ***, Kiện Long Vệ thủ hộ (canh giữ) thấy hắc đều thập phần kinh hãi.

Yam hướng bọn họ hỏi vài câu về tình hình hiện tại, liền khẩn cấp tiến vào phòng của Vương. Gian phòng này trừ bỏ hắc, không ai dám tùy tiện đi vào.

Ái nhân lâu ngày không gặp ở ngay trước mắt. Yam nhìn sắc mặt mỗi một tiêu tụy của y, đau lòng cực kỳ.

“Tiểu bảo... Hồng Lân a...”

Vương đang ngủ cũng không yên ổn, thì thào khẽ gọi tên nhi tử hòa ái nhân.

Yam thương tiếc sờ sờ khuôn mặt y, bỗng nhiên cảm ứng được một cỗ tinh thần lực cùng y bất đồng.

Hắc kinh ngạc theo tia dao động kia nhìn lại, chỉ thấy phía dưới thân thể nằm nghiêng ở trong chăn bông của Vương lộ ra một cái vi diệu hồ hình (hình cung).

Đây là...

Yam quả thực không dám tin. Hắc thân thủ sờ sờ, bụng hở ra kia cùng bên trong truyền đến mỏng manh nhu động, đều nói cho hắc chuyện này là thật.

57. Chương 56

Hắc thật không ngờ trong khoảng thời gian chính mình rời đi này, Vương thế nhưng lại có thân dưng (mang thai). Vì sao hắc một chút ấn tượng cũng không có?

Hắc nhớ lại một chút, nhớ đến đêm kia trước bách nhật yến của Duyên nhi, hắc cùng với Vương ân ái triền miên. Lúc ấy Vương lần đầu tiên chủ động phát ra tinh thần lực, cùng hắc ở thân thể hoan ái đồng thời tiến hành song trọng triền miên trên tinh thần. Lúc ấy trằng (trận) thịnh yến từ thân thể đến linh hồn kia, làm cho hắc tiêu hồn bất dĩ (mất hồn mãi).

Khẳng định là một lần đó, chính mình không có kiềm chế tốt.

Yam cảm giác được thai nhi táo động (đập liên tục) cùng yếu ớt, vội vàng triển khai tinh thần lực của chính mình tỉ mỉ trấn an, vì nó bổ sung tinh thần lực, một bên vội vàng cùng căn cứ liên hệ.

“Cám ơn trời đất! Yam người rốt cuộc cùng chúng ta liên hệ” Len phát ra một tiếng cảm khái may mắn, nói: “Người không liên hệ với căn cứ thời gian dài như vậy, chúng ta cũng không liên lạc được với người, người có biết điều này đối với chính người cùng thí nghiệm đều bất hảo”

“Ta thực thật có lỗi” Yam đã muốn nếm được quả đắng. Nếu hắc sớm một chút liên hệ với căn cứ, Len nhất định sẽ nói cho hắc tình huống thân thể dị thường của Vương.

“Vương Kỳ lại có thân dưng, người hắc đã sớm biết?”

Len nói: “Đúng vậy, biết sớm hơn người. Ta là nghĩ muốn nói cho người, chính là người vui đến quên cả trời đất, không có chủ động liên hệ, ta cũng vô pháp thông tri người” Ngũ khí của tương lai nhân loại thập phần bình thản ôn hòa, ít có cảm xúc. Nhưng Len phụ trách câu thông (liên lạc) cùng giám thị nhiệm vụ này thời gian không ngắn, dần dần cũng nhiễm “nhân khí”, thoải lĩ thoải ngoại (nói nhiều) cũng toát ra tình tự của chính mình.

Yam giải thích nói: “Ta bởi vì không gặp được chuyện gì đặc biệt, cũng không có gì phải hội báo, cho nên không có liên hệ với căn cứ. Ai ngờ đến trước khi ta rời khỏi Triều Tiên Vương Kỳ lại có thân dựng đâu. Ta cảm thấy được hài tử này tinh thần lực không kém, bất quá tình huống của Kỳ hiện tại bất hảo, có thể hay không giúp ta nhìn xem?”

Len nói: “Đã giúp người tảo miêu (scanning). Tinh thần lực của thai nhi có chút thúy nhược (yếu ớt), có thể nguyên nhân là mấy tháng này không có người. Hơn nữa trước mắt Vương Kỳ có dấu hiệu sinh non, người hảo hảo giúp hắn trị hết, cung cấp đầy đủ lực lượng cho thai nhi. Đứa nhỏ đã được năm tháng, không có phụ thân trợ giúp còn tự trưởng thành, rất không dễ dàng, lưu diệu (mất đi) liền rất đáng tiếc”

Yam trong lòng căng thẳng.

Hắn biết thai nhi của cao cấp tinh thần thể tại dựng dựng sơ kì (thời kì đầu phát triển) dinh dưỡng ở phương diện tinh thần lực là tương đối trọng yếu (quan trọng). Chính là bởi vì bản thân thất trách, khiến cho hài tử này vốn sinh ra đã kém cỏi, hơn nữa hiện tại tình huống thân thể của Vương, thật sự là họa vô đơn chí.

Len lại an ủi nói: “Bất quá cũng có tin tức tốt, tinh thần lực của Vương Kỳ thăng cấp rất nhiều, đại khái đã muốn đạt tới trên cấp F thậm chí tiếp cận trình độ cấp E. Người có thể hướng dẫn hắn sử dụng tinh thần lực của chính mình”

Yam nghe được tình huống của ái nhân, không khỏi hơi hơi kinh hãi. Không nghĩ tới tinh thần lực của Vương Kỳ thăng tiến nhanh như vậy, thật ra ngoài dự kiến của hắn, xem ra không đến vài năm, là có thể tiếp nhận khóa thời không chuyển di (di chuyển vượt thời không).

Len nói: “Tinh thần lực của Vương Duyên cũng tăng lên. Ta biết người bên đó giống như gặp chuyện phiền toái. Tinh thần lực của Vương Duyên tuy rằng đã muốn đạt đến cấp D, cũng có đủ năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng là niên kỉ (tuổi) còn quá nhỏ, chưa thể tự khống chế điều khiển năng lực, vạn nhất tinh thần lực bạo phát, thực dễ dàng xảy ra vấn đề, người phải nhanh một chút tìm đưa hắn trở về”

Yam nói: “Ta biết” Vương Duyên tuổi này, đúng là thời điểm tối nguy thơ, tinh thần lực cường đại nhưng vẫn chưa học được khống chế như thế nào, thực dễ dàng xuất hiện vấn đề.

Yam tuyệt sẽ không để cho nhi tử xảy ra việc gì. Nhưng Phác Thắng Cơ kẻ đó, quả nhiên là khắc tinh trời sinh của hắn.

“Còn có một việc” Len dừng một chút nói: “Ta tra xét một ít tư liệu. Vương Kỳ sinh sản chưa tới bốn tháng lại mang thai lần nữa, tuy rằng là một chuyện tốt, nhưng hắn dù sao cũng là cổ đại thân thể nhân loại, chỉ sợ đối thân thể gánh nặng quá lớn, hiện tại lại có dấu hiệu sinh non, nhất định phải chú ý bảo dưỡng”

Yam nhìn người nằm trên thấp thấp mễ (chiếu tatami) ngủ say ở khách *** đơn sơ, nhìn thấy y đang ngủ mảy vẫn nhú chặt, mặt tiểu tụy, đau lòng không thôi, nói: “Ta đã biết”

“Ngoài ra...” Len dừng một chút, nói: “Tinh thần lực của người có hiện tượng cạn kiệt. Dừng quên căn cứ phong tỏa phần lớn năng lực của người, sử dụng hạn chế không thể vượt quá cấp C. Người vừa rồi liên tục sử dụng mấy lần thuần gian chuyển di, đã muốn vượt qua giới hạn này”

Yam nhíu mày: “Tình huống đặc biệt”

Len nói: “Ta hiểu, lần này chỉ là nhắc nhở một chút. Có cái gì cần, đúng lúc cùng ta liên hệ”

“Hảo. Cảm ơn người Len”

Vương cảm thấy được thân thể thực trầm (nặng nề), tinh thần mệt mỏi, vừa nằm xuống giường, liền khắc chế không được chính mình, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Lúc đầu y ngủ cũng không phải thực an bình, ác mộng liên tục, luôn luôn nghĩ đến chuyện của Duyên nhi. Nhưng là sau đó lại cảm thấy trên người dần dần thoải mái, nguyên bản ẩn ẩn đau đớn khó chịu trong bụng cũng biến mất. Một loại cảm giác ấm áp thoải mái vây quanh y, khí tức quen thuộc làm cho y an tâm.

Yam vốn định nhìn xem Vương, sau đó thừa dịp trời tối đi tìm Phác Thắng Cơ, nhất cổ tác khí (*) đem nhi tử cứu ra. Nhưng nghe lời nói của Len, biết tình huống của Vương cùng thai nhi trong bụng thập phần nguy cấp, không thể không buông tha cho tính toán ban đầu, dốc sức triển khai tinh thần lực của chính mình, cùng lúc trị liệu thân thể của Vương, cùng lúc cung cấp đại lượng tinh thần lực cho thai nhi trong bụng y.

Buổi sáng ngày hôm sau, Vương mở mắt ra, nhìn người nằm bên cạnh y, đưa y ôm vào trong ngực, nhất thời cảm thấy như mộng.

Wương trừng mắt nhìn, rốt cuộc tỉnh táo lại, không khỏi vừa mừng vừa sợ: “Hong Lân...” Y kích động sờ sờ mặt hân: “Người thật sự đã trở về rồi?”

Yam ôn nhu nói: “Ta đã trở về a”

Wương nhớ tới nhi tử, biến sắc, trầm giọng nói: “Chuyện Phác Thắng Cơ người đã biết?”

“Phải” Hân diu Vương đứng dậy, sắc mặt trấn tĩnh (bình tĩnh).

Wương giọng căm giận nói: “Là ta thất sách, không nghĩ tới Phác Thắng Cơ thế nhưng dám bắt cóc Vương hậu cùng Duyên nhi chạy trốn”

“Tiểu bảo không có việc gì đâu” Yam đã muốn cảm ứng được tinh thần lực của nhi tử, “khí sắc” cũng không tệ lắm, hoạt bát hoạt khiêu (vui vẻ), tựa hồ không có cái gì khổ. Thấy tâm tình Vương cực độ phập phồng, vội vàng an ủi nói: “Hiện tại Vương hậu cùng tiểu bảo là bùa hộ mệnh của Phác Thắng Cơ, hân sẽ không làm gì bọn họ. Chính là, Kì, thân thể của người hiện tại vạn vạn không thể mệt nhọc, cũng không thể thái (rất) sinh khí...Người như thế nào lại không nói cho ta biết?” Nói xong xoa xoa phúc bộ (bụng) long khởi (nhô ra) của Vương.

Wương xấu hổ một chút, nói: “Người đang ở Đại Đô, ta không nghĩ khiến người phân tâm” Kỳ thật y cũng chỉ vừa mới phát giác, như thế trì độn (không nhạy bén), thật sự xấu hổ, cho nên tị trọng tự khinh (lánh nặng tìm nhẹ).

Thân thể y cùng thai nhi trong bụng trải qua suốt một đêm “lao động” của Yam, tình huống đã muốn hảo. Thai tức an ổn lại, Vương cũng cảm thấy trên người nhẹ nhàng không ít, không khỏi âm thầm ngạc nhiên.

Yam đi ra ngoài đem ôn thủy vào, hầu hạ y rửa mặt xong, lại mang tảo thiện (bữa sáng) đến. Sau khi hai người ở trong phòng dùng bữa, liền thương lượng một chút chuyện của Phác Thắng Cơ.

Wương nói: “Kiện Long Vệ đã tra được Phác Thắng Cơ hẳn là trốn trong một thôn nhỏ. Ta sai người âm thầm giám thị nơi đó. Nhưng Phác Thắng Cơ xảo hoạt đa đoan, ta sợ đã thảo kinh xà, lệnh cho bọn họ âm thầm vây quanh thôn, trước không cần kinh động hân”

Yam thấy Vương dưới tình huống nhi tử bị bắt còn có thể trấn định tỉ mỉ cẩn thận lo lắng mọi chuyện như vậy, không khỏi cực kỳ bội phục. Bất quá Vương cũng bởi vì sợ đầu thử tị khí, đêm qua sau khi đuổi tới nơi này cũng chậm chạp không thể hạ quyết định, hơn nữa tình trạng thân thể y lúc ấy cũng kiên trì không nổi nữa.

“Điện hạ, ngài yên tâm, chuyện còn lại giao cho ta đi”

“Ai...” Vương giơ lên khoát tử (đôi đũa) chậm chạp khó mà nuốt xuống, chỉ cần tưởng tượng đến tình cảnh của nhi tử, tim liền như bị đao cắt.

Y như vậy khổ sở, thai nhi trong bụng tự nhiên cũng có phản ứng.

Tiểu tử kia trải qua một đêm được phụ thân an ủi cùng bang trợ, tinh thần lực hiện tại cực kỳ tràn đầy, không thể kém so với Vương Duyên khi đó. Vốn “mẫu thân” lâu như vậy đều không có chú ý tới chính mình, thật vất vả mới biết được sự tồn tại của chính mình, lại bôn ba đi đi về về, tâm lực tiêu tụy, làm cho nó rất là bất mãn, cho nên nhân cơ hội ở trong bụng Vương dùng sức đá hai chân.

“Ai nha”

Vương trở tay không kịp, kêu nhỏ một tiếng, cúi đầu nhìn bụng chính mình.

Yam đã muốn cảm giác được thai nhi bất mãn, vội vàng nói: “Điện hạ, ngài phải chú ý thân thể. Chính là vì hài tử phải ăn nhiều một chút, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Vương lập tức cảm thấy áy náy.

Y đối hài tử trong bụng này phát giác trễ, lúc này lại vì ca ca nó mà lơ là nó, vội vàng sờ sờ bụng an ủi: “Hảo quai quai (ngoa ngoãn), phụ vương biết sai rồi. Về sau phụ vương nhất định hảo hảo chiều cổ người”

Yam hống Vương ăn xong tảo thiện, nhưng y ở lại khách *** nghỉ ngơi, chính mình đi tìm Phác Thắng Cơ. Nhưng Vương vô luận như thế nào cũng không đáp ứng.

Yam không có biện pháp, đành để cho y mang theo Kiện Long Vệ ở bên ngoài thôn nhỏ chờ đợi, chính mình đi vào trước thăm dò đường.

Vương lo lắng, nhưng Yam nói: “Nhiều người ngược lại dễ dàng khiến cho hấn phát hiện. Vẫn là một mình ta đi trước nhìn xem. Hơn nữa võ nghệ của ta so với hấn cao, không có nguy hiểm”

Hấn khuyên can mãi, mới có thể làm cho Vương để chính mình một người đi tìm Phác Thắng Cơ.

Phác Thắng Cơ lúc này, chính là sắc mặt âm trầm ở nhờ trong một hộ nông gia.

Ngày ấy hấn kèm hai bên Vương hậu cùng tiểu thể tử theo trong cung trốn tới đây, cảm thấy được mang theo một lớn một nhỏ hai người chẳng khác gì gánh nặng, liền muốn giết một. Nhưng là Vương hậu cũng không phải là phụ nhân xuẩn bột vô tri (ngu ngốc không biết gì hết). Hơn nữa nữ nhân vì nữ tắc nhục, vì mẫu tắc cường.

Nàng nói: “Người nếu giết Duyên nhi, ta liền tự sát trước mặt người, cho người một cái bùa hộ mệnh cũng không có. Đến lúc đó Vương phản nộ, người hấn phải chết không thể nghi ngờ”

Phác Thắng Cơ cười lạnh nói: “Ta đây sẽ giết người, mang theo thể tử đào mệnh (chạy thoát thân)”

Vương hậu mạnh mẽ tự trấn định nói: “Hảo. Ta đây hỏi người một chút, người có thể chăm sóc anh nhi? Thể tử nhỏ như vậy, người lại đang đào mệnh chi trung (trong tình cảnh chạy thoát thân), có thể mang hấn chạy bao xa? Cho dù người mang thể tử trốn chạy, có thể chạy thoát sao?” Nàng thấy Phác Thắng Cơ hơi hơi sững sốt, thần sắc chần chờ, liền vội vàng hoãn hạ ngữ khí nói: “Ta là công chúa Nguyên triều, ở Nguyên triều có rất nhiều thân nhân. Hơn nữa thân phận của ta vẫn là Triều Tiên Vương hậu. Chỉ cần người mang theo ta cùng Duyên nhi cùng nhau trở lại Nguyên triều, ta liền hưởng Hoàng thượng thỉnh chỉ phế bỏ vương vị của Vương Kì (sack +o+”), để cho nhi tử của ta đăng cơ vi vương. Đến lúc đó tội trạng của người nhất loạt xóa bỏ, ta còn sẽ phong người vi trấn quốc tướng quân, người nghĩ thế nào?” (ơ =”=...mỗi với bà này nha...)

Vương hậu cũng không biết âm mưu của Phác Thắng Cơ cùng Kinh Nguyên Quân, liền muốn dùng cơ này đả động hấn. Hơn nữa sâu trong đáy lòng nàng, cũng ẩn ẩn có nguyện vọng như vậy.

Phác Thắng Cơ cũng không có dễ dàng bị nàng đả động, nhưng là cẩn thận suy xét một chút, phân lượng của Vương hậu hiển nhiên phải so với phân lượng của thể tử lớn hơn.

Chuyện viên phòng (**) của Hồng Lân cùng Vương hậu, Vương tuy rằng tự cho là làm cẩn thận, nhưng Phác Thắng Cơ là người bên cạnh y, hơn nữa lúc trước Vương thiếu chút nữa dùng Phác Thắng Cơ thay cho Hồng Lân đi cùng Vương hậu viên phòng, cho nên miêu nị (***) trong đó hấn là biết rõ. Bất quá hấn nghĩ rằng tiểu thể tử tuy rằng là Vương thiên câu vạn kỉ mới có được, nhưng nếu thể tử chết, Vương rất có thể lại dùng phương pháp khác lộng ra một hài tử khác nói là thân sinh của chính mình, sau đó kế thừa thể tử vị.

Cho nên thể tử là có thể thay được, mà Vương hậu thì không có khả năng thay thế.

Hiện tại Vương hậu thể sống chết cũng muốn bảo hộ nhi tử, Phác Thắng Cơ cũng không có cách nào, đành phải đem hai người đều mang theo.

Vương hậu vì nhi tử, một đường cũng thật chịu khổ. Nàng từ sau khi rời đi Nguyên triều đã nhiều năm không có kỳ mã, lúc này cũng một đường cắn răng cười trên lưng ngựa ở nửa đường mua được, đi theo phía sau Phác Thắng Cơ, mà Phác Thắng Cơ lại đem tiểu thể tử cột ở trước người chính mình, chỉ cần động thủ một cái liền có thể bóp chết bé.

Về phần tiểu thể tử Vương Duyên...lại hoàn toàn không có cảm giác của “con tin”, giống như là đem đào vong của người ta trở thành một lần du lịch, còn có chút hưng phấn mà đông xem tây coi, tinh lực tràn đầy, hơn nữa phi thường thức thời không khóc không nháo, cùng khi ở trong cung cực kỳ trái ngược.

Nói giỡn sao, bé cũng không phải là ngốc tử (tên ngốc). Đừng nhìn bé chỉ có cửu nguyệt, nhưng là tinh thần lực thúc đẩy chỉ số thông minh của bé phát triển cực cao, ít nhất chỉ số thông minh cũng bằng với hài đồng bốn năm tuổi.

Hơn nữa bé từ nhỏ lớn lên ở thâm cung (khụ, tuy rằng thời gian ngắn chút), lại vẫn đi theo bên người phụ vương, thấy được nghe được cũng học được rất nhiều nội mạc (tình hình bên trong) thủ đoạn, sức mạnh gia giáo không thể coi khinh a. (=)))

Hiện tại ngay cả tấu chương phức tạp ngoạn ý bé đều có thể hiểu được vài phần, hơn nữa phụ vương tổng hội một bên ôm bé một bên phân tích vấn đề, cho nên bé đã muốn hoàn toàn hiểu hết tình trạng hiện tại của chính mình.

—— người này luôn đem chính mình khó chịu cột vào trước ngực là người xấu, hẳn phải lợi dụng chính mình làm chuyện xấu.

—— hanh hanh (hừ hừ), không thể để cho hắn thực hiện được, chính là tạm thời cũng không có thể đắc tội hắn. Phụ vương nhất định sẽ đến cứu ta. Cho dù phụ vương không đến, phụ thân cũng tới.

—— di? Phụ thân tới rồi a, có thể cảm giác được rồi.

Những này đều là chuyển động tâm lý của tiểu thể tử, bất quá ngoại nhân đều nhìn không thấy, Phác Thắng Cơ chỉ cảm thấy tiểu thể tử này vẫn là rất ngoan ngoãn, hơn nữa...như thế nào lớn lên cùng điện hạ giống nhau như vậy a?

(*) Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc).

(**) viên phòng: chỉ người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới bắt đầu cuộc sống vợ chồng.

(***) miêu nị: từ này ta đã hỏi một số người hay dịch truyện và cái giải thích của nó thì dài đằng đẵng mà đọc xong ta vẫn không hiểu gì cả @__@ để dễ hình dung hơn thì người đó có cho ta một số từ tiếng anh gần nghĩa với nó, đây: illegal deal, underhanded activity, something fishy.

58. Chương 57

Khi Phác Thắng Cơ ở trong cung gặp qua thể tử, lúc ấy liền cảm thấy tiểu tử kia cùng Vương bộ dạng rất giống, nhưng chỉ cho là trùng hợp.

Chính là hiện tại tiểu thể tử bị hắn bắt đi, ở gần như vậy mới thấy được, cái mũi này, ánh mắt này, còn có tiểu chủ (miệng nhỏ nhắn) nhục đồ đồ (đại khái giống là thịt môi dày dặn), quả thực như được khắc ra từ một khuôn mẫu cùng với Vương.

Phác Thắng Cơ trước đó vội vàng chạy trốn, tinh thần khẩn trương, còn phải xem chừng Vương hậu, cho nên cũng không chú ý nhiều. Nhưng là chạy nhiều ngày như vậy, cũng không gặp phải truy binh, một số

nhân theo dõi đều bị chặt đứt, hần liền mang theo Vương hậu cùng thể tử ẩn núp đến thôn trang ở vùng nông thôn xa xôi này, tá túc trong nhà lão nông gia.

Lúc này hần mới có tâm tư một bên tinh tế ngắm nhìn tiểu thể tử, một bên trong lòng cân nhắc.

Cho dù thể tử bộ dạng cùng Vương giống nhau, cũng không thể giống đến như vậy. Chỉ sợ vô luận là người nào, đem đại nhân cùng hài tử đặt ở cạnh nhau, vừa thấy liền biết bọn họ là phụ tử.

Phác Thắng Cơ càng suy nghĩ càng cảm thấy cổ quái, tầm mắt nhìn chăm chăm tiểu tử kia cũng bất thiện.

Vương hậu đem hài tử gắt gao ôm vào trong ngực, cuộn mình ở trong góc căn phòng đơn sơ. Thấy hần nhìn chăm chăm vào hài tử trong lòng, không khỏi thập phần khẩn trương.

Phác Thắng Cơ bỗng nhiên âm u nở nụ cười một chút, nói: “Vương hậu nương nương, người không biết là tiểu thể tử cùng điện hạ lớn lên rất giống nhau sao?”

Tiểu tử kia vừa mới ăn tiểu mễ thang (*), táp mạc táp mạc (chép miệng) tiểu chủ, cảm thấy hương vị không bằng đồ ăn trong cung. Bất quá nghĩ nghĩ liền quên đi, bé hiện tại bị người xấu bắt cóc, có thể ăn no tiểu bụng cũng không tệ rồi, không thể muốn đông thiêu tây kiếm (kén cá chọn canh). Vả lại thứ tốt trong cung ăn nhiều rồi, mấy ngày nay vừa hay thay đổi khẩu vị. Chỉ cần không để bé đói bụng, bé đều có thể nhẫn nại.

Bé nghe được lời nói của Phác Thắng Cơ, nghĩ thầm: ta là nhi tử của phụ vương, đương nhiên là giống y a. Cái tên xấu xa này thực bốn (ngu ngốc).

Vương hậu thản nhiên nói: “Thể tử là thân sinh cốt nhục của điện hạ, cũng không kỳ lạ”

“Ha ha ha, Vương hậu nương nương, tiểu thể tử là thân cốt nhục của ai, người ta trong lòng đều biết rõ” Phác Thắng Cơ đột nhiên biến sắc, ngữ hàm trào phúng (lời mang châm biếm): “Điện hạ nếu có thể sinh, mười năm trước sớm để cho người sinh hạ tự tử, như thế nào lại chờ tới bây giờ? Điện hạ bất ái nữ nhân, ngài ấy căn bản không có hứng thú với người”

“Phác Thắng Cơ, người không được vũ nhục điện hạ cùng bản cung!” Vương hậu sắc mặt tái nhợt, cực lực bảo toàn bí mật kia.

Phác Thắng Cơ âm âm nói: “Bất quá giống như nương nương nói. Hài tử cùng điện hạ giống nhau như vậy, nói không chừng thật sự là thân sinh nhi tử của điện hạ. Chỉ không biết mẫu thân của hài tử, rốt cuộc có phải là nương nương hay không”

Vương hậu hơi hơi sưng sốt, cả giận nói: “Người có ý tứ gì?”

Phác Thắng Cơ hừ một tiếng, nhìn chăm chăm khuôn mặt tiểu tử kia, nói: “Nếu Hồng Lân có thể sinh, ta thật tin tưởng hài tử này là Hồng Lân sinh cho điện hạ”. (Phác Thắng Cơ, người đoán gần đúng...) (Thập tử a =)))

Vương hậu kỳ thật cũng có chút hoài nghi, hài tử thật sự rất không giống chính mình. Đây cũng không sao, nhưng vì sao cũng không giống Hồng Lân, ngược lại cùng Vương giống nhau như vậy? Mặc kệ nói như thế nào, đều là không có khả năng a.

Nàng cúi đầu nhìn tiểu nhi trong lòng.

Vương Duyên trong lòng giật mình một cái, thầm nghĩ không tốt không tốt, mẫu hậu che chở chính mình cũng bị người xấu lừa gạt. Không được, không thể để cho mưu kế của người xấu thực hiện được.

Tam đẳng nhân đại não đại (đầu to bằng 1/3 người khác) của bé lập tức dụi vào trong lòng Vương hậu, miệng y y nha nha kêu, bỗng nhiên toát ra một từ: “Nương (mẹ)...”

Kỳ thật lấy tinh thần lực cùng chỉ số thông minh cao đã gặp qua là không quên được của bé, phụ vương, phụ thân, mẫu hậu vang vang những từ này khi ở trong cung đã sớm học được. Chính là dây thanh quản vẫn chưa phát dục hảo, không thể mở miệng nói chuyện nhanh như vậy được.

Hiện tại bé đã muốn cửu nguyệt, dây thanh quản phát triển tương đối, có thể miễn cưỡng nói vài từ. Chính là bé còn chưa kịp mở miệng nói với tối thân ái phụ vương của bé, đã bị người xấu bắt đi

rồi. (trời ơi, sao bé lại cute thế này >_____<) lúc=" này=" vì=" bảo=" trụ=" tiểu=" mệnh=" (mạng=" nhỏ),=" bé=" đành=" phải=" bắt=" đặc=" dĩ=" đem=" "lần=" đầu=" tiên=" của=" chính=" mình=" hiển=" cho=" vương=" hậu=" (ack=" ack="))) cũng=" may=" vương=" hậu=" đối=" với=" bé=" cũng=" rất=" không=" tôi=" bé=" thật=" không=" cảm=" thấy=" ủy=" khuất.= vương=" hậu=" nghe=" được=" âm=" thanh=" non=" nót=" kêu=" gọi=" của=" bé,=" lập=" tức=" trong=" lòng=" nhuyển=" (mềm)=" thành=" một=" dòng=" nhu=" thủy=" (dòng=" nước=" ôn=" nhu),=" mẫu=" ái=" đại=" phát,=" đem=" tất=" cả=" nghi=" hoặc=" đều=" quăng=" ra=" sau=" đầu.= vừa=" mừng=" vừa=" sợ=" ôm=" hài=" tử=" "duyên=" nhi,=" người=" vừa=" rồi=" gọi=" ta=" là=" gì?= lại=" kêu=" thêm=" một=" lần=" "nương...nha=" nha=" di...nương,=" nương...=" tiểu=" vương=" duyên=" rất=" thông=" khoái=" mà=" lại=" gọi=" mấy=" tiếng,=" vẽ=" mặt=" lấy=" lòng=" hướng=" về=" phía=" vương=" hậu=" ngây=" ngô=" cười.= vương=" hậu=" tâm=" hoa=" nộ=" phóng=" (vui=" mừng=" khôn=" kể),=" ôm=" nhi=" tử=" vừa=" ôm=" vừa=" hôn,=" kích=" động=" không=" thôi.= phác=" thẳng=" cơ=" ở=" một=" bên=" mặt=" tối=" sầm,=" trong=" lòng=" biết=" những=" lời=" nói=" vừa=" rồi=" toàn=" bộ=" đều=" uổng=" phí,=" hơn=" nữa=" về=" sau=" có=" nói=" gì=" với=" vương=" hậu=" cũng=" không=" được.= bắt=" quá=" như=" thế=" nào=" lại=" trùng=" hợp=" như=" vậy?= hấn=" có=" chút=" hoài=" nghi=" nhìn=" tiểu=" thế=" tử=" một=" cái,=" nhìn=" tiểu=" tử=" còn=" không=" đến=" một=" tuổi=" kia=" gốc=" hồ=" hồ=" ở=" trong=" lòng=" vương=" hậu=" loạn=" động,=" bộ=" dáng=" nhất=" kiếm=" vô=" tri=" (vẽ=" mặt=" không=" biết=" gì),=" lại=" cảm=" thấy=" được=" chính=" mình=" quá=" đa=" nghi.= mà=" lúc=" này=" ắn=" núp=" ở=" ngoài=" phòng=" yam,=" thì=" không=" khỏi=" kiêu=" ngạo=" mà=" tán=" thưởng.= nhi=" tử=" a=" nhi=" tử,=" thật=" thông=" minh,=" có=" phong=" thái=" của=" lão=" tử.= (chết=" cười=" với=" hai=" cha=" con=" này="))) yam=" thật=" vất=" vả=" khuyên=" được=" vương,=" để=" cho=" chính=" mình=" đơn=" thương=" độc=" mã=" đi=" vào=" trong=" thôn=" nhỏ=" hẻo=" lánh=" này,=" quan=" sát=" một=" chút,=" thấy=" tính=" cảnh=" giác=" của=" phác=" thẳng=" cơ=" rất=" cao,=" không=" chỉ=" có=" chính=" mình,=" còn=" bắt=" vương=" hậu=" cùng=" hài=" tử=" đều=" thay=" thô=" bố=" (vải=" bố)= y=" phục=" bình=" dân,=" ăn=" mặc=" cải=" trang=" đơn=" giản,=" từ=" đó=" đến=" giờ=" vẫn=" luôn=" để=" vương=" hậu=" ở=" trong=" phòng,=" đối=" bên=" ngoài=" nói=" là=" nhất=" gia=" tam=" khẩu=" (1=" nhà=" 3=" người).=" thế=" nhưng=" dám=" đem=" tiểu=" bảo=" nói=" thành=" là=" nhi=" tử=" của=" hấn,=" rất=" đáng=" giận.= yam=" âm=" thâm=" tức=" giận,=" quyết=" định=" lấy=" tinh=" thần=" lực=" cấp=" tốc=" tràn=" vào=" phòng=" đánh=" bại=" phác=" thẳng=" cơ,=" sau=" đó=" đem=" vương=" hậu=" cùng=" hài=" tử=" mang=" ra,=" lại=" sửa=" chữa=" một=" chút=" trí=" nhớ=" của=" vương=" hậu=" là=" được.= chính=" là=" tại=" đúng=" lúc=" này,=" phác=" thẳng=" cơ=" đột=" nhiên=" đứng=" lên,=" đi=" đến=" bên=" người=" vương=" hậu,=" một=" tay=" đoạt=" lấy=" hài=" tử=" trong=" ngực.= yam=" lập=" tức=" dùng=" động=" tác=" lại.= vương=" hậu=" thân=" mình=" cũng=" cứng=" lại,=" nói=" "người=" làm=" cái=" gì?"= phác=" thẳng=" cơ=" một=" tay=" nắm=" lấy=" tiểu=" vương=" duyên,=" thấy=" tiểu=" đoàn=" chân=" (chân=" ngắn=" nhỏ)= của=" hài=" tử=" ở=" giữa=" không=" trung=" đá=" tới=" đá=" lui,=" hừ=" lạnh=" một=" tiếng,=" nói=" "yên=" tâm,=" không=" làm=" cái=" gì,=" dẫn=" hấn=" đi=" ra=" ngoài=" đạo=" nguyên=" lai=" phác=" thẳng=" cơ=" không=" chỉ=" có=" tính=" cảnh=" giác=" cao,=" còn=" hơi=" có=" chút=" trực=" giác.= tinh=" thần=" lực=" của=" hấn=" ở=" cổ=" đại=" thân=" thể=" thế=" giới=" này=" nguyên=" bản=" thuộc=" loại=" tương=" đối=" cường=" hần,=" tại=" thời=" điểm=" nguy=" cơ=" tứ=" phía=" hiện=" tại=" lại=" phi=" thường=" mất=" cảm.= hai=" ngày=" gần=" đây=" quá=" mức=" yên=" ổn,=" ngay=" cả=" bóng=" dáng=" những=" người=" nguyên=" bản=" âm=" thầm=" trung=" tung=" cũng=" tiêu=" thất,=" hấn=" đột=" nhiên=" cảm=" thấy=" có=" chút=" bất=" an,=" quyết=" định=" đi=" ra=" ngoài=" quan=" sát=" một=" chút.= mà=" mang=" theo=" "con=" tin=" bên=" người=" là=" an=" toàn=" nhất.= hấn=" đem=" tiểu=" thế=" tử=" cặp=" ở=" trong=" tay,=" làm=" ra=" động=" tác=" ôm=" ấp,=" nhưng=" tay=" trái=" lại=" xảo="

diêu=" (khéo=" léo)=" đặt=" trên=" cổ=" của=" hải=" tử=" dùng=" sức=" một=" cái=" liên=" có=" thể=" bề=" gãy=" cái=" cổ=" nho=" nhỏ=" yếu=" ớt=" kia.= hấn=" nhìn=" vương=" hậu=" liếc=" mắt=" một=" cái,=" nói=" "đi=" theo=" bên=" cạnh=" ta,=" không=" được=" rời=" đi=" tầm=" mắt=" của=" ta=" vương=" hậu=" bắt=" dắc=" dĩ=" theo=" sát=" hấn=" đi=" ra=" ngoài.= lúc=" này=" là=" thời=" gian=" chính=" ngọ=" (giữa=" trưa),=" đại=" bộ=" phận=" thôn=" dân=" đều=" ở=" nhà=" dùng=" cơm=" trưa,=" trong=" thông=" không=" có=" người=" nào.= yam=" bản=" lĩnh=" có=" giới=" cỡ=" nào,=" cũng=" không=" có=" năng=" lực=" ăn=" thân,=" đành=" phải=" xa=" xa=" đi=" theo=" ở=" phía=" sau,=" âm=" thầm=" cầu=" nguyện=" đừng=" để=" cho=" hấn=" phát=" hiện=" nhân=" mã=" bao=" vây=" bên=" ngoài=" thôn.= phác=" thẳng=" cơ=" ôm=" hải=" tử=" dẫn=" "lão=" bà",=" ở=" trong=" thôn=" một=" bên=" cần=" thân=" hành=" tẩu,=" một=" bên=" quan=" sát=" tứ=" phía,=" dần=" dần=" đi=" ra=" bên=" ngoài=" thôn.= yam=" trong=" lòng=" hít=" sâu=" một=" hơi,=" nhưng=" lập=" tức=" phát=" hiện=" vương=" quả=" nhiên=" thực=" nhay=" bén,=" nhân=" mã=" ăn=" núp=" không=" để=" lại=" dấu=" vết=" mà=" lui=" lại=" một=" vòng.= phác=" thẳng=" cơ=" híp=" mắt=" nhìn=" tiểu=" thụ=" lâm=" (rừng=" cây=" nhỏ)=" bên=" ngoài=" thôn,=" đứng=" trong=" chốc=" lát,=" tựa=" hồ=" không=" phát=" hiện=" cái=" gì,=" rớt=" cuộc=" xoay=" người=" trở=" về.= đúng=" vào=" lúc=" này,=" trong=" nháy=" mắt,=" một=" mũi=" tên=" nhọn=" đột=" nhiên=" bay=" ra=" từ=" rừng=" cây,=" bắn=" thẳng=" đến=" sau=" lưng=" phác=" thẳng=" cơ.= yam=" xa=" xa=" ở=" phía=" sau,=" thấy=" một=" màn=" đột=" phát=" này,=" trong=" lòng=" khiếp=" sợ,=" lập=" tức=" hướng=" đến=" đó.= chính=" là=" song=" phương=" khoảng=" cách=" quá=" xa,=" hấn=" vẫn=" chưa=" chạy=" đến=" gần,=" chỉ=" thấy=" mũi=" tên=" nhọn=" kia=" thể=" nhưng=" bắn=" về=" phía=" hải=" tử=" trong=" tay=" phác=" thẳng=" cơ.= yam=" kinh=" hải,=" đang=" muốn=" liều=" lĩnh=" triển=" khai=" tinh=" thần=" lực=" đập=" tan=" mũi=" tên=" kia,=" lại=" đột=" nhiên=" nghe=" thấy=" vương=" hậu=" hét=" lên=" một=" tiếng,=" vọt=" đi=" lên.= phốc=" —=" một=" tiếng,=" mũi=" tên=" bắn=" thẳng=" ngược=" vương=" hậu.= "vương=" hậu—"=" vương=" dẫn=" theo=" người=" từ=" bên=" kia=" lao=" tới,=" thấy=" một=" màn=" này,=" không=" khỏi=" trờng=" lớn=" hai=" mắt,=" hô=" lên.= vương=" hậu=" chậm=" rãi=" ngã=" xuống,=" lộ=" ra=" khuôn=" mặt=" đồng=" dạng=" khiếp=" sợ=" của=" phác=" thẳng=" cơ=" phía=" sau.= phác=" thẳng=" cơ=" nghe=" thấy=" thanh=" âm=" của=" vương,=" lập=" tức=" chuyển=" hướng=" y,=" mắng=" to=" nói=" "vương=" kì,=" ngài=" hảo=" ác=" độc,=" thể=" nhưng=" ngay=" cả=" phát=" thê=" (vợ=" chính)=" cùng=" nhi=" tử=" đều=" không=" quan=" tâm!=" vương=" ngốc=" đứng=" tại=" chỗ,=" thất=" thần=" nhìn=" thi=" thể=" của=" vương=" hậu.= y=" không=" rõ=" là=" chuyện=" gì=" xảy=" ra.= y=" không=" có=" ra=" lệnh=" bắn=" tên.= y=" nghe=" được=" thám=" tử=" báo=" cáo=" phác=" thẳng=" cơ=" đi=" ra,=" liền=" lệnh=" mọi=" người=" lập=" tức=" rút=" lui=" về=" phía=" sau,=" toàn=" bộ=" ăn=" vào=" sâu=" bên=" trong=" rừng=" cây.= y=" vẫn=" âm=" thầm=" nhìn=" chăm=" chăm=" phác=" thẳng=" cơ,=" thấy=" hấn=" kèm=" hai=" bên=" nhi=" tử=" cùng=" vương=" hậu=" ở=" ranh=" giới=" thôn=" nhỏ=" xoay=" quanh,=" đang=" muốn=" đi=" trở=" về,=" ai=" ngờ=" bên=" kia=" cánh=" rừng=" lại=" đột=" nhiên=" có=" người=" bắn=" tên,=" hơn=" nữa=" thể=" nhưng=" không=" chút=" nào=" cổ=" kỵ=" sinh=" tử=" của=" thể=" tử=" cùng=" vương=" hậu.= "điện=" hạ,=" cần=" thận!=" một=" gã=" kiện=" long=" vệ=" bổ=" nhào=" đến,=" ngăn=" cản=" một=" mũi=" tên=" nhọn,=" vương=" nheo=" mắt,=" nhìn=" rừng=" cây=" phía=" bên=" kia,=" bên=" đó=" có=" thể=" lực=" thứ=" ba=" đang=" mai=" phục,=" hơn=" nữa=" không=" có=" hảo=" ý.= lúc=" này=" yam=" đã=" chạy=" đến.= hấn=" triển=" khai=" tinh=" thần=" lực,=" phát=" hiện=" sát=" ý=" trong=" rừng=" cây=" đối=" diện.= những=" người=" đó=" không=" phải=" kiện=" long=" vệ,=" hơn=" nữa=" hiển=" nhiên=" biết=" thân=" phận=" của=" vương=" hậu=" cùng=" thể=" tử.= mắt=" thấy=" vô=" số=" mũi=" tên=" bắn=" đến,=" không=" chỉ=" có=" bắn=" về=" phía=" phác=" thẳng=" cơ,=" mục=" tiêu=" còn=" có=" vương=" cùng=" kiện=" long=" vệ=" bên=" người=" hấn.= "oa=" oa=" oa—"=" tiểu=" vương=" duyên=" bị=" kinh=" hách=" (hoảng="

sợ)=" hiển=" nhiên=" cũng=" phát=" hiện=" cổ=" khí=" tức=" xa=" lạ=" mà=" lại=" lạnh=" như=" bằng=" kia.= " hoàn=" cảnh=" xung=" quanh=" hiểm=" ác=" làm=" cho=" tâm=" hồn=" còn=" nhỏ=" của=" bé=" bị=" thật=" lớn=" trùng=" kích=" (đánh=" sâu=" vào).=" quan=" trọng=" nhất=" là,=" người=" kia=" rất=" thương=" yêu=" bé,=" luôn=" ôm=" bé=" hồng=" bé,=" nhượng=" bé=" gọi=" là=" mẫu=" hậu,=" vì=" bảo=" hộ=" chính=" mình,=" ở=" trước=" mắt=" bé=" bị=" một=" tiền=" bản=" chết.= " cùng=" với=" thị=" nữ=" nhu=" hương=" đồng=" dạng=" bị=" giết=" chết=" vài=" ngày=" trước=" bắt=" đồng,=" khi=" đó=" vương=" duyên=" thấy=" nàng=" ngã=" xuống,=" trong=" lòng=" vẫn=" là=" tỉnh=" tỉnh=" mê=" mê,=" không=" rõ=" điều=" đó=" có=" ý=" nghĩa=" gì.= " nhưng=" là=" mấy=" ngày=" qua=" mẫu=" hậu=" thường=" xuyên=" ôm=" bé=" nhớ=" nhưng=" nhu=" hương,=" thì=" thảo=" tự=" nói=" làm=" cho=" bé=" hiểu=" được,=" thị=" nữ=" kia=" ở=" trước=" mắt=" bé=" ngã=" xuống=" sẽ=" không=" trở=" lại,=" nàng=" đã=" chết.= " tiên=" huyết=" (máu=" tươi=" của=" vương=" hậu=" vậy=" lên=" khuôn=" mặt=" béo=" đỏ=" đỏ=" của=" vương=" duyên.= " chính=" là=" bé=" không=" phải=" anh=" nhi.= " tuy=" rằng=" chỉ=" có=" cử=" nguyệt,=" nhưng=" là=" bé=" đã=" muốn=" hiểu=" chuyện=" từ=" khi=" còn=" nhỏ,=" những=" chuyện=" bé=" hiểu=" được=" so=" với=" tuổi=" của=" bé=" nhiều=" lắm.= " tinh=" thần=" lực=" ầu=" tiểu=" (còn=" nhỏ=" của=" bé=" nói=" cho=" bé,=" người=" này=" đã=" chết,=" cùng=" nhu=" hương=" kia=" giống=" nhau,=" đã=" không=" có=" hô=" hấp,=" chết=" đi.= " tuy=" rằng=" bé=" còn=" chưa=" hoàn=" toàn=" hiểu=" được=" tử=" vong=" có=" ý=" nghĩa=" gì,=" nhưng=" là=" bé=" theo=" hoài=" niệm=" cùng=" thương=" tiếc=" của=" vương=" hậu=" đối=" với=" nhu=" hương,=" đã=" có=" thể=" nhận=" thấy=" được=" đây=" là=" một=" chuyện=" không=" thể=" văn=" hồi,=" một=" chuyện=" cực=" kỳ=" bi=" thương.= " bé=" ngơ=" ngác=" nhìn=" thì=" thể=" nữ=" nhân=" phía=" dưới,=" nhìn=" thấy=" gương=" mặt=" tái=" nhợt=" kia,=" ngay=" tại=" vừa=" rồi=" còn=" ôn=" nhu=" vui=" sướng=" hôn=" hôn=" chính=" mình,=" hiện=" tại=" lại=" không=" nhúc=" nhích.= " vương=" duyên=" bị=" kích=" thích=" thật=" lớn.= " đại=" não=" của=" bé=" tựa=" hồ=" phong=" bế=" (đóng=" kín),=" tinh=" thần=" chìm=" trong=" một=" trạng=" thái=" dị=" thường,=" tiếng=" gào=" thét,=" tiếng=" gió=" chung=" quanh=" đều=" không=" nghe=" thấy,=" thậm=" chí=" không=" cảm=" nhận=" được=" cảm=" giác=" đau=" đớn=" khi=" phác=" thẳng=" cơ=" gắt=" gao=" nắm=" chặt=" tiểu=" hung=" bồ=" (**g=" ngực=" nhỏ=" của=" bé.= " bé=" cảm=" thấy=" trong=" cơ=" thể=" chính=" mình=" có=" một=" cổ=" cảm=" xúc=" không=" nói=" nên=" lời=" bắt=" đầu=" tự=" khởi=" động,=" càng=" ngày=" càng=" kịch=" liệt,=" càng=" ngày=" càng=" khó=" chịu.= " sau=" đó,=" bé=" hét=" lên.= " tảng=" âm=" (giọng=" nói)=" bén=" nhọn=" thuộc=" loại=" anh=" nhi=" trĩ=" nộn=" (non=" nốt),=" khiêu=" thanh=" (tiếng=" kêu)=" thê=" lương=" mà=" chấn=" động,=" giống=" như=" một=" loại=" sóng=" âm,=" đánh=" ra=" tứ=" phía.= " _____=" (*)=" mẽ=" thang;=" cháo=" xay=" nhuyển,=" giống=" như=" cháo=" dinh=" dưỡng=" bán=" ở=" tiệm=" >

59. Chương 58

Tinh thần lực của Vương Duyên bạo phát.

Yam khiếp sợ nhìn vũ tiễn (bảo tên) bắn ở giữa không trung, giống như gặp phải tường thanh che chắn vững vàng định trụ (dính cứng) lại, sau đó một giây, bang bang phanh lần lượt nổ mạnh.

Biến cố này cùng với tiếng thét chói tai của Vương Duyên, trùng kích vào thị giác cùng thính giác của mọi người.

Không xong!

Yam sắc mặt đại biến, nhất thời có chút tay chân luống cuống.

Tinh thần lực không khống chế được ở tương lai là một chuyện phi thường nghiêm trọng. Bởi vì tinh thần lực của tương lai nhân loại phát triển rất cao, cỡ lực lượng này quá mức cường đại, một khi không thể khống chế, thực có thể gây nên hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Trong hạm đội vũ trụ từng có một gã sĩ quan cấp thấp tinh thần lực cấp B, tuần tra quân sự trong thời gian dài tinh thần lực đột nhiên không khống chế được, lực lượng cường đại kể cả mười mấy người thuộc tinh anh cấp A khống chế cũng vô pháp đình chỉ, cuối cùng bùng nổ hủy đi phòng kiểm soát trọng yếu của chiến hạm, làm cho cả một chiến hạm rơi tan, toàn thể tám trăm bốn mươi hai danh (tên) quân nhân, chỉ có một trăm sáu mươi bốn người đại nạn không chết.

Đó là lần tinh thần lực không khống chế được lớn nhất trong suốt hơn ba trăm năm qua ở tương lai thế giới. Trên thực tế bởi vì tình cảm của tương lai nhân loại đậm đặc, rất ít phát sinh loại sự tình này. Nhưng một khi đã xảy ra, thường thường chính là khó có thể kiểm soát được.

Bởi vì Phác Thăng Cơ ôm Vương Duyên trong lòng, nên bị chấn động lớn nhất. Hắn chỉ cảm thấy lỗ tai một trận ong ong, khí áp xung quanh nhanh chóng giảm xuống, sâu trong đại não giống như bị kim đâm, trước mắt một mảnh mờ mịt.

Mắt, mũi, cùng tai của hắn đều xuất huyết, nhưng bản thân vẫn chưa phát hiện, thân mình lắc lư, bỗng nhiên toàn thân vô lực, không thể đứng thẳng.

Cánh tay của hắn buông lỏng, Vương Duyên rớt xuống dưới.

Lúc này Yam phản ứng lại, nhào đến một phen tiếp được nhi tử, đồng thời triển khai tinh thần lực của chính mình, gắng sức trấn an nhi tử trong lòng.

Nhưng là Vương Duyên đã muốn không kiểm soát được. Bé nhắm mắt lại giống như trẻ sơ sinh đồng dạng thét chói tai, từng trận tinh thần lực vẫn chưa thành thực giống như hải lãng đại triều (sóng biển lớn mạnh) cuộn trào mãnh liệt, trải ra khắp tứ phía.

Loại tập kích không có mục đích, không phân biệt này, không chỉ có làm cho thích khách trong rừng cây cảm thấy đại não đau đớn, tay chân vô lực, ngay cả Kiện Long Vệ bên cạnh Vương cũng đều đánh rơi vũ khí trong tay.

Chỉ có Vương Kỳ, bởi vì tinh thần lực của y đã so với thường nhân cường hãn rất nhiều, cho nên trừ bỏ cảm thấy khiêu thanh của nhi tử phi thường chói tai, cũng không có cảm nhận được quá lớn khó chịu.

Phác Thăng Cơ không thể thừa nhận tinh thần lực công kích cự li gần, ôm đầu lảo lộn trên mặt đất, phát ra âm thanh gào thét giống như dã thú.

Yam cấp tốc gọi căn cứ: “Len, tinh thần lực của Duyên nhi không khống chế được, ta cơ hồ áp chế không được. Ta nên làm như thế nào?”

Len đã muốn phát hiện dị thường bên này, khẩn trương nói: “Không cần áp chế hắn. Dùng toàn bộ lực lượng của người an ủi hắn, phải ôn nhu một chút, kiểm soát tinh thần lực của hắn trong phạm vi đường kính hai mươi thước, tận lực đừng cho nó khuếch tán”

Yam trên trán nhỏ mồ hôi. Tuy rằng Vương Duyên niên kỷ còn nhỏ, tinh thần lực không quá cường đại, nhưng Yam lúc này chỉ có một phần ba tinh thần lực so với nguyên bản tinh thần thể, chuyện này với hắn mà nói rất miễn cưỡng.

Vương khiếp sợ nói: “Đây là có chuyện gì?”

Yam cố gắng phân ra một phần lực lượng bảo hộ Vương cùng Kiện Long Vệ bên người y, cố hết sức nói: “Điện hạ, thừa dịp hiện tại, trước giải quyết những người trong rừng đi...”

Vương nghĩ muốn chạy đến chỗ hắn, nhưng là trực giác nói cho y hiện tại tốt nhất không nên tới gần.

Y thấy Kiện Long Vệ bên người giống như đã khôi phục bình thường, mọi người đều nhặt lên đao kiếm của chính mình, liền lập tức lớn tiếng mệnh lệnh: “Tìm ra thích khách, bắt lấy bọn chúng!”

Các Kiện Long Vệ còn đang vì dị thường vừa rồi mà kinh ngạc. Nhưng bản năng của bọn họ là phục tùng mệnh lệnh của Vương, liền hướng rừng cây anh dũng trùng tiến (vọt vào).

Phác Thăng Cơ đã muốn hôn mê bất tỉnh. Yam không công phu để ý đến hắn, cảm giác tình trạng của nhi tử càng ngày càng bất hảo, hắn không thể không tăng lớn tinh thần lực ức chế.

Thanh âm của Len lần thứ hai đột nhiên truyền đến: “Yam, căn cứ chỉ cho phép người sử dụng tinh thần lực cấp C bảo hộ an toàn chính mình cùng người nhà. Cấp B trở lên sẽ nguy hại đến tính mệnh của người khác, cũng ảnh hưởng đến tổng thể cân bằng của thế giới này, người không được sử dụng!”

“Không được. Không làm vậy không thể bảo hộ Duyên nhi”

Len nói: “Sẽ có biện pháp khác. Năng lực của người hiện tại đã sắp đạt tới cấp B. Yam, người phải ngừng lại!”

Yam không hề để ý tới.

Len là không hiểu được tâm (tư tưởng) làm một phụ thân như hắn. Nhìn thấy nhi tử bộ dáng không khống chế được, ánh mắt của Yam đều đỏ.

Hắn không thể đợi lát nữa.

Đột nhiên một vầng hào quang lóng lánh hiện ra.

Những Kiện Long Vệ trùng tiến vào trong rừng cây không nhìn thấy cảnh tượng phía sau, Phác Thăng Cơ ngã xuống đất hôn mê cũng vô tri vô giác, chỉ có Vương, ở sát bên cạnh, y rõ ràng nhìn thấy một cỗ kim sắc khí thể (chất khí), giống như hữu thực chất (vật chất), ở giữa không trung hình thành một viên cầu (quả cầu tròn), đem Hồng Lân cùng hài tử vây bọc bên trong.

Kim sắc viên cầu rất nhanh tiêu tán. Từ lúc nó xuất hiện đến khi biến mất, đại khái chỉ có thời gian một giây đồng hồ.

Nếu không phải tinh thần lực của Vương phát triển đủ đến trình độ có thể cho y thấy rõ tất cả, y sẽ hoài nghi vừa rồi hai mắt của chính mình bị dương quang (ánh sáng mặt trời) làm lóa mắt một chút.

Tiểu Vương Duyên im lặng nằm trên mặt đất, tiểu thủ cuộn tròn áp sát ở hai bên, trên mặt là thụ dụng bình tĩnh thậm chí điềm mĩ (thoải mái).

Bé đang ngủ. Mà Hồng Lân, lại không thấy bóng dáng.

Hồng Lân mất tích.

Vương ôm nhi tử, đứng ở tại chỗ, mờ mịt cùng bàng hoàng.

Hồng Lân liền như vậy mà tiêu thất (biến mất) trước mắt chính mình, điều này làm cho Vương cảm thấy bất an cùng quỷ dị, giống như đang nằm mơ. Đến khi Kiện Long Vệ trải qua chém giết, đem thích khách trong rừng cây tiêu diệt xong trở về bên cạnh, y vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Phác Thăng Cơ bị bắt, trong đám thích khách cũng có người bị bắt sống.

Vương điều động quan phủ địa phương hiệp trợ tìm người, nhưng là tìm cả thôn cùng phạm vi ba trăm dặm xung quanh, cũng không phát hiện bóng dáng của Hồng Lân.

Vương cảm thấy phần nộ cùng bất an. Nhưng thân là nhất quốc chi quân ỷ trọng (chứng chặc) cùng trách nhiệm làm cho y không thể tiếp tục dừng lại ở nơi này.

Y mang theo nhi tử quay trở về hoàng cung, vì Vương hậu cử hành lễ tang long trọng, đối bên ngoài nói Vương hậu vì khó sinh sau đó thân mình sản nhược (gầy yếu), rồi cuộc bệnh tình gia trọng (nặng thêm) tạ thế.

Về phần Phác Thăng Cơ, sau khi tỉnh lại mọi người mới phát giác, hắn thế nhưng hoàn toàn si ngốc. Có lẽ là bị tinh thần lực của Vương Duyên không khống chế được kích thích quá lớn, cũng có thể là lúc ấy Yam vì bảo hộ nhi tử mà sử dụng lực lượng từ cấp B trở lên làm cho Phác Thăng Cơ cách bọn họ gần nhất bị tổn thương cực lớn không thể vận hồi. Tóm lại người này hoàn toàn bị hủy rồi.

Vương đối hần không chút nào thương tiếc, đại tội bắt cóc Vương hậu cùng thế tử, còn có tội danh phản quốc của hần, cho dù người đã trở nên ngu ngốc, cũng chiếu sát không tha.

Phác Thắng Cơ bị xử quyết. Vài tên thích khách còn sống kia trải qua thẩm vấn mới biết được, bọn họ dĩ nhiên là Lí tướng quân phái tới, lại là tinh anh trong quân đội Triều Tiên.

Lí tướng quân cùng Phác Thắng Cơ đều cùng Kinh Nguyên Quân có liên quan, hơn nữa còn hơn nữa đường phản bội Phác Thắng Cơ, Lí tướng quân cùng Kinh Nguyên Quân quan hệ rất tốt, cho nên hần nhận lệnh của Kinh Nguyên Quân, vẫn luôn âm thầm giám thị nhất cử nhất động của Phác Thắng Cơ.

Hoàng cung phát sinh biến cố lớn như vậy, tuy rằng Hoàng nội cung cùng đám người Bùi Viêm tận lực áp chế, nhưng vẫn là làm cho Lí tướng quân nhất trực (luôn luôn) chú ý hoàng cung nghe được phong thanh.

Sau khi Phác Thắng Cơ chạy khỏi hoàng cung không có đường để đi, chỉ có thể tìm Kinh Nguyên Quân nương tựa, cho nên liên hệ Lí tướng quân trấn thủ biên quan, muốn cho hần thả chính mình thông quan, chạy trốn tới Nguyên triều.

Nhưng Lí tướng quân cáo già, kết hợp với chuyển biến trong hoàng cung, đoán ra hần bắt cóc Vương hậu cùng thế tử, cho nên dứt khoát nhất bất tố nhị bất lưu (một là không làm, đã làm phải làm đến cùng), nhân cơ hội đem hai người có ảnh hưởng lớn nhất đến việc kế thừa vương vị của Kinh Nguyên Quân loại bỏ.

Vị lão tướng quân đã tâm thật lớn này một lòng nghĩ muốn ủng hộ Kinh Nguyên Quân kế vị, ngày sau chính mình cũng có công ủng hộ, hơn nữa Kinh Nguyên Quân so với Vương hiện tại càng dễ đối phó hơn nhiều, tâm kế thủ đoạn đều kém rất nhiều. Nếu có thể đem Kinh Nguyên Quân khống chế ở trong tay, có lẽ tương lai...chính mình cũng có thể làm khai quốc hoàng đế.

Đáng tiếc Lí tướng quân lại không biết Kinh Nguyên Quân sớm bị Yam bày mưu, ở Đại Đô bị hoàng đế chém đầu, còn tại mộng đẹp chính mình ngày sau quyền cao chức trọng.

Vương nghe xong hồi báo của Kiện Long Vệ, lạnh lùng thốt: “Hảo, hảo. Một đám đều như vậy không chờ đợi được. Lúc trẫm chưa có con thì thúc giục trẫm sinh tử (sinh con), hiện tại trẫm có tử tử, tâm cũng lớn hơn”

Y lật lật chứng cứ lần trước Hồng Lân ở Đại Đô lấy được đưa cho y trong tay.

Y đã sớm tính toán sau khi xử lý sự tình trong hoàng cung liền đối ngoại triều hạ thủ, hiện tại đúng là một cơ hội tốt.

Vương hạ ý chỉ, truyền Lí tướng quân hồi triều thuật chức (báo cáo công tác), lại phái một vị phó tướng đi tiếp nhận nhiệm vụ của hần. Lúc Lí tướng quân hồi kinh, chờ đợi hần chính là chứng cứ tố cáo tội danh mưu phản, lập tức hạ ngục.

Trong lúc đó quá trình khúc chiết, một phen kinh tâm động phách, không đề cập tới cũng thế.

Đảo mắt liền qua hai tháng, Vương mất một phen tâm tư, cuối cùng đem dư nghiệt của Kinh Nguyên Quân trong triều toàn bộ xử lý sạch sẽ. Chờ đến lúc có thể an tâm, Hồng Lân lại vẫn không biết tung tích, rốt cuộc trong lòng lo âu, ngã bệnh.

Lúc này đã là bắt đầu mùa đông, Vương có thân dựng đã bắt nguyệt, lần bệnh này, thật sự là đắc tội a.

Chẩn mạch xem bệnh cho y vẫn là Vương thái y. Đáng thương Vương thái y tuổi lớn như vậy, lại bị tra tấn một lần nữa.

Trí nhớ lần trước của lão đã bị Yam xóa đi, nhưng cũng may trong thư phòng của lão vẫn còn để lại một ít tư liệu. Bởi vì mỗi lần chẩn mạch cho Vương cùng nội cung phi tần đều ghi chép lại, phong (cất giữ) ở mật kho của thái y viện, không có chỉ dụ không được tùy tiện lật xem, chính mình đồng dạng cũng không thể tự lưu lại.

Vương thái y lần trước bị Vương hạ lệnh phong khẩu (ngậm miệng không nói), không dám lưu lại bản ghi chép gì. Nhưng nam tử hoài vọng sinh tử thật sự là kỳ văn (tin lạ) hiếm có trong thiên hạ, làm một gã y nhân (người hành y), lão khó có thể ức chế bản năng nghề nghiệp, vẫn là lấy phương thức đặc biệt của

riêng mình để lại một ít bản ghi chép mà chỉ có chính mình mới có thể đọc được, cũng coi như an ủi một chút tâm hồn yếu ớt của bản thân.

Vương nhắm mắt nằm ở trên long tháp, mặc bạch sắc lí y (*), hắc phát tán ra ở phía sau gối.

Mấy ngày nay xác thực mắt không ít tâm lực, Hồng Lân tin tức đều toàn bộ vô, người liên tiều tụy không ít. Nếu không phải cố kỵ trong bụng còn có hài tử, lấy tính cách tùy hứng cùng cường hãn của Vương, chỉ sợ sẽ tự mình đi ra ngoài tìm hân.

Hoàng nội cung thấy y bệnh thể chưa lành, đau lòng xoay người, lén lút lau đi lệ thủy (nước mắt) ở khóe mắt.

Điện hạ của hân a, như thế nào mới có thời gian mấy ngày, liền bệnh thành như vậy?

60. Chương 59

Bởi vì Vương có thân dựm, nên không thể dùng được tùy tiện. Vương thái y khai phương thuốc tối ôn hòa, cho dù nói đối thai nhi không có trở ngại, Vương cũng không chịu dùng.

Không có biện pháp, Vương thái y đành phải trở về cùng các vị thái y khác ở Thái y viện cân nhắc một ít phương thuốc thực bổ (món ăn bổ), chậm rãi điều dưỡng cho Vương.

Tiểu Vương Duyên hiện tại đã lớn không ít. Bé sắp được một tuổi, sự tình bùng nổ tinh thần lực lần trước sau cùng được Yam trấn an cùng khống chế, cũng không nhớ rõ, ấn tượng của Vương hậu cũng đã phai nhạt.

Tiểu chân ngắn ngủn bước từng bước, được nội cung giúp đỡ tự mình điều điều hoảng hoảng (lắc lư) đi đến trước tấm điện của Vương, chỉ vào bên trong, nãi thanh nãi khí (ngọng nghịu) nói: “Phụ vương, phụ vương”

Hoàng nội cung ai yêu (ôi chao) một tiếng, cúi thân mình, nhỏ giọng nói: “Thế tử điện hạ, điện hạ thân thể không khỏe, bây giờ còn đang ngủ, ngài xem...”

Hân trong lòng khó xử, không biết nên như thế nào cùng một tiểu hài tử nhỏ như vậy giải thích.

Vương Duyên oai oai (nghiêng) đầu, y nha y nha (ê a) nói: “Ta đi vào. Không thanh, không thanh”

Bé từ sau khi mở miệng, trí lực tảo tuệ (thông minh sớm) liền hiện ra, tuy rằng từ ngữ có thể nói hữu hạn, lời nói ngắn gọn chút, nhưng vẫn là có thể làm cho mọi người hiểu được ý của bé.

Vương lần đầu tiên nghe thấy nhi tử há mồm gọi y phụ vương, vui sướng cơ hồ nước mắt chảy ròng, kích động ôm chặt tiểu Vương Duyên. Chính là y còn chưa kịp ăn mừng, liền vội vàng trừng trị tội tạo phản của Lí tướng quân, thu thập thể lực trong triều, còn phải tìm kiếm tin tức của Hồng Lân.

Vui sướng nhi tử mang lại cho y, tại loại tình huống thù trong giặc ngoài này thực sự giảm bớt áp lực rất nhiều.

Tiểu Vương Duyên giống như cũng biết phụ vương gần đây bận rộn, cho nên nhu thuận rất nhiều, chính là hiện tại vài ngày nay bé không nhìn thấy phụ vương, rốt cuộc nhịn không được, y y nha nha kiên trì muốn đến xem phụ vương.

Vương ở trong ngọa thất ngủ cũng không yên. Bởi vì thai nhi lớn, y lại sinh bệnh, cả người đau đớn, khó có thể đi vào giấc ngủ. Ẩn ẩn nghe thấy ngoài cửa có thanh âm, liền hư nhược (suy yếu) đề thanh (lên tiếng) hỏi: “Hoàng nội cung, ai ở bên ngoài?”

Hoàng nội cung nghe vậy, vội nói: “Điện hạ, tiểu thế tử tại đây, muốn gặp ngài”

Thanh âm của Vương nhẹ nhàng truyền đến: “Để thế tử tiến vào”

Hoàng nội cung ôm tiểu thế tử xuyên qua hai tầng lạp môn (cửa kéo) của tấm thất, đi vào trong phòng.

“Phụ vương”

Tiểu Vương Duyên vừa nhìn thấy phụ vương, liền vui vẻ kêu lên.

Vương chống giường, cố hết sức ngồi dậy.

Hoàng nội cung vội buông thế tử xuống, chạy đến đỡ Vương ngồi dậy, lấy đệm dựa đặt ở phía sau.

Vương nhìn nhi tử tiểu thủ tiểu cước (tay nhỏ chân nhỏ) trèo lên mép giường, tiểu thối đoản đoản (ngắn ngắn) liên tiếp quơ quơ lên trên, không khỏi mỉm cười, nói với Hoàng nội cung: “Đem thế tử ôm đến”

Hoàng nội cung đem Vương Duyên bế lên, đặt lên trên giường, cười nói: “Điện hạ, tiểu thế tử trọng lượng tăng không ít, hai ngày này đi đường so với vài ngày trước đó càng vững vàng”

“Phụ vương, ôm một cái——”

Vương Duyên vừa lên giường, tiểu thân mình liền nhảy chồm lên, hướng trong lòng Vương chui vào.

Vương đang tựa ở trên giường, một phát bổ nhào này của Vương Duyên, chính đánh vào trên bụng hở ra của y.

Vương kêu rên một tiếng, vội vàng một tay giữ vững nhi tử, một tay đỡ bụng.

Hoàng nội cung kêu lên: “Ai nha, điện hạ, ngài có sao không?”

Vương thở sâu, lắc lắc đầu: “Ta không sao”

Y thấy nhi tử đang mở to mắt có chút lo lắng nhìn chính mình, không khỏi từ ái sờ sờ đầu bé.

Vương Duyên nãi thanh nãi khí nói: “Phụ vương, người sinh bệnh sao?”

Vương mỉm cười nói: “Không có. Phụ vương không có việc gì”

Vương Duyên nhìn chằm chằm bụng hở ra phía dưới chân của Vương, chỉ vào nơi đó nói: “Đệ đệ”

Vương bật cười, ôm chầm lấy bé nói: “Người như thế biết?”

Vương Duyên có chút kiêu ngạo mà vung lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đại não đại đắc ý lay động: “Ta biết. Đệ đệ, đệ đệ”

Bé nói chuyện rõ ràng không lưu loát bằng nữ nhi sắp tròn một tuổi của Rox Dương Bảo Nhi, có thể thấy được nam hài so với nữ nhi phát dục chậm hơn. Bất quá trong mắt của Vương, nhi tử của chính mình đã là thập phần thông tuệ.

“Vương nhi thật sự là thông minh, cái gì đều biết” Vương ở trên đầu nhi tử hôn hôn.

Tiểu tử kia nghe phụ vương tán dương, khanh khách cười vui vẻ.

Hoàng nội cung ở bên cạnh mỉm cười nói: “Điện hạ, tiểu thế tử còn chưa đến một tuổi đã có thể nói cùng tẩu lộ (đi đường), thật sự là thông tuệ từ cổ chí kim hiếm có, tương lai nhất định thập phần tài giỏi”

Vương nghe xong thật cao hứng, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nói: “Sinh thần một tuổi của vương nhi cũng sắp tới rồi a”

Hoàng nội cung tính tính ngày: “Đúng vậy a. Còn có hai mươi một ngày nữa”

Vương nói: “Đi phân phó nội vụ phủ, tuy rằng còn tại hiếu kì (quốc tang) của Vương hậu, nhưng sinh thần một tuổi của vương nhi không thể qua loa, nhất định phải hảo hảo chuẩn bị. Trầm gấn đây thân thể không tốt, người giúp trầm chú ý”

“Dạ” Hoàng nội cung trả lời, có chút lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt tiêu tụy của Vương, nhịn không được nói: “Điện hạ, vẫn là dùng phương thuốc Vương thái y kê khai đi. Ngài như vậy...nô tài thật sự rất lo lắng”

Vương khoát tay, thần nhiên nói: “Không cần nói nữa. Thân thể của trầm luôn luôn rất tốt, một thời gian nữa sẽ không sao”

Vương Duyên lúc này đang ghé vào trên bụng của phụ vương, bận rộn “trao đổi” cùng đệ đệ, cũng không chú ý đàm thoại của hai người.

Vương mấy ngày gần đây, chẳng những không bởi vì thai nhi dần dần lớn lên mà béo lên, ngược lại trừ bỏ bụng trong ngừng bành trướng, những chỗ khác đều gầy yếu. Trừ bỏ gương mặt có chút phù thũng, tứ chi càng lộ ra gầy yếu.

Y trên người thật sự không có khí lực, bởi nhi tử ngoạn trong chốc lát, liền cảm giác có chút khí suyễn hu hu (mệt nhọc khó thở), lại sợ đem bệnh khí lây cho hài tử, vội vàng bảo Hoàng nội cung đem hài tử dẫn ra ngoài.

Y âm thầm có chút lo lắng. Lúc trước Vương Duyên chính là tám tháng ra đời, không biết hài tử này có thể hay không cũng như vậy.

Nếu cũng là sinh non, lấy tình trạng cùng thể lực hiện tại của chính mình, chỉ sợ khó có thể bình an sinh hạ hài tử a.

Y nhẹ nhàng vuốt ve bụng hờ ra của chính mình, hướng Hoàng nội cung hỏi: “Hong Lân vẫn chưa có tin tức sao?”

“Điện hạ, Kiện Long Vệ đang tìm kiếm, chắc chắn Hong Tổng quản sẽ rất nhanh trở lại”

Vương thở dài thật sâu, dưới sự giúp đỡ của Hoàng nội cung chậm rãi quay về trên giường, hai mắt ngơ ngác nhìn đỉnh giường trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Hoàng nội cung, đi truyền Thái thường tự Lô Thái Khanh đến đây”

Hoàng nội cung biết Vương vừa rồi gắng gượng tinh thần bởi thể tử ngoạn trong chốc lát, đã muốn mệt mỏi rất nhiều, không khỏi chần chờ nói: “Điện hạ...”

“Nhanh đi”

“...Dạ” Hoàng nội cung không dám cãi lời ý tứ của y, đi ra ngoài truyền chỉ. Trở về liền thấy Vương đã chống thân mình ngồi dậy.

“Canh y (thay quần áo). Trẫm muốn đi ngự thư phòng”

Lúc này đã là mùa đông, cung nhân đều thay đông trang (quần áo mùa đông) thật dày.

Vương thân mình cồng kềnh, hành động chậm chạp, ở bên ngoài khoác một kiện hắc sắc hạc y (áo khoác lông chồn), tư thế đi đường có chút gian nan.

Cùng thời điểm Duyên nhi sinh ra không sai biệt lắm.

Vương một bên đi, một bên ở dưới hạc bì đại y (áo khoác da chồn) nâng đỡ bụng của chính mình suy nghĩ. Xem ra ngày hai hài tử sinh ra thực gần nhau, không biết lúc này đây...Hong Lân có thể hay không ở bên cạnh chính mình a.

Vương cảm thấy được có chút lạnh, nắm thật chặt đại y, bỗng nhiên cảm giác một trận hàn phong (gió lạnh) cùng nhọt nhọt ẩm ướt bay tới trong trường lang (hành lang dài).

“A, tuyết rơi” Vương nhìn bông tuyết bay trên bầu trời, nhẹ giọng thở dài.

Hoàng nội cung vội vàng hướng phía sau chiêu thủ (ngó tay), hai cung nhân giơ lên minh hoàng cung tán (dù màu vàng) sớm chuẩn bị tốt, che chắn trên đầu Vương.

Bởi vì thân thể suy yếu, bụng cũng lớn, Vương đi trong chốc lát liền phải dừng lại nghỉ ngơi một chút. Một đoạn đường ngắn, đi một chút lại nghỉ, cuối cùng mất một hồi lâu mới đến nơi.

Thật vất vả đi tới ngự thư phòng, Vương khó khăn ngồi xuống phía sau tử mộc thư trác rộng lớn, phát tay làm cho mọi người lui ra, sau đó cầm lấy lang hào (bút lông sói), viết một đạo ý chỉ.

Y vừa mới viết xong, Lô Thái Khanh liền vội vàng chạy đến.

Vương sau khi nhượng hần bình thân, nói: “Trẫm nơi này có một đạo thánh chỉ, ái khanh nhận lấy. Nếu là...trẫm có cái gì bất trắc, tựu để cho nội các dựa theo ý chỉ này của trẫm làm việc”

“Dạ” Lô Thái Khanh là tâm phúc của Vương, luôn luôn trung thành và tận tâm. Hắn tiếp nhận thánh chỉ, nghiêm túc nhìn một lần, không khỏi sắc mặt đại biến: “Điện hạ!”

Wương thần nhiên nhìn hắn.

Lô Thái Khanh phác thông (bùm) một tiếng quỳ xuống, thanh âm nghẹn ngào: “Điện hạ hồng phúc tề thiên, chính trực thịnh niên, chính là vào đông ngẫu nhiên cảm nhiễm phong hàn chỉ là bệnh nhẹ, vạn không thể mất đi tín tâm (tự tin) a”

Wương thân thể không khỏe, có chút mệt mỏi mà phiền táo khoát tay, thần nhiên nói: “Trẫm chỉ là vì để ngừa vạn nhất. Thế tử là tử tự duy nhất của trẫm, ngày sau do hắn kế thừa đại thống (đế vị), chính là việc thiên kinh địa nghĩa”

“Điện hạ...” Lô Thái Khanh đôi mắt đỏ ửng, giọng mũi nùng trọng (đậm đặc) còn muốn nói cái gì nữa”

Wương ngắt lời hắn: “Được rồi, trẫm đều có chừng mực. Chuyện hôm nay chính là tuyệt mật, tuyệt không thể lộ ra. Người lui xuống đi, trẫm có chút mệt mỏi”

Lô Thái Khanh không dám nói gì nữa, thật cẩn thận đem phong thánh chỉ thu hảo, dập đầu hành lễ rồi im lặng lui xuống.

Wương nhắm mắt lại, đỡ bụng nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế dựa.

Ký ức lần trước sinh Vương Duyên vất vả gian nan y vẫn nhớ kỹ. Nói không sợ là giả. Đối mặt với loại đau đớn khi sinh sản tựa như vĩnh vô hữu chỉ (vĩnh viễn không ngừng) đó, quả thật có thể đem ý chí sinh tồn của người ta hao sạch.

Nếu là dĩ vãng, Vương sẽ không suy sút như vậy. Nhưng hiện tại Hồng Lân không biết tung tích, y lại bệnh không dậy nổi, thật sự lo lắng không thể bình an sinh hạ hài tử.

Wương làm việc luôn luôn phòng ngừa chu đáo, hiện tại y không thể không vì nhi tử mà tính toán những hậu quả xấu có khả năng phát sinh sau này. Tuy rằng Nguyên triều vẫn chưa đồng ý sắc phong Vương Duyên vi thái tử, nhưng vạn nhất chính mình thật sự băng hà, Kinh Nguyên Quân đã chết, Triều Tiên chỉ có thể do Vương Duyên kế thừa.

Huống chi Nguyên triều hiện tại cũng là thời buổi rối loạn, Vương hậu mất đi, sự kính sợ của Triều Tiên đối Nguyên triều cũng là giảm đi.

Wương một người ở thư phòng ngậy người trong chốc lát, chỉ cảm thấy trên người từng đợt phát lãnh phát nhuyển (rét run như nhũn ra), cả người lần thứ hai trở nên đau đớn.

Y có chút ngồi không yên, chống thân mình nghĩ muốn đứng dậy quay về tắm thất, nhưng đột nhiên trong bụng đau đớn, không khỏi hừ một tiếng, đỡ bụng lại ngồi trở về.

“Ách...”

Y nghiêng người, một tay chống tay vịn của y tử (ghế dựa), một tay ở trên bụng khinh nhu (dịu dàng) vuốt ve qua lại, muốn trấn an cơn đau đớn này.

Nhưng hài tử trong bụng dường như thập phần táo bạo, kịch liệt náo loạn ở trong bụng y.

Wương vốn đã quen với loại khó chịu này, nhưng tại thời điểm bệnh nặng vô lực, thai nhi đá động lại so với bình thường càng mãnh liệt, liền làm cho y dần dần cảm giác khó có thể thừa nhận.

“Hoàng, Hoàng nội cung...người tới...”

Thanh âm của Vương khàn khàn suy yếu, nhất thời thể nhưng không thể làm cho cung nhân ngoài cửa nghe được. Y nhịn trong chốc lát, lại đề cao thanh âm (lớn tiếng) gọi một lần nữa, Hoàng nội cung mới mơ hồ nghe thấy.

“Điện hạ!” Hoàng nội cung tiến vào, thấy Vương đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, vô lực nghiêng người trên y tử, tựa hồ còn hơi hơi có khuynh hướng trượt xuống, không khỏi vừa sợ vừa vội.

“Đi, đi gọi Vương thái y đến...truyền cổ kiện...nâng trẫm trở về...”

Vương dứt quãng phân phó xong, rút cuộc trước mắt tối sầm, nghiêng người ngã vào trên ghế, cái gì cũng không biết.

61. Chương 60

Bệnh tình của Vương đột nhiên gia tăng, Vương thái y cùng vài tên thái y khác tinh dạ (đêm tối) bị triệu tiến cung, canh giữ bên ngoài tẩm cung của Vương.

Lúc này không thể tiếp tục giữ bí mật, mấy tên thái y khác cũng đều biết chuyện Vương có thân dục, vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, tất cả đều bị Hoàng nội cung giam lỏng tại nội cung.

Vương trị không hết, ai cũng không được đi.

Hoàng nội cung không hổ là lão nhân lặn lội trong thâm cung mấy chục năm, lại là tâm phúc của Vương, đều có một bộ phích lịch (sét đánh) thủ đoạn. (ta nghĩ ý ở đây là thủ đoạn quyết đoán cùng nhanh như chớp)

Những thái y đó lúc này đều cùng Vương thái y sàu mi khổ kiếm (mặt ủ mày ê) giống nhau, vắt hết óc nghĩ cách trị liệu cho Vương như thế nào.

Vương sốt cao không hạ, lại có thân dục bát nguyệt, nếu không phải nguyệt phân (tháng mang thai) quá lớn, bụng rõ ràng, mấy thai cùng mạch huyền (mạch đập) đều thấp phân rõ ràng, những lão thái y này như thể nào cũng vô pháp tin tưởng chuyện Vương thật sự mang thai.

Hiện tại bởi vì cố kỵ thai nhi trong bụng của Vương, phương thuốc cũng không dám tùy tiện kê khai, vạn nhất nguy hiểm đến thai nhi, Vương hết bệnh rồi phát hiện hài tử trong bụng bị thương, còn không phải đồng dạng lấy mạng già của bọn họ sao? Hơn nữa xem tình trạng này của Vương, phương thuốc khai không cẩn thận, thực dễ dàng tạo thành sinh non.

Nghĩ đến tình cảnh vạn nhất Vương đang bệnh nặng lại sinh non...các thái y mồ hôi lạnh đều ào ào chảy xuống. Bởi vậy không dám loạn khai được chữa bệnh, nhưng các loại phương thuốc bảo thai như lưu thủy (nước chảy) biến thành chén thuốc đổ vào miệng Vương.

Hoàng nội cung nhẹ nhàng đẩy ra đại môn tẩm cung, đi vào gian ngoài, bắt duyệt cùng lo lắng thấp giọng nói: “Điện hạ vẫn chưa hạ sốt. Các vị đại nhân, các người có thể nghĩ được biện pháp gì không?”

Vương thái y là thái y đứng đầu, nghe vậy nói: “Phương thuốc này thập phần ôn hòa, lấy bảo thai là chính, đối đại nhân cùng thai nhi đều không ngại, chính là hiệu quả chậm. Hoàng nội cung, nhất định phải kịp thời giúp điện hạ sát hãn (lau mồ hôi) hạ nhiệt độ, nếu đến ngày mai vẫn không chuyển biến tốt...” Nói xong quay đầu lại cùng các thái y phía sau nhìn nhau một cái, chần chờ nói: “Chúng ta chỉ phải khai phương thuốc khác cho điện hạ, chính là đối thai nhi...”

Hoàng nội cung nói: “Không được, quyết không thể để cho tự tử trong bụng điện hạ bị thương tổn” Hắn thập phần rõ ràng tầm quan trọng của hài tử này đối với Vương, cho dù có thể tử, Vương cũng rất xem trọng thai nhi này.

“Các người lại nghĩ biện pháp khác đi, điện hạ cùng tự tử đều phải bình an vô sự”

Vài vị thái y thở dài một tiếng, lần thứ hai tụ tập lại khe khẽ thảo luận cùng nhau.

Hoàng nội cung xoay người trở về nội thất, canh giữ bên người Vương, thấy môi Vương mấp máy, vội vàng lấy khăn ướt sạch giúp y nhuận thấp (làm ẩm ko để môi bị khô).

“Lân...Hồng Lân...”

Vương thì thảo gọi tên Hồng Lân.

“Điện hạ, Hồng Tổng quản lập tức sẽ trở lại, ngài nhất định phải kiên trì a”

Hoàng nội cung đau lòng lau lau khóe mắt, cầu nguyện Hồng Lân hiện không biết tung tích có thể mau mau xuất hiện, điện hạ lúc này là cỡ nào cần hắn a.

Mà Yam lúc này, chính đang trên đường phong trần mệt mỏi chạy về kinh thành.

Bởi vì tai nạn khi tinh thần lực của tiểu Vương Duyên không khống chế được mà bùng nổ, nhờ Yam đứng lúc ngăn chặn mà không có phát sinh. Nhưng là cùng lúc đó, hắn cũng trả đại giới (trả giá) tương ứng.

Bởi vì tự tiện sử dụng năng lực cấp B trở lên, lại thêm tinh thần lực của bản thân hắn đã muốn vượt quá khả năng, khiến cho Yam bị thương tổn rất lớn. Thậm chí tinh thần bản thể của hắn trong căn cứ ở tương lai thế giới cũng xuất hiện trạng thái hỗn loạn cường độ thấp.

Vì trợ giúp bằng hữu kiêm đồng sự đang gặp khó khăn ở thế giới cổ đại này, Len chọn dùng quy tắc cứu viện khẩn cấp, đúng lúc đi vào thế giới này, sau khi tinh thần lực của Yam cùng nhi tử va chạm với nhau thụ thương ngay lập tức đưa hắn mang đi, phong tỏa ở một địa phương sẽ không bởi vì tác dụng của tinh thần lực mà đối với thế giới này tạo thành tổn hại. Hơn nữa bởi vì thân thể của Yam lúc trước ở vào trạng thái chết giả, Len còn phải bảo đảm cho thân thể hắn không bị phân hủy, cho nên địa phương lựa chọn chính là — Bắc Cực.

Khi Yam hôn mê một tháng sau tỉnh lại, phát hiện chính mình ở trong một động băng đông chết người, thiếu chút nữa tưởng là chính mình ly khai địa cầu.

Được Len sử dụng tinh thần lực trị liệu, Yam khôi phục rất nhanh. Dù sao Vương Duyên vẫn chỉ là một ấu nhi (trẻ sơ sinh), tinh thần lực dưới cấp H, thương tổn gây ra không nặng.

Sau khi Yam cảm thấy chính mình khôi phục không sai biệt lắm, lập tức yêu cầu Len dẫn hắn trở lại Triều Tiên, tình huống của Vương cùng nhi tử đều làm cho hắn lo lắng không thôi.

Len là trực tiếp lấy trạng thái tinh thần thể đi đến, với năng lực của hắn, không gian chuyển di không cần vài ngày là có thể dẫn người trở về. Nhưng là Yam cùng Len đều xem nhẹ một vấn đề — bọn họ không biết đường đi.

Bắc Cực là địa phương dưới tình huống khẩn cấp khảo sát được cực thích hợp cho Yam tĩnh dưỡng cùng khôi phục, cho nên khi ở căn cứ chỉ tập trung vào nơi đó, trực tiếp đem Yam dời đến. Nhưng là ly khai nơi đó như thế nào, lại làm cho hai vị cao cấp tinh thần thể nhân loại phải mất một phen suy nghĩ.

“Len, thật sự là không chịu nổi, người làm ơn dừng lạc đường nữa!” Yam có chút phát điên kêu lên.

Ngắn ngủn vài ngày, bọn họ đã muốn đi nhầm vô số tuyến đường. Ban đầu đi lệch sang hướng châu Âu, sau đó thật vất vả xuyên qua Siberia, rồi Len lại cơ hồ đưa hắn đến Tây Vực.

Phương hướng này chênh lệch chẳng phải là quá xa sao?

Bởi vì thời gian nhân loại ở tương lai thế giới rời đi địa cầu đã phi thường lâu, cho nên hiểu biết đối với địa cầu từ lâu đã không còn nhiều lắm.

Trước khi xuyên qua, đám người Yam tuy rằng đều bổ sung thông tin về thế giới muốn đến đồng thời cùng tăng cường hiểu biết đối với địa cầu, nhưng dù sao tư liệu không đầy đủ, hoàn cảnh từng thế giới cũng không đồng dạng, không có khả năng nắm giữ một trăm phần trăm được.

Cũng may khi Yam ở Triều Tiên vào thư khố đọc sách không ít, hơn nữa sinh sống tại thế giới này một đoạn thời gian rất dài, lấy thông tin hiện tại thư tịch có khả năng cung cấp, làm cho hắn ít nhiều vẫn là có chút thường thức, biết một ít quốc gia cùng khu vực ngoài Triều Tiên cùng Nguyên triều.

Chẳng qua tại thế giới này sức sản xuất thiếu phát triển, tin tức truyền đi cũng tương đối phong bế (khép kín), Yam cũng không có biện pháp làm tốt hơn.

Trải qua một phen lần mò cùng lạc đường (cảm tạ Yam đi đầu làm trước, ngày sau thời điểm Dương Liên Đình bị Len đưa tới Bắc Cực, trên đường trở về liền thuận lợi hơn ==), hai người rốt cuộc chặt vật về tới Triều Tiên.

Lúc này cách Yam rời đi, đã qua thời gian hai tháng.

Yam tính tính ngày, lần trước Vương Kỳ chính là tám tháng sinh non, hiện tại nguyệt phân cùng lần trước không sai biệt lắm, ngàn vạn lần đừng sinh non nữa, vô luận như thế nào hần cũng hy vọng lần này có thể tận mắt thấy nhi tử sinh ra.

Đúng vậy, nhi tử.

Đêm đó ở trong thôn nhỏ vội vàng gấp lại, Yam đã lấy tinh thần lực cảm giác được thai nhi trong bụng của Vương lại là con trai.

Bởi vì lần này toàn bộ hành trình Vương hoài dưỡng hần cơ hồ đều không ở bên người, khiến cho tinh thần lực của hải tử này phát dục rõ ràng không bằng Vương Duyên. Tuy rằng tinh thần lực của Vương đã muốn nâng cao rất nhiều, đủ để dưỡng dục một hải tử, nhưng vẫn không thể thỏa mãn nhu cầu phát dục rất nhiều của thai nhi.

Yam vì thế thật sâu áy náy.

Hần thực có lỗi với Vương cùng hải tử thứ hai của bọn họ. Đầu là bởi vì hần sơ sẩy, không có khống chế tốt tình trạng tinh thần lực mập hợp của chính mình, khiến cho Vương hoài ý muốn hoài dưỡng. Mà hần tại thời điểm này lại tùy hứng này chạy tới Nguyên triều, khoảng cách xa xôi khiến cho hần không cách nào phát hiện tình huống của Vương. Chính là thật vất vả trở lại bên người Vương, lại bởi vì tinh thần lực của Vương Duyên không khống chế được, hần sử dụng lực lượng siêu cấp hạn chế mà không thể không bị Len chuyển di trị liệu.

Tóm lại, lần này hần thật sự là quá kém cỏi, chính mình đều không thể tha thứ cho bản thân. Cho nên vô luận như thế nào, hần đều hi vọng lần này có thể bồi ở bên cạnh Vương, tận mắt nhìn thấy tiểu bảo bối thứ hai của bọn họ sinh ra.

Vì thế từ sau khi thân thể hần khôi phục, liền hăng hái thúc giục Len gấp rút lên đường.

Nhưng kỳ quái chính là, từ khi bọn họ rời đi vòng cực Bắc, tiến vào địa phương có người sống, tất cả những người bọn họ gặp được, không phải bị thạch hóa (hóa đá), cũng là bộ dạng si ngốc.

Yam một lòng nhớ thương ái nhân cùng hải tử, đối những chuyện bên cạnh không chú ý nhiều, hơn nữa tình cảm của tương lai nhân loại vốn đậm đặc, Yam tuy rằng tương đối khác biệt, còn sinh sống ở cổ đại lâu như vậy, nhưng bản chất cũng không có thay đổi, đối với hần những người không đáng quan tâm là sẽ không liếc nhìn dù chỉ một cái.

Về phần Len, lại càng không chú ý việc này. Hần chỉ cảm thấy tinh thần lực của cổ đại thân thể nhân loại thật sự kém quá mức có thể, hần đều đã đem dung mạo bản thể hạ xuống chỉ còn 30%, như thế nào còn có thể khiến cho bọn họ đại kinh sợ a? Thật sự là bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), vô khả cứu được (hết thuốc chữa).

Hai người tiến vào Triều Tiên, tốc độ liền trở nên nhanh hơn rất nhiều. Có tinh thần lực của Len trợ giúp, hai người thực thuận lợi sử dụng thuật gian chuyển di đến kinh thành.

Yam thân là tổng quản Kiện Long Vệ, thị vệ thủ vệ hoàng cung đều nhận ra hần, tự nhiên đều cung kính cho qua. Chính là trên đường người nhìn thấy hần đầu tiên là vừa mừng vừa sợ, nhưng lập tức đều đứng dại ra, không thể mở miệng.

Yam cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc nhện không được hỏi một Kiện Long Vệ sững người trước mặt hần: “Như thế nào? Vì cái gì không nói lời nào? Bộ dạng giống cái gì nữa, thật quá thất lễ!”

Tên Kiện Long Vệ kia bị hần trách cứ, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, lắp bắp nói: “Hong, Hong Tổng quản, vị này là bằng, bằng hữu của ngài sao?”

Yam mới nhớ tới Len còn đi theo phía sau chính mình, gật đầu nói: “Đúng. Người trước giúp ta an bài một chút, tìm chỗ ở cho hần. Chuyện này ta sẽ hướng điện hạ bẩm báo sau”

Tuy rằng hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, không thể dễ dàng dẫn người tiến vào. Nhưng vừa rồi tựa hồ cũng không ai yêu cầu Len xuất ra yêu bài linh tinh.

Yam thực tự nhiên cho rằng bởi vì là chính mình dẫn hấn vào, cho nên thị vệ đều không có nhiều lời. Lấy thân phận tổng quản Kiện Long Vệ của hấn, vẫn là có quyền lợi như vậy. Bất quá ngay cả gắng hỏi cũng không có...thật đúng là xuất hồ ý liệu lơ lửng a.

Yam không khỏi âm thầm nhíu nhíu mày, quyết định sắp tới sẽ hảo hảo trao khăn (xiết chặt) vấn đề thủ vệ một phen. Như thế buông lỏng, đối với an toàn của Vương cùng nhi tử bất lợi a.

Tên Kiện Long Vệ kia nghe xong phân phó của hấn, tựa hồ thập phần khẩn trương, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Len, tay chân cũng căng thẳng.

Yam đối Len nói: “Người trước cùng hấn đi nghỉ ngơi. Ta phải lập tức đi gặp điện hạ, có việc ta sẽ tìm người”

Len gật đầu, nói: “Đi đi. Hấn đang cần người”

Len đã muốn cảm ứng được tình trạng của Vương không tốt lắm, điểm này cũng đã nói cho Yam.

Yam sau khi tiến vào kinh thành, chính mình cũng có cảm giác, cho nên ánh mắt vẫn luôn nhíu chặt, tâm sự chông chênh.

Hấn đem Len giao phó cho thủ hạ, vội vàng quay về phòng của chính mình đối thân y phục, chạy đi gặp Vương.

Hoàng nội cung đã được bẩm báo, biết Hồng Tổng quản đã trở lại, không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Vương sốt cao đến sáng sớm nay rốt cuộc hạ, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, thì thào gọi tên Hồng Lân.

Hoàng nội cung đang bó tay không biết làm thế nào, nghe được tin tức Hồng Lân bình an hồi cung, quả thực là tin vui thượng thiên tạt hạ (từ trên trời nện xuống) a.

Hấn ở trước cửa chờ đợi, rốt cuộc nhìn thấy thân ảnh Hồng Lân xuất hiện ở đầu kia của hành lang, lập tức khẩn cấp nghênh đón.

“Hồng Tổng quản, người rốt cuộc đã trở về rồi” Hoàng nội cung kích động đến nước mắt chảy xuống, phác thông một tiếng quý xuống trước mặt Yam.

Yam kinh hãi nhảy dựng, cơ hồ nghĩ đến Vương xảy ra bất trắc gì.

“Hồng Tổng quản, điện hạ ngã bệnh đã hơn nửa tháng, nếu ngài không trở về, điện hạ cũng sắp...chống đỡ không được a” Hoàng nội cung lão lệ tung hoành.

62. Chương 61

Yam vọt vào tấm thất, chỉ thấy Vương nhắm mắt nằm trên giường, bụng cao cao long khởi (lồi lên), bàn tay lộ ở bên ngoài cầm bị (áo ngủ bằng gấm) tái nhợt gầy yếu, gân xanh trên mu bàn tay đều có thể thấy rõ.

Yam trong lòng siết chặt sinh đau, thật cẩn thận đem nhân bán phù bán ôm ngồi dậy.

Vương bởi vì tâm lực tiêu tụy, bệnh nặng trong người, cả người vô lực, ăn uống khó khăn, hiện tại lại đang hôn mê, cho dù được Hồng Lân một lần nữa ôm vào trong lòng, trong một lúc cũng không thể tỉnh táo lại.

Yam khẩn trương, vội vàng triển khai tinh thần lực tiến hành chữa trị cho Vương.

Qua hơn nửa canh giờ, Vương cùng thai nhi trong bụng rốt cuộc hơi có chút chuyển biến tốt đẹp, cũng chậm rãi tỉnh lại.

Mẫu tử (con người) thâm trầm đen bóng có chút ảm đạm, lúc nhìn thấy người trước mắt, đột nhiên phát ra một tia thần thái.

“Hong Lan a...ta không phải là đang nằm mơ chứ...”

Yam cơ hồ muốn khóc. Hấn nghẹn ngào nói: “Điện hạ, là ta. Ta đã trở về”

Vương sờ gương mặt hấn, dường như rất cuộc xác nhận, mâu trung (trong con người) lưu chuyển hân hỉ chi ý (ý tứ vui sướng), an tâm tựa vào trong lòng hấn: “Người trở về ta liền yên lòng. Ta rất sợ không thể thấy mặt người lần cuối”

Yam nóng nảy: “Điện hạ, ngài nói bấy bả gì vậy, ngài sẽ không có việc gì đâu!”

Vương cầm tay hấn, nhẹ giọng nói: “Còn nhớ rõ mùa xuân năm kia, lần đó ta cùng với người cùng nhau chống lại thích khách không? Ta trúng một kiếm, lúc ấy ngay tại thời điểm hôn mê, ta đã nghĩ ta không thể liền như vậy chết đi. Ta nếu liền như vậy chết đi, Hồng Lan người thân làm tổng quản Kiện Long Vệ, nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc. Ta như thế nào để việc đó xảy ra với người được?”

“Kì...” Tuy rằng lúc đó Hồng Lan còn không phải chính mình, nhưng Yam vẫn cảm thấy thập phần cảm động, thanh âm run rẩy.

Vương đối hấn nở nụ cười trấn an, ôn nhu nói: “Lần này ta cũng sẽ kiên cường a. Chỉ cần người ở bên cạnh ta...còn có hài tử của chúng ta”

Vương lôi kéo tay hấn đặt ở trên bụng chính mình, song mâu (hai tròng mắt) nguyên bản hư nhược (suy yếu) ẩm đậm hơi hơi khôi phục thần thái, lóe ra vẻ kiên định cứng cỏi.

Yam biết tinh thần của Vương đã tỉnh lại, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật lấy thể chất khỏe mạnh cùng tinh thần lực cường hân của Vương, một chút tiểu bệnh không đến mức kéo dài cùng trầm trọng tới như vậy. Diễn biến nghiêm trọng đến như vậy, nguyên nhân rất lớn là bởi vì Vương thân tâm (thể xác và tinh thần) suy sụp, tinh thần mất đi trụ cột, mới có thể ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe của thân thể.

Hiện tại Yam đã trở lại, bệnh của y liền chuyển biến tốt lên hơn một nửa.

Vương đại khái là tinh lực không khỏe, cũng vẫn chưa hỏi Hồng Lan mất tích mấy ngày nay là đi nơi nào. Về chuyện của Phác Thăng Cơ, Vương hậu còn có Vương Duyên ngày đó, cả hai người đều không đề cập tới.

Nhiệm vụ chủ yếu mấy ngày nay của Yam, chính là lúc nào cũng thời thời khắc khắc cùng Vương cùng một chỗ, lấy tinh thần lực giúp y trị liệu.

Hai người tách ra mấy tháng, chính giữa chỉ vội vàng thấy mặt một lần, loại tình cảm tưởng niệm lẫn nhau cũng bất ngôn chi dụ (không nói cũng rõ). Cho dù chỉ là dựa sát vào nhau, lắng lặng không nói gì, cũng là thập phần hân úy (vui vẻ yên tâm) thỏa mãn.

Có trợ giúp của Yam, tinh thần lực của Vương khôi phục rất nhanh, thai nhi trong bụng cũng trở nên hoạt bát. Chính là bệnh gần nửa tháng, thân thể vẫn là tổn hao rất lớn, không có khả năng nhanh như vậy liền chuyển biến tốt đẹp.

Vương bởi vì trong bụng còn có hài tử, thể lực tiêu hao lại gấp đôi, cần chậm rãi điều dưỡng trở lại. Nhưng là lần trước bệnh tình đột nhiên gia tăng, hài tử suýt nữa thì sinh non, tạo thành gánh nặng thật lớn cho thân thể của y. Nếu không phải các thái y dùng được cẩn thận, liền mạng giúp y bảo thai, hơn nữa tinh thần lực của y cũng tăng cường đến trình độ có thể tự chủ động bảo hộ thai nhi, nếu không thật không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Yam chỉ cần ngẫm lại liền cảm thấy sợ hãi. Lần trước khi Vương Duyên sinh ra hấn bị Vương cưỡng đi (lừa gạt đi), bỏ lỡ hài tử sinh ra, là Vương dựa vào lực lượng cơ thể của chính mình ngạnh sinh sinh (gắng gượng) sinh hạ hài tử.

Điều này đã làm cho Yam tiếc nuối ảo não thật lâu, lúc này đây vô luận như thế nào cũng muốn hảo hảo chiếu cố Vương cùng hài tử a.

Vương có Hồng Lan bồi bạn, tinh thần tốt, rốt cuộc không còn phát sốt nữa.

Người có tinh thần, liền muốn ăn. Có muốn ăn, thì thân thể mới có thể khôi phục nhanh hơn.

Vương ở trên giường điều dưỡng vài ngày, rốt cuộc có thể xuống giường đi lại.

Y gần sinh sản, nằm mấy ngày nay, người như thế nào không béo mà bụng lại lớn thêm một vòng. Hơn nữa thân mình của y còn hư (yếu), rời giường đi hai bước liền thở hồng hộc.

Yam nhìn thấy đau lòng, nói: “Nghỉ một chút đi. Ngươi thân mình vừa hảo, mọi việc đều nên tiến hành từ từ”

Vương lắc lắc đầu, nói: “Nằm nhiều ngày như vậy, người sẽ lười biếng. Thái y nói hoạt động nhiều một chút đối thai nhi mới có lợi, khi sinh sản cũng càng dễ dàng”

Y nhớ tới lần trước khi sinh sản gian nan, trong lòng có chút phát run, cho nên vẫn là nghỉ trước khi sinh cố hết sức khôi phục thân thể, đi lại nhiều hơn.

Ngày hôm đó tâm tình của Vương tốt lắm, liền nghĩ đi ra ngoài dạo một chút, đến hoa viên tản bộ.

Yam giúp đỡ y từ từ đi đến hoa viên. Tuy rằng hiện tại thời tiết hàn đông (trời đông giá rét), nhưng Triều Tiên thuộc bán đảo Triều Tiên, là khí hậu hải dương bắc bán cầu, cho nên cho dù là thời điểm lạnh nhất của mùa đông, độ ẩm cũng không quá thấp.

Vương đã lâu không có hoạt động, hít thở không khí trong lành, tâm tình tốt, lệnh cho nội cung chuẩn bị điểm tâm cùng trà nóng trong đình ở hoa viên.

Vương lần này không có tận lực che giấu thân hình, bộ dáng của y tất cả mọi người hầu hạ trong cung đều nhìn thấy, chính là đều lạnh lợi, không ai dám lên nghị luận, ánh mắt cũng không dám loạn phiêu (liếc nhìn).

Bụng của Vương so với khi có Vương Duyên lớn hơn, nguyên nhân có thể là do nguyệt phân canh trọng (tháng có bầu lớn hơn). Sau khi bệnh thể lực của y vẫn chưa khôi phục, khó tránh khỏi có chút mệt nhọc, cảm giác cũng không thoải mái giống như lần trước.

Y đi trong chốc lát, liền cảm thấy mệt mỏi, thất lưng toan đau không thôi.

Yam nhìn ra, nói: “Chúng ta vào trong đình nghỉ ngơi một chút đi”

Vương gật đầu, cùng hần chậm rãi vào đình, vụng về ngồi xuống y tử (ghế dựa) ấm áp thoải mái.

“Đúng rồi, sinh thân của Duyên nhi cũng sắp tới rồi, ta đã nhượng Hoàng nội cung chuẩn bị. Tuy rằng vẫn là hiếu kì của Vương hậu, nhưng chúng ta một nhà ba người ngồi lại, tiểu khánh (lễ mừng nhỏ) một chút cũng được rồi”

Yam quên mất sinh thân của nhi tử, không khỏi có chút xấu hổ. Bởi vì nhân loại ở tương lai thế giới sống rất lâu, phương pháp tính toán niên độ (thời gian 1 năm) của vũ trụ cùng địa cầu khác nhau, cho nên không quá coi trọng cái gọi là sinh thân.

Nhưng tại thế giới cổ đại này không giống vậy. Sinh thân là ngày trọng đại, thậm chí người sau khi chết còn có sinh kị, không thể không chúc mừng.

Yam nói: “Điện hạ nói phải. Không bằng hiện tại cho nội cung mang thể tử ôm đến, chúng ta cùng nhau tại trong tiểu đình này dùng ngụ thiện đi”

Hần ở bên ngoài vẫn dùng kính ngữ với Vương, cho dù nội cung đều ở ngoài đình hầu hạ, không nghe được đối thoại của bọn họ, hần vẫn là cung kính như trước. Đại khái là tính cách di chứng của nguyên bản Hồng Lân lưu lại cho hần.

Vương sau khi bệnh nặng, sợ đem bệnh khí lây cho hài tử, vẫn không chịu gặp nhi tử. Hiện tại thân thể tốt hơn rất nhiều, rốt cuộc khẩn cấp tưởng niệm hài tử.

“Ân. Hoàng nội cung, đi gọi người đem thể tử ôm đến”

Vương sau khi phân phó, Yam mới đột nhiên nhớ tới, mấy ngày nay Len giống như đều luôn cùng nhi tử ở cùng một chỗ. (hì hì, bạn Len...^^)

Bởi vì từ lúc hấn trở về đều một lòng tập trung vào trên người Vương, chỉ vội vàng nhìn qua nhi tử hai lần, cùng bé nói chuyện một lát, lại lấy tinh thần lực trao đổi một phen. Nhưng tình huống thân thể của Vương quá kém, khiến cho hấn không có nhiều thời gian làm bạn với nhi tử. Vừa lúc Len lần này đến còn có một mục đích khác, chính là muốn hảo hảo quan sát hài tử do cao cấp tinh thần thể nhân loại cùng cổ đại thân thể nhân loại kết hợp sinh dục ra là cái gì bộ dáng.

Hấn đối Vương Duyên ôm hứng thú thật lớn, các giáo sư ở căn cứ cũng hi vọng có được càng nhiều số liệu của hài tử này. Cho nên Yam liền đem nhi tử giao cho Len, đưa cho hấn một cái lệnh bài, để hấn có thể tùy ý hành tẩu tại hậu cung. (Yam ở trong hoàng cung có quyền lực rất lớn, có thể nói là ẩn hình “hoàng hậu”, hơn nữa Kiện Long Vệ cùng Cẩm vệ quân đều do hấn thống lĩnh, cho nên mặc dù có chút vượt quá, cũng không có ai dám nói)

“Điện hạ, có chuyện đã quên nói với ngài” Yam cân nhắc từ ngữ một chút, nói: “Lần này cùng ta trở về còn có một người nữa, tên là Lan. Hấn là hảo hữu (bạn tốt) của ta, cũng là ân nhân cứu mạng khi ta mất tích. Lần này ít nhiều gì hấn cũng cứu ta, cũng là hấn mang ta trở về. Bởi vì hấn không có thân nhân ở Triều Tiên, cho nên ta mạo muội an bài hấn trụ lại ở hậu cung, điện hạ khi nào có thời gian, ta nghĩ cho ngài gặp hấn”

“Nga?” Vương tò mò nói: “Nếu là ân nhân cứu mạng của ngươi, cũng chính là ân nhân của trẫm, tự nhiên phải gặp. Bất quá người khi nào thì nhận thức một vị bằng hữu như vậy? Trước kia không nghe ngươi nói đến”

Yam chần chờ một chút, nói: “Lai lịch của hấn đặc biệt...ta nghĩ thời điểm thuận tiện sẽ giải thích kỹ càng với ngài. Hơn nữa có một số việc, ta cũng là muốn nói cho ngài”

Đã đến lúc nên nói thật. Dù sao hài tử thứ hai của bọn họ cũng sắp sinh ra.

Yam cảm thấy được tình cảm của Vương đối với chính mình đã có phát triển rất sâu. Không hề cùng Hồng Lân trước đây “ái luyến” đơn giản như vậy. Hấn cảm thấy hai người hiện tại là tâm linh tương giao thật sâu yêu nhau, đủ để cho Vương chấp nhận thân phận tương lai nhân loại của chính mình.

Vương nghe vậy, nhìn Yam liếc mắt một cái, âm thầm cười, nói: “Hảo”

Vương cũng rất muốn biết nguyên nhân lần trước Yam đột nhiên vô cớ mất tích, còn có cổ kim quang (ánh sáng vàng) từ trên người nhi tử cùng hấn toát ra lúc ấy là chuyện gì xảy ra. Vương tâm cơ mẫn tuệ sâu sắc, đã nhận thấy được trên người Yam có thể cất giấu một bí mật gì đó, nhưng sùng ái cùng tín nhiệm y đối với Yam là vô điều kiện, cho nên Yam nếu không muốn chủ động nói ra, y cũng không nghĩ muốn miễn cưỡng.

Trong lúc hai người nói chuyện, cung nữ đã ôm tiểu thể tử đến đây.

Tiểu Vương Duyên nhìn thấy hai vị phụ thân đều ở đây, lập tức hưng phấn y nha, chính mình nhảy xuống đất, bước từng bước tiểu chân mập mạp, nhanh nhẹn chạy tới.

“Phụ vương, phụ thân”

Bé tức khắc nhào vào trong lòng Yam, ôm cổ hấn làm nũng.

Yam hưng hăng hôn nhi tử hai cái, nói: “Thật nặng a. Tiểu bảo lớn thật mau a”

Vương bởi vì thân thể không tiện, không có biện pháp giống như trước đây ôm nhi tử như vậy, chỉ có thể thân thủ đậu lộng (trêu đùa) nhi tử nói: “Duyên nhi hôm nay cùng phụ vương cùng nhau dùng ngọc thiện đi”

Vương Duyên đã có thể ăn canh chúc (cháo) cùng những món nhuyễn linh tinh, hơn nữa cũng sắp tròn một tuổi, trong miệng cũng đã mọc sáu nhũ nha (răng sữa) nho nhỏ.

Ngọc thiện của bé so với hai vị phụ thân đại nhân tinh tế hơn. Đảo loạn hà bì dẫn canh hòa đậu hũ (*), tử thái sáu nhục yến oa chúc (**), còn có sữa tươi vàng...vàng...

Yam ôm nhi tử cầm tiểu chúc (muỗng nhỏ) uy (đút) bé, tiểu Vương Duyên ăn đến nhất tháp hồ đồ (rối tinh rối mù), trong lúc đó mấy lần đoạt lấy chúc tử (muỗng) trong tay của phụ thân nghĩ muốn tự mình

ăn, thế nhưng cho dù trí lực của bé tuy rằng cao, nhưng thân thể lại thập phần nhỏ bé, tiểu thủ ngắn ngủn mập mạp căn bản không chế không tốt chức tử trong tay, luôn tạch đến trên mặt.

Cuối cùng tiểu tử yêu thích sạch sẽ kia đành phải bắt đắc dĩ buông tha cho kế hoạch tự thực kì lực (làm bằng sức mình), an tâm ngồi trong lòng phụ thân để hấn uy.

Yam cơ hồ không ăn được gì. Một bên phải chiều cố nhi tử, một bên thỉnh thoảng lại phải giúp Vương gấp thức ăn.

Vương hiện tại bụng to ngồi ở trước bàn, chỉ có thể với tay tới những món ở gần, những giai hào (món ngon) khác chỉ có thể “vọng nhi hưng thán (chỉ có thể nhìn không biết làm gì)”. Cho nên Yam còn phải giúp y đem những món thích ăn đưa đến.

Vương nhìn bộ dáng bận rộn của hấn, cảm thấy không đành lòng, âm thầm quyết định về sau vẫn là dừng cho nhi tử ăn cùng bọn họ, chính mình không giúp được gì, chỉ có thể để cho Hồng Lân vất vả, cơm đều ăn không hơn mấy khẩu.

Dùng xong ngọc thiện, Vương không khỏi đầm đẩm thất lưỡng. Y hiện tại không thể ngồi quá lâu, sẽ tăng lớn gánh nặng cho thân thể.

Yam nhìn y mặt có vẻ mệt mỏi, nói: “Điện hạ, ta đỡ ngài trở về nghỉ ngơi”

Vương mỉm cười, nói: “Khó được tinh thần hôm nay hảo. Người không phải muốn cho ta gặp vị bằng hữu kia của người sao? Mời hấn đến đây đi”

Yam nghe y nói vậy, liền nhượng cung nhân đi truyền Len lại đây.

(*) Đảo loạn hà bì dẫn canh hòa đậu hũ: canh mây tôm khô đậu hũ ==

(**) Tử thái sáu nhục yến oa chúc: Cháo thịt cắt nhuyễn nấu tổ yến.

63. Chương 62

Len gần đây chỉ ru rú ở trong nhà. Hấn cảm thấy cổ đại nhân loại thật sự là rất đáng sợ. Có cần phải nhiệt tình như thế không? Hay là đối với chính mình một người thân phận không rõ quá mức hiểu khách?

Mấy ngày nay cung nữ, thị vệ, nội cung, thậm chí cả tần phi của Vương vây quanh ngoài phòng hấn đều gia tăng theo cấp số nhân. Chính mình chỉ cần vừa ra khỏi cửa, sẽ lại rước lấy vô số tán thưởng. Những người đó ánh mắt nóng như lửa, làm cho hấn có chút không chịu nổi.

Nếu không phải tin tưởng những cổ đại nhân loại này tinh thần lực thập phần yếu ớt, hấn đều có loại lỗi giác giống như chính mình bị bọn họ dùng ánh mắt bá quang (lột sạch) quần áo vậy. (người xác định đó là ảo giác sao?)

Cho nên mấy ngày nay Len ngoại trừ đi quan sát tiểu Vương Duyên (vì sao lại dùng từ “quan sát” a?), thời gian còn lại đều tận khả năng ở yên trong phòng.

Hôm nay giữa trưa tiểu Vương Duyên bị Vương gọi đi rồi, Len liền trở lại phòng của chính mình, triển khai tinh thần lực cùng căn cứ liên hệ, báo cáo tình hình quan sát tiểu Vương Duyên. Không bao lâu sau, liền có nội cung đến thông tri, nói điện hạ thỉnh hấn đến hậu hoa viên.

Len đi theo nội cung kia đến hoa viên, xa xa thấy trong noãn đình (*) một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, không khỏi đối hình ảnh này có chút tâm kỳ (cảm giác mới lạ).

Hấn cũng không hiểu lễ nghi Triều Tiên, tự ý đi thẳng đến, đối với Yam nói: “Ta đến đây” Sau đó lại chuyển hướng Vương, nói: “Nhĩ hảo (chào ngài), điện hạ”

Yam lúc này mới nhớ tới chính mình quên dạy quy củ cho Len, cho dù không hiểu quy củ, dạy một chút thường thức cơ bản cũng được a.

Yam là ít tuổi nhất trong ba người tham gia thí nghiệm, khó tránh khỏi có chút lo lắng không chu toàn. Hơn nữa thế giới này lại là cổ đại thế giới đầu tiên mà Len đến, phải học tập rất nhiều. Chẳng qua hai người đều là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, tất cả đều không có kinh nghiệm. Một người không biết nên dạy cho đồng sự cái gì, người kia thì không biết tại thế giới này phải học cái gì.

Tóm lại, hiện tại đối mặt với Len giống như một man nhân (người hoang dã) thiếu văn minh không biết lễ nghi, Yam thực xấu hổ.

Vương cũng ngại ngùng cả người. Nhưng trên thực tế y căn bản không chú ý đến vấn đề lễ nghi của Len, mà là ngay từ ánh mắt đầu tiên từ khi Len xuất hiện, đã bị dung mạo hoàn mỹ tinh xảo của đối phương chấn kinh (làm cho khiếp sợ).

Đây, đây...đây thật sự là nam nhân sao?

Hoặc là nói, hẳn thật sự là phàm nhân sao?

Cho dù Vương tự nhận quý vi nhất quốc chi quân, chứng kiến vô số mỹ nhân, cũng chưa từng gặp qua một người xinh đẹp như vậy, vô luận là nam hay nữ.

Ngũ quan của Len cực kỳ hoàn mỹ, cho dù hẳn đã giảm xuống còn 30%, nhưng tại thế giới cổ đại đơn thuần này mà nói, vẫn giống như tiên nhân vậy.

Vương nhất thời không thể nói chuyện.

Yam phát hiện y khác thường, tưởng bởi vì Len vô lễ, không khỏi ho nhẹ một tiếng, nói: “Điện hạ, Lan hẳn vẫn luôn sống một mình, chưa từng đến Triều Tiên, đối quy củ trong cung cũng không hiểu nhiều lắm. Là thần sơ sót, không nói trước với hẳn”

Vương phục hồi tinh thần lại. Tinh thần lực của y đã tăng cao rất nhiều, tuy rằng ban đầu có sưng sốt một chút, nhưng không có dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy.

Y dừng một chút, bài trừ một cái tươi cười, nói: “Người chính là Lan a. Ta nghe Hồng Lân nói người là bằng hữu của hẳn, cũng là ân nhân cứu mạng của hẳn?”

Len gật gật đầu, thần nhiên nói: “Ta là bằng hữu của hẳn. Ân nhân cứu mạng gì gì đó, không cần tính toán”

Hẳn là tị sự luận sự (tùy việc mà xét), nhưng trong lỗ tai của Vương, liên lý giải thành quan hệ của hẳn cùng Hồng Lân vô cùng tốt, tốt đến mức tình nghĩa ân cứu mạng đối với hai người họ đều là chuyện nhỏ.

Vương âm thầm nắm chặt quyền (nắm tay), mỉm cười nói: “Người gọi là Lan phải không? Trẫm có thể gọi người như vậy không?”

Len nói: “Đương nhiên có thể”

Vương nói: “Mặc kệ nói như thế nào, người cứu Hồng Lân, cũng là ân nhân của trẫm, trẫm nhất định phải hảo hảo cảm tạ người. Như vậy đi, ban thưởng cho người hoàng kim thiên lưỡng (hai ngàn), ngọc bội tam đối (ba cặp), trân châu nhất hạp (một hộp), tơ lụa bách thất (trăm cuộn), người nghĩ thế nào?”

Yam đổ mồ hôi.

Ban thưởng này, xuất hồ ý liệu cao. Cơ hồ có thể vượt qua một năm thu vào của quốc khố Triều Tiên.

Yam nhảy bén nhận ra tinh thần dao động quỷ dị của Vương, trình độ phức tạp này nhất thời làm cho hẳn không thể phán đoán Vương rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, hẳn lại không nghĩ dùng tinh thần lực thăm dò ái nhân, cho nên có chút mờ mịt.

Len cũng thoáng kinh ngạc. Hẳn đối diện với thái độ của Vương, càng thêm có thể khách quan cảm ứng được tựa hồ Vương đối hẳn có địch ý, nhưng cụ thể là cái gì cũng nói không được.

Hơn nữa hấn cần bản không cần ban thưởng linh tinh, liền trực tiếp trả lời: “Đa tạ điện hạ, ta không cần ban thưởng cái gì, ngài thu hồi đi thôi”

Vương trong lòng có chút bất duyệt, trên mặt lại cười càng thêm âm áp, nói: “Như thế nào? Người không hài lòng với ban thưởng của trẫm sao?”

Len còn muốn nói, Yam vội vàng cắt ngang hấn, nói: “Điện hạ, địa phương Lan sinh sống đơn giản mộc mạc, không cần những vật ngoài thân này. Hơn nữa một thời gian nữa hấn sẽ rời đi, nếu hấn không cần, ngài cũng không cần miễn cưỡng”

Vương thấy hấn vì Lan nói chuyện, trong lòng căng thẳng, nhìn hấn một cái, ngữ khí quái dị chậm rãi nói: “Người nhưng thật là hiểu rõ vị bằng hữu này. Một khi đã như vậy, trẫm cũng không miễn cưỡng”

Tiểu Vương Duyên thấy Len, rất hưng phấn, ô ô nha nha vươn tay về phía hấn.

Vương ha hả cười, nói: “Tiểu thế tử giống như rất thích người a”

Len nói: “A, mấy ngày nay ta đều cùng hấn, rất hảo ngoạn a. Tinh thần lực của hấn cũng không tồi” Nói xong nhân châu dạo qua một vòng trên bụng cao cao hở ra của Vương, nói: “Trong bụng của người tinh thần lực có chút yếu kém, sau khi sinh phải bắt hấn năng rèn luyện, bằng không sẽ không theo kịp...”

Yam ngắt lời hấn: “Khụ, Lan, người gần đây ở trong cung cảm giác như thế nào? Dùng qua ngọc thiện chưa?”

“A, không tồi. Ta dùng qua ngọc thiện... Hồng Lân, người hướng ta nháy mắt làm cái gì? Con mắt của người rút gân sao?” (=)))

Yam đỡ trán, nói: “Ta không sao. Lan, ta cùng điện hạ có chuyện muốn nói, người rời đi trước đi”

Len nói: “Ta đây có thể đem Vương Duyên ôm đi không?”

“Này...” Yam liếc nhìn Vương một cái.

Vương cũng không biết suy nghĩ cái gì, tâm tư dĩ thường bình tĩnh, bình tĩnh đến mức có chút quỷ dị. Y thần nhiên nói: “Vậy phiền người mang thế tử hồi cung. Hấn cũng nên ngủ trưa”

Len ôm Vương Duyên rời đi. Vương nhìn Yam không nói gì.

Yam cười khổ: “Vốn định qua một thời gian nữa mới nói cho ngài, bắt quá xem tình hình hôm nay, vẫn là sớm cho ngài biết vẫn hảo. Kỳ thật ta cùng Lan...”

“Đừng nói nữa, trẫm không muốn nghe!”

Yam sững sốt.

Vương mặt bình tĩnh, đôi hắc mâu (con ngươi đen) thập phần sắc bén, Yam có thể rõ ràng cảm nhận được lửa giận kiềm nén cùng trầm trọng uy áp của Vương.

“Điện hạ, người...”

Vương nhắm mắt, nói: “Ta mệt mỏi” Nói xong chống bàn vung về đứng lên.

Yam vội vàng giúp đỡ y. Vương tựa hồ có chút tức giận, gạt tay hấn ra. Yam lại sắp đến, lần này vững vàng cầm lấy y, Vương lại vậy cũng vậy không ra.

Yam biết Vương tính tình đa nghi nóng nảy lại tái phát, thấy hiện tại y đang trong cơn giận dữ, không tốt nhiều lời, chỉ là thật cẩn thận giúp đỡ y trở về tẩm cung.

Ai ngờ như vậy càng khiến Vương thêm tức giận. Y nằm ở trên giường trở mình, đưa lưng về phía Yam không để ý tới hấn.

Yam chần chờ một chút, thấp giọng nói: “Kì, người trước hảo hảo nghỉ ngơi. Sau đó ta sẽ hướng người giải thích, sự tình không phải như người nghĩ đâu”

Vương sau khi nằm lên trên giường liền cảm thấy thực mệt mỏi, hừ một tiếng, nhắm mắt lại.

Yam thấy y ngủ, nhớ tới Len “thiên chân vô tà” (ngây thơ), cảm thấy bất hảo để hấn tiếp tục như vậy, liền lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ, đi tìm Len.

Buổi chiều Yam ở trong phòng của Len, tỉ mỉ nói quy củ trong cung cho hấn, còn có một ít từ kiêng kỵ của Vương. Bất tri bất giác, liền nán lại một canh giờ.

Đang lúc hấn đột nhiên nhớ tới Vương nên đứng dậy, chuẩn bị trở về, một nội cung vội vàng tìm đến, kinh hoảng nói: “Hong Tổng quản, không tốt. Điện hạ đột nhiên thân thể không khỏe, ngài mau trở về”

Yam lấp bắp kinh hãi, vội vàng chạy về tẩm điện của Vương.

Nguyên lai sau khi Vương thức dậy không thấy Hong Lân tại bên người, liền hỏi nội cung, biết Hong Lân đi đến nơi của Lan.

Phản ứng đầu tiên vào lúc đó của Vương chính là phải đi “tróc gian” (bắt kẻ thông *** =)))!

Không phải y không tín nhiệm Hong Lân, thật sự là dung mạo họa quốc ương dân (hại nước hại dân) kia của Lan, tin rằng không ai sẽ không động tâm. Chính bản thân Vương lần đầu tiên nhìn thấy người kia, đều không thể thoát khỏi rung động cùng mục huyền (hoa mắt) thần mê trong nháy mắt, thế thì Hong Lân sẽ như thế nào?

Vương kỳ thật hiểu biết Hong Lân quá sâu.

Tính tình của Hong Lân từ nhỏ liền thập phần đơn thuần thiện lương, Vương đúng là bị điểm này của hấn hấp dẫn. Cùng lúc đó, y cũng biết Hong Lân như vậy ở trong thâm cung rất khó sinh tồn, cho nên mới mang theo hấn ở bên mình một tác cũng không rời.

Thời điểm đó chính Vương cũng còn chưa đủ thành thực, cho nên không nghĩ đến tất cả mọi chuyện mà dạng bảo hộ quá mức này mang đến cho Hong Lân cũng không hẳn là chuyện tốt. Nhưng lúc ấy ước nguyện ban đầu của y chính là ưa thích nam hài này, không nghĩ để cho hấn mất đi bản chất hồn nhiên đã hấp dẫn chính mình kia.

Hong Lân chính là như Vương chờ mong, dưới sự bồi dưỡng từng chút một của y, dần trưởng thành thành một thiếu thiên đơn thuần, chính trực, trung thành. Nhưng là bởi vì Vương đối hấn quá độ bảo hộ cùng sung nịch, cho nên tính cách có khiếm khuyết.

Tính tình nhu nhược, không quả quyết, dễ dàng bị sự vật bên ngoài ảnh hưởng, rất nhiều thời điểm không đủ kiên định.

Những điều này đều là do khuyết thiếu đau khổ tạo thành.

Vương trong lòng rất rõ khuyết điểm của hấn, lại luôn nhất sương tình nguyện cho rằng đây là do Hong Lân vẫn chưa trưởng thành, vẫn chưa chân chính hiểu được tâm ý của chính mình.

Có thể nói trên người Hong Lân có tất cả những gì Vương yêu thích. Dung mạo, tính tình, dễ mến, thậm chí là kỹ xảo cùng thủ pháp trên giường.

Vương ái luyến thật sâu Hong Lân mà chính mình một tay bồi dưỡng ra. Nhưng là lòng người luôn không thể thỏa mãn, bất tri bất giác, Vương cũng bởi vì Hong Lân đối y quá mức kính sợ thủ lễ mà cảm thấy tiếc nuối. Tựa hồ quan hệ của hai người, càng như là chủ nhân cùng thuộc hạ, trưởng bối cùng hậu bối, chính là thiếu một loại cảm giác...giữa những người yêu nhau.

Vương kỳ thật trong lòng thập phần rõ ràng, tình cảm của Hong Lân đối với chính mình, cũng không giống chính mình ái luyến hấn sâu đậm như vậy. Cho nên sau khi phát sinh chuyện của Vương hậu, khoảng cách giữa hai người lúc đó cũng càng ngày càng sâu. Thậm chí có một lần, Vương cảm thấy chính mình đã muốn mất đi Hong Lân.

Nhưng là giống như thượng thiên nghe được cầu nguyện của y, Hong Lân từ biên thành trở về, thái độ đối với y dần dần thay đổi. Giống như trong một đêm đã trưởng thành, đối với tình cảm của chính mình, cũng chậm rãi đáp lại, thậm chí trở nên chủ động.

Đối với sự thay đổi này của Hong Lân, Vương là thập phần vui sướng.

Nếu nói Vương từ trước ái luyến, chính là Hồng Lân nhu thuận, trung thành mà chính mình một tay tạo ra, như vậy hiện tại, y chính là yêu sâu sắc Hồng Lân ôn nhu, thành thực có thể đáp lại chính mình, có thể làm cho chính mình cảm thấy an tâm.

Vương đối với tình cảm của bản thân luôn luôn hiểu rõ. Y đối với Hồng Lân tín nhiệm, cũng theo tình cảm tăng cao của hai người mà đạt tới đỉnh điểm. Vương Duyên sinh ra, lại làm cho Vương cực kỳ tin tưởng, Hồng Lân là thuộc về chính mình, vĩnh viễn sẽ không phản bội chính mình.

Chính là hiện tại, cái người tên Lan kia xuất hiện, làm cho Vương lần thứ hai mất đi nắm chắc.

64. Chương 63

Mỹ mạo của Lan là một trong những nguyên nhân làm cho Vương lo lắng, nhưng cái y càng để ý hơn, chính là quan hệ của hắn cùng Hồng Lân.

Cảm tình của hai người rõ ràng rất thâm giao (cảm tình sâu), cùng hiểu rõ và ăn ý trong lúc vô tình bày ra, làm cho Vương trong lòng cảnh chung đại hưởng (chuông báo động vang lớn).

Giữa Hồng Lân cùng Lan giống như có một loại khí tràng đồng loại không thể nói rõ. Kể cả khi hai người cùng ngồi trước mặt Vương, thậm chí trong nháy mắt làm cho Vương sinh ra một loại cảm giác chính mình là người ngoài cuộc.

Loại cảm giác này làm cho Vương cực kỳ sợ hãi, địch ý đối với Lan không thể ức chế được.

Hồng Lân tín nhiệm, yêu mến, lý giải người gọi là Lan kia.

Hơn nữa Lan không chỉ có mạo nhược thiên tiên (dung mạo như thiên tiên), trên người còn có một loại khí chất thuần chân (trong sáng) không nhiễm trần thế, loại khí chất này, lại có sức hấp dẫn không thể miêu tả đối với người khác.

Vương rất hiểu Hồng Lân. Y biết Hồng Lân thích dạng người nào. Trải qua sự kiện của Vương hậu, Vương lại hiểu được, chính mình chưa bao giờ là đối tượng chờ mong trong suy nghĩ của Hồng Lân. Cho dù là sau khi Hồng Lân trở nên thành thực cường đại, về phương diện này hắn đối chính mình cũng không thể tiếp nhận. (ta chém)

Không thể không nói, trí tuệ của Vương thực hiếm có, trực giác cùng sức quan sát của y cũng thập phần cường đại. Cho dù tinh thần lực không có khả năng thăm dò lòng người, y cũng có thể nhạy bén mà nhận thấy được những sắc thái nhỏ nhất của người bên cạnh.

Nguyên nhân chính là vì Hồng Lân đối xử với Lan không giống người thường, cho nên Vương không thể ức chế lần thứ hai lâm vào tình tự giống như sự kiện Vương hậu lúc trước.

Lan người kia như vậy mỹ mạo như vậy đơn thuần, nhìn qua mặc dù có chút lạnh lùng, nhưng không thông thể sự thiên chân (ngây thơ) như vậy lại là người hấp dẫn...

Hơn nữa hắn cũng là ân nhân cứu mạng của Hồng Lân, hai người ở chung với nhau thời gian hai tháng.

Tưởng tượng đến đây, Vương rốt cuộc ngồi không được, mãnh liệt ghen tỵ cùng cảm giác nguy hiểm làm cho y lửa giận bùng lên, lập tức đứng dậy.

Y không dễ dàng nổi giận, nhưng một khi tức giận, đó là lôi đình vạn quân (sấm vang chớp giật). Không nói lúc trước huyết lưu thành hà (máu chảy thành sông) trên đại điện, ngay cả Hồng Lân trong nguyên kịch, cũng là dưới cơn thịnh nộ của Vương mà bị diệt đường con cháu.

Nhưng là lần này Vương quên mất tình huống thân thể hiện tại của chính mình.

Khi y đứng lên động tác rất mạnh, tâm tình lại bất ổn, vừa muốn sai người đi đem Hồng Lân “trảo” (bắt) trở về, đột nhiên cảm thấy bụng đau đớn.

Vương không hề chuẩn bị, hừ một tiếng, ôm bụng lui về phía sau từng bước, ngã ngồi lại xuống giường.

Trong bụng lại truyền đến đau nhức.

Khi Yam chạy về tẩm thất, chỉ thấy Vương nằm ở trên giường đầu đổ đầy mồ hôi.

Đám người Vương thái y vẫn ở lại trong cung tùy thời đợi lệnh, so với Yam còn tới sớm hơn một bước, lúc này nơm nớp lo sợ nói: “Điện hạ...chỉ sợ là phải sinh”

Tình thiên phích lịch! (sét đánh giữa trời quang)

Thật vất vả giữ thai lâu như vậy, nghĩ đến lần này nhất định có thể đợi cho thai nhi đủ tháng xuất thế, ai ngờ lại vẫn là sớm hơn nửa tháng.

Vương nghe vậy chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Yam thật không biết đây là chuyện gì xảy ra. Căn cứ khoa học sinh thái nhân loại cho thấy, thai nhi khi bảy tháng đã phát dục đầy đủ, kém hơn mười ngày sinh ra cũng không tính rất nguy hiểm. Hơn nữa thai nhi trong bụng Vương Kỳ sớm phát dục thành thực, tinh thần lực cũng đủ khỏe mạnh.

Y trấn định nói: “Vậy các người còn không mau đi chuẩn bị? Đều ở trong này làm cái gì? Cái gì nên làm thì mau đi làm đi”

Có thể là sự bình tĩnh của y lây sang cho mọi người. Đám người Vương thái y cùng nội cung đều phục hồi tinh thần lại, vội vàng lui xuống chuẩn bị.

Yam ở bên giường ngồi xuống, cầm tay Vương, an ủi nói: “Điện hạ, không cần lo lắng, ta ở bên cạnh ngài”

Vương trừng mắt liếc nhìn hắn một cái. Lúc này tuy rằng khó chịu, nhưng nhớ tới nếu không phải chuyện của hắn với Lan làm cho chính mình sinh khí, chỉ sợ cũng không phải sinh non như vậy a.

Y oán hận hừ một tiếng, trầm giọng chất vấn nói: “Người vừa rồi đi đâu? Vì cái gì không ở trong phòng?”

Yam có chút kinh ngạc Vương lúc này còn có thể quan tâm vấn đề này, liền nói: “Ta đi tìm Lan. Ta thấy hắn không quá quen thuộc với quy củ trong cung, cho nên muốn chỉ dạy hắn, để tránh hắn trong lúc vô ý phạm vào cung quy”

Kỳ thật Yam sợ hắn trong lúc vô ý xúc phạm Vương mới là thật a.

Vương cả giận nói: “Lúc này người như thế nào có thể rời khỏi ta? Chẳng lẽ trong cung chỉ còn lại có một mình người sao? Muốn dạy hắn quy củ trong cung có rất nhiều...Àch, a——”

Đau bụng sinh đột nhiên đột kích, Vương không thể nói thêm gì được nữa.

Yam đã hiểu được ý tứ của y. Hắn mặc dù ở phương diện tình cảm có chút trì độn (không nhạy bén), nhưng vẫn là hiểu ý Vương, vội nói: “Kì, người không cần hiểu lầm, ta cùng Lan không có gì. Nếu người không thích, về sau ta không đi tìm hắn nữa. Người lập tức phải sinh, cảm xúc không cần quá kích động”

Vương gắt gao nắm lấy cổ tay hắn, khí lực rất lớn, giống như phải bẻ gãy tay hắn.

“Hong Lân, ta cảnh cáo người, người không được đi tìm hắn nữa! Lý do gì cũng không thể!”

Yam bất đắc dĩ nói: “Người yên tâm, ta đáp ứng người”

Hắn xem như được mở mang kiến thức, sắp sinh đến nơi, Vương thế nhưng còn không quên ghen.

Vương tuy rằng còn có chút lo lắng, nhưng thấy thái độ của Hong Lân không có gì bất mãn, hơn nữa hiện tại cũng thật sự cố không được, liền tạm thời từ bỏ.

Có kinh nghiệm lần trước, Vương đối với việc sinh sản đã có chuẩn bị tâm lý. Nhưng chính bởi như vậy, sắc mặt trắng bệch, đối với đau đớn khi sinh sản sắp đến không tránh khỏi nơm nớp lo sợ.

Yam mặc dù đang ở cùng y, nhưng đối với đau đớn thân thể của y lại không có biện pháp, đành phải phát động tinh thần lực, giúp y bổ sung lực lượng tinh thần.

Hắn âm thầm nhìn quét một chút thân thể của Vương, bởi vì không phải lần đầu tiên sinh sản, năng lực thừa nhận của thân thể vẫn tốt. Hơn nữa lần này do chính mình bồi bên cạnh Vương, cho dù có xảy ra vấn đề gì, cũng có thể đúng lúc dùng tinh thần lực thay đổi cấu tạo thân thể của Vương, bảo đảm hài tử thuận lợi sinh ra.

Đám người Vương thái y đã đem thang dược (chén thuốc) linh tinh chuẩn bị đầy đủ. Hoàng nội cung nguyên bản hôm nay không phải trực, nhưng nghe nói Vương sắp phải sinh, cũng vội vàng chạy tới.

Yam đối với lần trước Vương sinh sản cũng không rõ ràng, nhìn thấy mọi người vội vàng vàng, chính mình cũng không giúp được gì, đành phải canh giữ ở bên giường, chuyên tâm bồi Vương.

Mặc dù có Hồng Lân bên người, làm cho Vương an tâm không ít, nhưng y tính tình cao ngạo, cũng không nguyện ý để cho Hồng Lân nhìn thấy bộ dáng của chính mình khi sinh sản.

Cố nén một canh giờ, cảm giác phía dưới từng trận ầm ứ, nghe được Vương thái y phải kiểm tra thân thể của y. Vương biết kế tiếp phải như thế nào, liền nói: “Hồng Lân, người ra bên ngoài chờ. Trầm một mình được rồi”

“Không, ta phải ở trong này cùng người”

Vương an ủi xoa xoa tay hắn, trên gương mặt tái nhợt bài trừ một cái mỉm cười, cố hết sức nói: “Người yên tâm, trầm không có việc gì đâu. Người ở trong này, ngược lại, ngược lại sẽ làm ta phân tâm...Ách—”

Yam thấy y nói như vậy, biết y tự tôn cao ngạo vô cùng, không muốn để cho chính mình thấy bộ dáng chật vật cùng ô uế của y, liền gật gật đầu: “Ta ngay tại bên ngoài. Điện hạ, ngài phải cố gắng a” Nói xong cúi đầu ở trên trán y nhẹ nhàng hôn một cái, lui đi ra ngoài.

Len nguyên bản ở trong phòng của chính mình nghỉ ngơi, nhưng nhận thấy được một cỗ tinh thần lực dị động, lại liên tưởng đến vừa rồi nội cung vội vàng chạy tới truyền lời với Yam, cũng biết Vương là phải sinh sản.

Hắn đối với vấn đề cổ đại thân thể nhân loại như thế nào sinh sản tử tự thập phần tò mò (ở trong mắt hắn nam nhân sinh sản cùng nữ nhân sinh sản cũng không khác nhau nhiều lắm). Thành thành thật thật ở trong phòng đợi đến chạng vạng, nhưng vẫn chưa thấy tinh thần lực của thai nhi có cái gì biến hóa, rốt cuộc kiểm chế không được, theo cổ dao động kia tìm được tấm điện của Vương.

Khí chất của hắn xuất trần, mỹ mạo vô cùng, thần thái đạm nhiên (hờ hững, thản nhiên) như tiên, người trong cung nhìn thấy hắn đều giống như nhìn thấy thần tiên, rốt cuộc không có ai cản trở hắn.

Hắn thuận thuận lợi lợi đi vào tấm điện ngoại (bên ngoài) của Vương, đứng ở hành lang.

Yam ở nội thất ngoại gian cảm ứng được hắn, đi ra, nói: “Sao người lại tới đây?”

Len nói: “Đã muốn bốn tiếng ba mươi sáu phút, như thế nào hài tử vẫn chưa sinh ra a?” Hắn nói chính là chế độ thời gian hai mươi bốn tiếng sau này địa cầu sử dụng, cùng thời gian vũ trụ và canh giờ ở cổ đại thế giới này bất đồng.

Yam nói: “Không có nhanh như vậy. Lần trước sinh chính là một ngày một đêm a”

Len hơi hơi nhíu mi, thấp giọng nói: “Thân thể sinh dục thế nhưng thời gian dài như vậy? Xem ra quả nhiên gian nan”

Ngũ quan của hai người đều so với người thường nhạy bén gấp mấy lần. Động tĩnh ở trong phòng Vương, kỳ thật hai người đều nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng).

Yam nguyên bản tâm tình nôn nóng nan an, nhưng thấy Len đến đây, hai người nói chuyện một lát, bất tri bất giác cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Trong nội thất Vương đột nhiên trong lòng cảm giác được, dứt quang hỏi: “Hồng, Hồng Lân đâu?”

Hoàng nội cung nói: “Hồng Tổng quản ở ngoại gian chờ ngài”

“Hắn...đang, làm, làm cái gì...”

Hoàng nội cung mới vừa đi ra ngoại gian đoan được (lấy thuốc), nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, nói: “Vị Lan tiên sinh kia đến đây, cùng Hồng Tổng quản nói chuyện ngoài hành lang”

Vương lập tức trừng lớn mắt. Nguyên bản song mâu mê mang một mỗi lập tức phát ra đốm lửa. (=))

“Người nói cái gì!”

Hoàng nội cung không hiểu, thật cẩn thận lặp lại một lần nữa.

Vương trong lòng giận dữ, giãy giụa ngồi dậy: “Bảo hấn vào đây!”

“Điện hạ...”

“Bảo hấn vào đây!”

Hoàng nội cung vội chạy nhanh ra ngoài, đem Hồng Lân đang ở trên hành lang thỉnh quay về nội thất.

Yam cũng nghe được thanh âm trong phòng Vương, vội vàng trở lại nội thất, hỏi: “Điện hạ, ngài làm sao vậy?” Ánh mắt của hấn đảo qua bụng của Vương, thấy thượng phúc (bụng trên) của y lược bình (hơi xẹp xuống), thai nhi đã muốn đi xuống dưới, sắp sinh ra.

Vương một phen cầm lấy cổ tay hấn, khí lực thật lớn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người, người không phải đáp ứng với trẫm rồi sao...không, không gặp lại hấn nữa?”

Tay của Vương ướt đẫm, có chút lạnh lẽo, trên người cũng đều là mồ hôi.

Yam đau lòng cực kỳ, giải thích nói: “Ta không có đi tìm hấn. Là hấn nghe nói ngài phải sinh, có chút lo lắng, lại đây nhìn xem. Hấn...y thuật của hấn rất giỏi, không bằng...”

“Trẫm không cần hấn quản! Trẫm chính mình...có thể sinh!”

Vương kỳ thật cho dù ghen tỵ căm tức, cũng sẽ không rõ ràng hiện rõ trên mặt như vậy. Nhưng là y sắp sinh, cảm xúc mất kiểm soát, tựa như quả pháo chỉ cần một chút liền dễ dàng bạo phát.

Lúc này y nghĩ đến Hồng Lân vi phạm lời hứa, lại đi cùng Lan gặp mặt, liền lửa giận công tâm, quên mất Hồng Lân chính là đáp ứng không đi tìm Lan mà thôi, vẫn chưa nói qua Lan tìm đến hấn cũng không gặp.

Vương trong cơn phẫn nộ khí lực thật lớn, nghĩ đến Hồng Lân nói muốn cho Lan vì y bắt mạch, thật chí tiếp sinh, lại nóng vội, khí lực kiềm nén liền hướng phía dưới thôi (đẩy).

65. Chương 64

“Điện hạ, hài tử sắp ra rồi! Sắp ra rồi!” Vương thái y vừa mừng vừa sợ kêu lên.

Vương cũng không phải là lần đầu tiên sinh sản, thân thể đã muốn thích ứng loại biến hóa này, hơn nữa mấy ngày nay có Yam ở bên người giúp y chậm rãi điều trị, sản trình so với lần trước thuận lợi hơn.

Vừa rồi sản môn của y đã muốn mở ra đến bất chỉ, thai nhi cũng đã nhập bồn.

Nguyên bản Vương thái y nghĩ điện hạ còn phải một hai canh giờ nữa mới có thể sinh, ai ngờ nhanh như vậy liền thấy thai nhi đi ra, không khỏi cực kỳ vui mừng.

Yam nghe vậy sửng sốt. Hấn không nghĩ sẽ nhanh như vậy, lập tức triển khai tinh thần lực trợ giúp tiểu sinh mệnh trong bụng kia.

Vương cố gắng ngồi dậy, nghẹn đỏ mặt, từng ngụm từng ngụm thở dốc, dùng sức xuống phía dưới thôi (rặn:”>).

Bất quá qua thời gian một nén nhang, chỉ cảm thấy một trận xé rách đau đớn, một cự vật hoạt (trượt) ra bên ngoài cơ thể.

Vương suy sụp ngã xuống giường.

Vương thái y đang ôm anh nhai đầy nếp nhăn đỏ rực kia, liên thanh chúc mừng, chuyển cho Hoàng nội cung đi tẩy trừ (tắm rửa).

Yam còn có chút ngẩn người.

Như thế nào liên sinh a? Giống như chính mình không giúp được cái gì a...

Không thể không nói, tố chất thân thể của Vương so với một nửa khác của Ander cùng Rox cường hơn rất nhiều.

Vị kia của Ander tạm thời không đề cập tới, một nửa kia của Rox cũng được xưng là người có võ công thiên hạ đệ nhất Đông Phương Bất Bại (kaka) ở thế giới kia, mức độ cường hãn của võ công cùng tâm trí đều là có một không hai trong thiên hạ.

Nhưng Đông Phương Bất Bại là người phương Nam, dáng người cao gầy, tú trực đỉnh bạt (*), lực uẩn kì trung, thể hình bất hiển (**). Hơn nữa hãn tu luyện <>, chính là một môn võ công cực âm, tuy rằng uy lực rất lớn, nhưng cũng khiến cho tính tình của hãn biến hóa nhu nhuyễn, thiên hướng nữ thái (trạng thái nữ nhân).

Mà Vương Kỳ sinh ra ở bán đảo Triều Tiên dân phong (người dân) dũng mãnh, người phương Bắc điển hình. Thể trạng cường tráng thon dài, đạn tính (tính cơ bắp) cực đại, khoan cốt (xương hông) cũng tương đối khoan khoát (rộng lớn), so ra càng thích hợp sinh dục.

Lần trước Vương chính là không có sự trợ giúp của Yam, bằng lực lượng cơ thể của chính mình sinh hạ Vương Duyên, lúc này đây đương nhiên không khó khăn như lần trước.

Cho nên ở thời điểm Yam còn chưa lấy lại tinh thần, đệ nhị tiểu vương tử thuận lợi sinh ra.

Tiểu tử mới sinh kia ở phương diện tinh thần lực so với huynh trưởng hơi yếu hơn một chút, nhưng thân thể cường tráng, tạng âm (giọng nói) to rõ, tiếng khóc ngay cả mọi người ở ngoài đại viện tắm cung đều có thể nghe thấy.

Vương đại khái là quá mệt mỏi, sau khi nhìn thoáng qua hài tử, thấy hài tử khỏe mạnh, là một nam hài, không khỏi cảm thấy mỹ mãn, dặn dò một câu: “Hong Lân lưu lại bồi ta, không được rời đi” liền ngủ.

Y một giấc ngủ thẳng hừng đông ngày hôm sau, khi tỉnh lại có chút mê mang, lấy một tay sờ bụng, nhớ tới tối hôm qua hài tử đã sinh ra.

Có lẽ là rất thuận lợi, Vương có chút cảm giác bất khả tư nghị. Hơn nữa khiến cho y giật mình chính là, thân thể của chính mình không có chỗ nào không thoải mái, thậm chí ngay cả nơi tối qua bị xé rách đau đớn, cũng không có một tia cảm giác khác thường.

Nếu không phải xác định trí nhớ của mình bình thường, Vương đều phải hoài nghi chính mình có sinh hài tử hay không.

Yam vẫn trông coi y, dùng tinh thần lực giúp y trị liệu, đương nhiên sẽ không lưu lại vết thương nào. Bất quá bởi vì mất máu cùng lực tẫn (hết sức), Vương vẫn là có chút suy yếu, tạm thời nằm trên giường không dậy nổi.

Nội cung bưng tới tảo thiện dinh dưỡng phong phú, Yam thân thủ uy Vương ăn.

Vương thấy Hong Lân nhu thuận nghe lời, quả nhiên vẫn cùng chính mình, không khỏi cảm thấy mỹ mãn. Lệnh cho nội cung đem nhị vương tử ôm đến, tinh tế ngắm nhìn, phát hiện hài tử này không chỉ có giống chính mình, hơn nữa so với Vương càng thêm tinh xảo xinh đẹp, hiển nhiên là kế thừa phương diện dung mạo của Hong Lân, không khỏi trong lòng mừng rỡ.

Y lại không biết, thân thể của Hong Lân quả thật cùng bản thể của Yam có chút tương tự, lại hoàn toàn kém so với dung mạo tinh xảo của chính Yam. Yam là người phương Đông, bản thể đó là tóc đen mắt đen tuấn mỹ thiếu niên, cho nên nhai tử thứ hai này, quả thật có bốn năm phần kế thừa mỹ mạo của hãn. Bây giờ vẫn chưa nhìn ra được, nhưng càng lớn sẽ càng xinh đẹp.

Vương cao hứng cực kỳ, lúc ấy liền đặt tên cho hài tử, kêu Vương Dung.

Yam cảm thấy danh tự này cũng không tệ lắm, người Trung Quốc vốn họ Vương cũng rất nhiều, cảm tạ Triều Tiên là chi nhánh của Trung Hoa, kế thừa truyền thống người Hán, ngay cả dòng họ đều giống nhau.

Len khi ở căn cứ giúp hấn tra xét một chút tư liệu, là một đoạn lịch sử của Minh triều, đại khái ý là Chu Nguyên Chương nói: “Cung Mẫn Vương chết, nói là có nhi tử, thỉnh trẫm lập chi (cho lên ngôi). Sau lại nói không phải, thỉnh lấy Vương Dao vi vương tôn lập chi, trẫm lại duẫn (đồng ý). Nay lại chết đi, Triều Tiên Vương thất không người, thỉnh trẫm lập khác. Triều Tiên luôn mãi sai người đến, bất quá là Lí Thành Quế nghĩ muốn trở thành Triều Tiên Vương mà thôi”

Yam biết mấy tháng trước Vương xử lý án mưu nghịch của Lí tướng quân, Lí tướng quân kia tuy rằng không phải là Triều Tiên Vương tương lai, nhưng hấn có một nhi tử, vừa đúng gọi là Lí Thành Quế, đã bị Vương giết.

Mà hiện tại, Vương có Vương Duyên, Vương Dung hai thân sinh nhi tử, như vậy chuyện tương lai vô tự (không con) mà vong quốc hấn sẽ không xảy ra?

Yam cảm thấy mỹ mãn, bộ dáng vui sướng ôm nhi tử làm cho Len nhìn trong lòng có chút cổ quái.

Len hiện tại bị Vương coi là cái đinh trong mắt, chính mình cũng không tự biết, Yam âm thầm lấy tinh thần lực cùng hấn nói qua tình huống của Vương, làm cho hấn ở trước mặt Vương tận lực tránh đi chính mình. Nhưng là Len không cách nào hiểu được chuyện này. Hấn mặc dù miệng đáp ứng, trong lòng lại nghĩ muốn có cơ hội quan sát phản ứng của Vương một chút. (ack, bạn Len đùa với lửa...)

Bởi vì nhị vương tử xuất thế (ra đời), Vương không công phu đi tính toán chuyện của Lan. Đảo mắt ở trên giường dưỡng bảy tám ngày, thân thể hồi phục rất tốt.

Y biết công lao này thuộc về Hồng Lân. Bằng không lấy bản lĩnh của đám người Vương thái y, chính mình tuyệt đối không khỏe nhanh như vậy.

Y tinh thần tốt lắm, cũng có thể xuống giường đi lại, liền bắt đầu bắt tay vào an bài một sự tình.

Bởi vì Vương hậu đã hoảng thệ (***), Vương Dung vô luận như thế nào cũng không thể an bài dưới danh nghĩa của Vương hậu. Vương cũng không có thể đối bên ngoài tuyên bố nhi tử là chính mình sinh ra, cho nên biện pháp ổn thỏa nhất chính là tìm một tần phi ở hậu cung, làm “mẫu thân” của Vương Dung.

Yam cảm thấy có chút không vui. Vương hậu cũng liền thôi, dù sao cùng “chính mình” có một đoạn nhân duyên, hơn nữa tuy rằng không thể giữ lại, nhưng Vương hậu dù sao cũng từng sinh hài tử cho tiền thân của thân thể này. Đem Vương Duyên đặt dưới danh nghĩa của nàng, đối nàng, đối hài tử, thậm chí đối Vương cùng chính mình đều là ổn thỏa nhất.

Hiện tại Vương muốn đem Vương Dung đặt dưới danh nghĩa của nữ nhân khác, hơn nữa trên danh nghĩa cùng chính mình hoàn toàn không quan hệ, trong lòng liền có chút khó chịu.

Nhưng hấn cũng nhận thức được đạo lý, cũng biết chỉ có thể xử lý như vậy, liền rầu rĩ đồng ý.

Vương nhìn bộ dáng Hồng Lân ôm hài tử cúi đầu không nói, cũng hiểu được thập phần áy náy, vung về an ủi nói: “Liễu tần tiến cung bảy tám năm, ngươi cũng biết nàng, là một người ổn trọng, hơn nữa thành thật an phận, sẽ không đòi hỏi quá đáng. Dung nhi tuy rằng đặt ở danh nghĩa của nàng, nhưng vẫn là cùng Duyên nhi ở lại trong cung của ta nuôi nấng, vẫn là nhi tử của chúng ta”

“Ân, ta biết”

Yam tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng càng kiên định phải mau chóng bồi dưỡng hảo tinh thần lực của Vương cùng bọn nhỏ, sau đó nhanh chóng cùng hấn cùng nhau phản hồi (quay về) tương lai thế giới.

Vương thân thể dần dần hảo, Yam yên lòng, liền đi giải quyết một chút công vụ chồng chất, không thể cả ngày bồi tại bên người.

Vương sai người lưu ý, biết Yam không đi tìm Lan. Bất quá Lan người này ở lại trong cung, thủy chung là tâm phúc đại hoạn (họa lớn trong lòng) của y.

Ngày hôm đó Vương thừa dịp Yam không ở, sai người đem Lan triệu đến.

Len đã hiểu quy củ, cố ý dựa theo cung quy của Triều Tiên nghiêm chỉnh hành lễ với Vương.

Vương sản hậu (sau khi sinh) không lâu, tuy rằng thân thể dần dần hảo, khí sắc cũng dương vô cùng tốt, nhưng dáng người vẫn chưa khôi phục, mặc nhất kiện cẩm y trường bào khoan tòng (rộng thùng thình), khoan chân ngồi trên chủ vị.

Y nhìn Lan tinh tế đánh giá, thấy người này không chỉ có dung sắc (gương mặt khí sắc) vô cùng tốt, dáng người hoàn mỹ, ngay cả phong thái cũng thập phần xuất trần, thật không biết dạng thủy thổ gì mới có thể dương ra diệu nhân (người thần kì) như vậy.

Vương tuy rằng không cam lòng, nhưng không thừa nhận cũng không được, người trước mắt này đối nam nhân cùng nữ nhân đều có lực hấp dẫn cực lớn.

Vương khinh nhu nói: “Lan, trẫm cùng Hồng Lân mấy ngày nay đều bận rộn, lơ là người, không biết người ở trong cung ở coven không?”

Len biết y nghĩ một đằng nói một nẻo, nói: “Tốt lắm, không có gì không quen cả. Đa tạ điện hạ quan tâm”

“Người là người ở nơi nào? Cùng Hồng Lân là như thế nào nhận thức?”

Len sẽ không nói dối, liền tránh nặng tìm nhẹ nói: “Chúng ta là lão bằng hữu, nhận thức nhiều năm, chỉ là giao tình vẫn luôn đậm nhiên (nhàn nhạt)”

“Thì ra là thế. Trẫm cùng Hồng Lân chưa từng có bí mật, hần chưa từng đề cập đến người, chắc là bởi vì quan hệ của các người bình thường, cảm thấy không tất yếu phải nói ra”

Len ân một tiếng.

Vương nói: “Ngày ấy người cứu Hồng Lân, vô cớ biến mất trước mặt trẫm, không biết là nguyên nhân gì?”

Len biết Yam vẫn chưa thẳng thắn nói lai lịch với y, chính mình cũng bắt hảo nhiều lời, liền nói: “Chỉ là thủ thuật che mắt bình thường mà thôi, một chút tài mọn, bất tú vi đàm (không cần nói đến)” Tới đây không nhiều ngày lắm nhưng thành ngữ hần học được không ít.

“Nga? Vậy người còn có bản lĩnh gì khác không? Nếu thực sự là tài học, trẫm có thể bang thưởng chức quan cho người, cũng có thể ở lại trong cung, ngày sau có thể qua lại lâu dài với Hồng Lân”

Len nói: “Ta tay trái gà không chặt, chỉ am hiểu một chút phương pháp trị liệu, không có bản lĩnh nào khác”

“Nga? Võ công cũng không sao?”

“Không” Đây xác thực là lời nói thật, tương lai nhân loại tinh thần thể cường đại, võ công sớm thất truyền, cũng không còn coi trọng sức mạnh cơ thể.

Vương thật sâu nhìn hần, biết hần không có nói dối, không khỏi mỉm cười, nói: “Người tướng mạo xuất chúng như thế, không có võ nghệ phòng thân, sẽ gặp bất lợi”

Len sững sốt một chút, nói: “Hoàn hảo hoàn hảo. Bình thường bình thường” (O_O) Hần không hiểu ngôn từ, cũng không hiểu tâm tư của cổ đại nhân loại ở thế giới này, càng nhiều lời càng sai nhiều, nguyên tắc ít sai nhất, hết thấy đều không nói nhiều.

Vương nhẹ nhàng nhíu mi, cảm thấy được Lan người này...giống như thật sự không thông thế sự, ngôn đàm bốn chuyết (lời nói ngốc nghếch), không giỏi cùng người kết giao.

Y lại hàn huyên vài câu cùng Lan, thăm dò tính tình của hần, liền đi thẳng vào vấn đề nói: “Người đã ở trong cung thời gian không ngắn, ngày sau có tính toán cái gì không?”

Len không có nghe hiểu được ý tứ ngầm của y chính là muốn đuổi hần đi, nói thẳng: “Ta không có tính toán gì, ở trong cung rất tốt, tiểu thể tử cùng nhị điện hạ đều thực đáng yêu. Nếu có thể, ta nghĩ sau này cùng Hồng Lân cùng nhau trở về” (ây, tiêu rồi...)

Vương kinh hãi, nói: “Người nói cái gì? Người cùng Hồng Lân đi đâu?”

Bởi vì Vương vẫn chưa biết lai lịch của Yam, cho nên Len chỉ có thể nói: “Là địa phương nơi ta sống. Muốn mang Hồng Lân đi xem” Nhất định còn phải mang theo người cùng bọn nhỏ, đến lúc đó mọi người cùng nhau quay về tương lai thế giới là tốt nhất.

Len ý nghĩ đơn thuần trực tiếp, Vương cũng không hiểu được.

Y âm thầm nắm tay, thầm nghĩ người này nhìn giống như trích tiên (tiên giáng trần), tâm tự lại sâu như vậy, còn muốn bắt cóc Hồng Lân (=)). Hẳn như vậy công khai nói ra, là không sợ hãi hướng trầm tuyên chiến, hay là thật sự đơn thuần như bạch si (thằng ngốc)?

Bộ dáng của Len vô luận như thế nào đều không thể cùng hai chữ “bạch si” dính liền được, Vương lại luôn luôn không tiếc đem bất luận là người nào ngoại trừ Hồng Lân hướng chỗ ác suy nghĩ, cho nên kết luận tự nhiên là...

Wương mị hí mắt, bất luận như thế nào, người này không thể lưu ——

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương sau Vương muốn động thủ, nga ha hã a

Mọi người thân ái, phía sau còn có hai chương chính văn nữa là kết thúc.

Thập mỗ hai ngày nay siêu cấp suy sụp tinh thần, vẫn không có linh cảm, đặt hàng sắp đến kỳ, ta vẫn chưa có viết đặc biệt điển, phát điên!!!

Sau khi chính văn kết thúc Thập mỗ dự định viết hai phần phiên ngoại, một phần là Đông Phương GG (ta ko bik, ai bik GG là gì chỉ ta với TT^TT) cùng lão công đi đến Triều Tiên, nga ha hã a

Mặt khác cùng mọi người nói một chút, vốn tính toán để cho Vương ở trong chính văn sinh bốn bảo bảo, đặc biệt điển lại thêm một nữa. Chính là cảm thấy giống như hơi nhiều, cho nên Vương trước mắt chỉ sinh bốn bảo bảo nga. ^^

(*) Tú trực đỉnh bạt: tú = thanh tú, trực = chính trực, đỉnh bạt = mạnh mẽ kiên cường.

(**) lực uẩn kì trung, thể hình bất hiển: sức mạnh nằm ở bên trong, chứ không thể hiện ở hình dáng bên ngoài.

(***) hoảng: thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoảng.

66. Chương 65

Len không biết Vương sau một phen thăm dò liền động sát khí, vẫn thản nhiên trụ lại trong cung, mỗi ngày đi cùng Vương Duyên, Vương Dung trao đổi một chút tinh thần lực, trợ giúp bọn họ nâng cao năng lực.

Wương bên kia sau khi đuổi hẩn đi, liền cân nhắc như thế nào có thể bất động thanh sắc (âm thầm) diệt trừ người này.

Tuy rằng nói Lan cùng Hồng Lân giao tình không sâu, nhưng Vương ngày ấy nhìn hồ động của hai người, cũng không giống như thế. Về phần hẩn không biết võ công, vẫn nhược (nhỏ nhẽ yếu ớt) vô lực, Vương trải qua một phen ám tra (ngầm điều tra), xác nhận đó là lời nói thật.

Như thế liền thuận lợi.

Bên trong thâm cung này, muốn làm cho một người tay trói gà không chặt biến mất, thật sự là rất dễ dàng.

Wương đem tân Phó tổng quản Kiện Long Vệ Liễu Hạo Nguyên bí mật kêu đến.

Sau khi Phác Thắng Cơ chết, chức Phó tổng quản liền để trống, Kiện Long Vệ cơ hồ trở thành thiên hạ của một mình Hồng Lân. Vương tuy rằng tín nhiệm hẳn, nhưng để vương tâm thuật (dự định trong lòng), lấy cân bằng vì nguyên tắc, tuyệt sẽ không để trong hệ thống có nhất phương độc đại (độc bá một phương). Bởi vậy Vương tuy rằng sẽ không tìm một người cố tình đối nghịch với Hồng Lân làm Phó tổng quản, nhưng là sẽ không tìm một người tâm phúc đặc biệt thân cận với hẳn ngồi lên chức vị này.

Y cẩn thận cân nhắc một chút. Trong Kiện Long Vệ cùng Hồng Lân quan hệ không tốt thật sự không nhiều lắm, trải qua sự kiện Phác Thắng Cơ, lại tẩy trừ một phen. Nhưng những Kiện Long Vệ này dù sao cũng là Vương từ nhỏ tự mình bồi dưỡng, trung tâm đối với Vương vẫn là hơn tình cảm huynh đệ với Hồng Lân.

Đám người Hàn Bách, Bùi Viêm cùng Hồng Lân quan hệ đặc biệt tốt, Vương không thể chọn bọn họ.

Mặc dù không có phát sinh ở thế giới này, nhưng trong nguyên kịch <>, bọn họ chính là vì Hồng Lân, ngay cả mệnh lệnh của Vương đều làm trái, lén đem Hồng Lân trong địa lao cứu ra, giúp hẳn vụng trộm trốn đi, cuối cùng bị Vương trăm thủ thị chúng.

Wương tuy rằng không biết chuyện không xảy ra này, nhưng y dù sao cũng là nhất quốc chi quân, trong lòng đều có chừng mực.

Tả chọn hữu tuyển, y lựa chọn trong Kiện Long Vệ tối trung tâm Liễu Hạo Nguyên.

Liễu Hạo Nguyên người này, trước đây quan hệ cùng Hồng Lân và Phác Thắng Cơ đều thực bình thường, thành thật ổn trọng, thiếu ngôn quả ngữ (ít nói kiêu lời), là một người tương đối chất phác. Hẳn đối Vương trung thành không thể nghi ngờ, lại bởi vì trước đây đối hai vị tổng quản bất thiên bất ý (trung lập), mới để cho hẳn ngồi lên vị trí Phó tổng quản.

Yam cũng hiểu được chọn người đối với Vương trung thành so với cái gì càng quan trọng, hơn nữa Liễu Hạo Nguyên lão luyện thành thực, ở trong Kiện Long Vệ cũng rất có thực lực cùng nhân duyên, bởi vậy cùng không dị nghị.

“Điện hạ” Liễu Hạo Nguyên quỳ gối trước mặt Vương.

Wương lệnh cho cung nhân đều lui ra, vẫy tay, nhượng hẳn tới gần chút, nói: “Liễu Phó tổng quản, trăm hiện tại có một nhiệm vụ tuyệt mật giao cho người đi làm, nhưng không thể nói cho bất luận kẻ nào, kể cả Hồng Tổng quản”

“Dạ. Thần cẩn tuân mệnh lệnh của điện hạ” Liễu Hạo Nguyên sắc mặt không thay đổi. Ở trong lòng hẳn, bất luận kẻ nào đều không bằng mệnh lệnh của Vương.

Wương đối thái độ của hẳn trong lòng mãn ý (hài lòng), hạ giọng nói: “Trăm muốn người bí mật diệt trừ một người, đừng để cho người khác phát giác”

Liễu Hạo Nguyên lộ ra thần sắc nghiêm túc.

Wương nhìn hẳn, nói: “Là vừa mới tiến cung, Lan. Hơn nữa đừng để cho Hồng Tổng quản biết. Nếu để cho hẳn phát hiện, trăm sẽ không thừa nhận đã ra lệnh này cho người, hiểu chưa?” (O_O)

Liễu Hạo Nguyên hơi hơi chấn động, lập tức khom người trăm giọng nói: “Thần hiểu được. Thỉnh điện hạ yên tâm, thần sẽ không để cho ngài thất vọng”

Liễu Hạo Nguyên không phải ngốc tử (kẻ ngốc). Lan là Hồng Tổng quản mang tiến cung, lại mỹ mạo cực kỳ, khó tránh khỏi làm cho người ta phỏng đoán quan hệ giữa hai người, lại càng không phải nói đến Vương.

Wương e ngại mặt mũi Hồng Lân, tuy rằng đối Lan thập phần bất thuận nhãn (không vừa mắt), nhưng là không thể công khai làm chuyện diệt trừ tình địch, chỉ có thể lén sai người đi ám sát. Mà Lan cùng Hồng Lân quan hệ tốt, nếu để cho Hồng Lân biết chuyện này, nhất định sẽ cùng Vương sinh ra khoảng cách, cho nên vô luận như thế nào, đều phải tránh đi ánh mắt của Hồng Lân.

Điều này khiến Liễu Hạo Nguyên phải thật sự cẩn thận.

Nhiệm vụ này có chút khó làm, vạn nhất bị Hồng Lân phát hiện, Vương đã nói sẽ không thừa nhận, liền chỉ có chính mình đưa lưng gánh chịu nỗi oan này. Tuy rằng Hồng Lân ở trong lòng Liễu Hạo Nguyên địa vị so

ra kém Vương, nhưng dù sao cũng là thượng cấp trực thuộc của hắn. Nếu để cho Hồng Lân đối hắn sinh ra bất mãn, những ngày sau này cũng rất khó sống.

Đây là nỗi khổ của quan viên đứng giữa a.

Liễu Hạo Nguyên lĩnh mệnh, âm thầm cẩn thận tìm hiểu thói quen làm việc cùng nghỉ ngơi của Len, phát hiện người này thập phần lặng lẽ, trừ bỏ ngẫu nhiên đi gặp thể tử cùng nhị vương tử, cơ hồ cũng không ra khỏi phòng của chính mình.

Này cũng thật dễ xử lý.

Buổi tối ngày hôm đó, Liễu Hạo Nguyên chuẩn bị thỏa đáng, thay đổi một thân hắc sắc dạ hành y (đồ đen đi đêm), che mặt, lén vào phòng của Len.

Trong phòng một mảnh hắc ám, trên giường mơ hồ có nhân ảnh đang nằm.

Liễu Hạo Nguyên không tiếng động tiến đến, rút ra kiếm trong tay, nhẹ nhàng xóc màn lên, hướng về nơi bị tử (chấn, mền) nhô lên đâm tới.

Đột nhiên trước mắt bạch quang chợt lóe, Liễu Hạo Nguyên như là bị cái gì định trụ (cố định), không thể nhúc nhích.

Tinh thần thể của Len cùng thân thể nhân loại bất đồng, không cần nghỉ ngơi. Buổi tối hắn tuy rằng nằm ở trên giường, làm ra bộ dáng nhắm mắt ngủ say, nhưng tinh thần lực lại tản ra xung quanh, có một tia dao động sẽ liền bình tĩnh.

Hắn đã sớm cảm giác được một cỗ ý niệm bất hảo hướng chính mình tới gần. Cùng với lúc người nọ lén vào trong phòng, cái loại khí tức tên là sát khí này càng thêm rõ ràng.

Len tâm niệm vừa chuyển, đã muốn đoán được là người nào phái tới.

Hắn tuy rằng lãnh đạm chút, nhưng không phải là ngốc tử, mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn là biết được chuyện chính mình đắc tội với Vương.

Kỳ thật cùng với nói Len đơn thuần không thông thế sự, không bằng nói hắn mục vô dư tử (trong mắt không có ai). Ở trong mắt hắn, những cổ đại nhân loại tinh thần lực cực kỳ thấp không gọi nổi một tia hứng thú cho hắn, không cần thiết phải nhìn nhiều.

Thế giới này có thể khiến cho hắn chú ý, chỉ có Vương Duyên cùng Vương Dung. Mà Vương là trách nhiệm của Yam, không cần hắn lo lắng.

Nhưng là hiện tại, hắn cảm thấy được chính mình có lẽ phạm phải một sai lầm nho nhỏ.

Tính cách của Vương Kỳ khi hắn ở căn cứ đại khái đã phân tích tìm hiểu qua. Thân là Triều Tiên Vương, tính cách của y tương đối phức tạp. Có lẽ bản thân là một người ôn nhu nho nhã, nhưng hiện thực hoàn cảnh lại tạo nên một mặt khác lãnh khốc tàn nhẫn. Y tính cách cực đoan, đa nghi hơn nữa ghen tỵ, là người có lực khống chế rất mạnh. Hiện tại Len là người duy nhất y không thể nắm trong tay, diệt trừ tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Len tại lúc kẻ sát sát kia tới gần, cho hắn một cái tinh thần công kích nho nhỏ, sau đó lập tức liên hệ với Yam.

Yam tối nay bị Vương lưu lại tắm thất cùng ngủ.

Nguyên bản sau khi sinh Vương phải điều dưỡng thân thể, cho nên Yam tạm thời dọn ra khỏi tắm thất của Vương, nghỉ ngơi ở trong phòng của chính mình. Nhưng tối nay đột nhiên bị Vương kêu trở về, thậm chí còn muốn bắt hắn “tắm tắm”. (mỹ nhân kế àh =)))

Yam hoảng sợ, đẩy bàn tay khiêu khích của Vương ra, nói: “Kì, thân thể của người vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, tạm thời còn phải kiêng chuyện phòng sự a”

“Nhưng là Hồng Lân a, ta rất nhớ người” Vương tựa hồ thực cố chấp.

Nhưng Yam lại càng kiên định. Hắn không hy vọng Vương trong lúc hậu sản thập thiên (ở cứ 10 ngày) bởi vì vậy mà lưu lại bệnh gì. Tuy rằng kiêng cử này đều là đối với phụ nhân, nhưng vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn. Hắn không hy vọng trên thân thể của ái nhân xuất hiện trạng huống gì.

Vương thấy khiêu khích không có hiệu quả, có chút không vui, rầu rĩ xoay người không hề để ý đến hắn.

Yam cảm thấy được thú vị.

Vương trước kia cũng sẽ không làm ra cử chỉ tùy hứng mà ngây thơ như vậy, đây là không phải thuyết minh y ở trước mặt chính mình càng thêm tùy ý tự nhiên, dần dần bộc lộ bản tính ẩn giấu sâu bên trong tâm sao?

Ai cũng không phải trời sinh cường đại. Cho dù là Vương, kỳ thật cũng là một người cần có người quan tâm, cần người yêu thương, thậm chí cần người có thể để cho y làm nũng, ỷ lại a.

Hắn từ sau lưng ôn nhu ôm Vương, ghé vào lỗ tai y mềm nhẹ an ủi nói: “Kì, không cần sinh khí (tức giận), ta là vì tốt cho ngươi. Nếu ngươi thật muốn làm, ta sẽ không cự tuyệt, chính là ta sẽ đau lòng a. Đừng khiến ta lo lắng được không? Chờ ngươi khỏe lại, ta nhất định thỏa mãn ngươi, ha ha...” Nói đến về sau, nhin không được khẽ cười lên.

Khuôn mặt tuấn tú của Vương ửng đỏ.

Y biết đêm nay Liễu Hạo Nguyên có thể sẽ hành động, cho nên đem Hồng Lân kêu trở về, chính là nghĩ muốn đem hắn khóa ở bên người. Quán lấy y, bất quá cũng là muốn phân tán lực chú ý của hắn.

Nhưng hiện tại bị Hồng Lân nói như vậy, chính mình lại giống như vừa sinh hài tử dục cầu bất mãn (dục vọng không được thỏa mãn) vậy.

Vương vốn không phải là loại người háo sắc ham dục, tính trùu thượng nãu, hiện tại bị Yam hiểu lầm, có chút nan kham (không chịu được), nhưng không có cách nào biện giải (giải thích rõ), chỉ có thể xấu hổ mà hàm hồ ân một tiếng, nắm chặt tay ôm mình của Yam.

Yam trong lòng cười thầm, biết Vương then thùng e lệ, không khỏi cảm thấy ái nhân thật sự đáng yêu, liền nắm thật chặt tay, nắm lấy, tương y tương ôi (*) cùng ngủ.

Ai ngờ ngủ thắu nửa đêm, đột nhiên bắt được tinh thần lực của Len.

“Yam, có chuyện ngoài ý muốn, xem ra ta không thể không trở về trước”

Yam kinh ngạc: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Len không nghĩ làm cho quan hệ của Yam cùng Vương bất hòa, thần nhiên nói: “Không có gì, ta ở nơi này nán lại đã lâu, căn cứ còn có việc chờ ta về xử lý”

“Cho dù vậy cũng như thế nào lại đi đột ngột như vậy?” Yam miễn cảm phát hiện không đúng.

Len nói: “Thực sự là không có gì, ta tối nay rời đi, người bảo trọng. Mặt khác...” Hắn chần chờ một chút, vẫn là nói: “Người tốt nhất vẫn là mau chóng đem lai lịch của chúng ta nói thật với Vương Kì đi”

“Àn, ta cũng nghĩ như vậy, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp. Người nói như vậy...có phải hay không cùng Kì có liên quan?”

Len cười khẽ một chút: “Ta phải đi. Hy vọng người có thể sớm ngày mang người nhà cùng nhau trở về. Tái kiến” Nói xong liền chặt đứt liên hệ.

Len làm việc cực kỳ quyết đoán. Hắn đối Liễu Hạo Nguyên ám thị một cái, sau đó quanh thân hiện lên một trận kim quang, mở ra thông tin của khóa duy truyền tổng (bước nhảy vượt thời gian). Truyền cơ trong căn cứ ở tương lai thế giới khởi động, đưa hắn tiếp trở về.

Liễu Hạo Nguyên mở mắt ra, nhìn một chút căn phòng không một bóng người, thấy đệm chăn trên giường chỉnh chỉnh tề tề, tựa hồ cũng không có người chạm đến. Chính giữa giường chỉ có một phong thư tín.

Ngày hôm sau, trong cung điện của Vương, Liễu Hạo Nguyên cung kính đem phong tín giao cho Vương.

Vương rút ra nhìn, trầm mặc một lát, nói: “Nói như vậy, thời điểm tối qua lúc người đến hẳn cũng đã ly khai?”

“Dạ. Thần ở trong phòng không thấy bất luận kẻ nào. Thần điều tra một chút, vị Lan tiên sinh kia quả thật đã ly khai”

Vương gật gật đầu, nói: “Chuyện này trầm đã biết. Nếu hẳn ly khai, chuyện đó liền không cần nói ra, người quên đi”

“Dạ”

Liễu Hạo Nguyên lui ra ngoài.

Khi chàng vạng Yam trở về, Vương đem phong tín đưa cho hắn, cẩn thận theo dõi phản ứng của hắn.

Yam xem xong thư tín, giống như không có việc gì, nói: “Nga, nguyên lai Lan đi rồi. Ta đã biết”

Hắn đã muốn hiểu được nguyên nhân Len rời đi. Bởi vì Len đi rất đột ngột, cho nên hôm nay hắn vẫn phân ra một phần tinh thần lực chú ý động tĩnh bên người Vương, thấy Liễu Hạo Nguyên bí mật từ trong cung của Vương đi ra, đã đoán được đại khái. Sau đó khi hắn cùng Liễu Hạo Nguyên thương nghị (thảo luận) sự tình, thừa dịp hắn không chú ý thăm dò kí ức của hắn, tự nhiên là biết Vương làm cái gì.

Cư nhiên phái người đi ám sát Len, thật đúng là...(anh ko bik nói gì luôn =)))

Yam có chút không nói gì. Bất quá cuối cùng hắn cũng hạ quyết tâm, là thời điểm cùng Vương thẳng thắn.

“Kì, có chuyện, ta muốn nói với người”——

(*) tương y tương ôi: ôm, quần chặt, dựa sát vào nhau mà ngủ.

67. Chương 66: Vĩ Thanh

Hậu hoa viên của hoàng cung Triều Tiên, luôn luôn yên tĩnh mỹ lệ, nhưng là ngày hôm nay lại có vẻ lộn xộn một chút.

Hai tiểu hài tử ôm thành một khối đánh nhau, tiếng kêu thật xa cũng có thể nghe thấy. Vài nam hài tiểu Kiện Long Vệ tám chín tuổi hầu hạ vây xung quanh, gấp đến độ đoàn đoàn chuyển (xoay quanh).

“Thế tử, nhị diện hạ, không nên đánh”

Đáng tiếc thanh âm của bọn họ đối với hai tiểu hài tử đánh đến bất diệt nhạc hồ (dễ sợ) kia lại giống như chưa từng nghe thấy.

“Đưa ta! Mau đưa ta!”

“Không đưa! Sẽ không đưa!”

“Vương Dung, người không nghe lời, ta phải hảo hảo giáo huấn người. Ta là ca ca người!”

“Người mới không phải là ca ca của ta! Ta chán ghét người! Người khi dễ (ăn hiếp) ta!”

Hai hài tử niên kỉ lục thất tuế (6-7 tuổi), người ôm ta ta ôm người, lăn lộn thành một khối trên mặt đất.

Một cái niên kỉ rõ ràng lớn hơn, cái đầu cao hơn cái kia hai ba tấc, nhưng cái kia lại bần đôn đôn (béo lùn chắc nịch), nhìn qua khí lực lớn hơn chút, bởi vậy nhất thời không phân biệt được thắng bại.

Vương hạ triều, vừa lúc đi ngang qua hoa viên, nghe thấy nội cung hội báo, vội vàng chạy lại đây, thấy cảnh tượng trước mắt, khóe miệng giật giật, lớn tiếng quát: “Vương Duyên, Vương Dung, đều dừng tay cho ta!”

Hai tiểu tử kia nghe thấy thanh âm của phụ vương, đồng loạt cả kinh, buông tay ra.

Vương Duyên đứng lên, cúi đầu khoanh tay: “Phụ vương”

Hài tử béo múp kia đột nhiên từ phía sau đẩy Vương Duyên một cái, đem hắn đẩy ngã, chính mình lại cười hắc hắc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp không thêm quan tâm, biểu hiện ra bóng dáng của một ác bá tương lai.

Vương quát: “Vương Dung! Ngươi làm gì đó!”

Vương Dung bĩu môi, cúi đầu không nói.

“Hai người các ngươi vì cái gì đánh nhau?” Vương tiến tới đem hai người mỗi người một tay tách ra, tránh cho bọn họ lại quần lấy nhau.

Vương Dung chỉ vào Vương Duyên, ác nhân (kẻ ác) cáo trạng trước: “Ca ca đánh ta”

Vương Duyên kêu lên: “Ngươi nói vậy! Là ngươi nắm tóc của ta trước, còn ném cóc lên người ta”

“Là ngươi đẩy ta trước! Ngươi động thủ trước!”

“Ta là muốn đem một con cóc khác ngươi giấu trong ở trong tay áo lấy ra!”

“Đây chính là ta muốn tặng cho Nặc nhi, vì cái gì phải đưa cho ngươi? Ta mới không cho!”

“Ngươi, ngươi còn muốn lấy cóc đi hù dọa Nặc nhi?”

“Ai nói ta muốn hù dọa hắn, ta là muốn đưa cho hắn ngoạn. Ngươi cho là Nặc nhi giống ngươi nhất gan như vậy sao?”

“Ngươi nói ai nhất gan? Không lớn không nhỏ, không biết ta là ca ca sao?”

“Ca ca rất giỏi a...”

Vương cả giận nói: “Im miệng!”

Hai tiểu hài tử thở phì phì không nói chuyện nữa.

Vương nói: “Vương Dung, vì cái gì ném cóc lên người ca ca? Còn nắm tóc của hắn? Ngươi còn có phép tắc hay không?”

Vương Dung bĩu môi không để ý tới, vẻ mặt không phục.

Hắn cùng Vương Duyên nhìn qua có bộ dáng hài đồng lục thất tuế, nhưng kỳ thật một cái tứ tuế, một cái mới tam tuế. Cả hai đều là ấu đồng (trẻ con), chính là phát dục so với hài đồng bình thường nhanh hơn chút thôi.

Tinh thần lực của Vương Duyên phát dục tương đối nhanh, đã muốn có chỉ số thông minh của một hài tử tứ thập tuế, bình thường học này nọ cũng khá nhiều, nhìn qua càng văn tĩnh (điềm đạm nho nhã) càng hiểu chuyện.

Vương Dung bởi vì khi Vương hoài dưng hắn, tinh thần lực phát dục ko đủ, trước mắt chỉ số thông minh chỉ có ngũ lục tuế. Tuy rằng so với hài đồng bình thường thông tuệ rất nhiều, thế nhưng niên kỉ này đúng là thời điểm thích âm ỉ, bướng bỉnh không có lý do gì, cũng không vì nguyên nhân chỉ số thông minh cao thấp mà khác biệt.

Hơn nữa Vương Dung dung mạo tinh xảo, tướng mạo cùng Yam như nhau, hơn nữa thời điểm hoài dưng hắn tinh thần lực cũng không có bồi dưỡng tốt, Vương cùng Yam đều đối hắn thập phần áy náy, cho nên ít nhiều có chút cưng chiều quá mức. Lúc này mới dưỡng thành Vương Dung niên kỉ còn nhỏ, đã có một bộ tính cách tiểu bá vương.

Hôm nay hắn ở trong viên tử (vườn) ngoạn, bắt được hai con cóc, cùng bảo bối giống nhau làm cho nội cung lấy đến một tiểu đàn tử (bình/vại/hũ nhỏ) bỏ vào, nghĩ muốn tặng đại ca Vương Duyên, còn có đệ đệ vừa mới ba tháng Vương Nặc mỗi người một con.

Hắn cầm đàn tử hướng cung điện của Vương Nặc vui vẻ đi đến, vừa lúc thấy Vương Duyên tan học, nghiêm trang từ bên kia hoa viên đi tới.

Hắn cảm thấy bộ dáng đại ca cố gắng giữ khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc rất buồn cười, liền cố ý chạy tới nắm tóc hắn, dọa hắn nhảy dựng, sau đó giống như hiến vật quý bắt ra một con cóc cho hắn xem.

Ai ngờ Vương Duyên không chút nào cảm kích, cau mày, quở trách hắn vài câu.

Vương Dung sinh khí, liền đem cóc ném lên người hắn.

Sau đó Vương Duyên thấy trong tay áo hắn còn ẩn giấu một con, muốn hắn giao ra, hắn không chịu, không biết như thế nào, hai người liền hồ lí hồ đồ đánh nhau.

Việc này cũng bình thường. Hai huynh đệ bởi vì niên kỉ gần nhau, trong cung lại không có đồng linh hỏa bạn (bạn cùng tuổi), mới trước đây thường xuyên cùng nhau ở cùng một chỗ vừa ngoạn vừa sảo (âm ỉ). Chính là hiện tại Vương Duyên dần dần hiểu chuyện, khó tránh khỏi phát ra dáng vẻ của một thế tử cùng ca ca, nghĩ muốn khuyên nhủ đệ đệ vài câu, ai ngờ Vương Dung không kiên nhẫn, liền cùng hắn cãi nhau.

Vương thật vất vả từ trong lời nói điên đảo tam tứ (rối bòng bong) của hai hài tử nghe được đại khái, lại hỏi nhóm tiểu Kiện Long Vệ hầu hạ bên người, hiểu rõ chân tướng.

“Vương Duyên, cùng đệ đệ đánh nhau, quy củ theo Thái Phó học là như thế nào? Phạt chép < ấu= ”” niên= ”” đình= ”” huấn= ””>> mười lần”

Vương Duyên tâm không cam tình không nguyện đồng ý.

“Vương Dung, nắm tóc ca ca, ném cóc lên người ca ca, nói năng lỗ mãng, những điều này đều là không đúng. Phạt người cầm đoán (giám) một tháng, không cho phép ra ngoài ngoạn, đem < kinh= ”” thi= ””>> cùng < huynh= ”” trưởng= ”” giới= ””>> chép mười lần”

Vương Dung lập tức kêu lên: “Phụ vương, vì cái gì ca ca chỉ chép một, còn ta phải chép hai? Không công bình không công bình, số lượng từ rất nhiều a” Hơn nữa một tháng không thể ra ngoài ngoạn, thật sự là quá bị thâm a.

“Bởi vì lỗi của ngươi lớn nhất. Tiếp tục tranh cãi, chép thêm < lễ= ”” kí= ””>>!” Vương nghiêm khắc trừng mắt liếc hắn một cái. Thầm nghĩ hài tử này thật sự là bị y cùng Hồng Lân nuông chiều không ra gì.

Chính là nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đáng yêu của Vương Dung, tuy rằng hơi béo hơi tròn chút, nhưng vẫn là có thể rõ ràng nhìn ra khuôn mặt đặc trưng của một người khác không phải của mình, lại nghĩ đến tinh thần lực của hài tử này tới bây giờ vẫn còn yếu như vậy, nguyên nhân đều là bởi vì chính mình cùng Hồng Lân năm đó không cẩn thận, không khỏi lại cảm thấy không đành lòng.

Bất quá suy nghĩ một chút Vương Dung cũng đã đến tuổi nên hiểu chuyện, nếu tiếp tục dung túng, tiểu gia hỏa này sẽ càng ngày càng vô pháp vô thiên, liền ngoạn tâm (tàn nhẫn) cho hắn một cái giáo huấn sâu sắc.

Yam ra kinh làm việc, lúc chạng vạng mới trở về. Khi cùng Vương dùng văn thiện, thấy chỉ có một mình nhi tử Vương Duyên, không khỏi ngạc nhiên nói: “Dung nhi đâu?”

Vương thần nhiên nói: “Ta phạt cầm đoán hắn, một tháng không được phép ra khỏi cung, hiện tại ở tẩm cung của chính mình dùng bữa”

Yam cười nói: “Hắn làm sai cái gì a? Ngươi phải như vậy phạt hắn sao?”

“Hừ” Vương hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện.

Vương Duyên có chút chột dạ, còn có chút áy náy, nhỏ giọng nói: “Là con không tốt, cùng đệ đệ đánh nhau, bị phụ vương phạt...” Nói xong cúi đầu.

Yam nhìn Vương Duyên một cái, không hỏi nhiều nữa, nói: “Được rồi, phụ thân đã biết. Ăn cơm trước đi”

Dùng cơm xong, Vương Duyên trở về tẩm cung của chính mình, còn có bài tập bị phạt a.

Vương đem chuyện hai nhi tử đánh nhau hôm nay nói một lần, vừa lúc cung nhân ôm tiểu Vương Nặc tiến vào.

Vương đem tam nhi tử ôm vào trong lòng, thở dài: “Hài tử mới trước đây đáng yêu như vậy. Như thế nào trưởng thành lại khiến cho bản tâm như vậy”

Nhãn châu tử (hai tròng mắt) của Vương Nặc nhanh như chớp loạn chuyển, tinh thần lực tràn đầy, Vương đều có thể cảm giác được tinh thần tuyền (sợ) của bé nhất ba nhất ba dao động.

Từ sau khi Yam thắng thần nói thật lai lịch với y ba năm trước, Vương có một đoạn thời gian thật dài cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

Trên đời thật sự có chuyện thần kỳ như vậy sao? Tương lai thế giới...lại có bản lĩnh lớn như vậy?

Sau lại theo sự tăng cao tinh thần lực của y, dần dần cảm giác được thay đổi, cũng chậm rãi tin tưởng. Mấy năm nay Yam vẫn giúp y bổ tập (học bổ sung) tinh thần lực cùng tri thức ở tương lai thế giới, lực tiếp thu của Vương mạnh, cũng từ từ thoát thai hoá cốt (lột xác).

Đối với việc ái nhân là Hồng Lân hay là Yam, Vương cũng không có phản ứng quá lớn. Dù sao hai người y đều yêu, hiện tại kết hợp thành một, liền càng thêm hoàn mỹ. Huống chi hiện tại nhi tử cũng sinh, hai người lại ân ái như thế. Y là người thông minh, sẽ không để tâm vào chuyện vụn vặt, đối điều chỉnh mình muốn luôn luôn rõ ràng, cho nên cảm thấy mỹ mãn.

Vài năm nay Yam vẫn chuyên tâm giúp ái nhân cùng nhi tử nâng cao tinh thần lực. Vương Duyên phát dục rất tốt, Vương Dung hiển nhiên chậm hơn rất nhiều, nguyên nhân hiển nhiên là do căn cơ không được kiến tạo tốt.

Tinh thần lực của Vương nâng cao, khi cùng Yam hoan ái cũng chậm rãi có thể phối hợp cùng nhau, vì thế tránh không được năm trước lại có một hài tử.

Tiểu Vương Nặc trước mắt trong ba hài tử tinh thần lực phát dục tốt nhất, mới chỉ ba tháng, đã có thể cùng các ca ca trao đổi. Vương Dung thích bé nhất, cảm thấy được bộ dáng tiểu đệ đệ viên hồ hồ (tròn vo) rất giống chính mình, không có việc gì liền chạy tới đậu (đùa) bé.

Yam nói: “Tiểu hài tử tuổi này chính là thích ngoạn, người cùng đừng quá gò bó bọn họ”

Wương hừ một tiếng, nói: “Ta lúc nhỏ vào tuổi này, sống ở trong cung cẩn cẩn dục dục (cẩn thận từng li từng tí), tuần quy đạo củ (theo khuôn phép), không có nửa điểm vượt qua. Duyên nhi còn có vài phần giống, Dung nhi thì...chẳng lẽ là giống người? Hồng Lân a, người trước đây không phải cũng là như vậy đi?”

Yam cười gượng hai tiếng, vội vàng chuyển đề tài: “Ta đi xem Dung nhi”

Wương Dung hiện tại bị phạt cấm đoán, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ ở trong tấm cung buồn bực.

Khi Yam đến, thấy hắc đang nằm sấp trên tiểu thư trác (bàn học nhỏ), cầm lấy bút lông chép < tam=“” tự=“” kinh=“”>>, trên mặt một mảnh đen.

Thấy phụ thân đến, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Dung lập tức mếu, ủy khuất vươn tay: “Phụ thân”

Yam đem hắc bế lên, hồng (dễ dàng) nói: “Bị phụ vương phạt? Không có việc gì, hoàn thành bài tập sớm một chút, ta hướng phụ vương người cầu tình (xin tha), cho người sớm một chút có thể ra ngoài ngoạn”

Wương Dung lúc này mới cao hứng một chút, cười hắc hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập triển (kéo dài) thành hình dạng một cái bao tử (bánh bao).

Yam thăm nghĩ, hài tử này nên giảm béo, bộ dáng bé nhỏ xinh đẹp đều sắp không nhìn ra.

Wương Dung nói: “Ca ca đâu?”

“Cùng người giống nhau, chép phạt”

Wương Dung nói: “Ta không nên cùng ca ca đánh nhau. Lúc sau ta sẽ hướng hắc nhận lỗi”

“Lúc này mới đúng. Giữa huynh đệ phải tương thân tương ái”

“Tương thân tương ái? Là giống như phụ vương cùng phụ thân sao?” (bé có tương lai *giơ ngón cái*)

Yam ế (nghe) một chút, hàm hồ nói: “Àn, cũng không sai biệt lắm”

Wương Dung ôm cổ hắc, nhu nhu (xoa xoa) mắt: “Phụ thân, mệt mỏi. Giảng cổ sự (kể chuyện xưa) cho ta”

Yam gọi nội cung, hầu hạ Vương Dung rửa mặt xong, thu thập bài tập trên bàn, sau đó tự mình giúp hắc cởi y phục ôm lên giường, hồng hắc ngủ.

Buổi tối trở lại tắm thất, Vương khoanh chân ngồi trước thư trác xem cái gì đó, thấy hắc trở về, nói: “Dung nhi ngủ?”

“Ân. Tiểu bản tử (nhóc mập =))) này tâm thật sự khoan (rộng rãi), đã muốn quên chuyện người phạt hắc”

Wang ha hắc cười, lắc lắc đầu.

Yam lấy qua thứ trong tay y nhìn xem, là bài chép phạt của Vương Duyên, nói: “Chữ của Duyên nhi có tiến bộ”

“Hắc niên kỉ còn nhỏ, cứ từ từ”

Đúng vậy, mới chỉ tứ tuế, đã có chỉ số thông minh của nhi đồng thập tuế, trên dưới Triều Tiên đều lưu truyền thể tử tảo tuệ (thông minh sớm). Vương cảm thấy kiêu ngạo, lại có chút lo lắng.

Y hiện tại tuy rằng một lòng ngóng trông tương lai cùng Yam cùng nhau quay về tương lai thế giới, nhưng y dù sao cũng là người đứng đầu Triều Tiên, đối thế giới này không dễ dàng buông, bởi vậy y tâm tình có chút mâu thuẫn.

Yam phát hiện tâm tư của y, nói: “Bây giờ vẫn chưa nhìn ra, nhưng lại qua hai mươi năm, dung mạo của người lại không có thay đổi quá lớn, tiếp tục ở lại thế giới này, sẽ bị xem là yêu quái a. Đến lúc đó chúng ta lưu lại Duyên nhi bảo hộ Triều Tiên, chờ hắc hoàn thành trách nhiệm, lại đón trở về”

Wang cảm thấy được biện pháp như thế rất tốt. Đến lúc đó để cho Duyên nhi tìm một người tinh thần lực cường hắc kết hợp, sinh hạ nhi nữ (con cái), vừa bảo đảm thống trị Triều Tiên, lại kéo dài huyết mạch (dòng máu) của Duyên nhi, chính mình còn có thể cùng ái nhân trường tương tư thủ (ở bên nhau càng dài), nhất cử tam đắc.

Y buông tâm, đem tâm tư đều đặt ở chuyện bồi dưỡng Duyên nhi.

Ở trong lòng y cùng Yam, Vương Duyên không thể nghi ngờ tương lai chính là người thống trị Triều Tiên.

“Hôm nay đi ra ngoài làm việc, hắc là một mối?”

Wang thân thủ phát phát lộn tóc dài trên vai của Hồng Lân.

Hai người đã muốn khoan y (cởi quần áo), tóc cũng xả xuống.

Yam cầm tay Vương, cười nói: “Không sao”

Wang nhếch lên khóe miệng, thấp giọng kêu: “Hồng Lân a...”

Yam chậm rãi tới gần, cùng y thân xử tương giao (hôn môi), nói giọng khàn khàn: “Điện hạ của ta, chuyện gì?”

Wang lôi kéo hắc chậm rãi hướng trên giường, ái muội trầm thấp nói: “Hiện tại chuyện bọn nhỏ bàn xong rồi, chúng ta cũng nên bàn một chút chuyện của đại nhân (người lớn)...”

Yam vươn tay, tham nhập vào vạt áo rộng mở của Vương, ở trên nhũ thủ (đỉnh đầu nhũ) hồng nhuận kiêu khởi (nhếch lên) khinh khinh (nhẹ nhẹ) đạn đạn (bắn bắn), nói: “ [Đạn] cái gì?” (chơi chữ, “đàm” – thảo luận đọc gần giống “đạn” – bắn)

Wang khẽ run lên, đột nhiên xoay người một cái, đem Yam đặt ở dưới thân, từ trên cao nhìn xuống nói: “Hồng Lân a, người càng ngày càng nghịch ngợm, trầm hôm nay...” Y loan hạ thất lực, hắc lượng mâu tử (con người đen bóng) hơi hơi nheo lại, bên trong mang theo quyền rũ cùng nhẹ nhàng khiêu khích, khe khẽ phun ra lời nói cường thế mà tà mị: “Phải hảo hảo hầu hạ người” (ta chém)

Yam than khai thân tử (mở ra thân mình O_O), nhu thuận mà thuận theo nói: “Thần, nhưng do điện hạ xử trí” (ôi)

Sàng trưởng (màn giường) chậm rãi hạ xuống, hai thân hình cường tráng trên long sàng dây dưa cùng một chỗ, kim sắc tinh thần tuyến vô hình vây lại thành một vòng sào (giống mạng nhện í) mĩ lệ.

Yam si mê ngắm nhìn Vương ngồi ở trên người hắn “vi sở dục vi” (muốn làm gì thì làm), âm thầm kinh thán (ngạc nhiên thú vị) mỉa mai cùng cường đại của ái nhân.

Thật sự là mê người a...

Yam thật sâu cảm thấy, chính mình ngoài ý liệu (dự định) đi vào thế giới này, để cho hắn chiếm được bảo bối không thể ngờ. Giống như một viên minh châu chôn dưới nê thổ (bùn đất), không chỉ có trọng kiến quang minh, hơn nữa chiếu rọi ra hào quang càng thêm huyền mỹ (đẹp lóa mắt).

Mà hết thấy, đều là bởi vì chính mình.

Yam đột nhiên nhồm dậy, ôm lấy tiêu hồn nhân (người mất hồn) kia, thật sâu hôn lên đôi môi đầy đặn của hắn.

Điện hạ của ta, ta yêu người.

68. Chương 67: Phiên Ngoại 1

Một phi thuyền cực đại lẳng lặng đứng thẳng giữa vũ trụ. Phía dưới nó, chính là địa cầu mấy ngàn năm trước đã bị hủy diệt hoang phế.

Tinh cầu lam sắc nguyên bản mỹ lệ, hiện tại trên bề mặt lại bị bụi đất màu vàng che lấp. Đại dương cực nhỏ bé tập trung ở hai cực nam bắc, cả tinh cầu ảm đạm không ánh sáng.

Cùng so sánh với cổ hương từng một thời huy hoàng, Maly càng thích Mặt Trăng ở bên cạnh kích thước không sai biệt lắm với căn cứ. Trong rất nhiều truyền thuyết từ xưa, nhân loại cũng không từ bỏ được sùng bái cùng yêu thích đối với ánh trăng.

Nàng chống cằm nhìn vũ trụ bên kia cửa sổ, nhìn xem Mặt Trăng bên cạnh, lại nhìn địa cầu xa xa, trong lòng nghĩ buổi tối ở địa cầu ngắm trăng sẽ là cảnh sắc gì a?

Đột nhiên máy truyền vang lên một tiếng minh dịch (còi).

Maly đứng dậy kiểm tra một chút, sau đó nhìn thấy chu vi máy truyền dần dần toát ra một kim sắc quang trụ (cột sáng màu vàng), một bóng người chậm rãi hiện ra.

Nàng vui vẻ chào hỏi: “Hi, Len, lần này nhanh như vậy đã trở lại sao? Lão ca ta nơi đó hảo ngoạn không?”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Len không có biểu tình gì, thản nhiên nói: “Hoàn hảo. Ái nhân cùng hài tử của ca ca ngươi cũng rất tốt, không cần lo lắng”

“Nga, ta mới không lo lắng hắn, hắn là phúc hắc. Ha ha, Len, ta là hỏi ngươi ở thế giới của lão ca ta có gặp được chuyện gì hảo ngoạn không? Tỷ như... tinh thần lực cường hãn mỹ nam tử? Ánh mắt của Maly toát ra lục quang, cái loại ánh sáng này làm cho Len lưng có chút phát lạnh.

Nói thật, trừ bỏ nữ nhi Dương Bảo Nhi của Rox ra, tối kinh khủng phải kể tới em gái Maly này của Ander. Nghe nói nàng là thành viên của một cái gì đó được gọi là Tổ chức Hủ , thâm niên rất lâu, là cấp nguyên lão (ôi =))). Hơn nữa thường xuyên sử dụng một ít ngôn ngữ cổ quái, chờ một chuyện tình nào đó không hiểu, mỗi lần ánh mắt theo dõi hắn đều làm cho hắn phát lạnh.

Len nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Nhi tử của Ander tinh thần lực rất cường hãn, hơn nữa thực tuần mỹ, là một mỹ nam tử. Hai nhi tử của Rox cũng đều không tồi. Còn có Yam...”

“Dừng dừng, ta không phải hỏi cái này. Ai, người thật sự là thiên nhiên ngọc” (ý là ngọc trời sinh)

Maly cảm thấy công tác tẩy não Len so với lão ca nàng còn khó làm hơn. Phải biết rằng giống như lão ca phúc hắc siêu cấp A tinh anh của nàng, từ nhỏ đến lớn tiếp thu nàng tẩy não không ngừng, thành công thoát khỏi biến thành một các băng sơn (núi băng). Nhưng là gặp được Len thiên nhiên ngọc như vậy, lại làm cho nàng có một loại cảm giác vô lực giống như dùng nắm tay đâm vào bông vải.

Nhân loại ở tương lai thế giới quả thật tình cảm đậm đặc, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều là như thế, vẫn là có không ít dị loại (khác loài). Cái này giống như là trong người bình thường luôn có một chút biến thái tồn tại (đây là nguyên văn đánh giá của Ander đối với mọi người).

Maly chính là một người như vậy. Hơn nữa khi nàng hai mươi tuổi trong lúc vô ý phát hiện Tổ chức Hủ có lịch sử lâu đời, cho dù trải qua nhân loại tiến hóa cùng đại thiên tử (cuộc di cư lớn) mấy vạn năm cũng không có biến mất, mà vẫn như cũ dai dẳng tồn tại, loại tính cách này được khuếch trương cũng càng kéo dài thêm.

Maly là một trong những nhân viên nghiên cứu chủ yếu của lần thí nghiệm này, hơn nữa là đệ tử đặc ý của Cốc giáo sư đề xuất việc lấy năng lượng cường đại sáng tạo thế giới song song, tại lĩnh vực này, nàng là người có uy tín nhất.

Len nghe không hiểu lời của nàng, tự động xem nhẹ, nói: “Người nếu không quan tâm tình hình bên kia của Ander, ta đây phải đi báo cáo cho các giáo sư. Tiếp qua một đoạn thời gian ta phải đi đến chỗ của Rox, hẳn cùng ai nhân muốn đến thế giới của Yam cùng Ander “lữ hành” (du lịch), ta phải dẫn bọn họ đi”

Nhớ tới một nửa kia của Yam, Len liền cảm thấy đau đầu. Mấy năm trước (dựa theo thời gian ở thế giới của Yam tính toán) thời điểm hắn lần đầu đi đến đó, xem chút nữa bị Vương ám sát chết. Sau đó lại đến một lần, nhớ lại cũng không phải rất tốt đẹp.

Vị Triều Tiên Vương kia tuy rằng sẽ không tiếp tục ám sát hắn, nhưng cũng không phải đặc biệt hoan nghênh hắn, hơn nữa làm cho Len không chịu nổi, chính là hắn đối với chính mình luôn là ở trước mặt Yam một bộ dạng, sau lưng lại là một bộ dạng khác. Trở mặt cực nhanh, làm cho Len ngôn từ luôn luôn vụng về lại tính cách thành thật có chút ăn không tiêu.

Maly nhìn thấy hắn rời đi, ở sau lưng tự ngôn tự ngữ (độc thoại) nói thầm: “Lão ca cùng vị kia là quan phối (*) dưới ngòi bút của Cổ Long, cặp của Yam cũng là quan phối, Rox cũng tìm quan phối... Chẳng lẽ nội dung nguyên tác của vở kịch quả nhiên cường đại đến không thể nghịch chuyển? Ân, phải đề nghị giáo sư lần sau để cho nhân viên thí nghiệm tìm kiếm một chút không phải quan phối đi. Có khiêu chiến mới có tiến bộ... Ân, thiên nhiên gốc nên phối với ai mới hảo a?”

Người nào đó được gọi là thiên nhiên gốc đột nhiên sau lưng phát lạnh, cước bộ nhanh hơn, tháo chạy khỏi truyền thất (phòng) tràn ngập khí tức quỷ dị.

Trên đường nhỏ vùng nông thôn Triều Tiên, đột nhiên xuất hiện hai người, đang một bên ngắm nhìn phong cảnh bốn phía, một bên thản nhiên cười ngửa.

Hai người này một người tử sắc y sam (quần áo màu tím), dáng người cường tráng, khí vũ hiên ngang, dung mạo thật là anh tuấn. Người còn lại một thân bạch y, dáng người thon dài, có chút yếu ớt, dung mạo thanh tú bên trong có vài phần quyến rũ, vẻ mặt thản nhiên, nhưng khi nhìn người bên cạnh lại phi thường ôn nhu.

Hai người này đúng là dưới sự trợ giúp của Len đi đến thế giới của Yam, Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại. Bọn họ đều mặc trang phục Triều Tiên hình thức thập phần tương tự Minh triều.

Nguyên nhân sở dĩ Đông Phương Bất Bại không có lựa chọn nữ trang, chính là bởi vì nữ trang của Triều Tiên... quá khó nhìn. Cái váy kia xoa tung nhìn không ra dáng người, tuyệt không phiêu dật, thật sự khó đắc hoan tâm (lấy lòng) Đông Phương Bất Bại. Cho nên hắn xem qua trang phục này, bất động thanh sắc nói với Dương Liên Đình: “Liên đệ, ta vẫn là mặc nam trang đi”

“Đi? Vì cái gì?” Dương Liên Đình cũng không để ý hắn mặc cái gì, nhưng vẫn là có chút kinh ngạc.

Đông Phương Bất Bại nói: “Không có gì, xuất môn ra ngoài, vẫn là mặc nam trang thuận tiện hơn” Nói xong có chút chán ghét đem nữ trang Len vì hắn chuẩn bị ném sang một bên, thay đổi một thân nam trang hiên ngang.

Đông Phương Bất Bại tuy rằng lúc nào cũng tự cho mình là nữ tử, ở bên cạnh Dương Liên Đình cùng bọn nhỏ luôn cố hết sức lộ ra nữ tính ôn nhu, nhưng sau khi hắn thay nam trang, cử chỉ không hề nữ tính. Dù sao hắn cũng từng là một thể hệ kiêu hùng hơn ba mươi mấy năm của Tiểu Ngạo Giang Hồ, trong bản tính một ít này nọ cũng sẽ không biến mất. Huống chi Dương Liên Đình bất luận hắn là cái gì bộ dáng, đều

đồng dạng yêu thích. Cửu nhi cửu chi (lâu ngày), Đông Phương Bất Bại cũng không tiếp tục tận lực thể hiện ra cái gì cử chi. Loại biểu lộ tự nhiên này phong tư (phong thái) ưu nhã, ngược lại càng có mị lực.

Hai người bọn hắn cười ngửa, một bên du lãm (dạo chơi) phong cảnh Triều Tiên, một bên không nhanh không chậm đi về phía kinh thành.

Dương Liên Đình từ trong lòng ngực lấy ra một tấm bản đồ. Không sai, đúng là bản đồ.

Bởi vì nghĩ muốn tận tình hưởng thụ lạc thú lịch lãm như người thường, cho nên Dương Liên Đình sau khi dưới sự trợ giúp của Len khóa di chuyển dời đến thế giới này, liền tận lực không sử dụng tinh thần lực. Hơn nữa vì muốn cho Yam kinh hãi, chưa đến kinh thành cũng không dự định liên hệ hắn.

Tấm bản đồ này cũng là Len hữu tình cung cấp.

Dương Liên Đình mở ra xem xem, nói: “Đông Phương, chúng ta hiện tại ở chỗ này, dọc theo con đường này lại đi khoảng nửa canh giờ nữa liền đến quan đạo (đường lớn), lộ trình còn lại thì hai ngày sau có thể tới thủ phủ Khai Thành của Triều Tiên”

Đông Phương Bất Bại nhìn thoáng qua bản đồ, nói: “Triều Tiên quả thực là một tiểu quốc, dĩ nhiên còn không lớn bằng một tỉnh của Đại Minh. Như vậy chỉ cần vài ngày là có thể đi hết rồi. Hơn nữa nơi này dân phong vị hóa (lạc hậu), cuộc sống của dân chúng còn nghèo khó, không thể so sánh cùng với đại quốc Hoa Hạ (Trung Hoa) của chúng ta được” Thậm chí ngay cả phục sức cũng không đủ hoa lệ, thật sự rất khó coi.

Dương Liên Đình cười, nói: “Triều Tiên tự nhiên là không thể so sánh cùng với Đại Minh. Bất quá phong cảnh dị tộc nơi này cũng đáng xem”

Đông Phương Bất Bại nói: “Thật sự là làm khó vị bằng hữu kia của ngươi. Không phải nói hắn là người Hoa thuần chính (chính gốc) sao? Lại lạc đến tiểu quốc Triều Tiên thiên cư nhất ngưng (**), không biết ngày là như thế nào trải qua a”

Dương Liên Đình ha ha cười: “Hắn có ái nhân làm bạn, ngày tự nhiên là hảo qua (dễ chịu). Kỳ thật ở nơi nào cũng không trọng yếu, quan trọng là...cùng với ai a” Nói xong mắt hàm ái ý cười nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại trên mặt ửng đỏ, giống như giận dữ lại giống như không trừng hắn một cái, nhếch miệng cười nói: “Liên đệ càng ngày càng khéo ăn nói”

Đều là lão phu lão thê, nhưng Dương Liên Đình vẫn là mỗi ngày gặp mặt đều nói diêm ngôn mật ngữ (những lời ngon ngọt) thế này, Đông Phương Bất Bại đương nhiên là vĩnh viễn cũng không nghe đủ.

Hai người vừa nói vừa cười như vậy, vừa du ngoạn vừa đi đường, hai ngày sau đi đến kinh thành của Triều Tiên —— Khai Thành.

So sánh với thành Bắc Kinh của Minh triều ngày sau, hiện tại kinh thành của Triều Tiên rõ ràng xem không được. Bất quá bởi vì thế giới này là dựa theo thế giới giả tưởng trong <> mà tạo nên, mà bản thân <> ẩn chứa một số lượng lớn yếu tố của Trung Quốc, cho nên kiến trúc cùng phong cách của cả kinh thành đều thập phần tương tự Trung Quốc, không giống như trong lịch sử thật sự đơn sơ căn cổ như vậy.

Hai người đi đến bên ngoài hoàng cung, Yam đã chờ ở đó.

Thấy bằng hữu kiêm đồng sự đã lâu không gặp, Yam vui vô cùng. Hắn cười khanh khách nhìn Dương Liên Đình, nói: “Dương đại hiệp, thật đúng là làm cho ta chờ lâu a”

Dương Liên Đình biết hắn nói đùa, ha ha cười, giới thiệu hai người với nhau.

Yam lần đầu tiên nhìn thấy Đông Phương Bất Bại, thấy hắn dung mạo tuấn mỹ, khí độ bất phàm, không hổ là một nửa kia của hảo hữu.

Yam cũng không có xem qua cổ sự <>, nhưng đại thể Len có cùng hắn nói qua, cho nên trong lòng sớm đối Đông Phương Bất Bại ngưỡng mộ cực kỳ, cảm thấy được hắn quả nhiên là một kì nhân (người hiếm thấy) dám làm dám chịu, dám yêu dám hận.

Yam đón hai người tiến cung, Vương ở trong hậu hoa viên chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi bọn họ.

Dương Liên Đình đối Vương cũng thập phần tán thưởng, thấy ba nhi tử của bọn họ, trong đáy lòng cũng là yêu thích.

Bởi vì tốc độ di động của thời không lẫn nhau không giống, cho nên thời gian cũng không giống. Dương Liên Đình cùng Yam cơ hồ đồng thời xuất phát, nhưng ở thế giới của chính mình số năm trải qua cũng không giống nhau. Hai người đàm luận những chuyện đã xảy ra những năm gần đây, đều có chút ngậm ngùi.

Bên kia Vương cùng Đông Phương Bất Bại cũng không muốn cắt ngang bọn họ nói chuyện, tự động tự giác bắt đầu cùng nhau hàn huyên.

Hai người bọn họ tại thế giới của chính mình đều là cổ nhân hàng thật giá thật, hơn nữa Triều Tiên cùng Minh triều bất quá cách nhau một hai trăm năm, rất nhiều cách nghĩ cùng kiến thức đều có chút tương tự.

Vương tại phương diện chính sự (việc quốc gia) rất có thành tích, Đông Phương Bất Bại cũng là một tay duy trì Nhật nguyệt thần giáo trong Tiểu ngạo giang hồ. Vương đối với âm nhạc, hội họa, các loại nghệ thuật đều rất có tạo nghệ (trình độ), Đông Phương Bất Bại cũng là tinh thông mọi thứ cầm kỳ thi họa, bởi vậy hai người nhưng lại thập phần cộng đồng ngôn ngữ (hiểu nhau), trò chuyện với nhau thật vui.

Vương Duyên mang theo Vương Dung lui ra trước tiên, Vương Nặc chỉ có nhất tuế, được nhũ nương ôm hồi cung ngủ.

Vương Dung nói: “Đại ca, phụ thân nói võ công của Đông Phương thúc thúc phi thường lợi hại, ở giang hồ Trung Nguyên được xưng là võ công thiên hạ đệ nhất nhân, là thật sao? Ta thấy bộ dáng của Đông Phương thúc thúc tú tú khí khí (thanh tú nho nhã), cũng không giống a”

Vương Duyên nói: “Người không thể nhìn tướng mạo. Lời nói của phụ thân, hiển nhiên sẽ không sai a”

Vương Dung hưng phấn mà nói: “Người nói ta có thể hay không nhượng Đông Phương thúc thúc dạy ta võ công không?”

Vương Duyên có chút giật mình, nhất thời không nói gì.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn béo đô đô của Vương Dung tràn đầy chờ mong, ánh mắt lóng lánh (long lanh): “Sau này ta cũng muốn làm võ công thiên hạ đệ nhất nhân, sau đó hành tẩu giang hồ, đến vương triều Trung Nguyên mở mang kiến thức”

Vương Duyên thở dài: “Người còn muốn đánh nhau đánh tới Trung Nguyên a”

Vương Dung hừ một tiếng, không hề giận nói: “Đại ca, người lời này không đúng rồi, nói cho cùng ta cũng không bước bình đến như vậy. Ta có mục tiêu chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?”

Vương Duyên ngẫm lại cũng đúng. Xem tính tình nhị đệ bá đạo lại kiêu ngạo này, không cho hắn có mục tiêu phấn đấu, nói không chừng về sau sẽ thành hoàn khổ đệ tử (***). Bởi vậy cũng không phản đối nữa, vỗ vỗ vai đệ đệ: “Là chuyện tốt, nhị đệ đã trưởng thành a. Người nỗ lực lên, ta ủng hộ người”

Vương Dung lúc này mới vui vẻ.

Đối thoại của hai người huynh đệ này tạm không đề cập tới. Bên kia bốn người trò chuyện với nhau thật vui, tới khi chàng vạng vẫn chưa kết thúc, chuyển vào nội cung tiếp tục chuyện trò.

Yam cùng Dương Liên Đình đều là người tinh thần lực cường hãn, hàn huyên suốt đêm, ngày hôm sau tinh thần vẫn là sáng khoái.

Đông Phương Bất Bại cũng không sao cả, Vương bởi vì ngày hôm sau còn phải thượng triều, cho nên nửa đêm vẫn là đi nghỉ tạm.

Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại ở lại nơi này hơn một tháng. Nhị vương tử Vương Dung kia muốn bái Đông Phương Bất Bại vi sư (làm sư phụ), thế nhưng làm cho hắn kinh ngạc một chút.

Yam cùng Vương cũng thực ngoài ý muốn, Dương Liên Đình lại giật giật hai má.

Người khác không biết, nhưng công phu của Dương Liên Đình chính là Đông Phương Bất Bại tự tay dạy dỗ a...từ “nghiêm sư” này, tuyệt đối không ai xứng bằng Đông Phương Bất Bại. Hơn nữa trưởng nữ Dương Bảo Nhi của bọn họ, tuy nói Đông Phương Bất Bại không cố ý dạy nàng võ công, nhưng hài tử mấy tháng

tuổi đã biết nội công tâm pháp, khi một hai tuổi thì khinh công liền vượt qua người ta luyện nhiều năm, không thể không nói, Đông Phương Bất Bại tại phương diện truyền thụ võ công cho người khác, đặc biệt có “thiên phú”.

Dương Liên Đình có ý ngăn cản. Hắn nhìn thấy tiểu bàn kiếm (mặt mập mạp nhỏ) tinh xảo đáng yêu của Vương Dung, thật giống như nhìn thấy đại nhi tử (con trai lớn) Dương Ái Húc của chính mình, thật sự không đành lòng hắt tuổi còn nhỏ đã bị Đông Phương Bất Bại giáo dục. Nhưng không ngờ Yam cùng Vương Kỳ lại không có ý tứ phản đối, Đông Phương Bất Bại cũng bán thôi bán tụt (giả bộ chối từ) rồi cũng đáp ứng.

Dương Liên Đình vô pháp, đành phải lén lút vì tiểu tử kia cầu nguyện.

Vương Dung ngày hôm sau chính thức bái Đông Phương Bất Bại vi sư, bắt đầu kiếp sống luyện võ vất vả.

Đông Phương Bất Bại tại phương diện võ nghệ, là trong mắt không dung (chứa) một hạt cát. Vương Dung mặc dù dưới đốc thúc của Yam cùng Vương, mỗi ngày cũng luyện đứng tấn cùng kiến thức cơ bản, nhưng bởi vì hai người đối hắn cứng chiều, khiến cho hắn không chuyên cần luyện tập.

Hiện tại gặp được nghiêm sư Đông Phương Bất Bại này, cũng không giống như vậy, thời gian luyện tập mỗi ngày thực vất vả. Đông Phương Bất Bại thoảng sầm nét mặt, hắn tâm liền sinh kính sợ, nói cái gì nghe cái đó, thành thành thật thật tuân lệnh làm việc.

Bất quá tiểu bàn tử (nhóc mập) lại thích thú, thật sự bởi vì võ công Trung Nguyên quá mức bác đại tinh thâm (uyên bác), thật sự làm cho tiểu bàn tử nổi lên ý niệm nghiêm túc học tập trong đầu.

Vương Duyên ôm ấu đệ (em trai còn nhỏ), nhìn nhị đệ đầu đầy mồ hôi trong hậu hoa viên một lần lại một lần luyện tập kiếm pháp, không khỏi cảm thán phụ vương phụ thân rốt cuộc tìm được một người có thể chế ngự tiểu bá vương này.

Kèm theo đó, Vương Duyên đối Đông Phương Bất Bại càng thêm tôn kính. Vương Nặc tuổi còn nhỏ, thấy “sư phụ” vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm nhị ca kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp còn chưa nẩy nở cũng lộ ra một cái tươi cười rõ ràng là lấy lòng.

Kỳ thật Đông Phương Bất Bại ngày thường vẫn là thực ôn nhu. Nhưng là một khi đề cập đến võ học, thái độ của hắn liền hơi bị biến đổi. Hơn nữa hắn tin tưởng vững chắc “nghiêm sư xuất cao đồ” (thầy khó thì trò mới giỏi). Ngay cả khi hai nhi tử của chính mình luyện võ hắn cũng đều hạ thủ (xuống tay) được, huống chi là một tiểu đồ đệ.

Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại ở Triều Tiên hơn một tháng, rốt cuộc tới thời điểm nên cáo từ.

Vương cùng Yam lựa chọn một thảo nguyên mênh mông không người ngoài cung, ở nơi này tiễn biệt Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại.

Yam cùng Dương Liên Đình vẫn không sao cả, tương lai nhân loại tại phương diện này đều rất thoáng, phân biệt là vì lần gặp lại tiếp theo, không tất yếu lãng phí quá nhiều tâm cảm. Ngược lại Vương cùng Đông Phương Bất Bại đã có chút tinh tinh tương tích (luyến tiếc), có chút không muốn.

Đông Phương Bất Bại hơn một tháng nay đều tận lực thu liễm nữ thái của chính mình, thuần dĩ bằng hữu luận giao (lấy bản chất kết giao bạn bè), cảm thấy Vương người này cũng không tệ lắm, tuy không phải người giang hồ, cũng rất có khí phách. Vương mặc dù có lãnh đạm hòa hỷ ngụy (dối trá) của thượng vị giả (người bề trên), cũng có tâm tư thâm trầm cùng thủ đoạn gian xảo, nhưng bản thân Đông Phương Bất Bại cũng không phải chính nhân quân tử gì, ngược lại thấy y thuận mắt. Huống chi Vương đối bằng hữu vẫn là thực ôn nhu thân thiết.

Song phương lưu luyến không rời mà cáo từ, ước hẹn sau này tái kiến (gặp lại) ở tương lai thế giới.

Dương Liên Đình cùng Yam nhìn hai người bọn họ bộ dáng như vậy, thật có cảm giác chính mình giống như chỉ làm nền.

Yam nói: “Rox, đến Ander nơi đó, thay ta hướng hắn vấn an (hỏi thăm sức khỏe)”

Bởi vì Vương Kỳ thân là Triều Tiên Vương, không thể tùy ý rời đi, hơn nữa tinh thần lực của y cũng không được cường đại giống như Đông Phương Bất Bại, bọn nhỏ lại đều nhỏ tuổi, cho nên Yam vẫn chưa nghĩ đến dẫn y đến thế giới của Rox thực hiện thời không chi lữ (du lịch thời không).

Dương Liên Đình gật gật đầu: “Đã biết. Ta nhất định chuyển đạt tới hần”

Đông Phương Bất Bại nói với Vương: “Vương Dung đối với võ học rất có thiên phú, nếu tiếp tục cố gắng, tương lai thành tựu không thể đếm được”

Vương nói: “Cục diện chính trị Triều Tiên phức tạp, khi ta còn bé đã liên tục mấy lần gặp phải nguy hiểm sinh mệnh. Hiện tại mặc dù có ta cùng Hồng Lân che chở, nhưng tinh thần lực của hần thực yếu, chỉ sợ so với các huynh đệ rời đi trễ vài năm. Ta vẫn lo lắng có một ngày sẽ phải ngoài ý muốn lưu lại hần một người tại thế giới này, hiện tại người truyền cho hần võ công cao minh, ta an tâm”

Võ công của Yam cùng Vương tuy rằng cũng rất không tồi, nhưng không thể đánh đồng cùng võ công bác đại tinh thâm của Trung Nguyên. Huống chi Đông Phương Bất Bại chính là giáo chủ Nhật nguyệt thần giáo, hơn mười năm trước đã được xưng tụng là võ công thiên hạ đệ nhất nhân. Hần truyền cho Vương Dung, ngoại trừ một bộ kiếm pháp tinh thâm chính mình từ trước vẫn luôn sử dụng, còn có một bộ chính là nội công tâm pháp cao thâm của Nhật nguyệt thần giáo. Có nội công tâm pháp này làm cơ sở, cần tu luyện thêm, hơn nữa tinh thần lực khác hần thường nhân, tương lai tiểu bản tử Vương Dung kia không chỉ sẽ trở thành đệ nhất cao thủ ở Triều Tiên, cho dù là giang hồ Trung Nguyên, cũng là đệ nhất đệ nhị.

Vương thực cảm tạ dạy dỗ mấy ngày nay của Đông Phương Bất Bại đối với nhi tử. Y cùng Yam đều đối nhị nhi tử này quá mức dung túng, cho nên dưỡng thành tính tình tiểu bá vương của hải tử này. Thế nhưng Đông Phương Bất Bại cũng là một sư phụ thập phần nghiêm khắc, Vương Dung dưới sự uốn nắn của hần, không chỉ có tính tình thu liễm rất nhiều, đồng thời cũng hiểu chuyện nhu thuận rất nhiều.

Sau khi mọi người nói lời tạm biệt, Len bên kia truyền đến liên hệ, vì Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại làm tốt định vị. Địa điểm tiếp theo của bọn họ chính là thế giới của Ander.

Yam cùng Vương nhìn theo bọn họ ở giữa một mảnh kim quang trong nháy mắt rời đi, trong lòng không khỏi đều có chút thất lạc.

Yam cùng Vương tay nắm lấy tay, nói: “Kì, chờ bọn nhỏ lớn một chút, người đem chính vụ giao cho Duyên nhi, ta cùng người đi ra bên ngoài lịch lãm một chút”

“Hảo. Chắc hần phong cảnh bên ngoài Triều Tiên, nhất định cũng rất không tồi”

Vương cùng hần sóng vai nhìn thảo nguyên trước mắt một mảnh bao la bát ngát, nhớ tới giấc mộng y mơ thấy vài năm trước, trong mộng y cùng với Hồng Lân kỳ mã sóng vai, giương cung săn bắn, cảnh tượng mỹ lệ vô cùng.

Y tin tưởng, một ngày nào đó, y có thể cùng Hồng Lân dắt tay sóng vai, đi xa hơn, ở thế giới rộng lớn, phóng ngựa chạy đi.

(*) quan phối: đại loại như là đã định trước, được kết đôi sẵn, giống như Vương với Yam, Đông Phương mỹ nhân với Rox í.

(**) thiên cư nhất ngưng: nằm trong góc, ý là một nước nhỏ xíu.

(***) hoàn khổ đệ tử: đại loại giống như công tử ăn chơi, bá đạo...

Hoàn